

Giới thiệu Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)

Trong truyện online hay *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* của tác giả Đinh Mặc là phần nối tiếp đầy xúc cảm của phần 1: *Hãy nhắm mắt khi anh đến*. Nếu trước đó câu chuyện ngôn tình sắc xoay quanh chuyện tình yêu khá thú vị, một người mà thương chẳng đáng nhưng bỏ thì chẳng đành. Khi bạn có một người bạn trai thông minh, kiêu ngạo và "trung khuỷu"... thì phần hai sẽ lấy bối cảnh trên núi có một người rất kì quái. Anh ta không nói chuyện với người khác. Khi ra cửa luôn đeo kính râm, khăn quàng cổ và khẩu trang, còn rất ngạo mạn nữa. Nghe nói anh ta là một thần trinh thám. Tôi biết. Vì sao? Bởi vì tôi đã từng gặp anh ta. Thế nhưng, anh ta hiện tại, đừng nói gì cả, vì truyện gì tôi cũng biết. ...Chào anh, tôi là Giản Dao, vợ của giáo sư Bạc Cận Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cảm Cúm Và Chiếu Nhẫn

Edit ♥ Niệm

Beta ♥ Đặng Trà My Gần đây thời tiết lúc nóng lúc lạnh, vì Bạc Cận Ngôn ngồi lâu trước máy tính nên vô tình bị cảm.

Ngày nào đó, anh cầm hộp thuốc tây, vừa định lấy ra uống thì bị Giản Dao nhìn thấy rồi cướp lấy.

“Uống thuốc tây không tốt đâu, cảm cúm là bệnh tự khỏi mà.”

“Anh biết.” Bạc Cận Ngôn trả lời, “Nhưng lâu thôi bệnh quá, ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc của anh.”

Giản Dao suy nghĩ một chút rồi nói, “Em dẫn anh đi khám Trung y.”

Người bán địa ở Bắc Kinh do tên nhóc An Nham giới thiệu đương nhiên là thầy Trung y nổi danh. Thầy thuốc Trung y đeo kính lão, vẻ mặt bình thản, khí chất hơn người. Giản Dao nhìn mà sinh lòng kính trọng, còn Bạc Cận Ngôn lại rất bình tĩnh, gần đây anh rất khiêm tốn với những việc chưa rõ, hành động giống như một người đàn ông thành thực.

Thầy thuốc Trung y không hề hỏi bệnh Bạc Cận Ngôn, sau một lúc chẩn mạch cho anh, ông hờ hững nhả ra một chữ: “Yếu.”

Bạc Cận Ngôn: “...Shit.”

Cuối cùng ông ta kê đơn thuốc bắc đã sắc sẵn để mang về nhà uống. Mặc dù Bạc Cận Ngôn rất không hài lòng về việc thầy thuốc Trung y “đoán bừa”, nhưng dưới phương pháp vừa đánh vừa xoa của Giản Dao thì anh vẫn uống hết thuốc.

Lại nói, thuốc đó thật sự có hiệu quả. Cả người ra mồ hôi nóng, thần thanh mắt sáng, ngày nào cũng hăng hái đầy mình. Hơn nữa rất lâu sau đó, anh cũng không bị cảm mạo nữa.

Giản Dao vui vẻ nói: “Thầy chưa, em đã nói Trung y có tác dụng mà. Bệnh vặt điều trị chút là xong.”

Bạc Cận Ngôn cười nhạt không nói gì. Ai ngờ Giản Dao lại thấy vui vẻ, nhất thời không hề kiêng dè mặt mũi người đàn ông thành thực này mà nói mấy câu kiêu: “Cả ngày anh chỉ nhìn máy tính, lại ngồi quá lâu, mặc dù mỗi tuần đều tập thể hình mấy lần nhưng lại hay thức đêm, còn kén ăn nữa. Lần trước em trò chuyện với Tô Miên, cô ấy nói Hàn Trầm nhà cô ấy chưa từng bị cảm. Người ta đường đường là cảnh sát hình sự, ai lại bị cảm được chứ. Chẳng hề yếu ột chút nào.”

Bạc Cận Ngôn: “Ồ.”

Giản Dao: “Ôi chao... Đừng tự ái, em đang khích lệ anh mà.”

“Sao anh lại bị chuyện này làm tự ái được nhỉ?” Bạc Cận Ngôn đáp, “Từ trước đến nay trâu chưa từng bị cảm, chẳng hề yếu ột chút nào. Nếu Hàn Trầm kiêu ngạo vì chuyện này thì ngày thơ buồn cười quá.”

Giản Dao: “À...”

Gần đây Hàn Trầm được chọn tham gia hoạt động trao đổi của bộ công an nào đó ở Bắc Kinh.

Không ngờ Bạc Cận Ngôn cũng tham gia, anh là khách mời đặc biệt trong hội nghị chuyên đề tâm lý tội phạm.

Hàn Trầm thấy anh thì gật đầu cười coi như chào hỏi. Dù sao thì thần tượng cả đời của vợ cũng là một người đàn ông khác, hơn nữa còn là... một người đàn ông có đầu óc không bình thường, ít nhiều gì anh ta cũng thấy không được tự nhiên.

Còn Bạc Cận Ngôn cũng chỉ thờ ơ cười với anh ta một tiếng.

Trời tháng tư không lạnh lắm, vậy mà vị Bạc thần tượng này lại mặc áo lông, đáng vẻ như rất sợ lạnh. Trước khi phát biểu với tư cách là chuyên gia cao cấp còn phải rút khăn tay ra khịt mũi. Có vẻ như bị cảm rồi.

Hàn Trầm thấy vậy chỉ cười cười.

Ai ngờ lúc kết thúc hội nghị thảo luận tự do, Hàn Trầm đang ngồi trong góc nhớ lại mùi vị nicotin(1) để giết thời gian, thì phần từ tích cực của hội nghị là Bạc giáo sư bỗng nhiên ngồi bên cạnh anh ta.

(1) Nicotin là một trong những thành phần chính của thuốc lá.

“Đội trưởng Hàn.” Bạc giáo sư chào hỏi khách khí.

Hàn Trầm ngồi thẳng dậy, “Giáo sư Bạc, có gì chỉ bảo?”

Ngoài ý muốn là Bạc Cận Ngôn lại rất thân cận, thành thực chứng thực, “Nghe nói anh phá được án lớn, tôi tương đối hứng thú với vụ án này, cảm thấy có thể học được không ít kinh nghiệm, anh có thể nói chi tiết một chút với tôi được không?”

Hàn Trầm quan sát Bạc Cận Ngôn một lúc lâu, lại thêm không ít ánh mắt xung quanh nhìn tới. Hàn Trầm này áy mã, anh càng cứng rắn với anh ta thì anh ta càng chống đối. Nhưng nếu đối xử lễ độ với anh ta thì ngược lại anh ta sẽ không tiện bộc lộ bản chất lưu manh. Vì thế anh ta khẽ gật đầu: “Được.”

Hai người đều là cao thủ phá án, anh nói tôi nghe vài ba lời là đã hiểu được vụ án, lại còn có cảm giác trò chuyện rất tự nhiên.

Việc duy nhất không hài hòa là...

“Hất xì...” Bạc Cận Ngôn lấy khăn giấy lau mũi rồi lịch sự nói “Xin lỗi!”

Hàn Trầm không để ý, tiếp tục cúi đầu viết suy luận.

Một lát sau.

“Khụ...” Hơi thở đàn ông xa lạ bỗng nhiên ghé sát bên tai. Hàn Trầm ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt trong suốt, đáng vẻ chăm chú của Bạc Cận Ngôn.

Lúc này Hàn Trầm bèn ghét bỏ tránh ra.

Anh ta mơ hồ cảm giác được trong mắt Bạc Cận Ngôn có nét cười đùa dai. Nhưng Hàn Trầm nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra là đùa cái gì được.

Ngày thứ hai, Hàn Trầm trở về Giang Thành.

Bị cảm

Đây chẳng qua là chuyện nhỏ nên anh ta cũng không để trong lòng, chỉ nghĩ rằng tắm nước nóng là khỏe ngay.

Ai ngờ tối hôm đó, Tô Miên nhận được một cuộc điện thoại.

Lúc đó Tô Miên ngồi bật dậy từ trên giường, bởi vì người này là thái son bắc đầu(2) trong giới tâm lý học phạm tội, lại không thích chủ động giao tiếp với mọi người cho nên hiếm khi gọi cho cô.

(2) Thái son bắc đầu: Chỉ những người có đạo đức, uy tín, thành tựu cao được mọi người tôn kính, ngưỡng mộ.

“Giáo sư Bạc, xin chào!” Tô Miên ngồi thẳng, ngay cả chân cũng cứng đờ, để lộ ra sự ngưỡng mộ đối với nhân vật thái son này.

Hàn Trầm có cảm giác không đúng nên thấp giọng nói: “Mở loa lên.”

Tô Miên nhìn anh ta một cái, cô cũng muốn chia sẻ niềm vui của mình với chồng nên bèn mở loa điện thoại.

Giọng nói lạnh nhạt của Bạc Cận Ngôn truyền tới, “Tiểu Tô, anh nhà cô gần đây khỏe không?”

Hàn Trầm đưa tay sờ cằm.

Tô Miên: “Khỏe lắm ạ. Chỉ có điều sau khi đi Bắc Kinh về thì bị cảm nhẹ.”

Bạc Cận Ngôn ho nhẹ một tiếng, “Đầu tiên, tôi gọi đến là muốn xin lỗi. Tôi không nên lấy cảm cho anh ta. Trên thực tế thì tôi muốn xem anh ta có bị lây thật không. Chuyện này Giản Dao đã phê bình tôi rồi.” Tô Miên nhìn Hàn Trầm, “Ồ...Không có gì đâu ạ.”

Hàn Trầm cười nhạt, không nói lời nào.

“Có điều...” Giọng Bạc Cận Ngôn bỗng trầm xuống.

Tô Miên nghĩ rằng anh có lời gì quan trọng cần nói nên chăm chú nghe.

Hàn Trầm nhìn như không để ý nhưng tai cũng đã dựng thẳng.

Giọng nói của Bạc Cận Ngôn từ từ nhiễm ý cười, “Xem ra... Hàn Trầm cũng hơi yếu ớt.”

Tô Miên: “...”

Hàn Trầm tóm lấy điện thoại tắt máy rồi ném lên giường, “Em có thể sùng bái thần tượng khác được không? Lần sau anh không nhận được mà đánh anh ta thì em cũng đừng trách anh.”

Câu chuyện nhỏ.

Vũ Hán có một nơi gọi là Hồ đất ngập nước.

Vũ Hán là thành phố của tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc.

Hồ đất ngập nước: Jiangnan Plain là hồ nước ngọt lớn nhất ở vùng đất ngập nước, nằm ở quận Thái Điện của thành phố Vũ Hán.

Nơi đó có chôn một chiếc nhẫn.

Có một người đàn ông đã từng muốn dùng nó để cầu hôn một người phụ nữ.

Sau đó chiếc nhẫn và tình yêu đó của anh ta cùng chìm vào đáy hồ.

Về sau, lúc đã qua một hai năm, chiếc nhẫn đó bị một con cá bắt cần ăn mất.

Hơn nữa còn là một con cá chép rất to.

Cá chép là một trong những loại cá Bạc Cận Ngôn yêu thích.

Hồ Bắc được mệnh danh là tỉnh ngân hồ, trong hồ có rất nhiều cá được đưa đi khắp cả nước.

Ngày nào đó là ngày kỉ niệm một năm yêu nhau của Bạc Cận Ngôn và Giản Dao. Bạc Cận Ngôn mời vợ chưa cưới đi ăn cơm, đến tiệm cơm anh thích nhất, chọn con cá da trơn ngon nhất.

Bữa cơm rất vui vẻ. Vào lúc yêu đương cuồng nhiệt, mỗi lúc ăn một miếng cơm, Giản Dao đều có thể cảm nhận được ánh mắt chăm chú sáng rực của Bạc Cận Ngôn.

“Ồ, em thích con cá này sao?” Anh hỏi.

Giản Dao đỏ mặt, “Anh thích thì ăn nhiều một chút.”

“Đương nhiên anh sẽ ăn nhiều một chút.”

Vì vậy, Giản Dao lại khó hiểu đỏ mặt lần nữa.

Sau đó...

Khuôn mặt Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên thay đổi, anh đưa hai tay che mặt, động tác nhai cứng ngắt trong nháy mắt.

Giản Dao: “Sao vậy?”

Khuôn mặt anh lạnh tanh, miệng thì ậm ừ nói: “Xương cá này cứng quá.”

Nhà ra...

Một chiếc nhẫn kim cương.

Bạc Cận Ngôn: “...”

Giản Dao: “...”

Bạc Cận Ngôn lạnh mặt cầm nhẫn lên.

Giản Dao: “Khụ... khụ... Không ngờ anh lại biết dùng cách như vậy tặng quà cho em.” Làm thế nào đây? Đây là lần đầu tiên Bạc Cận Ngôn tặng quà cho cô, nhưng cô không muốn nhận lắm...

Bạc Cận Ngôn đen mặt, “Giản Dao, mặc dù anh không có nhiều kinh nghiệm yêu đương nhưng anh cũng không ngốc. Anh sẽ không tặng quà cho em bằng cách ăn vào rồi nhả ra.”

Giản Dao: “Hả? Vậy cái này?”

Bạc Cận Ngôn vừa súc miệng vừa trả lời: “Xem ra con cá này ăn đồ không nên ăn dưới đáy hồ rồi.”

Giản Dao ngây người.

Sau đó thì sao?

Giản Dao hỏi: “Ai lại ném chiếc nhẫn kim cương đắt giá vào trong hồ chứ?”

Bạc Cận Ngôn trả lời: “Em nên hỏi là trong tình huống nào thì chiếc nhẫn lại ở đáy hồ.”

Giản Dao yên lặng một lát rồi thở dài.

Bên ngoài nhà họ Bạc có một bãi cỏ. Ở nơi hẻo lánh này phong cảnh rất đẹp, có thể thấy hồ, cũng có thể thấy rừng cây xanh tốt. Hơn nữa nơi đó không quá khô ráo, cũng không quá ẩm thấp. Có Bạc Cận Ngôn đi cùng, Giản Dao chôn chiếc nhẫn kia ở một góc. Sau đó rải một lớp lá cây, Bạc Cận Ngôn đặt thêm một đóa hoa đại lên đó.

Sau đó nữa, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều quên chuyện này đi. Chẳng qua là thỉnh thoảng ánh mắt Bạc Cận Ngôn nhìn về phía này sẽ dịu dàng sâu sắc hơn.

...

Về phần Lâm Mặc Thần còn có cơ hội tìm về chiếc nhẫn này hay không?

Không biết.

Có lẽ, có lẽ một ngày nào đó, nếu anh ta có cơ hội quen biết Bạc Cận Ngôn.

Cũng có lẽ một ngày nào đó, Lâm Thâm và Bạc Giản chơi bời ở trong sân sẽ đào được đồ gì đó trong đám cỏ ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Edit ♥ Niệm

Beta ♥ Đặng Trà My

Người chết là một người đàn ông.

Hơn nữa còn là một người đàn ông trẻ tuổi, lịch sự, có nụ cười vô hại.

Dĩ nhiên, đây chỉ là những suy đoán của Phương Thanh dựa vào thẻ căn cước trên người người chết. Trên thực tế, người xui xẻo này bị người ta chém nát bét, bây giờ đang nằm trên mặt đất cạnh chân Phương Thanh.

“Phó Vĩ, 25 tuổi, người Cam Túc, là du khách đến từ Bắc Kinh, mấy ngày nay ở trong khách sạn trước đại viện của nhà họ Diêu.” Điều tra viên báo cáo với giọng nói lạnh lùng nghiêm túc.

Phương Thanh nghiêm mặt mở tấm vải trắng bao phủ thi thể nạn nhân ra nhìn. Trong lòng anh chỉ có một cảm giác rất chết tiệt. Anh ta đang làm hồ sơ truyền chuyển công tác, mà bây giờ lại nhảy ra một đại án như vậy, đây là ông trời đang trừng anh ta đúng không? Oán thâm thì oán thâm nhưng đôi mắt Phương Thanh nhìn thi thể kia còn độc hơn mắt ung.

“Pháp y nói thế nào?” Anh ta hỏi.

“Bước đầu suy đoán, thời gian chết là vào khoảng 1 giờ đến 3 giờ rạng sáng nay, ở bụng và ngực có nhiều vết thương do một vật sắc bén đâm vào, sau đó chảy nhiều máu dẫn đến tử vong. Ngoài ra ở cổ tay có vết bầm do đánh nhau. Hung khí là một con dao mỏng, dài khoảng 15 cm đến 20 cm, rộng khoảng 8 cm đến 10 cm, thân dao có sức nặng nhất định. Còn chất liệu cụ thể thì phải qua một bước giám định nữa...”

“Tổng cộng có bao nhiêu vết dao?” Phương Thanh hỏi.

“Hơn 40.”

Nhìn xong thi thể, Phương Thanh tựa người cạnh xe cảnh sát hút thuốc. Có cậu hình cảnh trẻ tuổi nhìn thi thể rồi không chịu được, ôm bụng nôn liên tục bên cạnh cống nước. Sắc mặt Phương Thanh không thay đổi, anh ta lấy viên kẹo bạc hà từ trong túi ra nhai để nâng cao tinh thần.

Ánh mặt trời chói chang, bên ngoài đường cảnh giới vây đầy người, đuối mũi không đi. Phương Thanh đưa mắt dò xét một vòng, nói không chừng lúc này hung thủ đang lẫn trong đám người.

Có điều anh cũng chỉ suy nghĩ một chút mà thôi. Biển người mênh mông, vốn không thể nhìn ra. Hung thủ cũng không phải là...

Anh ngẩng đầu lên, nhìn các con hẻm xung quanh, trong đầu bắt đầu phác họa tình hình vụ án.

Sau nửa đêm, trời đổ mưa to. Lúc Phó Vĩ trở về chắc là mưa rồi. Đây là một con hẻm hẻo lánh nối với cửa sau khách sạn, một người đàn ông như Phó Vĩ chọn đi đường tắt là bình thường.

Ở Cổ thành, rất nhiều du khách chơi đến nửa đêm hoặc suốt đêm. Cho nên thời gian Phó Vĩ trở về cũng không có gì kỳ lạ.

Mặc dù mưa lớn rửa sạch phần lớn dấu vết nhưng màu đỏ của máu ở gần thi thể đã thấm rất sâu vào đất. Hơn nữa, không có dấu vết và chứng cứ gì chứng minh thi thể bị di chuyển. Bước đầu có thể giả định nơi này là hiện trường thứ nhất.

1 giờ sáng, Phó Vĩ đi tới đây đã gặp hung thủ.

Hung thủ sẽ ân núp hay là đối mặt chính diện với Phó Vĩ? Hai bên hẻm nhỏ là vách tường thấp, không có bất kì chỗ nào để núp. Cho nên hung thủ chỉ có thể đứng trong mưa chờ Phó Vĩ.

Phó Vĩ biết hung thủ sao? Nếu biết, đại khái anh ta sẽ dừng lại. Nếu không biết, anh ta sẽ đi ngang qua.

Sau đó hung thủ động thủ.

Một dao, hai dao, ba dao... Hai mươi dao! Bốn mươi dao! Cho đến khi chém nát mặt mũi của người trẻ tuổi này, gần như thành một bãi bùn nhão.

Vóc người Phó Vĩ không cao mà hơi gầy, hiển nhiên hung thủ không chiếm được ưu thế tuyệt đối, nếu không thì cổ tay Phó Vĩ đã không có dấu vết đánh nhau. Cho nên hung thủ không phải là loại đàn ông cường tráng.

Sau đó thì sao?

Sau đó hung thủ bỏ chạy, còn Phó Vĩ nằm ở đấy, cả người đầy máu chờ người ta phát hiện.

Máu.

Đúng vậy, máu.

Động mạch lớn của Phó Vĩ chảy máu. Mặc dù bị nước mưa rửa trôi đi không ít nhưng bên trong mặt đất, trên tường vẫn có nhiều vết máu đáng sợ. Mà hung thủ vật lộn với Phó Vĩ nên tất nhiên trên người cũng dính đầy máu.

Nửa đêm 1 2 giờ, mặc dù đã khuya nhưng ở Cổ thành không coi là đặc biệt muộn. Cách mấy con hẻm là đường phố sầm uất và tầng tầng lớp lớp khách sạn. Mà một người đầy máu, tay cầm hung khí có thể chạy đến đâu?...

Phương Thanh bỗng nhiên ngừng đầu, nói với hai hình cảnh: “Lập tức huy động người giám sát trong phạm vi năm con phố xung quanh. Tôi không tin thằng nhóc kia có thể chạy thoát.”

Ở một nơi du lịch như Cổ thành lại xảy ra một vụ án như vậy, đó nhất định là trời long đất lở. Cấp trên mở một loạt cuộc họp quan trọng. Sau đó chỉ đạo cho Phương Thanh phải phá án trong vòng một tuần.

Phương Thanh không nói một tiếng, quay đầu bận rộn như con quay. Thân là người chỉ huy của đội hình cảnh, nắm chắc phương hướng điều tra phá án là việc quan trọng nhất. Lúc này Phương Thanh tập trung lực lượng tìm kiếm theo dõi “Huyết nhân”, đồng thời điều tra cuộc đời của người chết Phó Vĩ.

Một ngày sau, đồng nghiệp được cử đi Cam Túc, Bắc Kinh. Sau khi cảnh sát hợp tác điều tra thì có tin tức truyền về...

Nguyên quán của Phó Vĩ là một huyện thuộc Cam Túc, nhà có một mẹ già quanh năm nằm liệt giường, một người cha đi làm nuôi gia đình, kinh tế tương đối khó khăn, nhưng đủ ăn đủ mặc thì không thành vấn đề. Nghe tin anh ta chết, cả nhà rất đau buồn. Nhưng vì giao thông bất tiện, lại thêm người cha còn cần thu xếp chuyện nhà nên cần mấy ngày mới tới được.

Hai năm trước, Phó Vĩ tốt nghiệp đại học Dân sinh Bắc Kinh, đó là đại học trọng điểm chuyên nghiệp. Sau đó anh ta vào làm cho một công ty hỗ trợ mạng lưới liên lạc, cũng được coi là thanh niên tài giỏi đẹp trai. Theo điều tra, ngày thường anh ta không thù không oán với ai, không có bạn gái nên không có tranh chấp tình cảm. Điều tra một vòng quan hệ xung quanh anh ta thì không phát hiện bất cứ ai có động cơ giết người.

Về phần thái độ làm người, cảnh sát cũng đã điều tra được một chút. Theo bạn cùng phòng đại học anh ta nói: “Bình thường Đại Vĩ rất tốt, là một người ôn hòa, không tranh chấp với ai. Khuyết điểm thì... có hơi háo sắc, lúc học đại học có đùa giỡn vài cô gái. Có điều cũng chỉ một hai lần, hướng chỉ trong trường cũng có nhiều nam sinh làm vậy mà. Đúng rồi, cậu ấy từng nói có yêu qua mạng. Sau đó nghe nói cô bé kia bỗng nhiên ngừng liên lạc với cậu ấy, vậy là kết thúc.”

Đồng nghiệp cùng thuê phòng với Phó Vĩ ở Bắc Kinh cũng nói như vậy, “Phó Vĩ không có kẻ thù, thu nhập ở công ty không tệ, không có áp lực kinh tế và tranh chấp gì. Vào đợt nghỉ phép hàng năm lần này, cậu ấy quyết định đi Cổ thành, nói là quyết định mấy ngày gần đây, chỉ có mấy người chúng tôi biết thôi. Cậu ấy còn nói có lẽ sẽ có một điểm ngộ, ai ngờ...”

...

Hành tung của Phó Vĩ sau khi đến Cổ thành được cấp dưới của Phương Thanh điều tra rõ ràng. Ở khách sạn, đi nhà hàng, dạo Cổ thành. Đàn bà anh ta bắt chuyện ở quầy rượu, ông chủ quán cơm, tất cả đều bị điều tra. Điều khiến người ta bất ngờ là Phó Vĩ không xảy ra xung đột với bất kì ai cả.

Ngay cả một cô gái trẻ anh ta dùng mấy ngày nay cũng bị mời về đồn cảnh sát. Cô gái trả lời rất dè dặt: “Người trẻ tuổi kia... Tôi có ấn tượng, chính anh ta bỏ tiền ra mời tôi làm người dẫn đường vào mấy ngày chơi ở Cổ thành.”

Hình cảnh cười cười, không vạch trần lời cô ta.

“Không có gì đặc biệt, chỉ là có hơi háo sắc, hay tẩy máy tay chân. Còn có vẻ hẹp hòi, lúc tính tiền còn trả giá xuống 50 đô. Chúng tôi cũng đã thấy nhiều loại khách như thế, mà ai giết anh ta vậy, thật đáng sợ...”

Khách sạn Phó Vĩ vào ở cũng bị liệt vào phạm vi điều tra. Bây giờ không phải là mùa du lịch, cũng không phải mùa kinh doanh nên khách ở khách sạn không nhiều không ít. Có khoảng mười khách ở cùng tòa nhà với Phó Vĩ, đã điều tra hết nhưng không có chút liên quan nào đến anh ta.

Thậm chí ngay cả nhân viên phụ trách ghi danh trước khách sạn cũng bị điều tra. Cô ta là người bản xứ, khoảng hai mươi tuổi, vẻ ngoài không tệ. Cô ta nói với cảnh sát: “Người kia rất thú vị. Anh ta luôn chơi tới nửa đêm mới về... Chủ động bắt chuyện ư? Có chứ, anh ta cho tôi số qq, rất chủ động. Lúc ấy bà bác quét dọn và các phục vụ khác còn cười tôi nữa. Có điều tôi không có ý định thêm qq của anh ta.”

_____

Đêm đã khuya, Phương Thanh cùng cộng sự đưa một đối tượng điều tra cuối cùng đi. Anh ta mệt mỏi xoa trán, hai người cùng đốt thuốc.

Tổ giám sát ở cách vách còn xem từng đoạn video giám sát. Đoán chừng đôi mắt sắp rớt ra mà vẫn chưa tìm thấy tung tích người kia.

“Ting”, điện thoại di động của Phương Thanh vang lên, anh ta cầm lên nhìn, là một tin giải trí “Kim Hiểu Triết nhận vai nữ chính trong bộ phim điện ảnh sử thi, hôm nay bắt đầu khởi quay.” “Cạch” một tiếng, Phương Thanh bỏ điện thoại di động lên bàn.

“Đội trưởng Phương, vụ án này không dễ phá đâu.” Cộng sự hít một hơi thuốc lá rồi nói.

Phương Thanh nâng cốc trà lên, buồn bực uống một hớp lớn.

Còn phải nói à?

Thường thì các vụ án mạng mà hình cảnh gặp phải phần lớn là giết hàng xóm, yêu hận đan xen ngoại tình, lớn hơn nữa là tranh chấp kinh tế rồi mưu hại người. Còn vụ án này, nhìn như đơn giản nhưng điều tra đã 24 giờ rồi mà vẫn không có một chút manh mối.

Không mẩu chốt, không người hiềm nghi. Giám sát, người kia cũng trốn thoát khỏi giám sát. Một trận mưa lớn đã tạo nên một tấm màn che tuyệt vời cho gã.

“Này, không phải là chúng ta gặp ‘Người kia’ chứ?” Cộng sự thấp giọng hỏi.

Phương Thanh yên lặng không nói.

Cộng sự thở nhẹ ra một hơi, “Nếu thật sự gặp ‘Người kia’ thì đúng là xui xẻo tám đời mà.”

Chương 3: Vụ Án Giết Người Ở Thành Cổ (Tt)

Edit: Julia

Phuong Thanh suy nghĩ một chút đáp: “Hình như không giống.”

Cộng sự hỏi: “Tại sao?”

“Nếu như tâm lý biến thái, giết người ngẫu nhiên, nhưng mà hiện trường vụ án được dọn dẹp quá sạch sẽ. Rõ ràng kế hoạch đã được lập từ trước giống như người bình thường, có điều anh ta điên cuồng đâm thi thể như vậy, quả thật có hơi biến thái.”

Hai người đều không nói nữa, dù sao loại án giết người như thế này, họ chưa từng trải qua.

Mất thấy bóng đêm càng lúc càng tối, cảnh sát cũng không phải làm bằng sắt, Phuong Thanh cho mọi người nghỉ nửa buổi tối về ngủ, còn anh từ từ đi ra khỏi cục cảnh sát

Ánh trăng rất sáng. Những lúc trong lòng không bình tĩnh, Phuong Thanh thường thích đi tản bộ xung quanh thành cổ. Hơn nữa bây giờ vụ án vẫn chưa tra ra manh mối, anh vẫn theo đuổi nguyên tắc của lớp cảnh sát đi trước: Điều tra vụ án nếu gặp phải nút thắt thì nên đi đến hiện trường vụ án lần nữa, nói không chừng có thể tìm được thu hoạch mới.

Đi trong chốc lát, đi ngang qua khách sạn Diêu gia. Lúc này, mới hơn 11 giờ, cửa chính khách sạn mở rộng, liếc nhìn thì không có người bên trong. Lòng Phuong Thanh vừa động, đi vào trong.

Nói đến khách sạn Diêu gia, toàn bộ thành cổ không người nào không biết, không người nào không hiểu. Diêu gia là vọng tộc ở địa phương. Chủ nhà hiện tại của nhà họ Diêu Diêu Viễn Qua, trên danh nghĩa cũng có mấy khách sạn, nhà hàng, công xưởng, cũng được xem là thổ hào (1). Đại viện nhà họ Diêu nghe nói được lưu lại từ thời Minh Thanh. Mà người một nhà họ Diêu nghe nói cũng sống trong căn nhà cũ gần đây.

Bốn góc sân nhà có bốn con thú bằng đá, hình dạng quái dị trông rất dọa người. Trong sân rất lớn, phía sau còn có một vườn hoa, bên trong có hồ cá, còn trồng không ít cây xanh. Phuong Thanh đi vào trong vườn hoa, nhìn thấy một người đàn ông trung niên đứng ở bên cạnh ao, đang cho cá ăn.

Phuong Thanh lập tức nhận ra, ông ta chính là ông chủ nhà họ Diêu – Diêu Viễn Qua. Trên người ông mặc quần áo kiểu Trung Quốc màu xám đậm, vóc người trung bình. Phuong Thanh đã từng xem qua tài liệu, ông ta khoảng 48 tuổi nhưng người thật lại được bảo dưỡng rất tốt, đáng đáp mới hơn 40 tuổi. tướng mạo đoan chính, khí chất nho nhã cởi mở.

Phuong Thanh nhận ra ông, nhưng ông ta không nhận ra Phuong Thanh. Thấy có người đến, Diêu Viễn Qua cười cười, nói: “Còn chưa ngủ?”

Tám phần coi anh thành khách ở trọ.

Phuong Thanh cũng cười, không đáp mà hỏi ngược lại: “Đúng vậy, không ngủ được, ông cũng ở trong khách sạn?”

Diêu Viễn Qua nở nụ cười: “Tôi là ông chủ của nơi này.”

Phuong Thanh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Thất lễ! Thất lễ! Khách sạn này thật không tệ, ông chủ kinh doanh thật tốt.” Nói xong lại khen một vòng quanh khách sạn, nào là lắp đặt thiết bị có phong cách, cây cỏ các loại đều có phong vận. Diêu Viễn Qua nghe vẫn khẽ mỉm cười.

“Chỉ có điều...” Phuong Thanh nhíu mày: “Nghe nói lâu một đằng trước có một vị khách, mấy ngày trước mới bị người ta giết. Việc làm ăn của khách sạn chắc cũng chịu ảnh hưởng? Nói thật, tôi nghe xong cũng cảm thấy sợ.”

Diêu Viễn Qua nhướn mày đáp: “Đâu có ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Thành cổ chưa từng có. Cậu yên tâm, vụ án giết người xảy ra ở trên đường, không phải ở trong khách sạn chúng ta, chẳng qua là mấy người khách trọ ở đây. Sau khi sự việc phát sinh, tôi đã lệnh cho nhân viên tăng cường bảo an, túc trực 24 tiếng đồng hồ. Chỗ chúng ta ở, nếu so sánh, còn an toàn nhất... Người trẻ tuổi đó, mấy hôm trước lúc cậu ta quay về, tôi đang đi dạo có đụng phải cậu ta, nói chuyện mấy câu. Chàng trai tốt vô cùng, thật đáng tiếc.”

Phuong Thanh im lặng một hồi hỏi: “Ông chủ, bình thường đều ngủ trễ như vậy?”

Diêu Viễn Qua đáp: “Người lớn tuổi rồi giấc ngủ cũng ít. Buổi tối tôi thường cho cá ăn, hoặc đi tản bộ dọc theo khách sạn. Đã quen rồi.”

Từ khách ra nhà họ Diêu đi ra, Phuong Thanh lấy máy tính xách tay ra, ghi lại đoạn đối thoại vừa rồi. Đây cũng là cách làm việc mà lớp cảnh sát đi trước truyền lại: Trí nhớ tốt không bằng đầu bút. Có một vài lời khai, nội dung thăm hỏi khi đó nghĩ không có gì khác thường, nhưng sau đó liên hệ với manh mối khác, nói không chừng tìm ra phát hiện mới.

Nhưng Điều Viễn Qua trước mắt chưa nhìn ra điểm khả nghi, cũng không tìm thấy động cơ giết người rõ ràng.

Khi Phương Thanh đến hiện trường vụ án. Ở đó anh ta nhận được điện thoại của viên điều tra.

“Đội trưởng Phương, nhân viên điều tra ở hiện trường báo lại, ở hiện trường cách thi thể bốn mét tìm được nửa dấu vân tay rõ ràng.”

Trong lòng Phương Thanh vui mừng, nhưng lập tức nghe viên điều tra nói “So sánh với kết quả, kết luận rất nhanh, vì đó là dấu vân tay của người bị hại.”

Cúp điện thoại, dưới ánh đèn u ám, Phương Thanh nhìn chăm chăm chỗ thi thể đã trống không, lại ngẩng đầu lên nhìn về phía dấu vân tay trên tường mà viên điều tra nói. Từ vị trí cho thấy, người bị hại từ hướng đó trở về, đi ngang qua mặt tường này rồi mới bị hại, Phía trên tường có mái hiên ngăn nước mưa, thảo nào có thể giữ lại. Nhưng dấu vân tay này của người bị hại, không có tính tham khảo lớn.

Phương Thanh ngẩng đầu, đưa mắt nhìn chung quanh. Nơi này cách đường lớn, không gần không xa. Nhưng tên hung thủ không thể vác cả người đầy máu chạy trên đường. Như vậy chắc chắn tên đó sẽ ẩn nấp ở trong nhà dân hay trong khách sạn nào đó. Nếu như là nhà dân, còn phải đề phòng không để cho hàng xóm nhìn thấy, nếu như là khách sạn, người khách có thể sao? Không cao lắm. Ai có thể để cho một người toàn thân đầy máu trở về khách sạn? Ngược lại, nhân viên làm việc có khả năng lớn hơn.

Suy nghĩ như vậy, hắn sẽ đi dọc theo hiện trường vụ án, tiếp tục đi về phía trước. Gặp giao lộ đầu tiên, hắn ta sẽ phát hiện ngọn đèn ở bên trái, phía bên phải không có đèn, tối hơn rất nhiều. Trong lòng anh nảy lên, tiếp tục đi về phía bên phải.

Đi khoảng chừng hơn chục mét thì tới ngã ba. Đã hơn mười hai giờ phía bên phải còn có tiệm cơm mở cửa, từng chậu nước bày ở bên ngoài, người làm thuê đang ở trước cửa rửa chén. Theo Phương Thanh biết, những gia đình ở gần đây, cảnh sát cũng điều tra qua, cũng không phát hiện người chứng kiến. Cho nên Phương Thanh đi về con đường phía bên trái không ai quẹo.

Đi như vậy chừng mười, hai mươi phút, Phương Thanh bỗng nhiên dừng bước chân lại

P phía trước là trường tiểu học bị bỏ hoang. Cửa sắt cao cỡ một người bị khóa chặt, bên trong là cái sân không lớn, đen như mực. Nếu du khách đi qua, có lẽ sẽ không để ý. Mà người địa phương đều biết, trường tiểu học này đã bỏ hoang nhiều năm. Bởi vì thủ tục phá bỏ và dời đi nơi khác chưa xử lý toàn bộ, cho nên vẫn không nhúc nhích.

Phương Thanh đi nhìn chung quanh một chút, cách đường lớn không xa nhưng đen như mực, có một cây đại thụ che khuất, không ai chú ý đến góc chết này. Trong lòng Phương Thanh đột nhiên đập nhanh, từ trong túi móc ra một đôi bao tay đeo lên, khẽ lật người qua bức tường một cái nhanh chân nhanh tay nhảy vào.

Một góc cây già được trồng ở trong sân, nhà lầu thấp bé, khắp nơi đều là hỗn độn, chỉ có ánh trăng u ám chiếu rọi mờ mờ lung. Phương Thanh ngẩng đầu lên, chỉ thấy xuyên qua cái sân có một lối đi, đó chính là cửa sau của trường tiểu học. Anh ta rón ra rón rén đến gần, mở khe cửa vừa nhìn, lại có chút ngoài ý muốn.

Thì ra cánh cửa thật sự không khóa, chỉ khép hờ. Ngoài cửa là hẻm nhỏ vắng lặng, không có một người, lướt qua mấy căn phòng lại nhìn thấy nóc nhà quen thuộc – Đại diện nhà họ Điều, trong lòng Phương Thanh nảy lên. Xem ra đường vòng lại, cũng cách không xa.

Trên chốt cửa dường như dính một màu khá đậm. Phương Thanh từ trong túi lấy ra cây đèn pin, nhìn kỹ một chút hình như là vết máu.

Anh ta thu đèn pin lại, đi vào trong nhà.

“Kẹt” một tiếng, khẽ đẩy cửa ra. Vết tường loang lổ, đất đầy bụi. Bàn ghế chất đống trong góc phòng. Phương Thanh mở đèn pin, cẩn thận điều tra từng chỗ. Trong góc tường có vết tích màu nâu đậm, còn nhỏ từng giọt xuống mặt đất, giống như vết máu, muốn không chú ý cũng khó.

Phương Thanh dùng miệng ngậm đèn pin, ngồi chồm hỏm xuống mặt đất. Trong lòng có chút đắc ý.

Cái này, cũng tìm được rồi.

Người đó cả người đầy máu, không có chỗ để đi. Sợ là đã tìm đến nơi này, thay quần áo xong, sau đó bỏ trốn. Cho nên cảnh sát không thể tìm ra ‘người máu’ ở trong máy theo dõi trên đường. Những dấu vết ở hiện trường, cho dù là dấu vân tay hay dấu chân, cũng cùng loại với manh mối đi tìm!

Đang cúi đầu chăm chú nhìn, trong màng tai cực yên tĩnh, đột nhiên nghe được một âm thanh. Giống như có người giẫm vào lá rụng trong sân phát ra âm thanh. Trong lòng Phương Thanh rung mình, suy đoán liên tiếp, dường như có nhiều quân cờ nhảy vào trong đầu anh ta --- Người đó làm việc cẩn thận, kế hoạch chu đáo chặt chẽ, chuyện ngày đó xảy ra vội vàng, kẻ giết người tâm tình kích động, nóng lòng bỏ trốn. Ở chỗ này thay quần áo xong thì bỏ chạy. Sau đó nghĩ lại có lẽ sẽ nghĩ đến chỗ này vẫn còn lưu lại vết máu. Rất có thể vòng lại lần nữa, xử lý sạch sẽ.

Phương Thanh đột nhiên tắt đèn pin, bên trong rơi vào bóng tối. Anh ta dán trên cạnh cửa, chờ người đó đến gần.

Không khí im lặng xuyên qua da, mang lại cảm giác lạnh lẽo. Phương Thanh nhìn cánh cửa chăm chăm, đợi một hồi, quả nhiên nhìn thấy cánh cửa bị mở ra. Một người đàn ông cao gầy đi vào, mặc tây trang, tóc ngắn. Dưới ánh trăng, người vừa vào có khuôn mặt tuấn tú. Trên mặt không có bất kì biểu lộ gì, nhanh chóng tìm một vòng ở trong phòng, sau đó đi về phía vết máu trên mặt đất.

Anh ngồi chồm hổ xuống.

Phuong Thanh cách anh không đến nửa thước.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Phuong Thanh chế trụ vai của anh một phen.

“Đừng nhúc nhích!”

Người đàn ông lấy làm kinh hãi, trở tay muốn thoát khỏi, Phuong Thanh không ngờ anh lại có bản lĩnh như vậy, lại thêm đầu rất cao nên bị anh gãy thoát ra được.

Nhưng cũng chỉ có bản lĩnh thế thôi.

Phuong Thanh thuận thế lôi cánh tay anh, rồi dùng chiêu quạt ngã vai tuyệt đẹp khiến anh ngã thẳng xuống đất. Người đàn ông kêu lên một tiếng đau đớn rồi lên tiếng: “Động tác tiêu chuẩn như vậy... Là cảnh sát?”

Phuong Thanh cười lạnh: “Anh là ai? Nửa đêm chạy đến đây làm gì?”

“Tôi...” Người đàn ông lại cười: “Xem ra đầu óc của anh xoay chuyển hơi chậm, rõ ràng hành động từ khi tôi vào cửa đến giờ lại không suy đoán ra tôi đến cũng làm việc giống như anh.”

Một câu nói dài như vậy khiến Phuong Thanh có chút choáng váng. Anh mơ hồ cảm thấy người đàn ông này có phần kỳ lạ, không nói lời vô ích nữa, anh ta lấy công ra, ‘răng rắc’ một tiếng, còng đối phương lại, đẩy ra ngoài: “Về đồn cảnh sát trước rồi nói.”

Phuong Thanh mở đèn pin lên nhìn thấy người đàn ông nhìn cái còng chăm chăm, vẻ mặt không thể tin được, nhìn rất chăm chú, trong lòng Phuong Thanh khẽ động: Trước đây anh với người cộng sự suy đoán tội phạm có lẽ là một tên tâm lý biến thái. Xem ra có chút giống. Anh âm thầm xóc lại 200% tinh thần, cảnh giác nhìn tên nghi phạm đề phòng anh đột nhiên phát điên.

Phuong Thanh kêu vài đồng chí điều tra lái xe đến đón, đồng thời phong tỏa hiện trường. Cũng may, dọc đường đi, người đàn ông này rất yên lặng. Phuong Thanh lái xe, thi thoảng quay đầu liếc mắt nhìn anh, lại phát hiện ngón tay anh ta đang gõ nhẹ từng cái lên đùi, bộ dạng rất nhàn nhã.

Vì vậy, cảm giác cổ quái trong lòng Phuong Thanh càng mãnh liệt hơn.

Trở lại trong cục đã là hai giờ sáng. Máy cảnh sát vẫn còn trực ban, nghe nói bắt được một tên tình nghi trở về, đều sôi trào. Phuong Thanh không có hành động thiếu suy nghĩ, cũng không nói toạc ra. Anh đưa người đàn ông kia vào phòng thẩm vấn, chỉ gọi người cộng sự với mình, rồi đóng cửa lại thẩm vấn.

Một ngọn đèn trắng sáng rực lên, chiếu sáng phòng thẩm vấn lạnh lẽo vừa cứng rắn, lại vừa nghiêm túc.

Phuong Thanh và người cộng sự liếc nhìn nhau một cái, người cộng sự ho nhẹ rồi ngồi xuống, bưng tách trà nóng đưa cho người đàn ông.

Người đàn ông có lẽ vì bị còng tay quá lâu, nên sắc mặt hơi khó coi, nâng tách trà lên uống một ngụm rồi nói: “Lá trà lâu năm, có chút vị mốc rất khó uống. Đồn cảnh sát các người ngay cả cơ sở văn minh và kiến thiết cũng làm không tốt.”

“Đừng nói nhảm.” Phuong Thanh gầm nhẹ: “Tên họ?”

Ngón tay người đàn ông gõ trên tách trà một cái: “Bạc Cận Ngôn.”

“Tuổi?”

“28.”

“Quê quán?”

“Thành phố Đồng.”

“Nghề nghiệp?”

“Chuyên gia phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm đặc biệt Bộ công an, kiêm giáo sư thỉnh giảng đại học công an.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Phuong Thanh và đồng nghiệp đồng thời ngẩng đầu lên.

Người cộng sự hỏi: “Anh nói cái gì?”

Bạc Cận Ngôn lặp lại chức vị của mình một lần nữa. Không thể không nói, Phuong Thanh và người cộng sự đều phát hiện khóe môi anh đang mỉm cười. Có chút đắc ý, lại có vẻ được như ý.

Người cộng sự thiếu kiên nhẫn, nở nụ cười: “Anh nói anh là chuyên gia của Bộ công an? Hà.”

Phuong Thanh lại ngăn cậu ta lại, hai mắt nhìn thẳng Bạc Cận Ngôn: “Có chứng cứ gì chứng minh thân phận của anh? Nhưng tôi lại bắt được anh ở hiện trường vụ án.”

Về mặt Bạc Cận Ngôn thần nhiên: “Tất cả giấy tờ trên người tôi không phải đã bị các người lấy đi hết rồi sao? Kiểm tra chúng là nhiệm vụ của các anh, không phải của tôi.”

Người cộng sự từ dưới chân bàn lấy ra một cái rô, lục soát những thứ trên người mà Bạc Cận Ngôn vừa nói. Thề căn cước, hiện ra vé máy bay ba ngày trước mới từ Bắc Kinh đến thành phố cổ. ví tiền, khăn giấy, bao tay, khẩu trang...

“Nếu anh quả thật là chuyên gia, không có mạng giấy chứng nhận chuyên gia? Thậm chí ngay cả tấm danh thiếp cũng không có?” Người cộng sự hỏi.

Bạc Cận Ngôn xùy cười một tiếng: “Đi ra ngoài đơn giản, mang theo thứ vô dụng đó để làm gì?”

Phuong Thanh từ trong rô lấy ra một cái giấy chứng nhận màu đỏ, mở ra nhìn một chút: “Vậy anh mang theo giấy hôn thú làm cái gì?”

Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt không nói.

Nhưng thắm vấn cuối cùng vẫn gián đoạn, Phuong Thanh mở còng tay cho Bạc Cận Ngôn đồng thời để người cộng sự đi xác nhận thân phận của anh nói: “Nếu anh thật sự là chuyên gia của Bộ công an, như vậy lúc này đã mạo phạm. Nhưng tôi phát hiện anh ở hiện trường vụ án, dẫn người về là đương nhiên, là trách nhiệm của tôi.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu một cái: “Tôi có thể hiểu.” Anh xoa xoa cổ tay bị còng đồ, về mặt thần nhiên, không tức giận chút xíu nào là thật.

Trong ngực Phuong Thanh nổi lên cảm giác cổ quái. Chỉ cảm thấy người này không giống như người bình thường, thời điểm không nên xuất hiện lại xuất hiện, nên tức giận lại không tức giận.

Cuối cùng Bạc Cận Ngôn bùng tách trà lên lần nữa, kiên nhẫn uống một hớp, còn nói: “Ồ, đúng rồi, vừa nãy tôi quên nói, thân phận chuyên gia của tôi là bảo mật, với quyền hạn các anh, hẳn là không tra được. Đi gọi cho cấp trên của anh, xin cấp trên của anh, thì có thể.”

Phuong Thanh và người cộng sự ngơ ngác nhìn nhau.

Hai mươi phút sau.

Phuong Thanh phải mời Bạc Cận Ngôn đến phòng làm việc nhỏ của mình ngồi, mà cục trưởng phân cục đang trên đường chạy tới.

“Giáo sư Bạc... mời ngồi.”

Phuong Thanh không phải là lãnh đạo giỏi chung đụng với người khác, huống chi trước mặt còn có một pho tượng đại Phật như vậy. Vì thế, sau khi hai người ngồi xuống, vẫn không lên tiếng.

Một lát sau, Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên mở miệng: “Chiếu theo quy tắc, tôi bị các anh dẫn về đồn cảnh sát... Có phải nên thông báo cho người nhà tôi đón không?”

Phuong Thanh liếc nhìn anh một cái: “Đừng vậy.”

Bạc Cận Ngôn cười, cầm lấy bút trên bàn viết xuống một số điện thoại: “Gọi cho số điện thoại này, bảo cô ấy đến đón tôi.”

Phuong Thanh: “Đây là...”

“Đương nhiên là chủ nhân khác của giấy hôn thú rồi, vợ của tôi.”

Nói đến đây, Phuong Thanh rốt cuộc có hơi băn khoăn. Anh xem chồng người ta như nghi phạm, nửa đêm dẫn về đồn cảnh sát. Tuy rằng đây cũng do cử chỉ khác thường của đôi phượng, nhưng Phuong Thanh hơi sợ đến lúc đó đối mặt với phụ nữ oán trách và tranh cãi âm ỉ. Vì vậy anh khách khí cười cười nói: “Giáo sư Bạc, anh tự gọi điện thoại cho cô ấy là được rồi.”

Ai ngờ Bạc Cận Ngôn trầm mặc một chút, gương mặt trắng nõn ấy lại hiện lên vẻ đồ ừng.

“Nếu như cô ấy nhận điện thoại của tôi, tôi cần gì phải nhờ một người đi đường giúp truyền lời?”

Phuong Thanh: “...”

...

Điện thoại kết nối rất nhanh, là một giọng phụ nữ trẻ vô cùng dịu dàng. Phuong Thanh vốn không muốn nói mình bắt lầm Bạc Cận Ngôn, nhưng Bạc Cận Ngôn vẫn kiên trì bắt anh nói ‘Nhất định phải nói rõ quá trình bắt gặp anh.’ Đồng thời đứng ở bên cạnh nhìn anh chăm chăm. Phuong Thanh không có cách nào chỉ có thể nói đầu đuôi gốc ngọn. Anh ta cũng có chút đau đầu, rõ ràng anh ta làm theo chỉ thị của cục trưởng, tiếp đãi ứng phó một chút, tên chuyên gia chẳng biết từ chỗ nào nhô ra, vì sao bỗng nhiên biến thành hòa giải viên quan hệ vợ chồng cho họ chứ?

Người phụ nữ nghe xong lời anh ta nói cũng rất giật mình, cũng lo lắng hỏi: “Anh ấy bây giờ đang ở trong đồn cảnh sát của các anh sao? Tôi lập tức tới ngay.”

Phuong Thanh vội vàng nói: “Được.”

Cúp điện thoại, đã thấy Bạc Cận Ngôn dù bận vẫn nhàn nhã ngồi xuống lần nữa, bắt chéo hai chân, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Phuong Thanh khoanh tay nhìn anh.

Không phải chuyên gia tội phạm tiếng tăm lẫy lừng, chuyên phỏng đoán tâm lý những tên tội phạm độc ác tàn nhẫn sao? Mặc dù người đàn ông có khuôn mặt thành thực, nhưng vì sao, vui buồn giận hờn đều hiện rõ trên mặt thế? Bây giờ cá nhân có thể nhìn ra, anh ta rất vui vẻ, rất vui vẻ.

Đúng lúc này, Phuong Thanh mới chú ý tới, liếc nhìn trong tay Bạc Cận Ngôn, chính là tư liệu vụ án đang điều tra.

Bạc Cận Ngôn nói tại sao phải điều tra vụ án này, ban nãy lúc nói chuyện với nhau, vài ba câu đã giải thích rõ. Bởi vì anh vừa rồi cũng ở khách sạn Điều gia, đồng thời nhìn thấy xác chết ở đầu đường: “Vị gần đây hơi buồn chán.” Nên mới bắt đầu điều tra vụ án này, mà anh tìm được trường tiểu học đó, cũng giống như quá trình suy luận của Phuong Thanh.

Mặc dù hơi mất hứng khi anh lật xem tài liệu của mình, nhưng lời nói tiếp theo của anh ta khiến Phuong Thanh kinh hãi.

Bạc Cận Ngôn lướt nhanh qua trang cuối cùng trong bản ghi chép, lặp lại câu tổng kết cuối cùng: “Các anh cho rằng hiện nay không có đầu mối giá trị để phá án? A...” Anh ngẩng đầu nhìn Phuong Thanh nở nụ cười: “Bên trong cuốn ghi chép này, đối với tôi mà nói, tràn đầy manh mối.”

....

Giản Dao vội vàng đi ra khỏi Điều gia đại viện, đi đến đường phố chính bắt một chiếc xe, chạy thẳng đến đồn cảnh sát.

Giản Dao có thể tưởng tượng ra, một người như Bạc Cận Ngôn, luôn làm theo ý mình, lại thích giả trang thành hung thủ hay người bị hại, chạy đến hiện trường để cảm nhận tất cả, dĩ nhiên dễ bị người khác hiểu lầm.

Về phần vì sao anh lại nửa đêm một mình rảnh rỗi buồn chán, chạy đến hiện trường? Giản Dao hơi có chút xấu hổ, chẳng lẽ vì tối nay cô còn giận anh?

Gió đêm xuyên thấu qua cửa sổ xe nhẹ nhàng thổi vào, Giản Dao nhìn đèn đuốc ở Thành cổ, nghĩ lại cuộc sống nửa năm qua của hai người.

Khi kết thúc vụ án Hoa tươi ‘ăn thịt người’ Bạc Cận Ngôn liền cầu hôn với cô. Cô nghĩ rằng kết hôn còn cần chuẩn bị một vài thứ, ai ngờ, mấy ngày sau trở về Bắc Kinh, Bạc Cận Ngôn đã dẫn cô đi đến cục dân chính lĩnh chứng nhận. Khi đó Giản Dao có hơi kinh ngạc, bởi vì cô còn chưa làm người phụ nữ chuẩn bị tâm lý đợi gả. Nhưng đứng ở cửa cục dân chính, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn trông đợi nhìn cô, ánh mắt vui sướng, cả người anh dường như cũng vì chuyện này mà tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Vì thế lòng của Giản Dao mềm nhũn hoàn toàn. Anh để cho cô thấy được, đây chính là điều cô vẫn muốn.

“Em đồng ý.” Cô nhẹ giọng nói.

Sở dĩ đồng ý, vì ái mộ sự chính trực và tài ba của anh, bao dung sự tùy hứng cùng chân thật của anh. Bởi vì tam sinh hữu hạnh (vận may ba kiếp), trong một vạn người mới có thể gặp được anh. Cho dù anh hai mươi tám tuổi, có thể vì mỗi ngày không được ăn cá yêu thích mà khê nhú mảy, nhưng ở trong mắt cô, anh vĩnh viễn sáng chói lấp lánh.

...

Thế nhưng cho dù là cá cũng có lúc phát cáu.

Sau vụ án ăn thịt người, đầu Giản Dao bị đau rất nhiều, nghỉ ngơi mấy tháng mới có thể lên lớp. Lúc đó Bạc Cận Ngôn mặc dù bận rộn một số việc sau khi vụ án kết thúc nhưng cũng hứa khi nào có thời gian rảnh sẽ dẫn cô ra ngoài chơi, trải qua thế giới ngọt ngào chỉ có hai người.

Nhưng ..

Tháng 1, Giản Dao đề nghị đi ra ngoài du lịch.

Bạc Cận Ngôn nói: “Oh, em yêu, Hồ Nam vừa mới xảy ra một vụ án giết người, anh đã đặt xong vé máy bay rồi, chúng ta sẽ bay trong đêm nay.”

Giản Dao: “Được.”

Tháng 2

Bạc Cận Ngôn nói: “Phía nước Mỹ mời anh sang làm báo cáo về vụ án Hoa tươì ‘ăn thịt người’. Có ý nghĩa quan trọng với việc phòng chống những vụ án cùng loại. Đồng thời anh có thể làm việc với những đồng sự trước kia, cùng nhau bàn về mỗi một chi tiết trong vụ án. Chỉ nghĩ thôi cũng khiến người khác khong nhin được.”

Giản Dao: “Được, anh đi đi.”

Tháng 3

Bạc Cận Ngôn nói: “Du lịch? Giản Dao, tháng này với anh với người bạn bên FBI làm việc đề xuất bản sách, anh phải ở lại chỗ này hết tháng để nhìn cho xong. Em phải biết rằng, người bàn luận và so tài với anh là nhà tâm lý học tội phạm đứng đầu thế giới, em không cảm thấy hưng phấn vì điều này sao?”

Giản Dao: “...”

Sau đó đến tháng thứ 4.

Mấy ngày trước Giản Dao cầm tư liệu đi tìm anh, nói: “Cận Ngôn, em rất thích Thành cổ này, hiện giờ là dịp thích hợp để đi.” Khi ấy, tên đó đã ôm cô lên đùi anh, vừa thích thú bưng bưng nghịch tóc của cô, trả lời như thế nào?

“Rất nhiều người đã làm nên những kiến trúc cổ kính, du khách mù quáng nên vẫn đến mua những sản phẩm lưu niệm chất lượng thấp”

Giản Dao: “...”

Kết quả anh còn mỉm cười, lửa cháy đổ thêm dầu: “Trên thực tế, anh có địa điểm du lịch tốt hơn để giới thiệu, tỉnh Hắc Long Giang ở biên giới Trung Nga vừa mới hình thành một tòa nhà giam được canh phòng trùng trùng điệp điệp, đẹp đẽ vô cùng. Đồng thời tiếp nhận đều là những trọng phạm. Nếu như chúng ta làm việc nhanh, còn có thể trở thành nhóm đầu tiên đến tham quan.”

Sáng sớm hôm sau, Giản Dao liền thu thập hành lý, âm thầm đến thành Cổ...

...

Trong thoáng chốc, xe dừng ở trước cửa đồn cảnh sát. Giản Dao xuống xe, đã sớm có cảnh sát đứng ở ngoài cửa chờ dẫn cô đi vào trong. Giản Dao nhớ tới mấy ngày trước Bạc Cận Ngôn đều bị cô chặn ở ngoài cửa, vài ngày nay cũng không có nhìn Bạc Cận Ngôn thật kỹ, trái tim bỗng nhiên đập thật nhanh.

Vừa rồi vội vàng vàng nhận điện thoại, bây giờ nghĩ lại, không biết khi anh bị cảnh sát xem là nghi phạm rồi bắt đi, không biết có chịu khổ hay không? Mặc dù nửa năm nay anh cũng có tập thể hình, và từng để cho cô sờ qua một ít cơ bắp trên cánh tay. Nhưng theo Giản Dao nhận xét, một ít cơ bắp này, đánh một tên cảnh sát còn đánh không lại, huống chi người ta còn là đội trưởng đội cảnh sát.

Nghĩ như vậy, liền đi tới trước cửa một căn phòng. Một người đàn ông cao lớn đi ra, thấy cô, nở nụ cười: “Là giáo sư Giản sao, tôi là đội trưởng đội cảnh sát số một của Thành cổ, Phương Thanh. Muộn như vậy, cực khổ rồi.”

Giản Dao vội vàng bắt tay với anh ta, cười nói: “Chào anh, tôi là cảnh sát Giáo Dao của phòng tâm lý tội phạm Bộ công an, là vợ của Bạc Cận Ngôn. Rất vui được gặp mặt.”

Phương Thanh liếc mắt nhìn phía sau lưng: “Anh ấy ở bên trong.”

Giản Dao và anh cùng nhau ngẩng đầu nhìn lại, đây là một phòng làm việc không rộng, nửa đêm ba giờ sáng, bên trong đèn đuốc sáng trưng, như phủ thêm một tầng ánh sáng nước trong suốt. Cả người Bạc Cận Ngôn mặc âu phục phẳng phiu đang đứng ở trước tấm bảng trắng, hai tay chắp ở sau lưng, ngón tay còn đang gõ nhẹ theo thói quen. Anh ngẩng đầu lên, viết lên bảng trắng một đồng kết luận. Chữ viết thanh tú rắn rỏi, ánh mắt trong veo như nước.

Giản Dao xa xa nhìn dáng vẻ của anh, tức giận trong lòng đột nhiên tan thành mây khói.

Có lẽ...Khoảnh khắc khi anh đuổi theo đến Thành cổ thì biến mất. Chỉ là, không muốn bị mất mặt cứ tha thứ cho anh như vậy.

Cô lẳng lặng nhìn bóng dáng anh đứng một mình ở dưới ánh đèn, trong lòng bỗng nhiên nảy ra một ý niệm.

Biết đâu cả đời anh đều phải cô độc mà đứng ở vị trí đó. Cho đến khi những sợi tóc bạc từ từ lẫn với những sợi đen, eo thẳng đến mấy cũng sẽ có 1 ngày bị còng, nhưng đôi mắt ấy luôn trong veo như xưa

Nhận ra động tĩnh phía sau lưng, Bạc Cận Ngôn cũng quay đầu lại, ánh mắt đảo qua trên người Phương Thanh rồi dừng lại trên người Giản Dao. Khoảng cách cách nhau mười mấy thước, hai người ngưng mắt nhìn nhau.

Giản Dao nhẹ giọng gọi: “Cận Ngôn...”

Anh khẽ cười: “Bạc phu nhân, anh rất khỏe, anh không sao.”

(1) Hắc Long Giang: Là tỉnh nằm ở phía đông bắc TQ, có phía bắc và phía đông giáp với Nga.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tâm lý tội phạm trò vui này, mỗi khi cảnh sát còn học ở trường cảnh sát, hoặc ít hoặc nhiều đều chọn qua môn học này. Trên thực tế, trong phá án, đôi khi sẽ dùng đến, đoán tâm lý tội phạm, hành vi, là thủ đoạn trợ giúp cho suy luận

Nhưng chuyên gia về mặt trò vui này, thì Phương Thanh chưa từng thấy.

Lại nghe một chút vậy. Phương Thanh và mấy người cảnh sát liếc nhìn nhau, hai bên trao đổi ánh mắt, Bạc Cận Ngôn nói với bộ dạng bình tĩnh, tiếp tục ngồi uống trà. Hình như cảnh tượng như mấy người cảnh sát bọn họ, anh đã từng gặp rất nhiều.

Gió nửa đêm yên tĩnh, trong thời gian chờ đợi, mọi thứ đều lộ ra hết sức im ắng. Phương Thanh chú ý, Giản Dao đã ngồi xuống bên cạnh Bạc Cận Ngôn, mở máy vi tính ra. Bạc Cận Ngôn hơi cúi đầu, nói với cô cái gì đó. Giản Dao gật đầu, dáng vẻ chăm chú lại lạnh nhạt, giống hệt Bạc Cận Ngôn. Dáng điệu hai người họ khi ở chung với nhau, khiến trong đầu Phương Thanh đột nhiên nghĩ đến một từ: Tài tử giai nhân.

Thật ra từ khi nào, Phương Thanh cũng từng chờ đợi một tình yêu như vậy, có một người phụ nữ dịu dàng động lòng người làm bạn với mình.

Thế nhưng, sau đây anh lại thích một người phụ nữ giống như một con ung.

Phương Thanh tự giễu cười cười.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn lên tiếng nói: “Người đó là người địa phương, có thể đã từng có khoảng thời gian sống ở nơi này. Hơn nữa lại gây án một mình, khoảng trên hai mươi tuổi. Người đó là người nạn nhân Phó Vĩ quen biết, có lẽ ít nhất đã từng tiếp xúc ở thành cổ. Đêm xảy ra vụ án, người đó mặc chiếc áo khoác thật dày, sau đó lại vứt đi.

Người đó có hiểu biết về phản trình sát, đồng thời cũng nắm một số kỹ năng thực dụng của phản trình sát, tựa hồ rất quen thuộc với cách cảnh sát phá án. Có thể người đó đã từng quen biết cảnh sát trong vụ án khác. Ví dụ như người tình nghi, người có liên quan, đã từng tiếp nhận điều tra của cảnh sát. Người đó cư ngụ trong phạm vi mấy con phố gần chỗ gây án, hơn nữa còn trong tình trạng sống một mình. Người đó không có công việc, hoặc là làm những công việc thấp.

Người đó làm việc rất gan dạ, cẩn thận, kế hoạch chu đáo, chặt chẽ, nhưng lại áp lực về mặt tinh thần, có dấu hiệu tinh thần phân liệt, nhưng sẽ tự động kiềm chế một cách nghiêm ngặt khi đang làm việc trong cuộc sống, không muốn để người khác biết. Trong hoàn cảnh nhất định, có một sự kiện nào đó, hơn nữa là chuyện tạo ra ảnh hưởng lớn với cuộc đời của người đó, gây nên áp lực cho người đó trong thời gian dài.

Khi Phó Vĩ đến Thành cổ đã từng tiếp xúc với người đó – chính là một trong những người mà các người đã từng điều tra, quan trọng là người đáp ứng điều kiện tìm kiếm kẻ trên, chỉ cần kiểm tra nhân chứng, bằng chứng, chứng minh bọn họ không có mặt ở tại chỗ. Rất nhanh các anh sẽ có thu hoạch.”

Nhóm cảnh sát đều im lặng, Phương Thanh cũng đang trầm tư.

Trong suy luận của Bạc Cận Ngôn cũng có vài điểm tương đồng với phán đoán của anh. Nhưng càng nhiều hơn chính là, trực giác của một cảnh sát đi trước, cũng không chắc chắn như anh ta vậy.

Mà Bạc Cận Ngôn dừng nói một chút, dường như thái độ cũng không vì nhóm cảnh sát im lặng mà có bất kì biến hóa nào, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, bắt đầu giải thích:

“Khi vụ án xảy ra, đêm khuya, mưa lớn. Phó Vĩ về đêm, chúng ta đều biết, hiện trường vụ án không có bất kì chỗ ẩn nấp nào. Cho nên hung thủ đứng ở đó chờ hấn. Một chiếc áo khoác dày, mới đủ giấu một con dao dài khoảng 20 đến 30cm

Bên ngoài cách chỗ Phó Vĩ bị giết khoảng 4m, để lại nửa dấu vân tay. Chỉ tay rõ ràng đều dùng sức, đồng thời xung quanh không hề có vết máu. Cho nên đây là dấu vết anh ta để lại khi còn sống. Ngày đó anh ta từng ghé qua quán bar, từng uống rượu. Mưa lớn như vậy, vì sao ở trong mưa cách một khoảng cách, hấn ta đột nhiên dừng lại, còn dùng tay chống ở trên tường? Bởi vì hấn nhìn thấy người quen, có lẽ ít nhất là người từng gặp ở thành cổ.

Không phải người xa lạ. Nếu như bạn nhìn thấy người xa lạ ở trong mưa, cho dù cảm thấy kỳ quái, cũng chỉ có thể qua loa thôi, không thể dừng lại vì hấn ta.

Cổ tay Phó Vĩ có dấu vết vật lộn, tay của hung thủ, da mặt phải lộ ra bên ngoài, mới có thể bị Phó Vĩ cào trầy.

Hung thủ hết sức quen thuộc với camera theo dõi phân bố ở mấy con phố, hướng đường đi, chốt mở cửa hàng, và trường học bỏ hoang. Điều này chứng minh người đó đã sống ở vùng bản địa được một khoảng thời gian. Không có đồng lõa, bởi vì nếu như có hai người, với người tỉ mỉ cẩn thận gan dạ giống như hung thủ, hoàn toàn có thể phụng phương gây án hoàn mỹ hơn, không cần phải chạy vào trong trường tiểu học để thay quần áo dính máu, đồng thời dẫn đến để lại vết tích.

Người đó rất độc ác đối với thi thể, gần như không kiềm chế được, đâm xuống hơn bốn mươi nhát, nhát nào cũng đâm đến tận xương, đồng thời không phải xuất phát từ che giấu thân phận và mục đích máu chốt đặc thù với thi thể.

Ngộ lạnh mà tức giận, kiềm chế mà điên cuồng, biểu hiện mâu thuẫn như vậy, chắc chắn xuất phát từ áp lực kiềm nén sau thời gian dài, và tinh thần hết sức vận vẹo. Cuộc sống của người đó không được như ý. Người đó thô lỗ như vậy, giết người theo kiểu đơn giản, là xuất phát từ bản năng. Người như vậy ở trong cuộc sống sẽ không làm những việc đòi hỏi trí lực và năng lực phức tạp. Với tình trạng tinh thần của người đó cũng không làm được.

Sau khi người đó thay đổi quần áo ở trường tiểu học thì vội vàng rời khỏi. Không có dừng lại, bởi vì với tính thận trọng của người đó, nếu như dừng lại nhất định sẽ phát hiện vết máu và rửa sạch sẽ. Thế nhưng tôi vừa mới để người của các anh kiểm tra và đối chiếu Trong 1 tiếng sau khi tra xét vụ án, trên đường vẫn không xuất hiện kẻ tình nghi đến từ hướng trường tiểu học, đeo balo, tóc ướt, ngoại hình tầm trung, vội vàng rời đi. Cho nên người đó có thể cư ngụ trong phạm vi mấy con phố này. Bây giờ các anh có thể đặt câu hỏi.”

Một người cảnh sát nói: “Giáo sư Bạc, tôi nghĩ anh miêu tả người này có phần mâu thuẫn. Kế hoạch của người đó chu đáo chặt chẽ, là một cao thủ phạm án, như là người có học thức nhưng cũng rất thô lỗ, lại còn làm những công việc loại thấp...”

Bạc Cận Ngôn cười một tiếng: “Đừng vậy, mâu thuẫn, không có cách nào điều hòa mâu thuẫn, không phải là nguồn gốc phạm tội sao?”

Những lời này khiến cho nhóm cảnh sát im lặng. Một người cảnh sát khác hỏi: “Vì sao anh lại xác định khi đó người đó mặc áo khoác dày, nếu như muốn giấu dao, người đó có thể đeo túi trên lưng, hơn nữa không phải vừa lúc có thể đựng y phục để thay đổi sao?”

“Đặt ở trong túi? Sau đó chờ mục tiêu đi qua, rồi mở khóa kéo lấy dao ra đâm người sao? Đồng thời còn phải mạo hiểm để dây đeo ba lô trở thành công cụ để người bị hại phản kích lại nguy hiểm? Không, hung thủ chúng ta nào có ngu ngốc như vậy?”

Lời nói này khiến người cảnh sát kia đỏ mặt, hai mắt Bạc Cận Ngôn tỏa sáng. Giản Dao ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, ánh sáng trong mắt anh mới dừng lại, yên lặng một chút mới nói với người cảnh sát kia: “Tôi đang nói sự thật, không phải đang cười nhạo anh.”

“Người cảnh sát: “...”

Giản Dao: “...”

“Giáo sư Bạc, anh cho rằng hung thủ là đàn ông hay là phụ nữ?” Phương Thanh đột nhiên hỏi.

Mọi người vô cùng kinh ngạc, ngay cả Giản Dao cũng ngẩng đầu lên. Phụ nữ sao? Cô chưa hề nghĩ đến khả năng này.

Bạc Cận Ngôn lại nhìn Phương Thanh chăm chăm, lộ ra nụ cười: “Oh, anh hỏi đúng vấn đề, người đó là ‘đàn ông’ hay ‘phụ nữ’? Vụ án trước mắt không có để lộ ra bất kì khuynh hướng giới tính nào. Vì thế tôi nghĩ rằng người đó có thể là một người đàn ông có dáng người trung bình, hoặc là người phụ nữ có đầy đủ sức lực.”

Sau khi cuộc họp kết thúc, Bạc Cận Ngôn liền đưa Giản Dao đi. Để lại Phương Thanh và mấy người anh em ở trong phòng họp suy nghĩ.

“Sếp.” Có người hỏi: “Chúng ta phải dựa vào bức họa giáo sư này vẽ để đi tìm nghi phạm sao?”

Phương Thanh hít một hơi thuốc lá nói: “Đường lên núi, chưa bao giờ ngại nhiều. Cấp trên lệnh cho chúng ta phá án trong vòng một tuần, hãy mua đem hung khí, kết quả giám định dấu vết ở hiện trường đưa cho tôi. Sau đó tìm tung tích của hung khí, không được phép lơ lửng theo dõi mấy quay. Lại dựa theo giáo sư Bạc nói, điều tra lại tất cả những người đối tượng tiếp xúc qua một lần nữa.”

“Sếp, chúng ta từ trước đến nay, không hoàn toàn dựa vào tâm lý tội phạm để phá án, ngộ nhỡ... Theo như lời anh ta nói, lỡ không tìm được nghi phạm thì làm sao bây giờ?”

Phương Thanh nở một nụ cười rồi nói: “Vậy coi như anh ta thả cái rắm về phía chúng ta.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao trở về khách sạn nhà họ Diêu. Bọn họ ở gian phòng trên lầu hai, vừa vào phòng, Giản Dao đã bị Bạc Cận Ngôn ôm lấy.

“Đừng lộn xộn.” Giản Dao chống cự: “Tay anh còn chưa rửa, vừa mới đi đến hiện trường đấy.”

Bạc Cận Ngôn lại không buông tay, thấp giọng nói ở bên tai cô: “Suyt...Nhỏ giọng một chút, đừng để hung thủ nghe được.”

Giản Dao sùng sốt.

“Phó Vĩ ở khách sạn Điều gia, hành tung của hắn bị hung thủ nắm rõ ràng. Cho nên, không chừng hung thủ cũng ở trong khách sạn này.”

Giản Dao đột nhiên cảm thấy hắc tuyến: “Vậy anh không nói sớm, còn đi về ở với em?”

Bạc Cận Ngôn buông cô ra, đi đến bên giường, lười biếng nằm xuống: “Lẽ nào anh còn phải tránh né người tình nghi sao?”

Giản Dao: “...”

Không phải cái logic này a!

Được rồi, cô cũng bình tĩnh. Không phải ở cùng một chỗ với kẻ tình nghi vụ án mưu sát sao?. Cô đi tới, khễ đá chân của anh: “Này, đi rửa tay, đổi giày thay quần áo rồi lại nằm xuống.”

Bạc Cận Ngôn nghe lời đứng lên, đi tới tủ quần áo, treo âu phục lên xong, lại khom lưng thay dép lê, cuối cùng đi tới bên cạnh cái bồn rửa mặt và rửa tay.

Giống như ở nhà vậy.

Trời cũng sắp sáng rồi, kéo rèm cửa, khóa chặt cửa, chỉ chừa lại một ngọn đèn nhu hòa phong cảnh cổ ở bên giường, không gian nhỏ hai bên vừa an toàn vừa thân mật. Đêm nay, Bạc Cận Ngôn càng nhiệt tình hơn so với thường ngày, tiến vào cô thật sâu, sau đó hai tay cô để ở trước lồng ngực anh, vô lực dựa vào là lúc anh cúi đầu, hôn từng cái lên má cô và thân thể của cô. Thực ra đến bây giờ Giản Dao vẫn chưa nói với Bạc Cận Ngôn, cử động như vậy, dù sao vẫn khiến cô rất cảm động. Bởi vì cô cảm giác được sự chân thành, sự quý trọng của anh, không che giấu chút nào.

Nếu như một người đàn ông hôn mỗi bạn một cách chân thành, chứng tỏ anh ta yêu thương bạn rất sâu sắc

Sau khi xong việc, Bạc Cận Ngôn lại theo thông lệ, hỏi cảm nhận của người trong cuộc: “Thỏa mãn không? Có hơn hẳn lần trước không?”

Giản Dao nhìn anh trong ánh sáng mê mang, cặp mắt ấy giống như ngôi sao dịu dàng: “Cận Ngôn, em nghĩ đây là thời điểm anh đàn ông nhất.”

Bạc Cận Ngôn suy tư một chút, rồi nở nụ cười sáng sủa: “Em đang khen anh hay là đang mắng anh?”

Giản Dao sùng sốt một chút cũng phản ứng kịp. Ý định ban đầu của cô là muốn khen ngợi anh có được không? Người này tăng trưởng EQ a!

Hai người miệt mài lại ngủ đến buổi chiều, chuyện vụ án không cần quan tâm đến, có tiến triển thì sẽ có hồi âm thôi. Đến lúc chạng vạng, hai người đi dạo ở thành cổ một chút, ăn mấy món ngon đặc sắc ở địa phương, sau đó trở về khách sạn.

Khi đèn rực rỡ mới lên, hai người đứng ở trong hành lang lầu hai, lẳng lặng nhìn ra xa. Ở đây có thể nhìn thấy xa xa là tường cổ thành, cũng có thể nhìn thấy đèn đuốc bên bờ sông, phong cảnh hết sức yên tĩnh, ấm áp. Đây cũng chính là điều Giản Dao chờ mong ở chuyến đi này – nếu như không xảy ra chuyện giết người tàn nhẫn đó thì càng hoàn mỹ hơn.

“Bên kia hình như chính là viện của ông chủ khách sạn.” Giản Dao chỉ một ngón tay về hướng ngoài đại viện. Thật ra, hai cái viện tương thông với nhau, một cái nhỏ hơn, giống như lục thụ thành âm (1) tứ hợp viện nho nhỏ, nhà nhỏ hai tầng, có khoảng hơn mười gian phòng đang sáng đèn. Nghe nói mọi người đều ở đây, ông chủ, bà chủ, di nhỏ, bà con...” Giản Dao cảm thán thở dài: “Ồ trong nhà cũ như thế này cũng tốt vô cùng. Người một nhà không có xa nhau, mỗi viện độc lập, ngồi xăm, tường trắng, cây xanh, yên tĩnh...Nhịp điệu từ từ, có lẽ là năm tháng tĩnh hảo.”

Bạc Cận Ngôn nhìn cô: “Chỉ cần em thích căn nhà như vậy, sau này chúng ta...” Chợt dừng lại, Giản Dao cũng khẽ run lên.

Bởi vì trong sân đối diện, gian phòng vốn sáng đèn, tựa như đã giao hẹn sẵn, đột nhiên dập tắt toàn bộ. Xung quanh, trong nháy mắt vắng vẻ, đen kịt. Chỉ có bóng cây cô đơn trong sân, vẫn còn đang nhẹ nhàng lay động dưới ánh trăng.

Bạc Cận Ngôn nhú mày một cái.

Giản Dao hỏi: “Làm sao vậy?”

Anh nói: “Không có gì.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Phuong Thanh rất rầu rĩ.

Vụ án có thể nói đã thu được tiến triển, nhưng cũng có thể xem như không có.

Mặc dù hung thủ rất cẩn thận, nhưng nhân viên giám định đã lấy được dấu vân tay mờ hồ có lẫn trong với máu, mà máu thuộc về người bị hại Phó Vĩ. Còn dấu vân tay này, đủ để buộc tội hung thủ.

Nhưng bọn họ không tìm được hung thủ.

So sánh với dấu vân tay trong kho cảnh sát cũng không tìm được. Suy cho cùng, ở nước chúng ta, tỷ lệ dấu vân tay được cất giữ trong kho vẫn còn có hạn.

Mà động cơ phạm tội của hung thủ, liên quan gì đến Phó Vĩ, hiện tại vẫn không tìm được chút manh mối.

Nói thực ra, trước đó Phuong Thanh còn có loại trực giác, vụ án này sẽ trở thành huyền án (1) Có dấu vân tay thì như thế nào, bên trong tài liệu công an còn có nhiều vụ án có cả dấu vân tay và DNA mà vẫn chưa giải quyết được.

(1) là những vụ án chưa được giải quyết.

Nhưng mà có phác thảo của Bạc Cận Ngôn, tình hình lại không giống như vậy. Phuong Thanh quyết định chữa ngựa chết thành ngựa xong, cứ thử một lần xem sao!

Căn cứ theo thống kê, sau khi Phuong Thanh đến Thành cổ đã tiếp xúc với 128 người. Trong đó có khoảng hơn phân nửa số người chứng minh đêm đó mình vắng mặt. Lại dựa theo những điều kiện khác viết trong sườn bài, rõ ràng loại bỏ một nửa số người không phù hợp, chỉ còn lại khoảng 30 người. Bao gồm: Ông chủ và người làm thuê trong quán ăn, vài vị khách trong quán bar, tài xế taxi, nhân viên phục vụ trong khách sạn, và mấy vị khách khác...

Phuong Thanh đề cho cấp dưới gọi những người này đến đồn cảnh sát hỏi cung lần nữa, vì tránh rút dây động rừng, không nói rõ, chỉ tìm cơ hội lấy dấu vân tay, sau đó so với từng cái một.

Từ khi mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn đã tiến hành được hai phần ba, mà không có một dấu nào phù hợp.

Ban đêm, Phuong Thanh dẫn theo một nhóm cảnh sát để mở cuộc họp, mọi người đều thở ra khói, rõ ràng đều mệt mỏi, viên mắt đỏ bừng nhưng đều phấn khích lạ thường.

“Tiến hành so sánh dấu vân tay như thế nào rồi?” Phuong Thanh hỏi.

Một điều tra viên lắc đầu: “Cũng sắp xong hết rồi, nhưng không có cái nào phù hợp.”

“Bên phía Bạc Cận Ngôn có động tĩnh gì không?” Phuong Thanh lại hỏi.

Mọi người đều im lặng, một vị điều tra viên đáp: “Giản Dao có gọi điện đến, nói muốn mượn tài liệu về ông chủ khách sạn họ Diêu.”

Phuong Thanh: “Khách sạn Diêu gia?”

Điều tra viên gật đầu: “Ngoại trừ ông chủ Diêu Viễn Qua, thì trong nhà đều là phụ nữ. Vợ ông ta, em vợ, em họ còn có hai nữ quản đốc nhà hàng.”

Phuong Thanh nghe vậy rơi vào trầm tư.

Một vị cảnh sát lớn tuổi bên cạnh phì cười một tiếng: “Trước kia tôi từng quản lý một vụ kia có liên quan đến nhà họ Diêu cũng nghe không ít tin đồn...”

Mấy người cảnh sát lộ ra nụ cười khinh bỉ và hẹp hòi, cũng nghe qua những tin đồn đó.

Phuong Thanh ngẩng đầu lên: “Khách sạn mà nạn nhân Phó Vĩ ở, trước mắt, những người anh ta từng tiếp xúc, chúng ta chỉ thống kê bao gồm nhân viên tiếp tân, người phục vụ, những người khách gian phòng xung quanh, ... Người nhà họ Diêu có khi nào từng tiếp xúc với hắn ta không?”

Vấn đề này, không có nhân viên điều tra nào trả lời được.

Phuong Thanh còn nói: “Phó Vĩ người này, vừa nhìn trông rất bình thường. Nhưng tất cả mọi người bên cạnh đều phản ánh cùng một vấn đề, chính là rất háo sắc, phía sau nhà họ Diêu đều là phụ nữ, lại thông với vườn hoa trong khách sạn. Nếu như Phó Vĩ từng theo bọn họ, có lẽ cũng từng tiếp xúc với bọn họ, chuyện này có thể liên quan đến cái chết của hắn ta không?”

Hơn nữa, Phuong Thanh còn muốn nói, cửa sau của trường tiểu học thật ra không cách xa khách sạn nhà họ Diêu.

Điều tra vụ án, có phương hướng mới, nhưng tất cả chỉ là suy đoán. Phuong Thanh tự hỏi một hồi, mới quyết định đi tìm Bạc Cận Ngôn một chuyến.

Bạc Cận Ngôn lúc này đang nhận một cuộc điện thoại.

Là cấp dưới của anh, nhân viên làm việc trong phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm. An Nham gọi đến. An Nham cũng giống như Bạc Cận Ngôn, cũng là một tên thiếu thường thức về nhân tình thế thái, còn là một IT trạch nam. Lúc này An Nham đang nhàn nhạt hỏi trong điện thoại: “Sếp, khi nào anh về?”

Bạc Cận Ngôn cũng lạnh nhạt giống như vậy, đáp: “Mấy ngày nữa.”

An Nham: “Son Tây vừa mới đồng thời xảy ra vụ án giết người cướp bóc liên hoàn, tội phạm không để lại bất cứ manh mối có giá trị nào, còn đẹp trai ngồi ngồi hơn mấy chục tên cảnh sát, tổ chúng ta có nhận hay không?”

Bạc Cận Ngôn nói: “Ừ.”

Hai người đang im lặng thì bên kia lại có một người nói chuyện, là bạn tốt Phó Tử Ngộ của Bạc Cận Ngôn. Anh ta là một bác sĩ nổi tiếng ti mi. Gần đây, Giản Dao đang lừa anh đến làm pháp y trong tổ nhỏ của Bạc Cận Ngôn. Chỉ nghe Phó Tử Ngộ cười vang nói: “An Nham, cậu thật là không thức thời, không hiểu rõ tình hình. Cậu ta đuổi theo Giản Dao như điên. Hiện giờ cậu ta dám trở về, không sợ Giản Dao bỏ cậu ta sao?”

An Nham: “Phốc...”

Bạc Cận Ngôn trực tiếp cúp điện thoại.

Giản Dao đang xem tài liệu ở trước bàn, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt anh, ôn nhu hỏi: “Sao vậy?”

Bạc Cận Ngôn vô cùng bình tĩnh lắc đầu: “Hai tên đàn ông độc thân nhàm chán ầu trĩ đó mà.”

Giản Dao cười đến ánh mắt cong cong.

Bỏ bưng một ly trà xanh đến cho anh, đang làm bạn bên cạnh anh, cùng xem tư liệu của mấy chục hộ gia đình trong phạm vi mười mét. Lúc này Ánh chiều tà lừng lờ trải xuống soi rõ khoảng sân đó

Diêu Viễn Qua, tài liệu đã từng xem qua ở đồn cảnh sát, bao gồm những ghi chép đêm đó Phương Thanh nói chuyện với anh, không hề rườm rà nữa.

Bà xã Diêu Viễn Qua gọi là Minh Lan, 45 tuổi cũng là người vợ kết tóc của ông. Nhìn từ trong tấm hình, là một phu nhân đẹp theo kiểu lạnh lùng, đoan trang. Minh Lan vốn là con gái nhà giàu có ở trong vùng, nhưng gia cảnh vẫn kém hơn Diêu Viễn Qua một chút. Sau khi gả cho ông, thì không làm việc ở bên ngoài, hiện nay đang thay Diêu Viễn Qua quản lý một quán rượu bên hồ. Hai người không có con cái.

Minh Nguyệt, em gái Minh Lan, năm nay 29 tuổi cũng ở nhà họ Diêu. Sau khi tốt nghiệp trung học thì làm thuê ở công xưởng nhà họ Diêu, gần đây không có việc làm. Xem ra Diêu Viễn Qua nuôi cô em vợ này. Minh Nguyệt không có kết hôn, nhưng lại có một đứa con trai, năm nay 5 tuổi. Không biết cha đứa bé là ai, từ trong hình nhìn thấy, tướng mạo của Minh Nguyệt lớn lên không bằng chị mình, nhưng đáng đáp thật thà, hiền lành, cũng xem như trắng trẻo.

Trương Cúc Phương là em họ của Diêu Viễn Qua, rất gầy, lớn lên cũng xinh đẹp, da trắng mắt hẹp dài, 30 tuổi, chưa lập gia đình. Từng là diễn viên đoàn kịch nói, am hiểu hát kinh kịch. Hiện nay ở nhà họ Diêu, có người nói thay anh họ quản lý sổ sách nhà xưởng, hơn phân nửa thời gian rảnh rỗi đều ở nhà.

Triệu Hà, Trần Mai đều là một tay Diêu Viễn Qua đề bạt giữ chức quản đốc trong nhà hàng, chức vụ không cao. Triệu Hà ngày thường có khuôn mặt êm dịu năm nay đã 35 tuổi. Trần Mai thì gầy teo, 32 tuổi, lớn lên cũng đẹp đẽ. Trình độ học vấn của hai người không cao, đều xuất thân từ nông thôn. Có người nói hai người chưa từng thành gia lập thất, bởi vì đại viện nhà họ Diêu cách nhà hàng tương đối gần, nên bọn họ cũng ở đó.

Còn dư lại, chính là năm người giúp việc trong sân. Đầu là bác gái bốn năm mươi tuổi, có khi cũng đến trong khách sạn ở phía trước, giúp đỡ quét dọn vệ sinh.

...

Tiếng bước chân truyền đến, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều ngẩng đầu lên, sắc mặt Phương Thanh thâm trầm, đi dọc theo hành lang đến.

“Giáo sư Bạc, có thể nói chuyện đôi câu không?”

Ba người vừa vào nhà, Phương Thanh đã đi thẳng vào vấn đề: “Dựa theo hình dung mà anh nói, chúng tôi đã điều tra gần trăm người, nhưng không có dấu vân tay trùng khớp.”

Bạc Cận Ngôn nói: “Vậy chứng tỏ, phạm vi các người điều tra vẫn chưa đầy đủ.”

Phương Thanh liếc mắt nhìn tư liệu trên bàn: “Anh hoài nghi người nhà họ Diêu có liên quan đến vụ án này?”

Bạc Cận Ngôn chỉ đáp: “Bọn họ cũng chỉ ở trong phạm vi điều tra thôi.”

Chương 7

Hai người cũng im lặng một hồi, Giản Dao bung tách trà tối. Phương Thanh nói cảm ơn, từ từ uống một hớp rồi nói: “Giáo sư Bạc, thứ cho tôi nói thẳng từ khi anh phác thảo ra bức chân dung tâm lý tội phạm, trong lòng tôi và các anh em vẫn luôn bất ổn. Chúng tôi phả ản, từ trước đến nay đều tìm hiểu nguồn gốc, đi từng bước, gỡ ra mối quan hệ giữa tình nghi và người bị hại một cách rõ ràng. Động cơ của hắn, quá trình hắn gây ản, tình cảm và logic của hắn... Hung khí dấu vết, thủ đoạn, thiếu một thứ cũng không được. Quá trình có thể rất vất vả, rất mệt mỏi, nhưng trong lòng cảnh sát chúng tôi có lòng kiên định

Thế nhưng, vụ ản này, tôi thừa nhận nó rất khó. Cấp trên lại cho thời gian rất ngắn, Chúng tôi không tìm ra một chút liên hệ giữa hung thủ với người bị hại, không tìm ra động cơ phạm tội logic. Trinh sát chúng tôi rơi vào tình huống khó khăn. Bức phác thảo anh cho chúng tôi, chúng tôi đã hiểu, mỗi một điều của nó đều hợp logic, khiến người ta cho dù có bị đẩy vào mây mù cũng có cảm giác nhìn thấy mặt trời.

Nhưng hình dung như thế đã thoát khỏi quá trình, thoát khỏi chứng minh thực tế. Chúng tôi đã từng học qua tâm lý tội phạm ở trường cảnh sát. Tôi biết có lẽ anh từ hành vi của tội phạm, trực tiếp đưa ra kết luận. Suy cho cùng, đó chỉ là một loại suy đoán. Mà bây giờ, nếu như tôi báo cáo những điều này với cấp trên. Ngộ nhớ... Tôi nói là ngộ nhớ, dựa theo phác thảo của anh nhưng lại không tìm được nghi phạm thì sao?

Giản Dao nghe vậy, ngừng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn. Mà anh im lặng trong giây lát, nhưng chỉ mỉm cười.

“Anh không phải là người đầu tiên nghi ngờ tâm lý tội phạm của tôi.” Anh nói: “Hàn Trầm thành phố Giang, một thần thám trong lĩnh vực điều tra theo cách truyền thống, chắc anh cũng có nghe nói, anh ta cũng từng thành kiến và nghi vấn tương tự --- nhân tiện chen thêm một câu. Anh ta tìm vợ mình, tìm suốt năm năm. Mà năm đó, tôi tìm Giản Dao về chỉ mất một tháng. Trở lại chuyện chính, tôi hiểu sự nghi vấn của anh, mặc dù anh không hiểu bản chất tâm lý tội phạm là ở đâu.”

Phương Thanh cũng không tức giận, cười cười tiếp tục nghe. Giản Dao lại nhìn Bạc Cận Ngôn bằng ánh mắt tán dương. Dù sao, hiện tại anh đối mặt với nghi vấn, cũng không cười lạnh, châm chọc, mà còn có thể nói cười một chút, có vẻ đã thành thực hơn rất nhiều?

Khụ khụ... Hình như cô có phần thiên vị anh.

“Tâm lý tội phạm và điều tra hình sự truyền thống, chưa bao giờ đối lập quan hệ, cũng không phân chia cao thấp. Chỉ có điều, trong mắt các người, chứng cứ là bằng chứng thực tế, mà trong mắt của tôi, căn cứ chính xác là hành vi. Đồng thời, trong cái sườn tôi viết, tôi chưa từng bỏ qua những bằng chứng hiện vật, cùng với logic phạm tội?”

Bạc Cận Ngôn nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt nói: “Dưới tình hình chung, điều tra hình sự triều thống cũng được. Nhưng có một vài vụ ản, qua năm này tháng nọ, chúng ta không có dấu vết, mối liên hệ giữa người bị hại và hung thủ, bị người hoặc nhân tố hoặc trong thời điểm ngoài ý muốn bị chặn đứt. Có những vụ ản giết người liên hoàn có năng lực, có tổ chức, cũng có những đặc điểm tương tự. Lẽ nào đầu mối bị chặt đứt thì để cho hung thủ nhòn nhơ ngoài vòng pháp luật sao?

Khi điều tra hình sự truyền thống bất lực, thì tâm lý tội phạm phải đứng ra thôi.”

Trong lòng Giản Dao chấn động mà Phương Thanh thì im lặng.

“Quả thật tôi có nhiều kết luận là suy đoán dựa trên tâm lý học. Tôi tạm thời gạt bỏ nguyên nhân và quá trình khiến vụ ản mất phương hướng, lợi dụng phân tích hành vi, trực tiếp xác định phạm vi nghi phạm. Các người thân ở trong đó, tôi chỉ đứng quan sát ở đằng xa. Chỉ cần có suy đoán, thì vấn đề sẽ có độ chuẩn xác. Vì thế thứ chúng tôi gánh vác, mạo hiểm hơn so với các người. Trong và ngoài nước, không phải chưa từng xuất hiện, bởi vì khung sườn tâm lý tội phạm sai lầm dẫn đến không bắt được tội phạm. Nhưng, vì có mạo hiểm mà không dám gánh vác trách nhiệm sao? Vứt bỏ khả năng phả ản cuối cùng sao?

Không, một học giả tâm lý tội phạm sẽ không buông tha, cho dù chỉ có một phần vạn cơ hội chúng tôi cũng cố đạt được, khiến cho người chết vô tội được nhắm mắt.”

Giản Dao và Phương Thanh đều im lặng không nói, Bạc Cận Ngôn vừa cười, vừa nói: “Huống chi, từ khi tôi vào nghề đến nay – Giản Dao, không sai. Lần thứ hai tôi tuyển An Nham, dùng từ ‘mới vào nghề’ – tôi cũng chưa từng có sai lầm”

(Ý Bạc giáo sư là lần đầu tuyển trợ lý là Giản Dao cũng không sai, lần thứ hai tuyển An Nham cũng không sai)

...

Phương Thanh hỏi: “Kế tiếp hai người có dự định gì không?”

Bạc Cận Ngôn liếc mắt nhìn sân nhà phía xa xa, nói bằng giọng ý vị thâm trường: “Chúng tôi định đến nhà họ Điều xem một chút, nhưng không bằng con

đường chính thức.”

Giản Dao tròn mắt: “Anh định tự tiện xông vào nhà riêng của dân à?”

Phương Thanh lại cười nói: “Các người là khách du lịch,

Giản Dao liếc nhìn Bạc Cận Ngôn. Đây là Phương Thanh nha, bộ dạng cảnh sát lưu manh giống hệt Hàn Trầm. Bạc Cận Ngôn đơn thuần thẳng thắn nhà cô, học được khi nào? Trong miệng nhìn không hơn bọn họ, sẽ thành cả ngày ở chung với nhóm cảnh sát cũng bị hư rồi sao?

Phương Thanh nói: “Tôi đã gặp Điều Viễn Qua, cũng đã vặn hỏi không ít nhân viên trong khách sạn, tôi đi không tiện. Nhưng, tôi sẽ quan sát giúp các người.”

“Vậy lên đường thôi.” Bạc Cận Ngôn đứng lên, nắm tay Giản Dao: “Em yêu, anh dẫn em đi xem cảnh sắc trong nhà của kẻ tình nghi.”

Giản Dao bình tĩnh đặt tay trong lòng bàn tay anh.

Phương Thanh nhìn dáng vẻ của hai người bọn họ, cảm thấy buồn nôn muốn chết nhưng không khỏi có chút ước ao

Bạc Cận Ngôn với Giản Dao đi ở phía trước, Phương Thanh xa xa đi theo ở phía sau.

Giản Dao thấp giọng nói: “Em vẫn không hiểu. Bởi vì nhà họ Điều cũng nằm trong phạm vi, anh đã muốn đến nhà người ta xem một chút? Nhưng lại không đến những nhà khác.”

Bạc Cận Ngôn lộ ra nụ cười: “Em quả nhiên là người hiểu anh nhất. Trên thực tế..” Anh liếc mắt nhìn Phương Thanh ở phía sau lưng, hạ giọng, xít lại gần bên tai cô: “Còn có một vài phát hiện, hôm qua anh chưa nói ở đồn cảnh sát.”

Giản Dao khó hiểu: “Vì sao không nói?”

Bạc Cận Ngôn nói: “Bởi vì chỉ là một vài cảm giác thôi. Phương Thanh bọn họ không có chú ý, trong ghi chép điều tra của anh, còn có một vài lưu ý rất nhỏ, Dựa vào phương thức bí ẩn nào đó, phát hiện ra mối liên hệ. Đó cũng chính là thứ mà cảnh sát muốn tìm kiếm. Anh gần như cảm thấy, thời gian từ vong và chân tướng bị che giấu, đang mỉm cười giễu cợt với anh.”

Ví dụ nghệ thuật như vậy, Giản Dao thật sự không hiểu: “Ồ...”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái nói: “Anh không bao giờ nói cho người khác biết những ý nghĩ không xác định trong đầu mình, ngoại trừ em. Bởi vì anh đã xem em như một bộ phận trên thân thể anh.”

Giản Dao nở nụ cười: “Được.”

Bên ngoài sân nhà họ Điều là một bức tường thấp, còn có hoa viên và hàng rào. Bởi vì trên cây cổ thụ ngoài sân treo một tấm biển: Sân nhà riêng tư, người không có phận sự, miễn vào. Bên cạnh có một con đường nhỏ thông với khách sạn. Vì thế, những người khách thông thường sẽ không đến chỗ này.

Ba người tránh khỏi chú ý của nhân viên phục vụ, rất nhanh đã đi đến bên ngoài sân. Vốn muốn trèo qua tường để vào trong, nhưng lại có một con chó mực lớn nằm ở đó, nhìn chằm chằm.

Không ngờ, lúc này Phương Thanh lại nảy ra chủ ý, chỉ thấy anh ta ra dấu với hai người Bạc Cận Ngôn, sau đó tự mình tới gần con chó, cũng không biết anh ta dụ dỗ bằng cách nào, mà con chó dữ yên tĩnh lại, bất động nằm úp sấp bên cạnh anh ta.

Bạc Cận Ngôn rất kinh ngạc, Giản Dao cũng thấy thật kì diệu, Phương Thanh cười một tiếng nói: “Chó nghiệp vụ hung dữ nhất trong đội cảnh sát đều do tôi huấn luyện.”

Mãi đến lúc xoay người, bò vào trong vườn hoa nhà họ Điều, Bạc Cận Ngôn vẫn nhẹ giọng khen ngợi: “Phương Thanh này, thật tài hoa.”

Giản Dao cảm thấy buồn cười, người ta sắc bén, cứng cỏi, quản lý cả đội điều tra, từng dùng một chiêu quăng ngã anh nằm trên mặt đất, không thấy anh khen người ta. Người ta đi trêu chọc chó, lại khiến anh nhìn không chớp mắt, khen ngợi không ngớt.

Đúng lúc này, hành lang phía trước có một người đi tới. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn nhìn thấy mặt của người đó, đều ngẩn ra.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Edit: Julia

Là một người giúp việc, khoảng bốn năm mươi tuổi, vóc người trung bình, cao cao gầy gầy. Mặc quần áo mộc mạc, cầm cây chổi trong tay đi qua, cũng không chú ý tới Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ở phía sau cửa bán nguyệt.

Bọn họ chú ý tới bà, vì trên khuôn mặt trắng nõn có một vết thương mới.

Người điều tra vụ án, tư duy lúc nào cũng cẩn thận, nhạy bén. Cổ tay của Phó Vĩ có vết bầm, có vết tích tranh chấp. Tuy rằng hiện trường không thể kiểm tra ra có vết máu và DNA của hung thủ, nhưng rất có khả năng đã để lại vết thương ở nơi nào đó trên người hung thủ.

Người giúp việc đó trông có vẻ rất chất phác, quét lá rụng ở trong sân một hồi, rồi đi quét dọn hành lang bên ngoài phòng. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao tạm thời đứng nhìn từ xa xa.

Đúng lúc này, một cánh cửa phòng đẩy ra, một người phụ nữ cao gầy, xinh đẹp, nhưng có khuôn mặt chưa ngoa đi ra. Mặc trên người chiếc áo tơ lụa, và quần ống rộng, dáng vẻ rất thướt tha. Giản Dao nhận ra chính là Trương Cúc Phương, em họ ở nhà họ Diêu, từng là diễn viên trong đoàn kịch nói.

“Quét cái đầu bà đó!” Trương Cúc Phương đưa tay đâm vào cái ót của người giúp việc: “Lão nương đang ngủ, bà già đề tiện làm cái gì leng keng, thùng thũng! Bà cố tình không để cho tôi ngủ phải không!”

Người giúp việc cúi thấp đầu.

Trương Cúc Phương vẫn còn chưa hết giận, cầm đồ hốt rác đánh lên mặt người giúp việc.

Giản Dao hơi trợn to hai mắt. Thì ra vết thương trên mặt là bị như vậy. Nhưng Trương Cúc Phương cũng hơi quá đáng đi. Nhưng hiện tại, rõ ràng bọn họ không thể hiện thân, chỉ có thể tiếp tục lẳng lặng nhìn. Trương Cúc Phương mắng một hồi thì đi vào đóng cửa lại. Xa xa nhìn lướt qua, các thiết bị trong phòng chị ta được lắp đặt hết sức tinh xảo, thời thượng, giường lớn sơn màu gỗ, chỗ rẽ sofa, trên mắc áo làm theo kiểu Âu Châu có treo vài bộ quần áo đàn ông, ở cửa còn để mấy đôi dép lê bằng da.

Lúc này, có một người hầu băng qua đi vào trong sân, cầm trong tay rất nhiều rau. Là một người phụ nữ ngoài bốn mươi tuổi, liếc mắt nhìn người giúp việc bị đánh ban nãy, hai người cũng không nói chuyện, dường như đây là chuyện thường ngày. Mặc dù tướng mạo và tuổi tác hai người không giống nhau, nhưng đều giống nhau ở cảm giác trầm lắng, hiền lành.

“Két” một tiếng. Cửa sổ phòng bên cạnh Trương Cúc Phương mở ra, Một người phụ nữ thanh tú có khuôn mặt hơi gầy thò đầu ra, chính là Trần Mai, quản đốc ở nhà hàng – Trần Mai. Bà giống như đang mắng người, hoặc tự làm bầm: “Ba ngày, hai bên lại nghe có tiếng mắng chửi, xong chưa vậy? Có bản lĩnh thì làm chút chuyện cho cái nhà này đi. Không dùng được, vớ vẩn thì đừng nên ồn ào! Bảo đi bung com đến cho tôi, tại sao còn chưa tới? Nói chị, chị có nghe thấy không? Sao người khác sai chị được, tôi sai chị không được?”

Người giúp việc ban nãy bị Trương Cúc Phương đánh, đáp khề: “Được.”

Sau đó quay đầu chạy về phía phòng bếp ở ngoài nhà. Ngược lại, Trương Cúc Phương dường như không dám đối chọi với Trần Mai, chỉ nghe tiếng vang ‘loảng xoảng’ thật lớn, vật gì đó trong phòng chị ta bị ném xuống đất.

Bạc Cận Ngôn nhíu mày một cái, nhẹ giọng nói: “Ngu xuẩn, kiêu ngạo, dơ bẩn.”

Giản Dao không lên tiếng, cô ngược mắt nhìn. Trời tối mênh mông mông, cây liễu im ắng rũ xuống. Trong sân cỏ xưa này, dường như bốc lên mùi cũ kỹ, mục nát nào đó. So với bên ngoài, giống như hai thế giới.

Chỉ có điều, vẫn có người sống cuộc sống như vậy, không phải sao?

Bên trong sân yên tĩnh trở lại, trời cũng đã tối. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao im lặng đi qua. Nhà lớn đầu tiên, nghe nói chính là phòng ngủ của Diêu phu nhân danh chính ngôn thuận. Lúc này đèn tắt tối thui, công việc chủ yếu của Minh Lan là quản lý quán bar, lúc này chắc là không có ở nhà. Nhìn xuyên qua cửa sổ, tất cả đồ dùng bên trong đều làm bằng gỗ lim kiểu xưa, thảm trải sàn, bên trong nhà lớn dường như còn hai gian phòng, là một buồng trong thoải mái rộng rãi, mặt sau có một cái sân rộng, hai gian phòng nhỏ dường như dùng để chứa đồ.

Những phòng khác, chính là phòng của Minh Nguyệt và Triệu Hà, ngọn đèn gian phòng sơ sài trong góc sáng trưng, bày mấy chiếc giường cao thấp, có lẽ là phòng của người hầu.

Bạc Cận Ngôn dẫn Giản Dao di chuyển vào trong. Làm xong sớm muộn gì cũng bị người khác bắt gặp. Nhưng dường như sân nhỏ này có một không khí hết sức trầm lắng, bọn họ đã dừng gần mười phút nhưng cũng không ai phát hiện.

Cho đến khi bọn họ đi tới hồ cá ở sân sau, nhìn thấy có người giúp việc, người đó đang đứng ở phía sau cây, một người khác là người phụ nữ có dáng người đầy đặn đang đứng ở bên cạnh bà. Chính là một đốc công khác làm việc trong nhà hàng – Triệu Hà.

Gương mặt của Triệu Hà thoát nhìn hiền lành hơn Trần Mai nhiều, khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Cô ta lại đánh chị? Còn Trần Mai? Phu nhân?”

Người giúp việc cúi đầu nói: “Tứ phu nhân, tôi không sao.”

Triệu Hà thở dài, nói: “Nếu như thực sự không chịu nổi nữa, thì đi đi.”

Người giúp việc im lặng.

Triệu Hà còn nói: “Buổi tối làm xong việc thì đến phòng tôi, chỗ tôi còn ít thuốc trị thương.”

Người giúp việc im lặng một hồi nói: “Vây sao được...Ngộ nhờ ông chủ nhìn thấy...”

Triệu Hà nói: “Đêm nay ông chủ không đến phòng tôi, yên tâm, ông ấy sẽ không đánh chị.”

Người giúp việc cúi đầu, đi ra bằng con đường khác. Triệu Hà vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, chị ta lui về phía sau một bước, vừa cảnh giác vừa kinh ngạc hỏi: “Các người là ai?”

Bạc Cận Ngôn cười một cái: “Chúng tôi ở tòa nhà phía trước.” Giản Dao vội vàng nói: “Thật ngại quá, chúng tôi là đường, chị cũng là khách trong khách sạn sao?”

Sắc mặt Triệu Hà hơi trì hoãn, chị chỉ con đường phía trước nói: “Các người đi nhầm, ở đây không phải là khách sạn, là nhà riêng của chúng tôi. Đi nhanh đi, cửa có chó, khi đi ra nên cẩn thận một chút.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều nói cảm ơn. Triệu Hà vẫn chưa yên tâm, dứt khoát tự mình đưa bọn họ đến cổng, quả nhiên nhìn thấy con chó mực lớn bộ dạng như muốn sủa, nhưng bị Triệu Hà trấn an, chị ta mỉm cười, nhìn bọn họ rời đi.

Khi đó, Phương Thanh đang đứng ở trên lầu hai khách sạn, trong phòng Giản Dao và Bạc Cận Ngôn, dùng kính viễn vọng nhìn chằm chằm. Một viên điều tra chạy đến bên cạnh hỏi: “Sếp, thật sự để bọn họ tự mình hành động, chúng ta không cần đi trợ giúp sao?”

Phương Thanh đáp: “Không có gì, mấy người đàn bà, chẳng lẽ bọn họ không giải quyết được sao? Nhìn xem, đã về rồi đấy.”

Viên điều tra lại nói: “Trước đó, những đối tượng mà giáo sư Bạc chỉ định đều kiểm qua dấu vân tay hết rồi, làm xong hết rồi.”

Phương Thanh quay đầu nhìn anh ta.

“Không có cái này phù hợp.”

—

Trời đã tối hẳn, Phương Thanh dẫn Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ăn lẩu ở quán nhỏ ven đường.

Rót đầy một ly bia, Phương Thanh liếc nhìn Bạc Cận Ngôn: “Uống một chút?” Bạc Cận Ngôn mắt tự nhiên lác đàu: “Tôi chỉ uống rượu đỏ thôi.”

Phương Thanh lại cười, nói trong tiệm có một tấm bảng rượu đỏ. Kết quả Bạc Cận Ngôn nói: “Tôi quyết định uống nước.”

Phương Thanh: “...”

Giản Dao cười cầm cái ly lên: “Đội trưởng Phương, tôi uống với anh.”

Phương Thanh kinh ngạc nhú mày, khoe miệng Bạc Cận Ngôn lộ ra nụ cười kiêu ngạo nhàn nhạt.

Rượu qua ba tuần, nồi lẩu nóng hằm hập, mọi người dường như có hào hứng.

Phương Thanh nói: “Nghe nói mấy năm trước, Diêu Viễn Qua có để ý một cô sinh viên đại học, còn tổ chức tiệc rượu trong gia tộc. Nhưng cuối cùng cô bé kia cũng chạy mất!”

Ánh mắt Bạc Cận Ngôn lạnh lẽo: “Vì sao những người phụ nữ đó lại cam chịu trong một gia đình quái dị, không có tôn nghiêm như thế?”

Phương Thanh cười lạnh nhưng không lên tiếng. Giản Dao biết Bạc Cận Ngôn ở nước ngoài, có một số chuyện không có cách nào hiểu được. Thật ra, trước đây cô xem tư liệu, một người đàn ông có tiền, có địa vị, nuôi rất nhiều phụ nữ ở trong nhà. Không ngờ lại có thật.

Giản Dao nói: “Những người khác cũng chính là tình nhân, tiểu tam, không lộ diện. Vợ lớn cũng không nhìn được. ‘Cái nhà’ bọn họ cũng giống như tấm màn sau cùng bị kéo sạch, công khai chung sống hòa bình. Có lẽ bởi vì ham muốn, Diêu Viễn Qua, người đàn ông có tiền, có quyền, có địa vị, có thể mang đến cho bọn họ những thứ mà một người đàn ông bình thường có phần đầu cả đời cũng không được. Chọn lọc hai bên, bọn họ lấy thứ bọn họ muốn, Chỉ là, cuộc sống như thế...”

Phương Thanh nói: “Những người dân thường như chúng ta, để ý, cũng không hiểu được.”

Bạc Cận Ngôn bùng ly nước nhựa, nhưng lại kiêu ngạo giống như đang nhấp rượu đỏ, khẽ hớp một miếng, sau đó ngón tay gõ lên bàn một cái, nói:

“Điều Viễn Qua là một người tự cao, kiêu ngạo, là một người đàn ông cực giàu, muốn khống chế và muốn chiếm làm của riêng. Mạnh mẽ, khôn khéo, quyết đoán. Ông ta xem phụ nữ như vật sở hữu của mình, khống chế bọn họ rất nghiêm ngặt nhưng cũng rất thành công.”

“Biến thái!” Phương Thanh mắng: “Trước đây, không phải chúng tôi chưa từng nghe tin đồn. Nhưng Điều Viễn Qua chỉ lĩnh giấy chứng nhận kết hôn với người vợ lớn, những người phụ nữ khác đều tự nguyện, cho nên cảnh sát muốn giúp bọn họ cũng không được.”

Bạc Cận Ngôn như có điều suy nghĩ: “Những người phụ nữ đó thật sự thích thú, sống bình yên, an ổn với nhau sao?”

Trả lời anh là Giản Dao. Cô lắc đầu nói: “Không, sẽ không đâu. Trên thế giới này thật sự không có người phụ nữ nào đồng ý chia sẻ người đàn ông với người khác. Bọn họ thoạt nhìn sống yên ổn, không có chuyện gì, nhưng trong lòng thế nào cũng có oán hận, đè nén, đau khổ.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu với cô, ánh mắt lộ ra ý cười vô cùng nhạt

Giản Dao chợt khẽ run, nhìn về phía Phương Thanh, anh ta cũng có vẻ mặt suy nghĩ.

Đúng vậy, đau đớn, áp lực, oán hận, tình yêu và ham muốn bất thường. Hơn nữa từ năm nay qua tháng khác, không có cách nào trốn chạy. Ngày hôm nay, bọn họ thấy Trương Cúc Phương, Triệu Hà, Trần Mai còn như vậy. Vẫn chưa nhìn thấy hai chị em Minh Lan đi theo Điều Viễn Qua thời gian dài.

Trong đầu Giản Dao chợt hiện lên những suy luận trong phác thảo của Bạc Cận Ngôn:

Là người trong vùng, rất quen thuộc với cảnh vật xung quanh.

Có thể đã từng tiếp xúc với Phó Vĩ.

Trong nhà họ Điều không có máy theo dõi, vụ án xảy ra đêm đó, muốn che mắt người khác để ra vào không phải là một việc khó. Ước chừng bọn họ rất khó có bằng chứng mình không ở hiện trường.

Tinh thần bị kiềm nén đến cực độ, có dấu hiệu tinh thần phân liệt, nhưng đang làm việc trong cuộc sống, không muốn để người khác biết. Chắc chắn có một chuyện nào đó tạo thành ảnh hưởng to lớn với cuộc đời người đó, gây ra áp lực trong thời gian dài.

Có thể là phụ nữ, chỉ cần có đủ sức lực

Không có cách nào tham gia vào công việc có trình độ cao. Trong năm người vợ của Điều Viễn Qua, một người rảnh rỗi ở nhà, một người nhiều lắm thì quản lý sổ sách, hai người làm đốc công trong nhà hàng, trình độ không cao. Cho dù là vợ cả Minh Lan, nói là bà chủ quán bar, nhưng thay chồng của mình đi làm, lại có một đồng đàn em làm việc, việc chân chính bà ta có thể làm, được bao nhiêu?

Nhìn như vậy, bọn họ đều rất phù hợp với sườn bài phác họa. Hơn nữa so với những người điều tra trước đó, càng phù hợp hơn. Hung thủ giết chết Phó Vĩ có thể ẩn nấp ở trong đây? Cô ta và Phó Vĩ, rốt cuộc đã giấu giếm gì mà không muốn cho người khác biết?

Nhưng, phụ nữ nhà họ Điều với hung án, dường như cách nhau muôn núi nghìn sông?

Phương Thanh nói: “Bây giờ không có bất kỳ chứng cứ nào, mời bọn họ đến quá tùy tiện. Tôi sẽ nghĩ biện pháp lấy dấu vân tay của bọn họ, để so sánh trước.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Julia

Minh Lan lái chiếc audi của mình đậu ở gara phía sau nhà. Bà xốc túi, ngẩng đầu lên, chỉ thấy phòng Trương Cúc Phương vẫn còn sáng đèn, mơ hồ còn nghe tiếng cười nói.

Minh Lan giẫm lên giày cao gót, duyên dáng đi qua, đi đến phòng mình. Trong nhà rất yên tĩnh, những năm qua, mỗi ngày đều giống như một. Phòng bên cạnh là của em gái Minh Nguyệt, loáng thoáng truyền đến thanh âm đang dạy con trai học bài. Triệu Hà có lẽ đã ngủ rồi, nhưng ngại quyền uy (1) của chồng bà, nên không dám tắt đèn, trong phòng yên tĩnh.

(1) Người có quyền cao nhất.

Duy chỉ có trong phòng Trần Mai vẫn có tiếng nhạc truyền đến. Đó cũng là một người không an phận. Nhưng Minh Lan không hối hận khi để cho chồng bà cưới người đó về, Nếu không, làm gì có người đối chọi với Trương Cúc Phương.

Minh Lan uống nước xong, người hầu chị Đồng bụng com đồ ăn nóng hổi lên. Thật ra nói về tuổi tác, chị Đồng cũng không lớn hơn Minh Lan mấy tuổi. Nhưng lại chăm sóc kém hơn nhiều.

Minh Lan đang ăn com ở dưới đèn. Ngẩng đầu lên lại nhìn thấy bóng dáng lưng khom của chị Đồng, thì chán ghét nói: “Cút xuống đi, hôm nay lại chọc bà ba tức giận sao? Mỗi người đều không khiến tôi bớt lo.”

Nói xong đưa tay véo chị Đồng một cái, véo rất mạnh, chị Đồng rên rỉ một tiếng, Minh Lan lại duỗi tay sờ mặt bà: “Trông mặt cũng không già, xem như là chị làm lâu rồi nhì. Không phải tham số lương chỗ chúng tôi đó chứ? 1 tháng mấy ngàn, chị ko có học vấn cũng lớn tuổi rồi, đi đâu có thể kiếm được đây?”

Người hầu cúi đầu, lui ra bên ngoài: “Phu nhân, tôi đi trước.”

Minh Lan cười một tiếng, cũng không để ý tới bà.

Đêm nay, thật là dài.

Minh Lan nằm ở trên giường, nghe âm nhạc thịnh hành đương thời, sau đó ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nơi đó là mặt cỏ vắng vẻ, phòng nhỏ độc lập. Một vầng trăng treo ở trên trời, bốn phía hết sức tịch mịch.

Minh Lan đột nhiên cảm thấy lòng buồn bực. Đó gần như là một loại áp lực lại kích thích cảm giác. Bà đột nhiên cảm thấy muốn khóc, lại cảm thấy trong đầu hỗn loạn. Năm nay bà 45 tuổi, mắt kính mới hai năm, nghĩ đến đây, bà lại phiền não. Một lát sau, bà bỗng nhiên giận cá chém thớt lên người Trương Cúc Phương.

Vì vậy, không nhanh không chậm đi ra khỏi phòng, đi tới trước phòng Trương Cúc Phương, cách cánh cửa có thể nghe thấy tiếng cười của cô ta với Diêu Viễn Qua.

Minh Lan gõ cửa, khẽ miệng mang theo ý cười: “Viễn Qua, quán bar có một số việc, muốn nói với anh.”

Diêu Viễn Qua nói được, nghe động tĩnh liền ngồi dậy. Một lát sau, mở cửa ra, Trương Cúc Phương không dám công khai làm trái ý bà. Chỉ cười nhạt nhìn bà. Minh Lan làm như không thấy, theo Diêu Viễn Qua về phòng của mình.

Đêm nay, Diêu Viễn Qua ngủ ở phòng của Trần Mai. Mặc dù đã gần năm mươi tuổi, nhưng thân thể ông cường tráng, được bảo dưỡng thích hợp, chỉ cần hứng thú đến, ở trên giường cũng có thể trị chết những người phụ nữ này. Chờ phòng Trần Mai tắt đèn, theo quy định mà Diêu Viễn Qua đặt ra, mấy phòng khác mới cùng nhau tắt đèn. Diêu Viễn Qua nghĩ vậy rất tốt, mới có kiểu dáng của một gia đình lớn.

Những buổi tối như thế này, ước chừng có thể ngủ ngon nhất chính là nhị phu nhân Minh Nguyệt nằm trên giường có cái khung thật to, nhẹ giọng, dịu dàng kể chuyện cổ tích cho con trai.

Năm ấy cô ta 20 tuổi gả cho Diêu Viễn Qua, vẫn còn độ tuổi ngây thơ, tính cách lại đơn thuần. Khi tình hình trong nhà không tốt, nhà máy lúc nào cũng thua lỗ. Cô ta đến nhà máy của anh rề làm việc, thường xuyên qua lại, gặp rất nhiều lần. Tim cô ta đã đập thành thịch trước vị anh rề thành thực, chẳng chặc.

Nhưng mới đầu không hề nảy sinh bất cứ ý niệm không an phận nào. Về sau, chị cô ta nói với cô, cha mẹ cũng thờ dài nói với cô ta: “Gia sản bây giờ của Viễn Qua, dù sao cũng không có ai hơn được nó, chị con không sinh con được, bằng cấp con không cao, tương mạo lại không bằng chị con, không biết sau này có thể gả cho một người có thể dựa dẫm hay không, chị bằng...”

Chị cũng ở trên bàn rượu, nở một nụ cười nói: “Em gái ngốc, sao chị có thể tức giận chứ?”

Sau đó có một lần, cô ta nhìn thấy trên cánh tay chị vết thương bị đánh đến đỏ tím, cũng không dám hỏi nhiều.

Cô ta dường như sống rất tốt, không cần phải ra ngoài làm việc, Viễn Qua cho tiền rất nhiều, nhà máy cũng được ông tiếp quản, cứu sống. Kế tiếp, tất cả mọi thứ trong nhà, không phải vì con trai cô ta sao?

Chỉ là, không nghĩ tới, sau đó lại có rất nhiều người tới, không phải chỉ có một người.

Tiền Diêu Viễn Qua kiếm càng ngày càng nhiều. Ở trong nhà ngày càng uy nghiêm. Lúc đầu chỉ nghe nói mỗi ngày đều ở chỗ Trương Cúc Phương, nhưng sau đó dứt khoát để chị ta dời vào trong nhà.

Ngày đó, Minh Nguyệt khóc một trận. Nhưng có thể làm thế nào, người đàn ông này là tất cả trong cái nhà này, cô ta không dám cũng không thể cãi lại.

Tiếp đó, lại là Triệu Hà và Trần Mai, hai người phụ nữ xuất thân nông thôn, làm thuê cho ông ta.

Thật ra, nếu như suy nghĩ lại, những người phụ nữ như các cô, không có gì khác biệt. Từng hai bàn tay trắng, mà ông cho bọn bà tất cả những gì mong muốn: Tiền, an ổn, gia đình, người chồng có thể dựa vào. Mà yêu cầu duy nhất ông đối với bọn cô chỉ là chia sẻ mà thôi.

Sau đó, Diêu Viễn Qua cũng không cưới người khác.

Dù có chơi đùa như thế nào cũng không giữ lâu bên người. Chắc có lẽ đã già rồi.

Minh Nguyệt mặc dù mới 30 mấy tuổi, nhưng cô ta không tranh cũng không muốn quan tâm đến cái gì cả, cô ta chỉ mong con trai lớn lên khỏe mạnh, mà chuyện giữa ông với các bà ấy, cô cũng không muốn để ý nữa.

Chẳng qua là khi cô ta ngẩng đầu nhìn bầu trời ở trong sân. U ám giống như cái miệng giếng, có đôi khi cô ta sẽ khóc thành tiếng trong đêm khuya, cô ta rõ cuộc cũng biết mình không chạy thoát. Trong góc phòng hẻo lánh giữa cái hình thái xã hội phồn hoa như nhà họ Diêu, giăng ra một cái lưới màu đen, mà bà chỉ là một trong những con mồi trong lưới mà thôi

....

Sáng ngày mới hôm sau, cảnh sát đến gõ cửa. Một người giúp việc ra mở cửa, cảnh sát mặc thường phục dẫn theo mấy nhân viên y tế mặc áo trắng, cười rất hòa nhã: “Xin chào, chúng tôi ở phân cục Thành cổ. Có liên quan đến vụ án giết người xảy ra mấy hôm trước, cần các người phối hợp điều tra.”

Sau đó Trần Mai nhẹ nhàng đánh thức Diêu Viễn Qua: “Ông xã, cảnh sát tới.”

Diêu Viễn Qua nằm ở bên trong cái giường lớn, mở mắt ra nói: “Tối làm gì?”

“Nói là có liên quan đến vị khách bị chết mấy ngày trước.”

Diêu Viễn Qua im lặng một hồi, ngồi dậy: “Nói là chuyện gì sao?”

Trần Mai gật đầu, lộ ra nét mặt kì quái: “Nói người chết ấy, có thể bị mắc bệnh truyền nhiễm, nên cần người trong khách sạn đều kiểm tra một chút, để giải trừ độc.”

“Bọn họ muốn vào trong nhà sao?”

Trần Mai cười, lắc đầu: “Không, người chúng ta đến phòng khách là được rồi.”

“Được.” Diêu Viễn Qua gật đầu: “Em đi ứng phó trước, bảo bọn họ cứ làm theo lời dặn của cảnh sát. Lát nữa anh sẽ tới.”

Phương pháp điều tra công khai không tuân thủ quy tắc như thế, khắp Thành cổ chỉ có mình lưu manh Phương Thanh mới có thể làm được. Điền vào đơn, kiểm tra nhiệt độ, nghe tim phổi, phun sương mù trừ độc cho hai tay. Bao gồm Diêu Viễn Qua cũng rất phối hợp, cảnh sát làm nhiệm vụ hết sức tận tâm, nhiệt tình, Diêu Viễn Qua đối xử với mọi người từ trước đến nay luôn nho nhã, ôn hòa, mọi người cười, cảm tạ, cũng để lại dấu vân tay.

Mà năm người giúp việc trong nhà, có ba người đi mua thức ăn, để tránh lộ vẻ vội vã, nên đã hẹn chờ bọn họ trở lại, sẽ quay lại ‘khử độc’

Phương Thanh sai người, nắm chắc thời gian đối chiếu dấu vân tay, đồng thời thúc giục những cảnh sát phụ trách tìm hung khí, dấu chân, và bên phía Phó Vĩ tiếp tục đi sâu vào điều tra.

...

Bạc Cẩn Ngôn và Giản Dao có nhiệm vụ trợ giúp nhau phá án. Ngược lại lúc nhàn rỗi, Giản Dao thuận miệng hỏi anh: “Có nắm chắc không?” Hỏi xong cô liền lập tức đổi ý.

Quả nhiên, Bạc Cẩn Ngôn cười nhạt: “Bà xã, vấn đề này rất khó trả lời, dù sao anh cũng không rõ ‘cảm giác không nắm chắc’ là loại cảm giác như thế nào?”

Giản Dao: “...Xem như em không có hỏi.”

Buổi chiều thời tiết rất tốt, Bạc Cẩn Ngôn còn dẫn cô ra ngoài dạo chơi một vòng. Trời cao, mây mờ mờ, Thành cổ lâu đời. Hai người đi dọc theo tường thành, đi nửa vòng lớn. Khi cả người toàn mồ hôi thì ghé vào quán nhỏ trên tường thành để ăn thức ăn nhẹ ngon miệng.

Sau đó đi bên hồ, tìm bãi cỏ lau lay động, thuê cần câu câu cá. Bạc Cẩn Ngôn chỉ ngồi dưới bóng cây đọc sách, bộ dạng rõ giống người trí thức phong độ. Giản Dao nhìn mặt nước chăm chăm, vừa thấy dây câu hơi nhích, tay vội vã kéo lên. Chỉ thấy một con cá nổi lên khỏi mặt nước, cô đưa tay muốn bắt lấy, Bạc Cẩn Ngôn ở bên cạnh vỗ tay khen ngợi: “Giản Dao của anh, thật sự rất giỏi.”

Giản Dao trừng mắt nhìn anh: “Đừng có đứng xem, mau nắm lấy con cá.”

Bạc Cẩn Ngôn đưa tay muốn bắt lấy, nhưng đây không phải việc thần thám am hiểu. Con cá rất trơn, cứ vùng vẫy tại chỗ, Giản Dao cũng vội vã bỏ cần câu xuống, nhào tới giúp một tay. Bên bờ ruộng vốn chật hẹp, Giản Dao nhất thời đứng không vững, suýt nữa rơi xuống nước, Bạc Cẩn Ngôn nhanh tay lẹ mắt, ôm cổ cô, còn cô ôm lấy con cá.

Giản Dao thờ phào nhẹ nhõm. Anh lại không buông tay, mà chỉ ‘ồ’ một tiếng, dưới ánh mặt trời chiều, tựa đầu lên vai cô.

“Làm sao vậy?” Giản Dao dịu dàng hỏi.

“Giản Dao, lúc này, anh cảm thấy rất hạnh phúc.” Anh thấp giọng khẽ nói.

Lòng Giản Dao run lên, nhẹ giọng đáp: “Em cũng vậy.”

“Có đôi khi anh nghĩ thời gian trôi quá nhanh, nhưng cũng có lúc lại thấy trôi quá chậm.” Anh nói: “Có nhiều khi anh không hiểu, tình cảm con người, nông sâu, lên xuống, đây là quy luật rất tự nhiên, anh ở chung với Phó Từ Ngô lâu sẽ cảm thấy rất phiền. Nhưng vì cái gì, hai năm qua, mỗi một khoảnh khắc ở chung với em, đều khiến anh cảm thấy cảm xúc trong lòng mình dâng trào?”

Giản Dao nhìn khuôn mặt tuần tú của anh dưới ánh mặt trời, đáp: “Bởi vì...”

Thần thám không gì không biết, nhưng vẫn không hiểu bí ẩn của tình yêu.

Cô vớt con cá xuống đất bùn, ngẩng đầu hôn lên môi anh.

Bởi vì, anh là Bạc Cận Ngôn độc nhất vô nhị trên đời này. Chỉ có anh, cả đời sẽ giống như đứa bé, yêu anh là yêu thôi.

Em rất may mắn, là tình yêu của anh.

Hai người trở lại khách sạn đã là buổi tối. Có không ít phòng đã tắt đèn, người phục vụ ở đại sảnh đã mệt nhỏi, làm ỏ ở một góc để bấm điện thoại đi động.

Vừa đi vào sân trong, Giản Dao đã nhận được điện thoại của Phương Thanh. Giọng nói của anh ta không có bất kỳ cảm xúc nào: “Đã có kết quả so sánh dấu vân tay rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lân (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“Tất cả đều không phù hợp.” Phương Thanh nói.

Giản Dao ngẩn ra, nhìn về phía Bạc Cận Ngôn, nhưng thần sắc của anh nhàn nhạt, không nói.

Lúc này, Phương Thanh cũng không nói thêm gì chỉ nói: “Giản Dao, người nhà nạn nhân Phó Vi đến, tâm trạng rất không ổn định. Cô là chuyên gia tâm lý tội phạm, vừa là phụ nữ, có thể qua giúp đỡ chúng tôi an ủi họ một chút không?”

Giản Dao lập tức nói cũng được, cúp điện thoại, Bạc Cận Ngôn gật đầu với cô, Giản Dao suy nghĩ một chút, còn nói: “Một mình ở đây tốt nhé, đừng có đi lung tung.”

Bạc Cận Ngôn thản nhiên cười, chỉ chỉ gò má mình, Giản Dao nhón chân lên hôn anh một cái, anh mới đáp: “Thế nhưng, anh chưa bao giờ đi lung tung.”

Giản Dao ‘...’ Được rồi, tùy ý anh đi!

Giản Dao rất nhanh ra cửa, đón xe đi, Bạc Cận Ngôn một mình từ từ thông thả đi lên lầu. Tối nay, bầu trời sao sáng ngời, thời tiết ấm lạnh, anh đi tới lầu hai, ngẩng đầu nhìn sân chính bên kia. Cơ hồ bị cây ngăn cản, nên không nhìn thấy đầu mối gì cả.

Dưới tình hình chung, Bạc Cận Ngôn rất nghe lời Giản Dao. Sau khi trở về phòng, đóng kín cửa, một mình ở trên giường ngây người.

Mà đầu của anh lại nhanh chóng vận dụng.

Gia đình quái dị, một chồng nhiều vợ, áp lực và oán hận lâu dài.

Tự cao, chiếm hữu, tập hợp thành nghiện? Có xu thế không chế tốt những đối tượng yếu, tăng thêm do tiền bạc và địa vị mang tới.

...

“Phó Vi có hơi háo sắc, hồi học đại học từng chơi gái, từng yêu online...”

“Nghĩ đông... Còn nói có thể có một cuộc gặp mặt tốt.”

“Hắn để lại số QQ cho tôi, khi đó bà bác quét rác và mấy nhân viên phục vụ khác còn cười tôi...”

...

Thi thể bị đâm hơn bốn mươi nhát, nhát nào nhát nấy đều thấy xương. Khuôn mặt cũng bị đâm đến nát vụn, hết sức điên cuồng.

Bình tĩnh mà tức giận, khắc chế mà điên cuồng, xuất phát từ áp lực trong thời gian dài sau khi đến đỉnh điểm thì tinh thần trở nên vụn vụn.

...

Vết thương mới xuất hiện trên mặt bà bác quét rác.

Trương Cúc Phương lại cảm chới tiếp tục đánh.

Im lặng, trong viện giống như một cái giếng chết. Các người hầu đối lập, không nói chuyện với nhau.

Triệu Hà đứng ở hồ cá nói: “Yên tâm, tối nay ông chủ không đến phòng tôi, ông ấy sẽ không đánh chị.”

...

“Oh” Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu lên, đi chân trần xuống giường, đi tới bên cửa sổ, cầm lấy ống nhòm Phương Thanh để lại ở chỗ này.

Trong sân nhà vắng lặng, lại tắt đèn.

Anh nhìn một hồi, di chuyển ống nhòm, đến chỗ khác.

Nhà bếp.

Nhà bếp khách sạn dùng chung với nhà bếp trong sân nhà họ Điều. Lúc này đã gần mười hai giờ, chỗ ấy đã sớm tắt đèn, Là một gian phòng độc lập rất lớn, ở phía sau của khách sạn.

Bạc Cận Ngôn cảm giác được máu trong cơ thể đang sôi trào. Mỗi lần tiếp xúc với chân tướng anh đều có cảm giác như vậy, anh lấy từ trong túi xách ra một thứ, cũng lấy từ chỗ Phương Thanh tới – Một lọ luminol

Vừa mới đẩy cửa phòng ra, anh chợt sững sờ. Bởi vì mới có bóng người loáng thoáng xuất hiện ở bên ngoài gian bếp. Anh lập tức cầm lấy ống nhòm, nhưng nhìn đến nơi đó lại không có ai, Bạc Cận Ngôn mới nhớ tới hôm nay cảnh sát đã đến nhà họ Điều để khử độc nhưng thực chất là lấy dấu vân tay. Tâm lý người đó nhạy bén, hơn nữa còn hiểu điều tra ngược lại, nói không chừng đã bị kinh động, sẽ áp dụng hành động.

Bạc Cận Ngôn lập tức bước nhanh chạy xuống lầu.

Sắp tới bên ngoài phòng bếp, bên trong đen như mực, chỉ thấy đường viền ở bàn quầy. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu sáng. Mà xung quanh chỉ có mấy cái cây an tĩnh.

Bạc Cận Ngôn nhìn một vòng nhưng lại không thấy ai, có lẽ vừa rồi có người đi qua.

Anh đẩy một cánh cửa, không khóa, chỉ có một cái chốt cửa. Bạc Cận Ngôn nghiêng người vào trong rồi khép hờ.

Ngẩng đầu nhìn chung quanh, không gian hơn hai mươi thước, bàn dài, tủ chén, bồn nước, ngay ngắn mà bình thường. Ánh mắt Bạc Cận Ngôn rơi vào bên cạnh cái bồn, chỗ đó có hai cây dao dài, và hơn mười cây dao nhỏ. Có dao thái rau, dao cắt trái cây, dao chặt xương. Dời tầm mắt lên, bên tường còn có vài bộ đồng phục làm việc, có lẽ lấy từ nhà máy nhà họ Điều đến, để cho đầu bếp mặc.

Bạc Cận Ngôn cầm lấy luminol, hết sức cẩn thận lựa chọn một vài chỗ chi tiết mà rắc dung dịch lên.

Yên lặng mấy giây, Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu lên, nở nụ cười.

...

Cha Phó Vĩ tên là Phó Đại Phàm, đã hơn 50 tuổi. Lần này ông đến một mình, bởi vì vợ ông nằm liệt giường nhiều năm, vì thế không thể đến được. Cứ như vậy, ông phải thu xếp ổn thỏa chuyện trong nhà, đến đây, đã là mấy ngày kể từ ngày Phó Vĩ mất.

Ông là kỹ sư nhà máy ở địa phương, làm cả đời. Lúc này ông mặc chiếc áo khoác cũ, quần tây, giày da cũ, ngồi ở trong phòng tiếp khách của đội cảnh sát, hai mắt đỏ bừng vừa dữ tợn lại vừa tiêu tụy.

Giản Dao nhìn thấy hình ảnh cha già, cũng cảm thấy xót xa trong lòng, mặc dù ôn hòa an ủi nhưng ai có thể thấu hiểu và bù đắp lên nỗi đau nỗi đau người cha già mất con?

Phó Đại Phàm cầm hai tay vào sâu trong tóc, vừa rồi ông cuối cùng cũng nhìn thấy thi thể của con trai, bây giờ vẫn còn đang run rẩy. Ông không nghĩ ra, con trai ông, tại sao nói mất liền mất?

Ông ngâm đắng nuốt cay nuôi con trai lớn lên, đưa con nghịch ngợm, thông minh khiến ông kiêu hãnh lại khiến ông nhớ nhung. Ông biết con trai mình cũng không hoàn toàn ngoan ngoãn. Mặc dù điều kiện kinh tế trong nhà bình thường, nhưng từ bé ông cũng không bạc đãi nó, thậm chí còn cưng chiều

nó hơn so với người khác.

Sau khi con trai lớn lên, không còn thân thiết với cha mẹ nữa. Khi học đại học, nghỉ đông và nghỉ hè cũng ít khi về, ít khi gọi điện thoại, ngoại trừ khi xin tiền sinh hoạt. Đi làm rồi, mỗi lần gọi điện về cũng không nói được lâu. Nhưng đó là con trai ông yêu thương rất nhiều, là cốt nhục duy nhất trên đời này. Chỉ cần con trai được hạnh phúc, cha mẹ cũng sẵn lòng dùng mọi thứ để đánh đổi.

Nhưng, thằng bé đã chết, hơn nữa còn chết rất đau khổ và thê thảm, chỉ còn lại một đồng xương trắng máu và thịt trả lại cho cha mẹ.

Phó Đại Phàm rơi xuống từng giọt nước mắt.

Giản Dao nhẹ giọng nói: “Chú à, chú chú ý giữ gìn sức khỏe thân thể. Chúng tôi nhất định sẽ bắt được hung thủ.”

Phó Đại Phàm phát ra tiếng gào thét nức nở, chột ngắc đầu nhìn cô: “Hung thủ? Nghe nói hung thủ là một tên bệnh tâm thần, tôi đều nghe mọi người nói, mỗi người ở trên đường đều nói. Nhưng cảnh sát các người, làm sao có thể để cho tên bệnh tâm thần xuất hiện giết người? Tại sao ngay cả một tên bệnh tâm thần cũng không bắt được? Tại sao?”

Ông lập tức nhào lên, Giản Dao theo bản năng lùi về phía sau hai bước. Hai người cảnh sát bên cạnh lập tức bắt đầu ngăn cản, ôm lấy người cha tâm tình kích động. Cảnh sát ra hiệu cho cô nên lánh mặt một chút, Cô liếc mắt nhìn Phó Đại Phàm vừa đau đớn vừa tuyệt vọng, xoay người rời đi.

Ban đêm, cây lạng gió dừng.

Giản Dao đứng ở trong hành lang đồn cảnh sát, nhìn núi và thành vắng vẻ.

Cô nghĩ tới cha mình, mặc dù cô sắp không nhớ nổi mặt ông rồi.

Khi đó, cô mới năm sáu tuổi, chỉ nhớ mơ mơ hồ hồ rằng cánh tay cha cô rất mạnh mẽ, huy hiệu cảnh sát màu bạc tỏa sáng, cảnh phục thẳng thóp. Ông ôm cô cười cười, ông thường về nhà lúc nửa đêm thậm chí hùng dũng mới về, vẫn không quên đi tới bên giường cô và em gái, cúi đầu hôn lên. Có lúc, cô sẽ bị đánh thức, đưa tay đòi ‘ba ba’ sau đó liền nhìn thấy người đàn ông kiên nghị ấy, cười dịu dàng.

Vành mắt Giản Dao lập tức đỏ lên.

Máu đầy mắt, thi thể đứt đoạn, rên rỉ thống khổ, dường như chỉ là thoáng qua, hiện lên trước mắt cô. Cuối cùng, cha cô trầm thấp dặn dò: “Giản Dao, bố cho con một nhiệm vụ -- Dẫn em gái con trốn vào bên trong, không được phép ra ngoài, không được phép lên tiếng.”

...

Thế sự vô thường, thế gian luôn có tội ác.

Luôn luôn có những người, canh giữ ở ranh giới của người bình thường.

Phụ thân cũng vậy, Cận Ngôn cũng vậy. Cô cũng thế.

Giản Dao cúi đầu, lấy điện thoại ra, gọi cho Cận Ngôn.

Điện thoại chỉ vang lên một tiếng, đã có người nhận.

“Alo.”

“Hello, em yêu.” Thanh âm Bạc Cận Ngôn ép đến rất thấp.

Giản Dao ngẩn ra, khóe miệng cong lên. Mỗi khi anh hưng phấn sẽ không kiềm được gọi cô là ‘em yêu’ vậy chứng tỏ vụ án kia đã có manh mối rồi sao?

Người này... Từ khi lĩnh giấy kết hôn, tuy rằng vẫn thiếu lãng mạn như trước, nhưng mỗi một cử chỉ lời nói, rất thích dùng thân phận người đã kết hôn, nhất là khi ở chung với Phó Từ Ngộ và An Nham, bất chợt sẽ nhàn nhạt nói một câu: “Tôi đã kết hôn rồi, chuyện này không nên hỏi tôi, đi hỏi Bạc phu nhân đi.”

Phó Từ Ngộ và An Nham: “...”

Người ta chỉ muốn hỏi anh buổi tối đi đâu ăn cơm, có cần thiết phải lập tức biểu hiện như người đàn ông trinh tiết mãnh liệt vậy không?

...

Giản Dao cười hỏi: “Thế thì xin hỏi Bạc tiên sinh đã phát hiện ra cái gì đấy?”

Nếu như Giản Dao biết kế tiếp Bạc Cận Ngôn sẽ đối mặt với hiểm cảnh như thế nào, cô sẽ không cười được.

Bạc Cận Ngôn thấy, là một ánh sáng nhật phát ra trong thế giới u ám.

Ngoài cửa sổ, gió thổi cây lay động, không khí u ám. Trong phòng bếp, tối lại càng tối. Chỉ có hai nơi phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Sử dụng Luminol (1) phải rất cẩn thận, bởi vì nếu gặp máu sẽ xảy ra phản ứng hóa học, đồng thời sẽ làm ảnh hưởng đến một ít thành phần chủ yếu khi kiểm tra đo lường. Cho nên, Bạc Cận Ngôn chỉ lựa chọn một chỗ.

Chú thích: Luminol ($C_8H_7N_3O_2$) là một chất hóa học linh hoạt có thể phát quang, với ánh sáng xanh nổi bật, khi trộn với tác nhân oxy hóa thích hợp. Đây là tinh thể rắn là một màu trắng hơi vàng có thể hòa tan trong dung môi hữu cơ, nhưng không tan trong nước.

Một chỗ là một cây dao. Được cắm ở trên kệ dao, dùng để chặt xương.

Các đầu bếp ở trong nhà bếp dĩ nhiên sẽ dùng dao để chặt thịt, chặt xương, thân dao sẽ dính máu. Máu đọng vật cho dù rửa sạch nhưng cũng sẽ còn sót lại, gặp luminol sẽ xảy ra phản ứng hóa học. Thế nhưng chặt xương chặt thịt không nhất thiết là đồ tể. Bạc Cận Ngôn tin tưởng không có dao của người đầu bếp nào, không giống như cây dao bây giờ anh nhìn thấy, toàn bộ thân dao, mép dao, tất cả đều tỏa ra ánh sáng li ti. Thậm chí ngay cả tay cầm bằng gỗ, toàn thân đều là ánh sáng màu lam.

Giống như đã từng ngấm ở trong máu, người cầm dao sau khi rửa qua tay, thì cả cây dao đều bị máu bắn ra ở động mạch chủ nhuộm đỏ, sau đó lại rút ra.

Anh mới nhô lên một nửa cây dao thôi, nửa còn lại giữ cho nhân viên giám định.

Mặc dù kết quả luminol không thể xem như bằng chứng trực tiếp, phải tiến hành thêm một bước giám định mới có thể đưa ra kết luận. Nhưng Bạc Cận Ngôn gần như đã có kết luận – chính là nó!

Bạc Cận Ngôn lặng lẽ nhìn nó một hồi lâu.

Hầu như chỉ có một chút ánh sáng lẻ loi, có lẽ vì làm việc trong phòng bếp vô ý rửa không sạch sẽ, chỉ có một bộ quần áo, phía trước chỗ đó, tất cả đều là màu lam, hình dạng rất đáng sợ. Có lẽ đã ngấm trong máu rất lâu, vì thế nên mới giặt không sạch.

“Oh.” Bạc Cận Ngôn nhẹ nhàng thờ dài.

“...Tại sao anh lại ở trong nhà bếp?” Giản Dao nghi vấn hỏi.

Bạc Cận Ngôn đáp: “Bởi vì anh nghĩ hung thủ trong phác họa của anh không sai, hung thủ sẽ ở trong phạm vi đã định. Sherklock Homes từng nói: Loại bỏ những đáp án không có khả năng, kết quả còn lại cho dù khó tin cũng chính là chân tướng sự thật. Cho nên, những người khác không phải, còn dư lại, nhất định chính là...”

Những người phụ nữ nhà họ Diêu đều bị áp lực tinh thần trong thời gian dài, nhưng ở trong ngôi nhà này, còn có một người chịu áp lực nặng hơn. Bọn họ bị ức hiếp, bị mắng nhiếc, đối đãi bằng vũ lực, không thể không nhịn. Phụ nữ nhà họ Diêu phải tự mình chịu đựng áp lực quái dị, đều phát tiết ở trên những người này. Tình trạng của bọn họ càng tệ hơn.

Nhân viên làm việc ghi chép trong khách sạn cũng đã chứng thực, những người giúp việc trong nhà sau cũng đến khách sạn để giúp một tay, cho nên mới có cơ hội tiếp xúc với Phó Vĩ. Mà cái gì đã ‘tác động’ động cơ giết người của người đó, anh nghĩ là có liên quan đến việc Phó Vĩ nói năng tùy tiện, đụng chạm đến chỗ đau của cô ta.

Văn bản giám định có nhắc đến, hung khí dài khoảng 20cm, bề rộng khoảng 10cm, loại dao này không ít, nhưng dao thường dùng để thái thịt thái rau cũng nằm trong phạm vi này. Một người giúp việc làm công việc bếp núc và quét dọn trong thời gian dài, nếu như muốn giết người, rất có thể sẽ nghĩ đến dùng loại hung khí nào chứ? Đây là công cụ cô ta quen thuộc thuận tay cũng nắm chắc nhất.”

“Lẽ nào cô ta còn giấu hung khí ở trong nhà bếp sao?” Giản Dao giật mình hỏi, cô cũng không biết Bạc Cận Ngôn đã tìm được.

Bạc Cận Ngôn im lặng một chút, cười lạnh nói: “Người bình thường sẽ không, có thể sẽ giấu kín hoặc vứt bỏ hung khí. Nhưng thứ nhất, nhà bếp đột nhiên thiếu mất một cây dao chặt xương, lại xảy ra vụ án giết người, tất nhiên sẽ khiến người khác chú ý. Cô ta là một người thông minh biết chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất. Thứ hai...” Anh ngược nhìn lên cây dao và bộ quần áo dính máu: “Nếu đây thật sự là tất cả thù hận của cô ta, để cây dao ở lại trong nhà bếp tiếp tục sử dụng, không phải có thể khiến cô ta thoải mái hơn sao?”

Giản Dao sùng sốt.

Đã từng ngấm trong máu, dao cắt thịt sắc bén, tiếp tục làm cơm cho người họ Diêu ăn, cho người trong khách sạn ăn...

Cô chợt thấy sợ run lên, từng cơn buồn nôn kéo đến.

Nhưng Bạc Cận Ngôn còn đang ở đầu kia an ủi: “Mấy ngày nay em ở trong khách sạn, ăn theo khẩu vị của anh, sẽ không ăn xương.”

Giản Dao: “...Em đương nhiên không có! Em lập tức báo cho đội trưởng Phương đến đây.”

“Được!” Bạc Cận Ngôn nói: “Anh ở đây...”

Thanh âm của anh hơi ngừng, sau đó là tiếng hít thở không liên tục.

Giản Dao ngăn ra: “Cận Ngôn? Cận Ngôn!”

Không có trả lời, sau đó một tiếng tạp âm thét chói tai, sau đó là tiếng điện thoại rơi xuống đất. Kế tiếp như thế nào, cũng không có người nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Edit: Julia

Bạc Cận Ngôn giãy dụa.

Ánh trăng sáng nhạt, chiếu vào trên song cửa phòng bếp cũ kỹ, lắc lư lay động. Người đó quả nhiên vừa nhạy cảm vừa tàn nhẫn, đột nhiên xuất hiện, cánh tay không quá to nhưng sức lực lại không thua đàn ông. Bạc Cận Ngôn bất ngờ không kịp đề phòng nên bị người đó đánh lên.

Bà không có phát ra thanh âm, chỉ gắt gao ôm lấy Bạc Cận Ngôn, siết anh là muốn siết chết anh. Điện thoại trong tay Bạc Cận Ngôn rơi xuống đất, khoe miệng hiện lên nụ cười lạnh, trở tay, khuỷu tay đánh vào khuôn mặt bà.

Bà bị đánh đau như thế, chỉ rên lên một tiếng nhưng cũng không buông tay, ngược lại lại càng siết chặt hơn, không có kỹ thuật đánh nhau, rõ ràng cũng không có quá nhiều kinh nghiệm, chỉ dựa vào tính mềm dai và ý chí giết người. Nhưng vóc người Bạc Cận Ngôn cao hơn bà, lại tinh táo hơn, tuy rằng sức mạnh không đủ nhưng bổ sung trí lực. Vừa thấy không thoát được bà, cũng không hoảng hốt, điều chỉnh hơi thở một chút, rồi hất một cái, đã đẩy bà trúng vào cái bàn dài phía sau.

Lần này bà bị trúng rất đau, ngay cả Bạc Cận Ngôn cũng cảm thấy đau. Nhưng bà ngã xuống lại giống con trâu nhỏ vẫn không chịu buông tay, đổi thành hai tay bóp cổ anh, Bạc Cận Ngôn vừa tức vừa cười, vừa quay đầu nhìn thấy tóc mai hoa râm của bà thì hơi ngần ra.

“Tại sao?” Bạc Cận Ngôn dùng lưng ở phía sau ép bà vào tường, khàn giọng hỏi: “Vì sao lại có tuyệt vọng... Và oán hận sâu như vậy?”

Bà không có trả lời.

Bạc Cận Ngôn hung hăng đánh một quyền vào bụng bà, cuối cùng thoát khỏi bà. Mà bà cúi đầu đụng vào người anh. Bạc Cận Ngôn vốn còn mấy phần bản lĩnh nhưng mà gặp phải đối thủ liều mạng như bà, nhất thời cũng không chiếm được lợi thế.

Trong phòng u ám, hai người im lặng giằng co.

“Bà bị tổn thương gì?” Bạc Cận Ngôn thấp giọng nói: “Cha mẹ, chồng hay con cái?”

Bà phát ra tiếng khóc.

Bạc Cận Ngôn nhẹ nhàng ‘Oh’ một tiếng.

“Là loại tổn thương gì?” Lần này anh nắm lấy cánh tay bà đánh tới trong bóng đêm một cách chính xác: “Ngược đãi? Lừa dối? Hiếp dâm hay giết hại?”

“Cậu không biết gì cả..” Bà run giọng nói: “Các người không biết gì cả.”

“Không, ngược lại, cái gì tôi cũng biết.”

Bạc Cận Ngôn nói: “Tôi là Bạc Cận Ngôn, tất cả tội ác tôi gặp được, tôi sẽ không bỏ qua, nguyện vọng lớn nhất cuộc đời tôi, chính là khiến chân tướng được phơi bày, oan khuất, tội phạm phải bị đền tội.”

“Bà..” Anh vừa mới mở miệng, bà chợt đẩy cái tủ bên cạnh về phía anh, rồi mở cửa xông ra ngoài.

Bạc Cận Ngôn đẩy đồng hồ hỗn độn trên người rồi cất bước đuổi theo. Nhưng trong hành lang có hai người nhân viên phục vụ nghẹn ngào hỏi: “Chị Đồng, làm sao vậy?”

Chị Đồng im lặng, lại tiếp tục lừa gạt. Bạc Cận Ngôn bị hai người phục vụ ngăn lại, khi đuổi đến thì chỉ thấy đường nhỏ âm trầm, bóng chị Đồng lóe lên rồi biến mất. Mà cuối đường chính là sân trong của nhà họ Diêu.

...

Đám người Phương Thanh, Giản Dao 20 phút sau mới chạy đến khách sạn nhà họ Diêu. Ngọn đèn chiếc xe cảnh sát luôn lấp lóe, ở dưới bầu trời yên tĩnh.

Một đội cảnh sát dưới sự chỉ huy của Phương Thanh nhanh chóng tiến vào khách sạn, Giản Dao cũng mang theo súng, không nghĩ tới khách sạn vốn nên yên tĩnh, nay đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều người khách đi ra, đứng ở trên hành lang ban công, thì thầm với nhau, đưa mắt nhìn về phía xa xa. Thấy cảnh sát xông vào, trong nháy mắt càng chấn động.

Trong lòng Giản Dao dâng lên linh cảm không rõ ràng.

Có người thấp giọng nghị luận:

“Có người chết, nghe nói có người chết. Cảnh sát tới thật nhanh.”

“Nghe nói là bị kẻ giết người hôm trước giết.”

“Nhanh chóng thu dọn đồ đạc, khách sạn này còn ai dám ở.”

...

Phương Thanh chỉ huy đội ở phía trước, nhanh chóng cau mày, trao đổi ánh mắt với Giản Dao, sắc mặt Giản Dao càng thêm trắng bệch, không nói gì cả, chỉ nhìn về phía trước.

Cũng không khó tìm đến nơi khó tìm thứ hai ở nơi nào. Bởi vì giờ phút này, người ở trong nhà họ Diêu đều ở bên ngoài sân, cũng không ít người vây quanh. Ngọn đèn bên trong sáng trưng, rất nhiều bóng người, mơ hồ còn có tiếng khóc truyền đến.

...

Nằm trước mặt là thi thể ‘Tứ phu nhân’ nhà họ Diêu. Ngày đó, là người duy nhất để lại ấn tượng tốt với Giản Dao, thoát nhìn là một người tâm tư hiền lành với ánh mắt lương thiện.

Nhóm cảnh sát vào phòng Triệu Hà, dưới ánh đèn sáng ngời, Diêu Viễn Qua chỉ mặc đồ ngủ, sắc mặt tái mét, đứng đó, trên người vẫn còn có chút vết máu. Vợ lớn Minh Lan đứng bên người ông, một tay nắm lấy tay ông, tay còn lại che mặt. Mà những ‘cô vợ bé’ khác của nhà họ Diêu, đều đứng ở cạnh cửa, sắc mặt mỗi người đều khó coi.

Giản Dao vừa vào cửa, liền nhìn thấy Triệu Hà nằm ở vị trí cách cửa không xa, trên lưng có một lỗ máu. Một cây dao nhuộm đầy máu rơi xuống ở một bên, trên mặt đất toàn là máu.

“Xảy ra chuyện gì?” Phương Thanh dò, mạch đập Triệu Hà quả thực đã không còn hơi thở, đã chết, Phương Thanh trầm giọng hỏi.

“Chị...Chị Đồng xông vào giết cô ấy.” Diêu Viễn Qua nói.

“Bạc Cận Ngôn đâu?” Giản Dao vội vàng hỏi.

“Giản Dao, anh ở đây.” Một giọng nói từ phía sau lưng truyền đến, Giản Dao vội vàng quay đầu, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn lướt qua mọi người. Mồ hôi đã ẩm ướt trên trán, trên áo sơ mi cũng dính máu, nhưng cặp mắt đen ấy vẫn thâm sâu và trong trẻo như trước.

Lòng Giản Dao bỗng buông lỏng, có rất nhiều lời muốn hỏi. Nhưng nhìn thấy trên cổ anh có vết bầm dìa người, thì tất cả những lời ấy đều bị ngăn ở cổ họng. Anh lại rất bình tĩnh, nắm chặt tay cô, thấp giọng nói: “Bạc phu nhân, anh không sao, đừng lo lắng.”

Mỗi lần đều nói câu như vậy, nhưng lần này Giản Dao muốn cười cũng không cười nổi.

“Phạm nhân đã chạy lên núi, hướng Tây Nam.” Bạc Cận Ngôn dứt khoát nói với đối phương: “Bà ấy rất quen thuộc với con đường ấy, tôi không có cách nào đuổi theo.”

Phương Thanh lập tức nói với cấp dưới: “Đuổi theo!”

Một đội cảnh sát trong phút chốc đã lên đường, chẳng qua là trời tối như bưng, phía sau núi lớn liền nhau giống như quái thú đang ngủ đông, một đêm này, không biết có thể đuổi kịp hay không?

Hiện trường bận rộn thành một đoàn.

Phương Thanh dẫn theo hai người cảnh sát từng trải, ngồi chồm hổm tiếp tục khám nghiệm tử thi. Giám định viên đã chạy đến bắt đầu công việc, Diêu Viễn Qua được mời đến bên cạnh để ổn định tâm trạng, chuẩn bị thẩm tra. Những người khác bị ngăn ở bên ngoài dây cảnh giới, các cô đều như nhau, đều phải tiếp nhận sự điều tra của cảnh sát.

Triệu Hà nằm trên mặt đất, chết rất dứt khoát. Một đao trí mạng, bị đâm thẳng ở giữa nội tạng. Trước khi Bạc Cận Ngôn đuổi đến, trong khoảng thời

gian ngắn đã xảy ra chuyện gì, chỉ có đương sự biết.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhìn về phía Diêu Viễn Qua, sắc mặt ông ta hơi tái cũng hơi đỏ, bộ dạng cũng không phải hết sức hoảng sợ, gật đầu về phía cảnh sát trước mặt, trong mắt lộ vẻ bi ai và căm phẫn.

...

“...Trời tối, không có đèn, lại không quen đường. Khi tôi đuổi tới bên ngoài sân nhà họ Diêu thì bà ta đã bỏ xa tôi một khoảng rồi.” Bạc Cận Ngôn hộp một hộp trà nóng, rồi nói.

Phương Thanh gật đầu: “Thấy rõ chị ta chạy ra từ gian phòng nào không?”

“Không thấy rõ, lúc tôi đến, bà ta đã chạy vào phòng rồi.”

Bạc Cận Ngôn nhớ lại cảnh tượng lúc đó.

Đêm khuya vắng người, khi anh đuổi tới bên ngoài sân thì cây và phòng che khuất tầm nhìn của anh. Mà chị Đồng đã không biết tung tích, anh quyết định gõ cửa phòng, một lúc cũng không có người mở cửa. Con chó dữ lại nhìn anh sủa, khi đó anh có chút hoài niệm sự tồn tại của Phương Thanh, khi anh nghĩ ra cách né con chó và tiến vào trong, chỉ thấy có phòng sáng đèn, có phòng tối om.

Chị Đồng chắc chắn chạy về phòng mình, khoanh tay ngồi chờ chết. Đầu tiên, Bạc Cận Ngôn đi về phía nhà chính – phòng ngủ của Diêu Viễn Qua, với phòng ngủ của Minh Lan, nếu như chị Đồng chó cùng rụt giấu muốn tùy ý trả thù thì khả năng lớn nhất chính là đến tìm hai vị chủ nhà này. Ai ngờ nhìn thấy cửa phòng ngủ Diêu Viễn Qua khép hờ, Bên trong tối như mực, trong lòng anh rung mình, cẩn thận đến gần, đẩy cửa ra, bên trong không có một bóng người.

Đúng lúc này, tiếng phụ nữ kêu thảm thiết truyền đến từ phòng Triệu Hà. Bạc Cận Ngôn chợt quay đầu lại, chỉ thấy ‘đồng’ một tiếng cánh cửa bị phá ra, một người lão đạo ngã từ trong phòng ra, khuôn mặt đầy máu, nhìn thân hình chính là chị Đồng.

Bạc Cận Ngôn chạy đuổi theo.

Khi đuổi tới trước cửa, Bạc Cận Ngôn nhìn thoáng qua bên trong, Triệu Hà nằm úp sấp trên mặt đất, giống như bọn cảnh sát đã nhìn thấy, mà Diêu Viễn Qua đứng ở bên cạnh thì thể, sắc mặt đỏ bừng. Bạc Cận Ngôn khề sờ Triệu Hà một cái nhưng đã không còn hơi thở, gầm nhẹ với Diêu Viễn Qua: “Mau gọi cảnh sát, mau gọi xe cứu thương!” Sau đó đuổi theo hướng chị Đồng bỏ chạy.

Đuổi theo đến sân nhà họ Diêu, đuổi đến hẻm nhỏ quanh co, tiếc rằng chân núi tối om, bóng dáng chị Đồng chợt lóe, lẫn vào trong rừng cây, không thấy tung tích. Chờ Bạc Cận Ngôn đuổi vào trong, thì có rất nhiều đường nhỏ lên núi, có đại cao cỡ người, làm sao còn đuổi kịp?

...

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nói: “Chúng ta trở về điểm xuất phát ban đầu – tra rõ bí mật của bà ấy, sẽ biết vì sao bà ấy lại giết người.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Edit : Julia

Bên trong phòng thẩm vấn, nét mặt Diêu Viễn Qua đã bình tĩnh lại, khôi phục lại phong thái trầm ổn thường ngày.

“Khoảng hơn 11 giờ, tôi ở trong phòng của Tiểu Triệu, nói một vài chuyện với cô ấy. Chị Đồng đột nhiên xông vào, Triệu Hà hỏi chị ấy có chuyện gì, chị Đồng như nổi điên, đánh về phía Triệu Hà.”

Phương Thanh hỏi: “Khi ấy ông có phản ứng gì?”

“Tôi?” Diêu Viễn Qua đáp: “Tôi muốn ngăn cản, nhưng chị Đồng không nghe, sức lực của chị ấy quá mạnh, thoáng cái đã đẩy Triệu Hà ngã trên mặt đất. Tôi cũng sợ chị ta, muốn mở miệng gọi người đến giúp đỡ. Kết quả chị ta cầm cây dao gọt trái cây ở trên bàn, đâm Tiểu Triệu...”

Phương Thanh gật đầu.

“Sau đó, nghe được tiếng vị cảnh sát đó chạy tới, chị ấy bỏ chạy. Toàn bộ quá trình là như thế.”

Phương Thanh suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Lúc chị ta đâm Triệu Hà, thì ông đang đứng ở đâu?”

Diêu Viễn Qua suy nghĩ một chút rồi đáp: “Tôi không nhớ, hình như là đứng cách bên cạnh mấy bước.”

“Sau khi chị ta vào, có nói gì không?”

Diêu Viễn Qua nhú mày một cái: “...Chị ta nói: Những người như các người sẽ chết không yên lành. Chị ta nói muốn giết chết tất cả những kẻ có tiền.”

Cách tắm kính thủy tinh màu đậm, Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và mấy vị cảnh sát khác vẫn đang theo dõi toàn bộ quá trình. Một người cảnh sát cười lạnh nói: “Vợ bé chị đâm trước mặt mình, ông ta còn né ra mấy bước, chỉ bị thương nhẹ, cũng thật không tiếc.”

Kế tiếp, Minh Lan, Minh Nguyệt và một nhóm phụ nữ, bao gồm hai người giúp việc trong sân, đều tiếp nhận cảnh sát hỏi cung. Khẩu cung của bọn họ đều thống nhất, đem đổ Diêu Viễn Qua đến phòng Triệu Hà, các cô đều định đi ngủ. Nhưng nghe tiếng kêu thảm thiết, mới cùng chạy đến.

...

Vội vàng như thế đến lúc hùng đông.

Giản Dao đứng ở trong hành lang, nhìn ánh sáng trắng ở phía chân trời. Mà ở dưới lầu, có không ít dân chúng đang tụ tập bên ngoài đồn cảnh sát. Có thể tưởng tượng, lúc bình minh, một vụ án khác lại một lần nữa gây chấn động toàn bộ Thành cổ. Một tội phạm giết người, chạy trốn vào phía sau núi ở Thành cổ, chuyện này khiến cho người dân khiếp sợ biết bao nhiêu?

Thế nhưng, khiến người khác khủng hoảng đến tột cùng là kẻ giết người hay là lòng người?

Bạc Cận Ngôn đi ra từ phía sau cánh cửa mở. Áo sơ mi trắng, mi thanh mắt sáng. Chỉ ngoại trừ một vết thương tím bầm ở trên cổ. Mà anh như không có cảm giác, chỉ vào vết thương khiến người ta sợ hãi, đáng vẻ vẫn lạnh nhạt và kiêu ngạo như bình thường.

“Bạc phu nhân không cần đi ngủ một giấc sao?” Anh nói: “Thiếu ngủ sẽ không tốt với làn da mềm mại của em đâu, còn dư lại là chuyện của cảnh sát.”

Giản Dao nhìn anh: “Em làm gì còn tâm tư mà ngủ? Anh mau đi khám bác sĩ một chút đi.”

Bạc Cận Ngôn sờ cái cổ mình: “Rất đáng sợ sao?” Chợt như có điều suy nghĩ nở nụ cười: “Có phải rất có ... vị đàn ông không?”

“...Lập tức! Đi khám bác sĩ!”

Phòng cứu thương ở dưới lầu.

Trong phòng yên tĩnh sạch sẽ, bác sĩ đang bôi thuốc lên cổ Bạc Cận Ngôn, lại dặn anh mấy ngày nay chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, trả lại cánh tay cho anh, rồi bôi thuốc lên vết thương bên hông, rồi đi ra phòng ngoài. Lúc này mặt trời đã lên, trong phòng sáng trưng ấm áp, Bạc Cận Ngôn tựa ở trên giường khám bệnh, hơi khép mắt nghỉ ngơi. Giản Dao ở bên cạnh nhìn anh một lát rồi đưa tay nhẹ nhàng sờ cổ anh.

Anh mở mắt nhìn cô.

“Đau không?” Cô nhẹ giọng hỏi, Nhìn đáng vẻ bình tĩnh tự nhiên của anh, lại nhìn vết thương đáng sợ ấy, còn nhớ đến khi ấy giọng anh ở trong điện thoại đột nhiên khàn khàn đứt quãng, lòng bỗng nhói đau, nghĩ đến mà sợ.

“Có một chút.” Anh đáp.

Giản Dao đột nhiên bộc phát tính tình, quay đầu đi, không để ý đến anh, mới đầu anh có hơi ngẩn ra, nhưng sau đó lại lôi kéo tay cô. Không có phản ứng, qua mấy giây lại kéo thêm lần nữa.

“Bạc phu nhân?” Anh nhẹ giọng nói: “Em tức giận?”

Cái này còn để anh nói sao?

Giản Dao quay đầu nhìn anh chằm chằm “Em đã nói bao nhiêu lần rồi, nếu như gặp nguy hiểm đừng nên tiến về phía trước! Chính anh cũng đã nói, hoạt động thể lực giao cho cảnh sát! Nhưng vì cái gì, mỗi lần anh đều lao vào một cách liều lĩnh như thế?”

Anh nhìn cô bằng cặp mắt đen tuyền, im lặng một hồi nói: “Khi đó anh phán đoán, bà ấy có thể sẽ đi hủy bỏ chứng cứ và hung khí, chờ cảnh sát đến đã không còn kịp.”

“Thế nhưng...” Cô nói không nên lời.

Anh vẫn nhìn cô chăm chú, sau đó đưa tay sờ sờ tóc cô, đem cô ôm vào lòng, ôm lấy tất cả. Qua một hồi, chờ tâm tình cô bình phục, anh đặc biệt dịu dàng và đặc biệt lý trí nói: “Giản Dao, anh nghĩ rằng em nên tin tưởng vào khả năng ứng biến và phán đoán của anh, chúng vẫn ở trình độ rất cao. Có lẽ trong quá trình phá án, sẽ thường xuyên gặp nguy hiểm. Nhưng mà không phải mỗi lần anh đều bình yên vô sự trở về bên cạnh em sao? Đây là lời anh hứa, cũng là tự tin của anh. Xin em yên tâm, sau này anh cũng không có chuyện gì.”

“Ừ.” Giản Dao chôn ở trong ngực anh, ngón tay anh vẫn còn đang nhẹ nhàng gãi ở trên lưng cô, thậm chí còn đặc biệt có tiết tấu. Một lúc sau, cô không

nhìn được cười.

....

Đến đây, vụ án đã thu được tiến triển lớn, kẻ tình nghi tập trung trên người giúp việc nhà họ Diêu Đồng Mẫn năm nay 49 tuổi.

Lãnh đạo cục thành phố cũng chạy đến, và đội cảnh sát đều tập trung ở trong phòng họp. Lãnh đạo cục thành phố hỏi: “Giáo sư Bạc Cận Ngôn đâu?”

Phương Thanh đáp: “Trong lúc truy kích nghi phạm, đã bị thương nhẹ, đã đến phòng cứu thương rồi ạ. Bị thương ngoài da thôi, không có gì, không cần để ý đâu ạ.”

Lãnh đạo cục thành phố hơi ngẩn ra, gật đầu: “Bắt đầu đi. Tiểu Phương, cậu báo cáo trước.”

Phương Thanh đi tới trước bàn, ngẩng nhìn bốn phía, mở miệng nói: “Kẻ tình nghi ban đầu tập trung trên người Đồng Mẫn. Thời gian gấp gáp, chúng tôi chỉ lấy được một vài tư liệu – Căn cứ vào tư liệu đăng ký cho thấy, chị ta vốn là người trấn Thanh Thủy. Vì muốn kiếm sống nên mới vào Thành cổ làm thuê. Ở Thành cổ được hai năm. Hiện nay chị ta không có liên lạc với người trong nhà, số điện thoại để lại cũng vô ích, đã phái người đi điều tra.”

Trên màn ảnh phía trước, xuất hiện ảnh chụp của Đồng Mẫn. Nói là người không đến 50 tuổi, nhưng mái tóc đã đầy muối tiêu, dung nhan càng già nua, chỉ có cặp mắt ấy, rất có thần. Nhìn xuyên qua màn ảnh, dường như đã nhìn chằm chằm vào bạn.

Phía dưới, mọi người đều thấp giọng thảo luận. Dù sao, phụ nữ mang tội giết người, hơn nữa còn lớn tuổi như vậy, thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Đã tìm được hung khí và áo khoác của Đồng Mẫn, được treo ở trong nhà bếp, qua giám định giống với vết máu của Phó Vĩ. Mặt khác, đã lấy được dấu vân tay trên đồng quần áo dính máu hung thủ đã thay để lại ở trường tiểu học, qua kiểm tra, phù hợp với dấu vân tay của Đồng Mẫn. Đồng Mẫn chính là hung thủ giết Phó Vĩ, xác định không sai. Ngoài ra, căn cứ vào tình hình chúng ta nắm giữ, chị ta là tình nghi lớn nhất trong vụ án Triệu Hà.”

“Vĩ sao?” Lãnh đạo cục hỏi: “Vĩ sao chị ta muốn giết người? Chị ta gây án như thế nào?”

Trên màn hình xuất hiện những ảnh chụp vụ án Phó Vĩ, bao gồm vết máu, dấu vân tay, thi thể

Phương Thanh nói: “Giáo sư Bạc đã giải thích điểm này – Đồng Mẫn ở nhà họ Diêu chịu ngược đãi trong thời gian dài, tinh thần không được bình thường. Đồng thời chúng tôi hoài nghi trước khi chị ta đến nhà họ Diêu đã bị chuyện khác làm tổn thương tinh thần. Nếu không với tính cách của một người, trong vòng hai năm, không thể thay đổi nhiều như vậy.

Khi chị ta quét dọn vệ sinh ở trong khách sạn, đã gặp Phó Vĩ. Trên người Phó Vĩ có thứ gì đó kích thích chị ta. Trước mắt chúng tôi hoài nghi là tính trêu hoa ghẹo nguyệt của Phó Vĩ, Đồng Mẫn mặc dù tinh thần phân liệt nhưng lại là người hết sức thông minh. Vì vậy đã lập ra một kế hoạch chu toàn, giết chết Phó Vĩ một cách tàn nhẫn.

Bởi vì chúng tôi đi vào nhà họ Diêu, thu thập dấu vân tay của nghi phạm. Có lẽ chị ta bị chuyện này kinh động, nên muốn đi lấy cây dao chặt xương ở nhà bếp. Kết quả bị giáo sư Bạc phát hiện cho nên bỏ trốn.”

“Tại sao chị ta lại muốn giết chết Triệu Hà không có liên quan gì?” Có người lại hỏi.

Phương Thanh đáp: “Theo khẩu cung của nhân chứng duy nhất có mặt tại hiện trường Diêu Viễn Qua, khi ấy tinh thần Đồng Mẫn mất kiểm chế, xông vào giết chết Triệu Hà.”

Mọi người im lặng một hồi, có người thờ dài.

“Phương Thanh, nhất định phải mau chóng bắt được Đồng Mẫn.” Lãnh đạo cục lớn tiếng nói: “Không thể để cho một người mang tội giết người tiếp tục điên cuồng như vậy, chạy trốn ở bên ngoài! Nhân dân Thành cổ làm sao sống yên ổn! Hạn cho cậu trong vòng 3 ngày, nhất định phải bắt người trở về!”

Sau khi cuộc họp kết thúc, nhóm cảnh sát đi ra khỏi phòng họp, sắc mặt đều rất ngưng trọng. Cuối cùng cũng phong tỏa được đối tượng tình nghi, vụ án đầy mây mù ra có thể nhìn thấy ánh mặt trời, đương nhiên khiến người khác vui mừng. Nhưng rừng núi mênh mông chót vót gồ ghề, muốn tìm một người, còn là một tội phạm bị buộc đến đường cùng, nói thì dễ mà làm mới khó làm sao?

Phương Thanh trở về vị trí của mình, đúng lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên. Anh cầm lấy, vừa nhìn liền sững sờ.

Đây là điện thoại của Kim Hiểu Triết đã lâu vẫn không liên lạc, gọi đến.

Thế nhưng, lúc này đang truy bắt tội phạm trốn chạy, phải nói như thế nào? Phương Thanh không do dự quá nhiều, nhét điện thoại vào trong túi, xong rồi nói.

Một người cảnh sát bên cạnh đột nhiên “Ồ” một tiếng: “Máy tính tôi đâu rồi?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía anh ta.

Anh ta tìm ở trên mặt bàn một hồi, bắt đầu nóng nảy: “Ai lấy vậy? Trước khi đi họp vẫn còn ở trên bàn mà, tại sao lại không thấy tăm hơi? Toàn bộ quá trình vụ án đều lưu ở trong đó.”

Phuong Thanh ngăn ra hỏi: “Khi chúng tôi họp, ở bên ngoài còn có những ai?”

Một người cảnh sát suy nghĩ rồi đáp: “Ngoại trừ người của nhà họ Diêu, thì có cha của Phó Vĩ.”

Phuong Thanh biến sắc: “Hiện tại bọn họ ở đâu?”

“Đã tiễn người nhà họ Diêu về trước... Còn cha của Phó Vĩ... Ừa, Phó Đại Phàm đâu? Vừa nãy còn nói đến tìm chúng tôi đây? Tại sao lại đột nhiên không thấy?”

“Hóng rồi, xảy ra chuyện rồi.” Phuong Thanh lập tức nói: “Đến nhà họ Diêu.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Giản Dao vừa mới lên lầu, đã nhìn thấy Phuong Thanh điều động một tổ người nhanh chóng lên đường. Sau khi hỏi rõ nguyên nhân, Giản Dao nói: “Chúng ta cùng đi.” Bạc Cận Ngôn gật đầu.

Trên xe cảnh sát chạy băng băng, vẻ mặt Giản Dao vẫn luôn hồi hộp. Bạc Cận Ngôn tùy miệng gửi lời hỏi: “Em đang lo lắng cho người cha kia?”

“Ừ.” Giản Dao đáp: “Ông ta không có con trai. Em không hy vọng ông ấy nhất nhất thời xúc động mà xảy ra chuyện không may.”

“Nhớ tới cha em?” Bạc Cận Ngôn lại hỏi.

Giản Dao tựa đầu lên vai anh, không nói lời nào. Bạc Cận Ngôn nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, suy nghĩ một chút nói: “Nhưng em còn có anh.”

Giản Dao cười một tiếng: “Anh không phải cha em.”

“Ý của em là...” Trong ánh mắt anh có ánh sáng trong veo: “Sau này anh sẽ là người cha tốt.”

Giản Dao chớp chớp mắt nhìn anh, nhưng không nói lời nào.

Nhà họ Diêu quả nhiên đã loạn hết cả lên.

Không nói khách sạn đã ngừng kinh doanh, khi Phuong Thanh dẫn đoàn người tiến vào thì nhóm nhân viên phục vụ cũng luống cuống cả lên.

Nhà phía sau đã xảy ra chuyện.

Hóa ra sau khi Phó Đại Phàm xem máy tính xách tay của cảnh sát, thì cả người giống như điên dại, vừa đau buồn vì con trai vận may không tốt, gặp người bị bệnh thần kinh như thế nên bị giết chết một cách thảm thiết. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng, anh mất lại chăm chú vào đoạn miêu tả về nhà họ Diêu.

Nếu như, không phải nhà họ Diêu ngược đãi Đồng Mẫn, đến mức Đồng Mẫn ngày càng bị áp lực điên cuồng, sao có thể dẫn đến giết người?

Nếu như Diêu Viễn Qua không cưới nhiều vợ như vậy, những người phụ nữ này không chiếm được cung chiều, không trút giận lên người giúp việc, sao con trai ông lại bị liên lụy?

Tai bay vạ gió a!

Chờ bắt được Đồng Mẫn thì có ích gì? Phó Đại Phàm cũng có một ít kiến thức văn hóa, biết nhiều người bị bệnh tâm thần, sau khi bị bắt sẽ không bị xử, chỉ bị nhốt vào bệnh viện tâm thần, vậy thì con ông tìm ai báo đây?

...

Nếu như không phải những kẻ có tiền này, hồ thiên hồ địa (1), không coi người làm ra gì, không phải bọn họ...

(1) chỉ những vi kiêu ngạo vô lý.

Phó Đại Phàm im lặng rời khỏi đồn cảnh sát, vẫn theo đuôi xe nhà họ Diêu. Phía trước, chính là chiếc Audi 6 của Minh Lan, đen bóng chói mắt.

Phó Đại Phàm ở trên taxi vẫn liên tục khóc và khóc, khóc đến tài xế cũng im lặng, không nói gì. Chờ đến cửa khách sạn nhà họ Diêu, thấy những người đó đều vào trong, ông cắt con dao gọt trái cây mới mua mấy ngày trước, cũng đi theo vào.

Cũng bởi vì xảy ra vụ án, nhà họ Diêu đã bị cảnh sát phong tỏa, nhưng trong khách sạn vẫn lộn xộn, người nhà họ Diêu lại nhiều.

Đúng lúc, Phó Đại Phàm bắt gặp đứa con trai 5 tuổi duy nhất của Diêu Viễn Qua, không người chăm sóc, mập mạp, đang trốn trong góc khách sạn ngồi khóc. Phó Đại Phàm nhìn thấy đứa bé này, thì vành mắt nóng lên.

...

Vườn hoa phía sau nhà họ Diêu, hoa cỏ mọc thành từng bụi, hành lang quanh co, gấp khúc.

Tiếng kêu khóc, tiếng bước chân, tiếng cầu xin, tiếng rống giận, pha trộn.

Nhóm cảnh sát đã vào trong vườn hoa, đẩy lùi những người phụ nữ nhà họ Diêu, chỉ chừa lại Diêu Viễn Qua và Minh Nguyệt, mẹ ruột của đứa bé. Mà Phó Đại Phàm đang dùng dao bắt giữ đứa bé, đã bị ép đến trong góc vườn hoa, lùi lại từng bước. Mặt ông phồng đến đỏ bừng, tay nắm dao vẫn còn đang run run. Ánh mắt lộ ra hết sức điên cuồng lại trống rỗng vô cùng.

“Thả con tôi ra.” Diêu Viễn Qua giận dữ hét: “Ông bị điên rồi! Con trai ông bị giết, mắc mớ gì đến chúng tôi? Ông dám động đến nó một chút thử xem!”

Minh Nguyệt ôm cổ ông kêu khóc: “Đừng nói nữa! Ông đừng nói nữa! Ông anh này, có chuyện gì cũng có thể thương lượng, thả con tôi ra trước có được không? Nó chỉ mới là đứa trẻ 5 tuổi thôi.”

Đứa bé đã bị sợ đến choáng váng, khóc đến nước mắt nước mũi đầy mặt.

Phó Đại Phàm run giọng nói: “Không liên quan đến các người? Nếu như các người... Nếu như không vì các người, sao con tôi lại bị giết? Con trai kẻ có tiền thì ngon, đừng một chút người cũng không nỡ! Con trai tôi chết rồi, ông phải đền cho tôi một đứa con trai!”

Diêu Viễn Qua cực kỳ tức giận: “Người điên!” Minh Nguyệt khóc ngã trên mặt đất, hai người bị cảnh sát ngăn lại.

Phương Thanh nháy mắt với cảnh sát bên cạnh, tự mình từ từ rời khỏi vòng vây, rời khỏi vườn hoa, đi vòng qua phía sau tường.

Giản Dao tiến lên một bước nói: “Chú Phó! Chú Phó! Chú hãy nghe tôi nói, đừng xúc động, chú làm như vậy là phạm pháp. Chúng tôi nhất định sẽ bắt được người giết Phó Vĩ. Nếu như Phó Vĩ ở trên trời có linh thiên cũng không muốn nhìn thấy nửa đời sau của cha mình phải sống ở trong tù. Hơn nữa còn có di, nếu như chú vào tù, ai sẽ chăm sóc cho di? Lẽ nào Phó Vĩ lại mong muốn cha mẹ mình cô đơn không chỗ nương tựa lúc tuổi già sao? Nào, chú hãy bỏ con dao xuống, chúng tôi biết chú nhất thời xúc động. Bỏ con dao xuống trước rồi nói.”

Lời nói này đã đâm trúng tim Phó Đại Phàm, ông có hơi sững sờ. Ai ngờ khi ngẩng đầu lên lại chạm phải ánh mắt Diêu Viễn Qua, ánh mắt ấy âm trầm đến đáng sợ. Phó Đại Phàm chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh bốc lên đầu, ông nghẹn ngào nói: “Tôi không quan tâm nhiều như vậy, vào thì vào thôi! Con trai tôi mất rồi, mẹ Phó Vĩ vốn không sống nổi, để cho bà ấy cùng chết! Cả nhà cùng chết! Có đứa bé này chôn cùng!”

Trong lòng Giản Dao quặn lên, nhưng nhất thời cũng không có cách nào. Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn lạnh lùng mở miệng: “Ông cho rằng như vậy thì anh hùng sao? Cũng báo thù thay con trai ông sao? Hung thủ giết con trai ông, vẫn đang chạy trốn ở bên ngoài. Ông thân là đàn ông, lại tìm một đứa bé 5 tuổi để báo thù, có gì khác với hành vi của hung thủ? Vì thế, ông muốn khiến đứa bé này trở thành Phó Vĩ thứ hai sao?”

Ánh mắt Phó Đại Phàm chấn động, tay cũng mềm nhũn, buông xuống nửa tắc. Lúc này, Phương Thanh đang đánh bực từ bên ngoài, anh ló đầu từ bức tường phía sau lưng Phó Đại Phàm. Anh chờ đúng thời cơ, nhảy xuống, không có chút tiếng động, lập tức dùng ngã Phó Đại Phàm, vịn tay, bám tay, đoạt dao, còng tay, động tác liền mạch lưu loát. Dáng người Phó Đại Phàm cao lớn như vậy nhưng ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, đã bị bắt giữ.

Giản Dao nhanh chóng tiến lên ôm lấy đứa bé. Minh Nguyệt bật khóc nhận lấy con. Phương Thanh một tay bắt Phó Đại Phàm từ dưới đất lại, ép lên tường, đồng thời cũng không biết nói gì với ông, chỉ nói: “Theo chúng tôi về đồn cảnh sát.”

Nước mắt Phó Đại Phàm rơi xuống.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao lặng lẽ đứng ở bên ngoài.

Đúng lúc này, Diêu Viễn Qua đột nhiên xông lại, túm lấy cổ áo Phó Đại Phàm, đánh ông một quyền: “Mẹ kiếp! Mày dám hại con tao! Mẹ kiếp! Mày không muốn sống, mày có tin mày không đi ra khỏi Thành cổ không? Bố mày sẽ giết chết cái thứ hèn nhát như mày! Dám đụng đến con trai tao, mẹ kiếp! Đụng đến con tao!”

“Dừng tay!” Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn cùng lên tiếng, nhưng không ngăn được cú đấm thứ nhất, Phó Đại Phàm bị đánh đến máu mũi chảy ròng ròng. Chờ Diêu Viễn Qua còn muốn đánh đấm thứ hai, thì Phương Thanh đã bắt cánh tay ông ta lại, hét: “Diêu Viễn Qua, ông dám đánh người trước mặt cảnh sát?”

Diêu Viễn Qua ngẩng đầu lên, tức giận nhìn anh ta chăm chăm: “Cảnh sát, haha, cảnh sát là cái quái gì?”

Minh Lan nhanh chóng xông lại, kéo tay ông. Dưới ánh nhìn tập trung của nhóm cảnh sát và mọi người, Diêu Viễn Qua dường như mới phát hiện sự thất lễ của mình, cũng không nói gì, xoay người rời đi.

Suýt nữa xảy ra vụ thảm kịch thứ ba, cuối cùng cũng được ngăn lại.

Nhóm cảnh sát áp giải Phó Đại Phàm đi về. Mà Bạc Cận Ngôn với Phương Thanh liếc nhìn nhau một cái, cũng đều nhìn thấy thứ gì đó trong ánh mắt đối phương.

...

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn trở về đồn cảnh sát. Bởi vì khách sạn bị đóng cửa nên phân cục sắp xếp cho họ ở trong phòng tiếp khách gần đây.

Trong phòng khách được trang trí đơn giản, hai tay Bạc Cận Ngôn chống đỡ ở trên giường, như đang có điều suy nghĩ. Giản Dao sắp xếp xong hành lý của hai người thì thở dài. Ai ngờ, muốn đến du lịch thật thoải mái lại thành ra như vậy chứ? Trần đầy máu tanh và buồn phiền.

“Chờ bắt được Đồng Mẫn, vụ án sẽ được phá phải không?” Giản Dao cảm thán: “Chúng ta có thể quay trở về Bắc Kinh rồi.”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Giản Dao cúi đầu, đứng ở phía trước cửa sổ: “Anh luôn cảm thấy vụ án này, có chỗ nào đó khiến người khác khó chịu?”

Bạc Cận Ngôn cười, đứng dậy, ôm cô từ phía sau, theo thói quen đặt cằm ở trên hõm vai mềm mại của cô, chà xát: “Không hồ là... Bạc phu nhân.”

Giản Dao ngẩn ra: “Ý của anh là?”

Bạc Cận Ngôn cùng cô lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ nói: “Lời Đồng Mẫn nói đêm đó, khiến anh cảm thấy vụ án này còn có điều bí ẩn, không chỉ về bệnh trạng tinh thần của tội phạm đơn giản như vậy. Huống chi vụ án tôi hôm qua còn có ba điểm đáng ngờ rõ ràng.”

Giản Dao suy nghĩ một chút rồi đáp: “Em chỉ nghĩ đến một.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười

Giản Dao dùng mặt nhẹ nhàng đụng anh một cái: “Dạy mãi không sửa! Không cho cười!”

Lúc này, có người gõ cửa, Giản Dao lên tiếng: “Ai vậy?”

Bạc Cận Ngôn nói: “Còn có thể là ai? Nhất định là Phương Thanh, đến tìm chúng ta để trao đổi về vụ án.”

Giản Dao mở cửa, liếc nhìn người đến rồi liếc nhìn Bạc Cận Ngôn ở sau lưng. Thật đúng là, sắp thành Bạc bán tiên rồi.

Phương Thanh vừa vào cửa, mở đầu nói: “Có hai tình huống mới, một là trên chuôi dao giết chết Triệu Hà tối hôm qua không có bất kỳ dấu vân tay nào, hai là thẻ căn cước của Đồng Mẫn là giả.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Không có bất kì dấu vân tay nào?

Giản Dao hơi ngơ ngẩn.

Phương Thanh ngồi xuống, tự mình rót một cốc nước lớn, uống một hơi rồi nói: “Cho dù khi đó Đồng Mẫn đeo găng tay, không để lại dấu vân tay. Cây dao trái cây để trong phòng, ít nhất cũng phải có dấu vân tay của Triệu Hà, nhưng không có, dấu vân tay bị người ta lau sạch, có cơ hội lau dấu vân tay chỉ có hai người.”

“Đồng Mẫn... Và Diêu Viễn Qua.” Giản Dao thấp giọng nói.

“Khi tôi gặp ở trong nhà bếp, trên tay Đồng Mẫn không có đeo găng tay.” Bạc Cận Ngôn liếc mắt nhìn Giản Dao: “Chúng tôi mới vừa nói có 3 điểm đáng nghi.”

Phương Thanh cũng nhìn anh.

Bạc Cận Ngôn đang muốn mở miệng nói, hai mắt Phương Thanh đã sáng lên: “Đầu tiên là vị trí ngã xuống không đúng, theo lời khai của Diêu Viễn Qua, Đồng Mẫn – Tạm thời gọi là Đồng Mẫn – chị ta vừa vào nhà đã lao về phía Triệu Hà, còn cầm cây dao gọt trái cây lên. Nhưng Triệu Hà lại ngã ở gần cửa, hơn nữa cây dao ở phía sau lưng, hoàn toàn giống như không có phòng bị khi bị giết hại.

Về mặt Bạc Cận Ngôn nhàn nhạt: “Ừ...”

Giản Dao nở nụ cười, cũng nói: “Thứ hai, lời khai của Điều Viễn Qua có chỗ sơ hở. Không có phần đầu cũng không có phần cuối, ông ta bắt đầu kể chỉ tiết hết sức cụ thể, hơn nữa có một vài điểm mơ hồ. Ông ta rất có khả năng đang nói dối. Hơn nữa ông ta nhắc đến Đồng Mẫn cũng có chút kỳ lạ.”

Bạc Cận Ngôn nhìn cô bằng ánh mắt ôn nhu tán thưởng.

Phương Thanh đột nhiên cảm thấy hai người cộng sự này thật đáng ghét.

Thấy hai người bọn họ không nói, lúc này Bạc Cận Ngôn mới cười nhạt nói: “Thứ ba, ... Khi chúng ta đến nhà họ, lại nhìn thấy Triệu Hà đồng cảm với Đồng Mẫn, có lẽ là ám áp duy nhất với Đồng Mẫn khi sống ở nhà họ Điều. Mà buổi tối, khi tôi chạy đến trong nhà, phát hiện cửa phòng Điều Viễn Qua còn mở. Theo lời khai của tất cả mọi người, đêm đó ông ta ngủ ở phòng Triệu Hà, ông ta luôn đòi hỏi nề nếp nghiêm chỉnh, cùng nhau tắt đèn, đóng cửa. Vì thế cánh cửa này nếu không phải ông ta mở người khác sẽ không dám mở. Cánh cửa này là Đồng Mẫn mở, khi bà ấy trở lại trong nhà, người thứ nhất bà muốn tìm là Điều Viễn Qua. Bà muốn giết ông ta. Cô Bạc, em nói đúng, Điều Viễn Qua nói dối.”

“Nhưng, vì sao ông ta...” Giản Dao trầm ngâm.

Phương Thanh lại nói: “Trên dao không có dấu vân tay, hiện trường chỉ có hai người tình nghi, nhưng không thể chứng minh Điều Viễn Qua là hung thủ. Hơn nữa, theo tình hình trước mắt, Đồng Mẫn vẫn là tình nghi lớn nhất.”

“Nếu như hung thủ thật sự là Điều Viễn Qua, vì sao ông ta lại giết người phụ nữ của mình?” Ánh mắt Giản Dao sáng lên: “Đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chỉ cần biết bí mật của Đồng Mẫn thì có thể biết được cái nhà đó cất giấu bí mật gì?” Bạc Cận Ngôn ý vị thâm trường nói.

Ba người đều im lặng một hồi, gió thổi rèm cửa sổ nhẹ nhàng phát phơ, tất cả đều yên ả như vậy, nhưng dưới lớp bình yên, lại ẩn chứa sóng to gió lớn không nhìn thấy.

“Tôi lập tức phái người đi thăm dò thân phận thực sự của Đồng Mẫn, điều tra tất cả về bà ấy.” Phương Thanh mạnh mẽ đứng lên.

“Không, không cần phiền phức như vậy” Bạc Cận Ngôn cười một tiếng: “Bạc phu nhân, mở máy tính lên, bây giờ chúng ta sẽ điều tra về bà ấy.”

Phương Thanh và Giản Dao đều sững sờ một chút. Phương Thanh nói: “Làm sao điều tra? Không lẽ anh nhờ baidu, tôi từng so ảnh chụp Đồng Mẫn, nhưng không có hồ sơ.”

Bạc Cận Ngôn đứng lên, chậm rãi bước đi thong thả ở trong phòng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ ở phía sau lưng. Dáng vẻ có chút ngạo mạn giống như ‘Những người bình thường như các người, suy cho cùng vẫn không hiểu thế giới của thiên tài’.

Anh nói: “Đồng Mẫn đã gần 50 tuổi, một người phụ nữ độc thân, thông minh như vậy, lại giấu họ giấu tên, chịu đựng hành hạ ở nhà họ Điều trong thời gian dài, làm công việc của người giúp việc, là vì cái gì?”

Vì tiền? Vốn không cần thiết phải phạm tội giết người. Hơn nữa, Điều Viễn Qua quản lý tiền bạc rất nghiêm, làm người giúp việc ở nhà họ Điều tuyệt đối không phải là con đường kiếm tiền tốt. Bà không trực tiếp bắt cóc con trai Điều Viễn Qua đòi tiền chuộc, điều này cũng không khó với bà ấy. Nhưng bà lại không làm.

Vì tình? Những người phụ nữ Điều Viễn Qua nhắm đến đều khoảng 20 đến 30 tuổi, Đồng Mẫn dĩ nhiên không phải món ăn của ông ta, sắc đẹp lại không bằng mấy bà vợ ông ta, thậm chí còn lớn tuổi hơn người vợ cả. Nếu như trước đây có tranh chấp tình cảm, một là Điều Viễn Qua không thể không phát hiện, hai là bà ta ẩn nấp trong nhà họ Điều lâu như vậy, có thể ra tay thẳng.

Bà ta lẩn trốn trong nhà họ Điều lâu như vậy, tất nhiên là vì điều tra một chuyện, một người phụ nữ có tuổi, có thể chịu khổ như vậy, không phải vì tiền, vì tình cảm vậy khả năng lớn nhất có thể vì cái gì?”

Hai mắt Phương Thanh càng sâu thẳm, Giản Dao thì thầm nói nhỏ: “Là vì?”

Bạc Cận Ngôn gật đầu một cái: “Không hề khác với Phó Đại Phàm hôm qua suýt phạm tội giết người. Là vì con cái.”

“Chúng ta phải làm sao để tra rõ thân phận của bà ta?” Phương Thanh trầm giọng hỏi.

Bạc Cận Ngôn cúi đầu, mở máy vi tính ra, vào hệ thống công an bộ, rồi đưa cho Phương Thanh nói: “Bà thay tên đổi họ là muốn che giấu thân phận, lừa gạt người ở nhà họ Điều. Nếu như ngay cả tướng mạo của bà, người nhà họ Điều cũng không biết thì bà cũng không cần thay đổi hết tên họ. Người mất đi càng nhiều, người cô độc bất lực, lúc nào cũng muốn giữ lại nhiều thứ thuộc về mình. Có thể bà không họ Đồng, bởi vì người ta lúc nào cũng tương đối nhạy cảm với cái họ, nhưng cái tên thì có thể vẫn là một chữ Mẫn.

Nếu như chấp niệm lớn nhất của bà là con cái, thì chắc chắn sẽ có chút kỉ niệm gửi gắm. Chữ ‘Đồng’ có thể là họ con bà. Có thể là một cái tên của con.

Trên thẻ căn cước (1) ghi ngày sinh là 12/8/1967. Nếu như tìm người làm thẻ căn cước, thì năm có thể là giả nhưng ngày tháng có thể là thật, năm thậm chí cũng có thể là thật.

Trước đó tôi từng nói, bà ấy bộc lộ một vài kỹ năng đối kháng trinh sát, hơn nữa còn rất thành thạo. Có thể đã từng quen biết với cảnh sát trong vụ án nào đó, ví dụ như làm nhân chứng, kẻ tình nghi, hoặc cũng có thể... Người thân của người bị hại.

Hãy tìm trong hệ thống người gặp tai nạn có chữ Đồng, người bị hại hoặc là người mất tích, người trong gia đình có liên quan, mẹ tên chữ : ‘Mẫn’ sinh ngày 12/8/1967. Người đó chính là ‘Đồng Mẫn’ chúng ta muốn tìm.

Giản Dao há miệng cuối cùng cũng không lên tiếng, chỉ nhìn ánh mắt rét lạnh của anh. Phương Thanh im lặng một lúc, rồi cúi đầu tìm kiếm trong máy tính, hai tay mười ngón gõ rất nhanh trên bàn phím.

Bạc Cận Ngôn bình tĩnh nâng tách trà lên, uống một ngụm nhỏ.

Một lát sau, Phương Thanh ngẩng đầu lên: “Không có tìm được họ Đồng phù hợp với điều kiện, có thể tên có chữ Đồng.”

Giản Dao ngăn ra, Bạc Cận Ngôn lại nhìn anh ta, không nói lời nào.

“Thế nhưng...” Thần sắc Phương Thanh trở nên ngưng trọng, đẩy máy tính về phía bọn họ: “Tôi tìm được cái này.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cúi đầu nhìn, đó là tài liệu hồ sơ mất tích...

...

Họ và tên: Đồng Sinh.

Giới tính: Nữ

Ngày tháng năm sinh: 5/4/1987

Ngày mất tích: 9/10/2010

Địa điểm mất tích: Không rõ.

Nguyên nhân mất tích: Không rõ.

...

Họ và tên: Tạ Mẫn

Giới tính: Nữ.

Ngày tháng năm sinh: 12/8/1967

Quan hệ với người bị hại: Mẹ con.

...

“Tạ Mẫn, nữ, 49 tuổi, người Tương Đàm, Hồ Nam, nguyên là giáo viên tiểu học trấn trên.” Bên trong phòng họp, Phương Thanh nghiêm nghị nói với nhóm cảnh sát: “Trải qua điều tra, bà ấy chính là Tạ Mẫn chúng ta muốn tìm, chồng vì bệnh qua đời năm 2005, con gái học đại học ở tỉnh A, bà sống một mình ở Hồ Nam. Năm 2010, sau khi con gái mất tích, bà đi công tác, sau đó không rõ tung tích.”

Vụ án Đồng Sinh năm đó do cảnh sát tỉnh A phụ trách. Theo chúng tôi biết từ biên bản vụ án, Đồng Sinh khi ấy từng đến Thành cổ du lịch, nhưng sau đó lại có dấu vết chứng tỏ cô ấy rời khỏi Thành cổ, đi đến thành phố khác du lịch. Nhưng cảnh sát tỉnh A đã tìm kiếm ở nơi đó, không thu hoạch được gì. Chỉ có thể kết luận vụ án này là vụ án mất tích, đến nay vẫn chưa phá.

Hiện nay chưa rõ vì sao Tạ Mẫn lại tới tìm Diêu Viễn Qua, nhà họ Diêu có liên quan đến vụ án Đồng Sinh hay không, vẫn chưa biết. Nhưng khi chúng ta ở trên núi lưng bắt Tạ Mẫn, nhất định phải nắm chắc tình hình, nắm chính xác tâm lý của nghi phạm.

Tiểu Trương, cậu dẫn theo hai người, theo tôi ngầm điều tra Diêu Viễn Qua. Vụ án Triệu Hà, ông ta cũng có tình nghi rất lớn.”

...

Buổi trưa giống như vậy, trong nhà họ Diêu, cũng im lặng trong bầu không khí áp lực.

Người giúp việc làm xong bữa trưa, dọn ở trong phòng ăn. Bên trong nhà hay bên ngoài sân đều rối loạn, món ăn cũng có vẻ vội vàng, lộn xộn hơn, nhưng không ai để ý.

Cuối cùng cũng đứng giờ, ngồi vào bàn ăn. Nhưng không ai nói chuyện, sắc mặt mấy người phụ nữ đều u ám. Vẫn có chiếc ghế nằm ở cuối bàn dành cho Triệu Hà, nhưng đã được lấy xuống.

Sắc mặt Minh Lan trầm tĩnh, cúi đầu, động tác chậm rãi gấp thức ăn, uống canh. Ngày hôm nay ngay cả bà cũng không nói được lời nào, chớ nói chi nhìn sắc mặt của những người phụ nữ khác.

Sắc mặt Diêu Viễn Qua bình tĩnh, ăn mặc cũng chỉnh tề như trước, dường như không nhìn ra tối qua ông ấy mới vừa trải qua một vụ mưu sát. Ông ta ăn một chén cơm nhỏ, đề đưa xuống hỏi: “Bảo cho người nhà Triệu Hà chưa?”

Minh Lan đáp: “Bảo rồi.”

Diêu Viễn Qua nhàn nhạt nói: “Xử lý cho tốt, đừng để cho bọn họ đến nhà âm ỉ.”

“Được.”

Minh Nguyệt cắn môi, run giọng hỏi: “Chị Đồng tại sao lại giết Triệu Hà? Bình thường Triệu Hà đối xử tốt nhất với chị ấy, chị ấy điên rồi sao?”

“Có thể là điên rồi!” Diêu Viễn Qua lạnh nhạt nói: “Còn chưa nói tới cô, trông chừng con trai cho tốt!. Tôi chỉ có một đứa con trai, hôm nay suýt nữa đã bị người ta hại! Sau này nếu như còn xảy ra những chuyện như vậy, người làm mẹ như cô, đừng mong được sống dễ chịu!”

Minh Nguyệt lúng túng dạ hai tiếng, không nói.

“Đúng vậy!” Trương Cúc Phương nhân cơ hội nói: “Ngay cả con trai cũng không trông được, Minh Nguyệt, lần này cô thật qua loa, trách nhiệm lớn như vậy, cô gánh nổi không?”

“Em im đi!” Diêu Viễn Qua quát, Trương Cúc Phương biến sắc. Giống như là bị chọc giận, Diêu Viễn Qua lạnh lùng nói: “Sau này chuyện của Triệu Hà, người ở trong nhà không ai được nhắc đến nữa! Còn tên hung thủ kia! Mẹ kiếp! Đều là thứ gì đâu không, mẹ nó!”

Ông mắng xong, đứng dậy trở về phòng. Chỉ còn lại đám phụ nữ ngồi một bàn, cũng không dám thở mạnh, sắc mặt lo lắng.

Thật ra thì có cái gì khác biệt đâu!

Ai được yêu nhiều một chút, ai cưng chiều ít một chút. Ai giành được nhiều tài sản, ai được chia phòng ít hơn. Thì có cái gì khác biệt?!

Từ khi bước vào cái nhà này, bọn cô có thể là yêu ông, cũng có lẽ là hận ông.

Nhưng nhiều nhất chính là, khuôn mặt cay nghiệt, lòng dạ ác độc, tàn bạo... mơ hồ khiến cho bọn cô... sợ hãi!

...

Mặt trời rất cao, mặt trời chậm rãi. Mặt trời trong núi rất chói chang. Trong rừng cây rậm rạp, khô nóng đến mức khiến người ta không có cách nào lẩn trốn.

Đồng Mẫn – Có lẽ hiện tại nên gọi là Tạ Mẫn, trên người bà vẫn còn vết máu khô khốc, mặt mũi đầy bùn, người phụ nữ 50 tuổi, người phụ nữ đã từng trải qua cuộc sống bình thường, an ổn ở trong trấn nhỏ, nay đang tựa ở dưới một gốc cây đại thụ, thở hổn hển.

Bà chạy một mạch, đang bỏ trốn, nhưng không biết trốn được bao lâu.

Bà ngẩng đầu lên, hít thở nhìn ánh mặt trời chói mắt. Phía xa xa dưới sườn núi, hình như lại có động tĩnh, là cảnh sát đã lục soát tìm tới sao?

Bà cắn răng, nhìn bên cạnh vũng bùn có một vũng cỏ nhỏ, cúi người xuống uống vài hớp. Cúi đầu rồi đứng dậy, chạy vào chỗ sâu nhất trong rừng.

Chạy, nhất định phải chạy, vì hiện giờ bà không thể nào bị bắt được.

Bà nhớ một giờ trước, mình suýt nữa đã mở di động ra.

Bà nhớ, buổi tối, người đàn ông đó đã nói.

...Tôi là Bạc Cận Ngôn. Nguyên vọng cuộc đời tôi chính là khiến sự thật được phơi bày, tội phạm phải đền tội.

Bà muốn gọi 110, muốn tìm anh ta. Nhưng khi ngón tay nhấn nút mở nguồn lại hoảng sợ tắt đi.

Không được, bà phải đợi khi tìm được con gái sẽ điện số điện thoại này.

Ánh mặt trời ngày càng chói mắt, Tạ Mẫn chạy băng băng ở trong rừng, chỉ chốc lát sau, liền ngất xỉu.

Những giọt máu ấy, những tiếng kêu rên, đôi mắt hoảng sợ của người chết, dường như lần nữa ở trong đầu bà, bây giờ bà đã chết lặng rồi, nhưng những hình ảnh đó vẫn xuất hiện liên tục, mang đến cảm giác trống trải và cũng mang đến khoái cảm.

Ánh mắt bà mờ to, viền mắt đau đớn mơ hồ, mà trước mắt lại hiện lên cảnh tượng tối hôm qua.

Bạc Cận Ngôn đến gần, bà chạy thực mạng trong đêm. Gian phòng trống rỗng, đèn sáng, nam nữ ôm nhau.

...

Cuối cùng, Triệu Hà quỳ gối trên mặt đất, hấp hối nắm chặt tay bà, dùng giọng nói yếu ớt cố lắm mới có thể nghe được: “Chị đi tìm núi...” Rồi tắt thở.

Nhưng ngọn núi trước mắt lớn như vậy, đi đâu mới có thể tìm Đồng Sinh của bà?

Lòng Tạ Mẫn giống như chứa một cánh đồng hoang vu sắp bị thiêu đốt gần hết, mồ mị chạy vào chỗ sâu nhất trong rừng.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Ánh mặt trời buổi chiều, rất ấm áp. Người trên đường cũng không nhiều lắm, vài công nhân làm vệ sinh đang tụ tập ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi, nói chuyện phiếm.

Một cô gái trẻ tuổi đi tới, lễ phép cười một tiếng: “Ngại quá, xin cho hỏi chị Trương Tổ Phân là chị nào ạ?”

Mấy người công nhân vệ sinh đều nhìn cô, một người trong số đó đứng lên: “Là tôi, cô có chuyện gì không?”

Giản Dao dừng một chút cười nói: “Đi à, chúng ta qua bên này nói chuyện. Trời hơi nóng, tôi mua cho mọi người mấy chai nước trước.”

Cô đến bên quầy sách báo bên cạnh, mua một túi nước, đưa tới cho bọn họ. Những người này không biết trong hồ lô cô có cái gì, đều ngại ngần. Nhưng Giản Dao chỉ nhu hòa cười, mời Trương Tổ Phân đi tới bên cạnh, cùng cô ta uống một chai nước nói:

“Đi à, có chuyện này tôi muốn hỏi đi, có phải mấy năm trước đi từng giúp việc cho nhà họ Diêu không?”

Trương Tổ Phân nhấp miệng một cái, nói: “Cô gái, cô hỏi chuyện này để làm gì?”

Giản Dao đáp: “Mấy ngày trước không phải nhà họ Diêu mới có hai người chết sao? Tôi nghe mấy người giúp việc nói đi cũng từng làm ở nhà họ Diêu nên muốn tìm hiểu một chút tình hình.”

Thật ra, tư liệu về Trương Tổ Phân và người giúp việc khác là do cảnh sát lấy được từ đường dây khác. Trước khi có bất kì bằng chứng nào điều tra Diêu Viễn Qua, không thể kinh động đến bất cứ ai. Ngộ nhờ vụ án Đồng Sinh có liên quan đến ông ta, ngộ nhờ một người giúp việc năm đó biết chuyện, đúng lúc lại là đồng lõa có liên quan mật thiết với Diêu Viễn Qua thì sao?

Trương Tổ Phân hơi hiểu được: “Cô là...phóng viên?”

Giản Dao cười mà không nói.

“Đúng vậy, tôi ở đó gần một năm, nhưng sau đó lại không làm nổi.” Trương Tổ Phân nói

“Tại sao vậy?”

Trương Tổ Phân trầm mặc một chút rồi nói: “Nơi đó không phải dành cho người kiếm sống. Mặc dù quét rác kiếm ít tiền một chút thế nhưng thanh thản hơn.”

...

“Nhà họ Diêu, có chỗ nào được coi là người.”

Giản Dao im lặng, chốc lát sau hỏi: “Bọn họ ngược đãi người giúp việc, các người không muốn báo cảnh sát sao?”

“Có lợi ích gì? Nhà họ Diêu có tiền có thế, ngộ nhờ báo cảnh sát, trở về bọn họ tìm người trả thù thì làm sao bây giờ? Với lại, chỉ là một ít vết thương nhỏ thôi, quên đi!”

Giản Dao lấy ra một tấm hình, đưa cho cô ta: “Cô gái này, cô có từng nhìn thấy cô ấy không?”

Trương Tổ Phân cẩn thận nhìn một chút, lắc đầu: “Chưa từng nhìn thấy.”

“VẬY...” Giản Dao lại hỏi một vấn đề to gan hơn: “Điều Viễn Qua có từng đưa cô gái trẻ tuổi nào về nhà không?”

“Không có, chuyện này hình như không thấy.”

Giản Dao xoay người đi trên phố, liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đeo kính râm, một mình đứng ở dưới mái hiên, hai tay cầm ở trong túi quần, nhìn phương hướng của cô.

Đừng nói, giữa dáng vẻ cao ngất ấy có vài phần đẹp trai, giữa đẹp trai lại có mấy phần lạnh lùng, có vẻ đẹp trai không giống như ngày thường.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu ra hiệu với anh.

Bọn họ và Phương Thanh chia làm hai tổ, chia nhau đi điều tra những người có thể biết chuyện năm đó. Nhưng đến nay vẫn không có thu hoạch gì, không có ai nhìn thấy Đồng Sinh.

Bạc Cận Ngôn ôm vai cô, hai người cùng nhau đi về.

Giản Dao nói: “Em phát hiện, anh đeo kính rất đẹp.”

Bạc Cận Ngôn cười nhạt: “Đĩ nhiên rồi.”

Khóe miệng Giản Dao cong lên, ngẩng đầu nhìn anh, lại bị ánh mặt trời chói chang phía sau lưng anh chiếu vào, cô nghiêng đầu, nhìn xuống mặt đất.

Bạc Cận Ngôn lập tức ôm gáy cô: “Em không có đeo kính?”

“Không có thói quen đó.” Giản Dao đáp: “Trước đây ở chung với Huân Nhiên, Giản Huyền, mỗi ngày đều chạy dưới ánh mặt trời, cũng không cảm thấy có chuyện gì. Không có gì.”

Anh nhìn cô, thích thú “Chắc...” một tiếng.

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm, anh đã tháo mắt kính mình xuống đeo lên mặt cô.

“Để làm gì vậy?” Anh lấy kính râm xuống, lộ ra khuôn mặt tuần tú sáng ngời trước mặt mọi người.

“Bảo vệ đôi mắt anh yêu thích.” Anh nói.

Giản Dao cũng lười từ chối, bận rộn suốt đêm, lại thêm một buổi sáng nữa, đầu cô khẽ tựa trên bả vai anh.

Hai bên đường phố Thành cổ, lúc nào cũng có nhiều quán nhỏ. Giản Dao nhìn loang quanh không có mục đích, bỗng nhiên ánh mắt bị hấp dẫn.

Đó là một quán nhỏ không có hình dáng gì đặc biệt, bày một cái tủ ở trước cửa, bên trong có rất nhiều đồ trang sức, trâm cài tóc. Đồ làm bằng vàng đồng, hình dạng đa số là cánh hoa, có cái được khảm ngọc, khéo léo, tỉ mỉ đến bất ngờ. Cô nhìn vài lần mới dời tầm mắt.

Lại bị anh phát hiện, dừng bước, nói: “Em thích.” Giọng khẳng định.

“Không cần đâu.” Cô kéo tay anh: “Còn phải điều tra vụ án đấy, hơn nữa em cũng không có dịp để đeo.”

“Oh.” Anh nở nụ cười: “Anh điều tra vụ án, chưa từng thiếu chút thời gian này.” Sau đó lôi kéo cô đến trước ngăn tủ, ông chủ tiệm đang rảnh rỗi, nhân nhợt liếc mắt nhìn bọn họ, cũng không vội vàng chào hỏi, tùy bọn họ chọn lựa.

Giản Dao nhìn từng cái, đúng lúc này một bàn tay khớp xương rõ ràng đưa đến, cầm trên tay cây trâm cài tóc trên đầu khắc con cá chép, còn có hoa hợp hoan màu hồng cánh sen, tua đồng đưa tới trước mặt cô.

Giản Dao nhận lấy.

Thích... Rất thích. Quá đẹp. Hơn nữa còn có con cá nữa đấy.

Nhìn nét mặt cô, anh dường như cũng biết cảm giác của cô, cười cười, móc bóp ra trả tiền.

Giản Dao cầm trâm cài tóc nhưng không biết để chỗ nào, khi cô ra ngoài làm nhiệm vụ không mang theo bất kỳ đồ trang sức gì. Bạc Cận Ngôn cầm lấy, bỏ vào trong túi quần mình, sau đó nói bên tai cô rằng: “Về nhà sẽ đưa cho em đeo cho chồng em ngắm. Ngắm lại đã cảm thấy xinh đẹp vô cùng rồi.”

Ông chủ tiệm mỉm cười, nhìn chăm chú, mặt Giản Dao đỏ rần: “Ừ.” Người này nói chuyện tình cảm chưa bao giờ chú ý thời gian.

Ngẩng đầu lên, nhìn trời xanh rộng lớn bao la, mây trắng lững lờ trôi. Cuộc sống điều tra nặng nề, nhàm chán, ngấm trong máu tươi, bởi vì có anh cũng trở nên sinh động, đẹp đẽ hơn.

...

Cùng lúc đó, Phương Thanh cũng dẫn theo một người cảnh sát, xuyên qua Thành cổ, điều tra manh mối mấy năm trước.

Người đàn ông trước mắt ngồi xổm ở trước cửa tiệm cơm nhỏ, híp mắt: “Lão Diêu đó, sau khi phát đạt rồi, lại ít khi liên lạc với những ông bạn già như chúng tôi.”

“Triệu Hà theo ông ấy từ năm năm trước?” Người cảnh sát hỏi: “Có nghe nói bọn họ có kẻ thù không?”

“Không có.” Người đàn ông đáp: “Bà tư của ông ta bị giết thật? Chắc..Thật đúng là, đàn ông không thể quá tham lam, một mình cưới năm bà.”

“Không phải là sáu sao?” Phương Thanh ở bên cạnh đột nhiên mở miệng: “Nghe nói mấy năm trước, ông ta với một cô gái trẻ mời tiệc rượu, sau đó, cô gái đó bỏ trốn.”

Người đàn ông liếc mắt nhìn Phương Thanh: “Cậu ta là ai vậy?”

Người cảnh sát cười đáp: “Người đồng nghiệp trong cục của tôi, lão Trương, chuyện của cô gái đó, ông còn nhớ rõ không?” Lại châm điếu thuốc cho ông.

Người đàn ông gọi là lão Trương híp mắt một cái rồi đáp: “Cô gái đó à, khoảng 6,7 năm rồi. Lớn lên tướng mạo cũng xinh đẹp, nhưng không thích nói chuyện nhiều. Đầu gối. Khi ấy lão ấy mời chúng tôi đến uống rượu, chỉ có mấy người thôi, và dặn rằng đừng để lộ ra ngoài. Chắc chắn, một đồng phụ nữ xinh đẹp đều thuộc về lão ấy. Sau đó, không bao lâu, thì không thấy cô bé đó nữa, tất cả mọi người đều kể lại, nói là bỏ trốn mất rồi.”

“6,7 năm?” Phương Thanh lại chen vào: “Không phải năm năm trước?”

Lão Trương suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Không phải.”

Người cảnh sát xem tình hình, rồi móc một tấm hình Đồng Sinh đưa cho ông: “Là cô gái nào sao?”

Lão Trương xem tỉ mỉ một chút, rồi lắc đầu: “Cô gái ấy không có xinh đẹp như thế này. Cô bé này thật xinh đẹp.”

Phương Thanh và người cảnh sát liếc nhìn nhau một cái, không lên tiếng.

Lại hỏi tiếp cũng không hỏi được manh mối nào có giá trị, hai người đang định lên đường trở về, Phương Thanh chợt nhớ đến cái gì đó, lại đi trở về, cười hỏi lão Trương: “Cô gái ấy hình dáng như thế nào? Có thể nói rõ hơn một chút không?”

Lão Trương liếc nhìn anh một cái, lấy điện thoại từ trong túi ra: “Nói cái gì thì nói, khi đó tôi vẫn có chụp vài tấm. Con người của tôi, cái gì không tốt nhưng trí nhớ rất tốt. Chờ tôi tìm xem, để xem có còn hay không?”

...

Trong đêm khuya, Phương Thanh ngồi một mình ở trong phòng làm việc, trong cái gạt tàn thuốc đã đầy đầu lọc.

Anh đang xem lại vụ án Đồng Sinh, muốn tìm được dấu vết.

Nhưng lúc đó, cảnh sát tỉnh A cũng điều tra rất cẩn thận. Có người chứng kiến Đồng Sinh mua vé xe rời khỏi Thành cổ. Cảnh sát Thành cổ khi ấy cũng hỗ trợ điều tra. Về sau, không có liên quan đến Thành cổ.

Anh cầm điện thoại lên, nhìn tấm hình lão Trương đưa cho anh ta, là vội vàng chụp trên tiệc rượu, chỉ có gò má cô dâu. Nhưng có thể rõ ràng nhận ra, đó không phải Đồng Sinh.

Trong lòng anh nảy lên.

Nếu không phải Đồng Sinh thì cô gái kia là ai?

Ý niệm ấy giống như dây leo, bò ghim trong trong lòng anh, như có ma lực, muốn dẫn anh đi đến chỗ sâu vô biên. Anh vứt tàn thuốc đi, mở máy tính ra, điều tra trong cơ sở dữ liệu những người mất tích, sau đó sàng lọc tuổi, thời gian và tình hình, bắt đầu so sánh với từng cái.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mãi đến lúc ánh trăng và sao đều che kín bầu trời, đèn đỏm trong thành phố đã tắt hơn phân nửa.

Phương Thanh nhìn tấm hình trên màn ảnh.

Đó là một cái tên xa lạ, một cô gái rất giống với tấm hình chụp trong điện thoại.

Họ và tên: Đường Liên Liên.

Ngày tháng năm sinh: 16/9/1984.

Thời gian mất tích: 5/4/2008.

Địa điểm mất tích: Không rõ.

Nguyên nhân mất tích: Không rõ.

Phía dưới là tư liệu vụ án tương đối rõ ràng. Đường Liên Liên tốt nghiệp được mấy năm, làm việc ở thành phố S, cha mẹ đều mất, một thân một mình. Sau khi mất tích, cảnh sát thành phố S đã mở rộng điều tra, cô ấy từ chức xong đã đến Thành cổ du lịch rồi ở lại một khoảng thời gian. Nhưng không biết vì sao, trong báo cáo không hề đề cập đến quan hệ với Điều Viễn Qua.

Phương Thanh suy đoán có lẽ là bị người ta cố ý che giấu, hoặc là bị đổi tên đổi họ. Nhưng có nhân chứng và bằng chứng chứng minh, cô ấy đã mua vé đến huyện thành phố lân cận, rời khỏi Thành cổ. Tiếp đó, cảnh sát không tìm được tung tích của cô ta.

Phương Thanh nhìn chằm chằm tài liệu này một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương ủa vào trong ngực, khó thở hơn bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Sáng sớm 5 giờ sáng, trong phòng trực ban, Phương Thanh chớp mắt không bao lâu, đã tỉnh lại. Rửa mặt, anh ta đứng trong hành lang hút thuốc để nâng cao tinh thần.

Những đám mây phía xa xa, đang dần dần đổi màu, đỏ rực. Nhưng luồng khí lạnh ấy, dường như vẫn còn quanh quẩn ở trong lồng ngực anh.

Bỗng nhiên, anh đặc biệt nhớ và muốn trò chuyện với một người.

Anh nhả khói, móc điện thoại ra và bấm một dãy số.

Điện thoại vang lên đủ hai mươi hồi mới có người nhận, giọng nói hơi khàn khàn, rõ ràng vẫn còn chưa tỉnh ngủ: “Alo..”

“Alo, em đang làm gì vậy?” Lời ra khỏi miệng mới phát hiện giọng điệu mình hết sức dịu dàng.

Đầu bên kia, Kim Hiểu Triết dường như cũng hết sức sững sờ: “Gọi điện thoại có chuyện gì không?”

“Không có việc gì, chỉ là...” Nhớ em

“Hôm trước, em gọi điện tối, nhưng khi ấy anh ở hiện trường, nên không kịp nhận, có chuyện gì không?” Anh làm như không có chuyện gì hỏi.

“Quên rồi.” Kim Hiểu Triết đáp.

“Ừ.”

“Không có gì, em cúp máy đây.” Kim Hiểu Triết nói.

“Kim Hiểu Triết, anh...” Anh nhớ tới phần hồ sơ xin chuyển công tác trong ngăn kéo.

“Sau này đừng gọi điện vào giờ này.” Cô ta lạnh lùng nói: “Hôm qua em phải diễn buổi tối, đến bốn giờ sáng mới ngủ. Hôm nay 8 giờ còn phải quay phim. Anh có công việc, em cũng có công việc.” Điện thoại cắt đứt.

Phương Thanh nhìn màn hình tối lại, rất muốn mắng nhưng lại không nổi mắng. Không khí sáng sớm hơi lạnh nhưng tim anh lại nóng. Buồn chán cầm điện thoại, lưu luyến nhìn một lúc rồi mới bỏ vào túi quần.

Trên thang lầu, có hai người bắt đầu đi đến. Sáng sớm, vẻ mặt ung dung, bình tĩnh không có gì khác biệt, là Bạc Cận Ngôn và Gian Dao. Phương Thanh đã thông báo cho hai người bọn họ đến.

...

Trước mặt ba người, là báo cáo năm vụ án mất tích.

Vụ án đầu tiên diễn ra vào năm 2008.

Người mất tích: Đường Liên Liên.

Tuổi khi mất tích: 24 tuổi

Địa điểm mất tích: Du lịch ở Thành cổ xong đến huyện/thành phố khác thì mất tích.

Vụ án thứ hai diễn ra vào năm 2010.

Người mất tích: Đồng Sinh

Tuổi khi mất tích: 23 tuổi

Địa điểm mất tích: Du lịch ở Thành cổ xong đến huyện/thành phố khác thì mất tích.

Vụ án thứ ba diễn ra vào năm 2012

Người mất tích: Triệu Mạn Mạn

Vụ án thứ tư diễn ra vào năm 2014

Người mất tích: Chu Phương Lâm

Vụ án thứ năm diễn ra vào năm 2015

Người mất tích: Ninh Thiến Duệ.

...

Phương Thanh nói: “Đây là những hồ sơ do tôi chọn lọc ra từ trong kho nhân khẩu những người mất tích. Năm người bị hại, đều là những cô gái trẻ tuổi, tướng mạo không tệ. Vụ án các cô ấy đều có chung đặc điểm:

Thứ nhất, các cô ấy đến Thành cổ du lịch một mình. Thứ hai, đều có người nhìn thấy các cô ấy mua vé xe hoặc vé tàu đến huyện/thành phố khác. Thứ ba, cảnh sát điều tra giải quyết vụ án đều không cùng thành phố/ tỉnh và thời gian xảy ra vụ án không đồng thời, vì thế không có tính liên kết. Nhưng bây giờ, hai trong số đó rõ ràng có liên quan đến nhà họ Diêu (Edit: Vụ của Đồng Sinh và Đường Liên Liên) Tôi nghi ngờ đây là một vụ án liên hoàn. Ở thành cổ cất giấu một tên tội phạm biến thái, chuyên dụ dỗ và giết hại những cô gái trẻ tuổi.”

Giản Dao khẽ cắn môi, trong lòng cũng có chút bất bình. Về mặt Bạc Cận Ngôn cũng trở nên nghiêm túc, trong ánh mắt đều là ý lạnh, nhưng bị thêu đốt bởi một ngọn lửa màu đen: “Mau đưa tài liệu cho tôi xem một chút.”

Phương Thanh đưa bản in thứ hai cho anh.

Giản Dao đang ngồi ở một bên đọc kỹ, thì Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh đã đọc với tốc độ cực nhanh còn dùng bút khoanh một số vòng. Giản Dao nhìn nội dung bị anh khoanh tròn:

“Tính cách hướng nội.”

“Tính cách hướng nội, ít bạn bè.”

“Cha mẹ đều mất.”

“Cha bệnh qua đời, mẹ ở Hồ Nam.”

“Điều kiện kinh tế trong nhà bình thường.”

“Kinh tế trong nhà túng thiếu.”

...

Cuối cùng, trong 5 phần tài liệu bị anh khoanh tròn đều có nhắc đến bến xe/ bến tàu.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nói: “Người mất tích đều có tuổi xấp xỉ nhau, tướng mạo và khí chất đều giống nhau – chứng tỏ khẩu vị của tội phạm rất ổn định. Tính cách các cô đều hướng nội, không giao tiếp nhiều, quan hệ giao tiếp ít ỏi, quan hệ gia đình đều bình thường, thậm chí cha mẹ đều mất, dễ dàng bị tội phạm khống chế mà không khiến cảnh sát chú ý. Điều kiện kinh tế trong nhà không tốt, thậm chí nghèo, như vậy có thể thỏa mãn tâm lý mạnh mẽ của tội phạm. Hơn nữa, mỗi vụ án và cách thức biến mất của các cô ấy đều giống nhau. Khoảng cách thời gian vụ án cũng có quy luật, có thể gộp lại điều tra.”

“Nhưng mà...” Giản Dao hỏi: “Vì sao mỗi lần đều có người chứng kiến, thấy các cô rời khỏi Thành cổ, để dòi đi sự chú ý của cảnh sát?”

Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh liếc mắt nhìn nhau.

Bến tàu Thương Lãng nằm ở phía tây Thành cổ, vừa là địa điểm du lịch, vừa là cửa ngõ để vận chuyển hành khách. Cộng thêm hiện tại gần đến mùa đất khách, vì thế trên bến tàu đã kín người hết chỗ.

Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, Phương Thanh đeo kính mát, đứng quan sát ở xa xa. Sắc mặt mỗi người đều vội vàng, vội vàng vàng vàng mà du lịch, gấp ga gấp ga lên thuyền, và ba chân bốn cẳng rời khỏi.

“Oh.” Bạc Cận Ngôn cảm thán: “Quả thực khác biệt với cách du lịch ở nước ngoài. Chen chúc ồn ào như vậy, các người cho rằng xác suất nhân chứng thực sự nhìn thấy rõ khuôn mặt của người bị hại có cao không?”

Trong lòng Giản Dao nảy lên: Ý của anh ấy là...

Phương Thanh cũng lộ ra nụ cười: “Có hai nhân chứng nhìn thấy tận mắt trong vụ án mất tích, đều là người bán vé ở trạm gác. Nhưng người bán vé đã đổi người rồi, muốn tìm người còn phải tốn chút thời gian.”

Bạc Cận Ngôn lập tức nói: “Rất biết chọn lựa nhân chứng nhìn thấy tận mắt. Bởi vì lượng người qua lại ở bến tàu rất đông, như thế vừa có thể đảm bảo khi cảnh sát đến điều tra, có thể tìm được nhân chứng chứng kiến một cách chính xác.”

Ba người đến gần trạm gác, nhìn một lúc thì Giản Dao giật mình.

Bởi vì người bán vé không có bất kỳ khác biệt nào so với những điểm du lịch khác. Sắc mặt nhân viên bán vé không kiên nhẫn ngồi ở phía sau cửa sổ, đầu cũng không ngẩng lên tí nào.

“Làm thí nghiệm đi!” Bạc Cận Ngôn nói.

Phương Thanh gật đầu: “Tôi đi gọi một cảnh sát nữ đến đây.”

Giản Dao mặc dù đoán được phần lớn dụng ý của bọn họ, nhưng... Hai người này mới quen vài này, sao có thể ăn ý như vậy?

Duyên với đàn ông của Bạc Cận Ngôn khi nào lại trở nên tốt như vậy? Có lẽ bởi vì kết hôn, tác phong thay đổi... cho nên. Bất được được cảnh sát hình sự yêu thích rồi sao?

..

“Xin chào, tôi muốn mua một tấm vé đến huyện Chu.”

“Ừ...Chao ôi..”

Nghe được tiếng kêu, người bán vé ngẩng đầu, nhưng chỉ nhìn thấy một cô gái mặc áo T-shirt màu xanh nhạt, đội mũ và đeo kính mát, cúi đầu, khom lưng nhặt tiền ở trên mặt đất, trên cặp đeo vai treo một cái chuông gió màu vàng đồng, nhẹ nhàng rung lên.

Người bán vé lại cúi đầu xuống.

Cô gái cầm vé tàu, lên thuyền. Người trên thuyền rất nhiều, nhưng chỉ có cô gái đến sớm, ngồi ở vị trí đầu thuyền, nhưng vẫn luôn nhìn ra bên ngoài mép thuyền. Người điều khiển ở mũi thuyền, cách lớp thủy tinh, chỉ nhìn thấy đường nét mơ hồ của cô, nhưng luôn ở trong tầm quan sát một cách chính xác.

Khi đến huyện Chu, cô gái dè dặt vành mũ, rời khỏi thuyền, kính mát vẫn chưa tháo xuống, thuyền viên còn nghe chuông gió trên túi phát ra tiếng leng keng theo hướng dẫn đến một khách sạn.

Một tiếng sau.

“Bộp...Bộp...” Có người gõ lên cửa thủy tinh. Người bán vé ngẩng đầu lên. Thấy thẻ cảnh sát đưa tới trước mặt hắn, phía sau là vẻ mặt nghiêm túc của Phương Thanh.

“Cô gái này, có từng tới đây hay không?” Phương Thanh hỏi.

Cô gái trong hình mặc áo T-shirt màu lam, lưng đeo chiếc cặp màu đỏ có treo chiếc chuông gió màu vàng đồng. Dáng người thon thả, tóc dài xõa vai.

Nhân viên bán vé cẩn thận suy nghĩ một chút: “Có, có! Vừa rồi mới đến, còn mua vé đến huyện Chu!”

“Anh khẳng định? Thấy rõ không?”

“Thấy rõ, nhất định là cô ấy.”

Trên thuyền.

Phương Thanh cảm tấm ảnh cho nhân viên trên tàu xem, nhân viên trên tàu suy nghĩ tí mĩ, rồi bưng tỉnh đáp: “Có! Ngồi ở vị trí đó, còn rất xinh đẹp!”

“Thấy rõ không? Khẳng định là cô ấy?”

“Đúng! Chắc chắn không sai!”

...

Buổi chiều, ba người Bạc Cận Ngôn cùng với cảnh sát nữ theo lệnh đến đây đang ngồi trong quán nhỏ bên cạnh bến tàu ăn phở.

Cảnh sát nữ đã đổi quần áo bình thường lại cho Giản Dao. Nhưng phát hiện như vậy không khiến người ta cảm thấy vui vẻ mà chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

“Điều này cũng không thể trách những ‘người nhìn thấy tận mắt’ được.” Bạc Cận Ngôn nói: “Người bình thường nhớ về người không quen biết thường thông qua một ít chi tiết và đặc trưng quan trọng. Ví dụ như túi xách, quần áo, thậm chí là vật treo trang trí. Chúng ta nhìn thấy trong hồ sơ của mấy người mất tích, ‘người chứng kiến’ đã nói ra chính xác quần áo đồ trang sức thậm chí là dáng người đặc trưng của người mất tích. Huống chi, người bình thường đối mặt với án hình sự quan trọng như vậy, nếu như có thể khơi gợi tác dụng, quả thực sẽ mang đến cảm giác tồn tại và tham gia rất lớn, loại xu hướng tâm lý này, sẽ khiến bọn họ tin rằng trí nhớ mình vốn mơ hồ thôi. Càng nghĩ càng rõ ràng, và càng tin tưởng vào điều đó.”

“Cũng không thể trách những cảnh sát phá án năm đó.” Giản Dao nói: “Bởi vì khác biệt thành phố, khác biệt thời gian xảy ra vụ án, không có tính xâu chuỗi, cũng không phát hiện ra quy luật. Nếu như tội phạm cẩn thận, kín đáo, cũng rất khó phát hiện vấn đề nằm trong đó.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 16

Sáng sớm 5 giờ sáng, trong phòng trực ban, Phương Thanh chớp mắt không bao lâu, đã tỉnh lại. Rửa mặt, anh ta đứng trong hành lang hút thuốc để nâng cao tinh thần.

Những đám mây phía xa xa, đang dần dần đổi màu, đỏ rực. Nhưng luồng khí lạnh ấy, dường như vẫn còn quanh quẩn ở trong lồng ngực anh.

Bỗng nhiên, anh đặc biệt nhớ và muốn trò chuyện với một người.

Anh nhả khói, móc điện thoại ra và bấm một dãy số.

Điện thoại vang lên đủ hai mươi hồi mới có người nhận, giọng nói hơi khàn khàn, rõ ràng vẫn còn chưa tỉnh ngủ: “Alo..”

“Alo, em đang làm gì vậy?” Lờ ra khỏi miệng mới phát hiện giọng điệu mình hết sức dịu dàng.

Đầu bên kia, Kim Hiểu Triết dường như cũng hết sức sững sờ: “Gọi điện thoại có chuyện gì không?”

“Không có việc gì, chỉ là...” Nhớ em.

“Hôm trước, em gọi điện tới, nhưng khi ấy anh ở hiện trường, nên không kịp nhận, có chuyện gì không?” Anh làm như không có chuyện gì hỏi.

“Quên rồi.” Kim Hiểu Triết đáp.

“Ừ.”

“Không có gì, em cúp máy đây.” Kim Hiểu Triết nói.

“Kim Hiểu Triết, anh...” Anh nhớ tới phần hồ sơ xin chuyển công tác trong ngăn kéo.

“Sau này đừng gọi điện vào giờ này.” Cô ta lạnh lùng nói: “Hôm qua em phải diễn buổi tối, đến bốn giờ sáng mới ngủ. Hôm nay 8 giờ còn phải quay phim. Anh có công việc, em cũng có công việc.” Điện thoại cắt đứt.

Phương Thanh nhìn màn hình tối lại, rất muốn mắng nhưng lại không nổi mắng. Không khí sáng sớm hơi lạnh nhưng tim anh lại nóng. Buồn chán cầm điện thoại, lưu luyến nhìn một lúc rồi mới bỏ vào túi quần.

Trên thang lầu, có hai người bắt đầu đi đến. Sáng sớm, vẻ mặt ung dung, bình tĩnh không có gì khác biệt, là Bạc Cận Ngôn và Giản Dao. Phương Thanh đã thông báo cho hai người bọn họ đến.

...

Trước mặt ba người, là báo cáo năm vụ án mất tích.

Vụ án đầu tiên diễn ra vào năm 2008.

Người mất tích: Đường Liên Liên.

Tuổi khi mất tích: 24 tuổi

Địa điểm mất tích: Du lịch ở Thành cổ xong đến huyện/thành phố khác thì mất tích.

Vụ án thứ hai diễn ra vào năm 2010.

Người mất tích: Đồng Sinh

Tuổi khi mất tích: 23 tuổi

Địa điểm mất tích: Du lịch ở Thành cổ xong đến huyện/thành phố khác thì mất tích.

Vụ án thứ ba diễn ra vào năm 2012

Người mất tích: Triệu Mạn Mạn

Vụ án thứ tư diễn ra vào năm 2014

Người mất tích: Chu Phương Lâm

Vụ án thứ năm diễn ra vào năm 2015

Người mất tích: Ninh Thiến Duệ.

...

Phương Thanh nói: “Đây là những hồ sơ do tôi chọn lọc ra từ trong kho nhân khẩu những người mất tích. Năm người bị hại, đều là những cô gái trẻ tuổi, tướng mạo không tệ. Vụ án các cô ấy đều có chung đặc điểm:

Thứ nhất, các cô ấy đến Thành cổ du lịch một mình. Thứ hai, đều có người nhìn thấy các cô ấy mua vé xe hoặc vé tàu đến huyện/thành phố khác. Thứ ba, cảnh sát điều tra giải quyết vụ án đều không cùng thành phố/ tỉnh và thời gian xảy ra vụ án không đồng thời, vì thế không có tính liên kết. Nhưng bây giờ, hai trong số đó rõ ràng có liên quan đến nhà họ Diêu (Edit: Vụ của Đồng Sinh và Đường Liên Liên) Tôi nghi ngờ đây là một vụ án liên hoàn. Ở thành cổ cất giấu một tên tội phạm biến thái, chuyên dụ dỗ và giết hại những cô gái trẻ tuổi.”

Giản Dao khẽ cắn môi, trong lòng cũng có chút bất bình. Về mặt Bạc Cận Ngôn cũng trở nên nghiêm túc, trong ánh mắt đều là ý lạnh, nhưng bị thêu đốt bởi một ngọn lửa màu đen: “Mau đưa tài liệu cho tôi xem một chút.”

Phương Thanh đưa bản in thứ hai cho anh.

Giản Dao đang ngồi ở một bên đọc kỹ, thì Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh đã đọc với tốc độ cực nhanh còn dùng bút khoanh một số vòng. Giản Dao nhìn nội dung bị anh khoanh tròn:

“Tính cách hướng nội.”

“Tính cách hướng nội, ít bạn bè.”

“Cha mẹ đều mất.”

“Cha bệnh qua đời, mẹ ở Hồ Nam.”

“Điều kiện kinh tế trong nhà bình thường.”

“Kinh tế trong nhà túng thiếu.”

...

Cuối cùng, trong 5 phần tài liệu bị anh khoanh tròn đều có nhắc đến bến xe/ bến tàu.

Bạc Cận Ngôn ngắt đầu nói: “Người mất tích đều có tuổi xấp xỉ nhau, tướng mạo và khí chất đều giống nhau – chứng tỏ khẩu vị của tội phạm rất ổn

định. Tính cách các cô đều hướng nội, không giao tiếp nhiều, quan hệ giao tiếp ít ỏi, quan hệ gia đình đều bình thường, thậm chí cha mẹ đều mất, dễ dàng bị tội phạm khống chế mà không khiến cảnh sát chú ý. Điều kiện kinh tế trong nhà không tốt, thậm chí nghèo, như vậy có thể thỏa mãn tâm lý mạnh mẽ của tội phạm. Hơn nữa, mỗi vụ án và cách thức biến mất của các cô ấy đều giống nhau. Khoảng cách thời gian vụ án cũng có quy luật, có thể gộp lại điều tra.”

“Nhưng mà...” Giản Dao hỏi: “Vì sao mỗi lần đều có người chứng kiến, thấy các cô rời khỏi Thành cổ, để dời đi sự chú ý của cảnh sát?”

Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh liếc mắt nhìn nhau.

Bến tàu Thương Lãng nằm ở phía tây Thành cổ, vừa là địa điểm du lịch, vừa là cửa ngõ để vận chuyển hành khách. Cộng thêm hiện tại gần đến mùa đất khách, vì thế trên bến tàu đã kín người hết chỗ.

Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, Phương Thanh đeo kính mát, đứng quan sát ở xa xa. Sắc mặt mỗi người đều vội vàng, vội vàng vàng vàng mà du lịch, gấp ga gấp ga lên thuyền, và ba chân bốn cẳng rời khỏi.

“Oh.” Bạc Cận Ngôn cảm thán: “Quả thực khác biệt với cách du lịch ở nước ngoài. Chen chúc ồn ào như vậy, các người cho rằng xác suất nhân chứng thực sự nhìn thấy rõ khuôn mặt của người bị hại có cao không?”

Trong lòng Giản Dao nảy lên: Ý của anh ấy là...

Phương Thanh cũng lộ ra nụ cười: “Có hai nhân chứng nhìn thấy tận mắt trong vụ án mất tích, đều là người bán vé ở trạm gác. Nhưng người bán vé đã đổi người rồi, muốn tìm người còn phải tốn chút thời gian.”

Bạc Cận Ngôn lập tức nói: “Rất biết chọn lựa nhân chứng nhìn thấy tận mắt. Bởi vì lượng người qua lại ở bến tàu rất đông, như thế vừa có thể đảm bảo khi cảnh sát đến điều tra, có thể tìm được nhân chứng chứng kiến một cách chính xác.”

Ba người đến gần trạm gác, nhìn một lúc thì Giản Dao giật mình.

Bởi vì người bán vé không có bất kỳ khác biệt nào so với những điểm du lịch khác. Sắc mặt nhân viên bán vé không kiên nhẫn ngồi ở phía sau cửa sổ, đầu cũng không ngẩng lên tí nào.

“Làm thí nghiệm đi!” Bạc Cận Ngôn nói.

Phương Thanh gật đầu: “Tôi đi gọi một cảnh sát nữ đến đây.”

Giản Dao mặc dù đoán được phần lớn dụng ý của bọn họ, nhưng... Hai người này mới quen vài này, sao có thể ăn ý như vậy?

Duyên với đàn ông của Bạc Cận Ngôn khi nào lại trở nên tốt như vậy? Có lẽ bởi vì kết hôn, tác phong thay đổi... cho nên. Bất được được cảnh sát hình sự yêu thích rồi sao?

..

“Xin chào, tôi muốn mua một tấm vé đến huyện Chu.”

“Ừ...Chao ôi...”

Nghe được tiếng kêu, người bán vé ngẩng đầu, nhưng chỉ nhìn thấy một cô gái mặc áo T-shirt màu xanh nhạt, đội mũ và đeo kính mát, cúi đầu, khom lưng nhặt tiền ở trên mặt đất, trên cặp đeo vai treo một cái chuông gió màu vàng đồng, nhẹ nhàng rung lên.

Người bán vé lại cúi đầu xuống.

Cô gái cầm vé tàu, lên thuyền. Người trên thuyền rất nhiều, nhưng chỉ có cô gái đến sớm, ngồi ở vị trí đầu thuyền, nhưng vẫn luôn nhìn ra bên ngoài mép thuyền. Người điều khiển ở mũi thuyền, cách lớp thủy tinh, chỉ nhìn thấy đường nét mơ hồ của cô, nhưng luôn ở trong tầm quan sát một cách chính xác.

Khi đến huyện Chu, cô gái đi xuống thuyền, kính mát vẫn chưa tháo xuống, thuyền viên còn nghe chuông gió trên túi phát ra tiếng leng keng theo hướng dẫn đến một khách sạn.

Một tiếng sau.

“Bộp...Bộp...” Có người gõ lên cửa thủy tinh. Người bán vé ngẩng đầu lên. Thấy thẻ cảnh sát đưa tới trước mặt hắn, phía sau là vẻ mặt nghiêm túc của Phương Thanh.

“Cô gái này, có từng tới đây hay không?” Phương Thanh hỏi.

Cô gái trong hình mặc áo T-shirt màu lam, lưng đeo chiếc cặp màu đỏ có treo chiếc chuông gió màu vàng đồng. Dáng người thon thả, tóc dài xõa vai.

Nhân viên bán vé cẩn thận suy nghĩ một chút: “Có, có! Vừa rồi mới đến, còn mua vé đến huyện Chu!”

“Anh khẳng định? Thấy rõ không?”

“Thấy rõ, nhất định là cô ấy.”

Trên thuyền.

Phuong Thanh cảm tấm ảnh cho nhân viên trên tàu xem, nhân viên trên tàu suy nghĩ tí mĩ, rồi bừng tỉnh đáp: “Có! Ngồi ở vị trí đó, còn rất xinh đẹp!”

“Thấy rõ không? Khẳng định là cô ấy?”

“Đúng! Chắc chắn không sai!”

...

Buổi chiều, ba người Bạc Cận Ngôn cùng với cảnh sát nữ theo lệnh đến đây đang ngồi trong quán nhỏ bên cạnh bến tàu ăn phở.

Cảnh sát nữ đã đổi quần áo bình thường lại cho Giản Dao. Nhưng phát hiện như vậy không khiến người ta cảm thấy vui vẻ mà chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

“Điều này cũng không thể trách những ‘người nhìn thấy tận mắt’ được.” Bạc Cận Ngôn nói: “Người bình thường nhớ về người không quen biết thường thông qua một ít chi tiết và đặc trưng quan trọng. Ví dụ như túi xách, quần áo, thậm chí là vật treo trang trí. Chúng ta nhìn thấy trong hồ sơ của mấy người mất tích, ‘người chứng kiến’ đã nói ra chính xác quần áo đồ trang sức thậm chí là dáng người đặc trưng của người mất tích. Huống chi, người bình thường đối mặt với án hình sự quan trọng như vậy, nếu như có thể khơi gợi tác dụng, quả thực sẽ mang đến cảm giác tồn tại và tham gia rất lớn, loại xu hướng tâm lý này, sẽ khiến bọn họ tin rằng trí nhớ mình vốn mơ hồ thôi. Càng nghĩ càng rõ ràng, và càng tin tưởng vào điều đó.”

“Cũng không thể trách những cảnh sát phá án năm đó.” Giản Dao nói: “Bởi vì khác biệt thành phố, khác biệt thời gian xảy ra vụ án, không có tính xâu chuỗi, cũng không phát hiện ra quy luật. Nếu như tội phạm cẩn thận, kín đáo, cũng rất khó phát hiện vấn đề nằm trong đó.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 17

“Vậy những cô gái mất tích này..” Cảnh sát nữ hỏi: “Hiện giờ đang ở đâu?”

Phuong Thanh và Giản Dao đều nhìn Bạc Cận Ngôn, anh im lặng một hồi rồi nói: “Hắn bắt là những loại tương đồng có thể thay thế chứ không phải những loại khác biệt. Thời gian mỗi một vụ án đều cách nhau ổn định, thích hợp, đều từ một năm trở lên. Đồng thời tần suất mấy năm gần đây lại cách nhau nhanh hơn. Nói như vậy, chỉ có những món đồ chơi cũ bị hỏng rồi mới cần đến những đồ chơi mới.”

Phuong Thanh uống sạch hết bia trong ly, lạnh lùng nói: “Tôi nhất định phải bắt được tên biến thái này, đưa hắn ra trước pháp luật.”

...

Nhưng mà, thân phận người bị hại được xác định, cũng xác định được cách tội phạm chạy trốn cảnh sát, thậm chí ngay cả người tình nghi dường như cũng ở trước mắt. Lại khó tìm được chứng cứ để tiến thêm một bước.

Lật lại hồ sơ năm đó, điện thoại kết nối với cảnh sát phá vụ án khi ấy, ở Thành cổ cũng không tra được đầu mối gì. Phuong Thanh ngồi ở trong phòng làm việc, lúc anh nghĩ mãi không ra thì Bạc Cận Ngôn đi đến, đứng bên cạnh anh cười như không cười.

Phuong Thanh cũng không ngẩng đầu lên: “Có chuyện gì sao?”

Bạc Cận Ngôn nói: “Xem ra anh đã quên lời của tôi. Khi điều tra hình sự truyền thống bắt lực thì tội phạm tâm lý sẽ đứng ra.”

Phuong Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh: “Anh có biện pháp?”

Bạc Cận Ngôn ‘a’ một tiếng: “Tôi.. bị mất phương hướng như anh khi nào?”

Phuong Thanh: “...”

Trong phòng họp lớn như vậy, Phuong Thanh vào chỗ, Giản Dao và vài vị cảnh sát chủ chốt ngồi xuống. Bạc Cận Ngôn mặc âu phục phẳng phiu đứng ở

trước bảng trắng, một tay cầm ở trong túi quần, tay kia cầm bút. Mặc dù trong quá trình đã đóng góp suy luận, nhưng đây là lần đầu tiên anh chính thức làm một báo cáo văn tắt với cảnh sát Thành cổ.

“Có chứng cứ chứng tỏ, Điều Viễn Qua có liên quan đến hai vụ án mất tích. Nhưng không có chứng cứ trực tiếp, chứng minh ông ta chính là tội phạm. Cho nên chúng ta cũng không thể loại trừ khả năng có một nghi phạm khác. Tạm gọi người đó là A.

Dục vọng mãnh liệt nhất của A, chính là tìm kiếm những cô gái xinh đẹp, trẻ tuổi, yếu thế, điều này phản ánh tính chiếm hữu của hắn rất mãnh liệt, trong quan hệ nam nữ, chắc chắn sẽ chiếm vị trí không thể. Lúc còn trẻ, hắn không đủ lòng tin trong quan hệ nam nữ. Điều này có liên quan đến tuổi thơ và quá trình trưởng thành của hắn. Hắn lớn lên trong một gia đình không hài hòa, thậm chí đã từng gặp phải dị thường nào đó. Căn cứ vụ án xảy ra năm 2008, A bây giờ phải trên 30 tuổi.

Căn cứ vào thủ đoạn dụ dỗ tình tế, có thể suy đoán A và người đồng lõa với hắn là B đã có quá trình quan sát và chọn lựa người bị hại.

Bước đầu tiên, bọn họ tìm kiếm mục tiêu ở đâu?

Người bị hại đều là du khách, những chỗ họ thường đi như: Phong cảnh du lịch bên hồ, tường Thành cổ, quán bar, nhà hàng, khách sạn. Mà những địa điểm này, nhất định có chỗ A hoặc B có đủ thời gian, đi theo dõi người bị hại, thậm chí trò chuyện với bọn họ. Đồng thời A hoặc B thường xuyên xuất hiện ở nơi này, sẽ không khiến người ta chú ý. Những địa điểm này sẽ không phải là nơi chỉ đi du lịch một lần, không thể là đường phố đi dạo quanh cổ thành, càng không thể là khách sạn của người bị hại. Vì thế có khả năng nhất chính là quán bar, quán cà phê, có thể là nhà hàng. A hoặc B là khách quen của nơi này. Thậm chí có thể là nhân viên làm việc tại nơi này.

Bước thứ hai, bọn họ gây án như án như thế nào?

Những cô gái này có tính cách hướng nội sẽ không đi đến những nơi xa xôi, hẻo lánh. Trong thành cổ, khắp nơi đều có người, vì thế khả năng bắt cóc bằng vũ lực rất nhỏ, cũng rất khó không để lại dấu vết. Vì thế địa điểm dụ dỗ nên là nơi tương đối hẻo lánh, trên đường không người chú ý. Đồng thời người thực hiện phương thức dụ dỗ là B chứ không phải là A. B là phụ nữ, có một chiếc xe. Dù sao đi chăng nữa, bọn họ không có cách nào bảo đảm người bị hại sẽ đồng ý lên xe người đàn ông mới quen mấy ngày. Hơn nữa họ còn là những cô gái hướng nội. Nhưng phụ nữ, thì dễ dàng hơn nhiều.

Quan hệ A và B tất nhiên rất thân thiết, bọn họ là vợ chồng, người yêu hoặc có lẽ là người thân. A có nơi ở độc lập, dễ dàng sắp xếp người bị hại. Thời điểm người bị hại mất tích có thể trước một hai ngày trên vé tàu/vé xe. Bởi vì khoảng cách thời gian càng dài, dễ bị cảnh sát phát hiện sơ hở. Hơn nữa với điều kiện kinh tế của người bị hại, ở khách sạn rẻ, quản lý lỏng lẻo, cho dù không chào hỏi một tiếng mà biến mất cũng không khiến người khác chú ý.

Thì thể người bị hại đến nay vẫn chưa bị phát hiện, hoặc A cất giữ ở trong nhà, hoặc sẽ vứt một người ở một nơi cố định. Chỗ đó ít người lui tới, có lẽ giống như một nơi riêng tư cho hắn.”

Bạc Cận Ngôn nói xong, tất cả mọi người đều yên lặng

Một lát sau, một người cảnh sát thở ra một hơi nói: “Trời ạ, điều điều đều đúng về Điều Viễn Qua.” Anh ta lật một tư liệu trong tay nói: “Năm nay ông ta 48 tuổi, trong nhà có năm bà vợ, nhất định có đồng bọn. Trên danh nghĩa bà vợ lớn Minh Lan còn có một quán bar, lại nằm ở đoạn đường phồn hoa nhất. Minh Lan hay lái một chiếc xe Audi màu đen.”

“Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn khẽ mỉm cười: “Tuy rằng không thể loại trừ khả năng người khác gây án, nhưng có thể xem Điều Viễn Qua và Minh Lan là hai tình nghi lớn nhất.”

“Vậy chúng ta bắt đầu hành động từ nơi nào?” Một người cảnh sát hỏi: “Hiện nay không đủ chứng cứ, không thể xin lệnh lục soát nhà họ Điều.”

“Điều tra Minh Lan!” Phương Thanh lạnh lùng nói: “Điều tra xe của bà ta.”

“Đúng vậy!” Bạc Cận Ngôn nói: “Thời gian thông thường du khách ở lại Thành cổ sẽ không vượt quá bốn năm ngày. Hành động từ vụ án hai người bị hại cuối cùng là Chu Phương Lâm và Ninh Thiên Duệ, bởi vì thời gian càng gần, số lượng camera giám sát càng nhiều, ghi lại toàn bộ. Căn cứ theo ngày trên vé tàu và vé xe, lùi về trước từ 3 đến 6 ngày, điều tra hành tung xe của Minh Lan, nhất là những nơi tương đối hẻo lánh nhưng vẫn chưa ra khỏi giám sát khu vực thành phố. Không có tội phạm hoàn mỹ chân chính, nhất định có lưu lại dấu vết ở đâu đó. Đi tìm những hình ảnh xảy ra giữa bà ta với người bị hại.”

“Lượng công việc này không nhỏ đâu.” Một người cảnh sát lầm bầm: “Chúng tôi lập tức hành động.” Phương Thanh gật đầu.

Vào lúc này Bạc Cận Ngôn lại nói: “Các người phí thời gian vào những chuyện này làm gì? Những chuyện này giao cho người của tôi đi làm. Giản Dao, gọi điện thoại cho An Nham. Gần đây không có vụ án nào, để cậu ấy rảnh rỗi cũng phí phạm, cũng nên hoạt động rồi.”

...

Giản Dao và An Nham trò chuyện điện thoại, nội dung hết sức ngắn gọn. Bởi vì thanh âm đầu bên kia khàn khàn, giống như vẫn chưa tỉnh ngủ.

Nhưng Giản Dao đã quen rồi, IT trạch nam, thì nên như thế.

“An Nham, tài liệu vụ án đã gửi cho cậu.”

“Được.”

“Cận Ngôn muốn cậu điều tra ra..” Giản Dao nói yêu cầu.

“Được.”

“Có khó hay không?” Giản Dao quan tâm hỏi.

“Không có.” Nhân nhật trả lời.

“Ồ... Vậy lúc nào có thể đưa kết quả cho bọn tôi?” Cô lại hỏi.

“Không biết.” Cậu ta đáp: “Khi nào xong sẽ đưa các người.”

“Được, vất vả rồi, không có chuyện gì tôi cúp máy nha.”

“Chị dâu, mua cho em một ít bánh hoa đào ở Thành cổ, ngọt một chút.” Cậu ta nói.

“Ồ, được thôi.”

Cúp điện thoại, Giản Dao ngồi ở đối diện Bạc Cận Ngôn. Hiện giờ trong phòng làm việc chỉ có hai người bọn họ, Anh vẫn đang cầm lật xem hồ sơ.

Giản Dao nằm ở trên bàn, nhìn anh.

Cứ như vậy, anh lại lần nữa bóc kén kéo tơ, nói dăm ba câu tìm đến phía sau sương mù, đi lối tắt để tìm ra chân tướng.

“Anh điều tra vụ án, theo thói quen thường đi theo đường tắt, em phải tập thành thói quen và phải bắt kịp.”

Từ khi mới quen, anh đã mang theo mấy phần tự đắc để nói với cô, đến nay ký ức vẫn còn mới mẻ.

“Khi điều tra hình sự truyền thống bất lực thì tâm lý tội phạm mới đứng ra.”

Lời nói hời hợt của anh, nhưng hết lần này đến lần khác khiến máu nóng trong cô sôi trào, nước mắt vui mừng.

Dưới ánh đèn, đôi mắt đen nhánh của anh phát sáng như mây trời. Áo sơ mi trắng tinh, khuôn mặt tuấn lãng mà trắng nõn như trước. Phần lớn thời gian anh đều hết sức yên tĩnh, chỉ khi hai người ở cạnh nhau, thì mới nói hơi nhiều. Nhưng lúc điều tra vụ án hay xem tư liệu thì cũng ít nói chuyện với cô.

Nhưng cô lại nghĩ, anh như vậy mới là Cận Ngôn tốt nhất.

“Vi sao liên tục nhìn anh?” Anh cũng không ngẩng đầu lên, giọng nói trầm thấp.

“Không có gì.” Cô đáp.

Anh lại buông hồ sơ xuống, nhìn cô chăm chăm một lát bỗng nhiên thò người sang hôn môi cô một cái.

“Khi anh đang đọc kỹ vụ án thì đừng dùng ánh mắt động tình như thế nhìn anh. Anh có thể cảm giác được, cả thể xác và tinh thần anh không yên, sẽ ảnh hưởng đến khả năng phán đoán.”

Một lát sau, Giản Dao mới hiểu được ý nghĩa sâu xa của ‘cả người và thể xác không yên’ khuôn mặt hơi nóng lên. Còn anh lại thẳng thắn uống một ngụm trà lạnh, nhân nhật cười như có điều suy nghĩ, đi tới đứng bên cửa sổ, đưa lưng về phía cô, tiếp tục xem tài liệu.

Lúc chạng vạng tối, An Nham đã gửi kết quả đến.

Phương Thanh và nhóm cảnh sát vừa xem đã bị cảm giác mừng như điên, sáng khoái và lạnh lùng còn dư lại lấp đầy trong lồng ngực. Thầm nghĩ muốn cười to, lại muốn mắng to.

“Lập tức xin lệnh lục soát!” Phương Thanh quát: “Đi nhà họ Diêu.”

An Nham gửi đến mấy hình ảnh, chụp rõ ràng biển số xe của Minh Lan. Trên phố người đi đường thưa thớt, bà ta từ trong cửa sổ xe lộ mặt ra, cười và nói chuyện với người bị hại thứ tư Chu Phương Lâm ở ven đường.

Còn có bà ta lái xe ở trên đường, đoạn đường camera quay lại hình ảnh người bị hại thứ năm Ninh Thiên Duệ ngồi ở ghế lái phụ.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 18

Edit: Julia

Khi cửa bị đẩy ra, bà ba Trương Cúc Phương dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn bọn họ.

Phương Thanh liếc nhìn cô ta một cái, rồi dẫn đội vào trong nhà, nhóm cảnh sát mặc trang phục màu đen, bước chân nặng nề, khiến mỗi người trong viện đều trợn to hai mắt.

“Sao vậy?”

“Có chuyện gì xảy ra?”

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Minh Lan đứng ở cửa gian phòng mình, ánh mắt phức tạp khó phân biệt, sau đó bóng dáng bà biến mất.

Nhóm cảnh sát nhanh chóng khống chế mỗi người trong nhà, chạy đến phòng Điều Viễn Qua lại phát hiện bên trong không có một bóng người. Tìm kiếm hết mọi góc ngách nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

“Có chuyện gì?” Phương Thanh thấp giọng hỏi.

Một người trinh sát viên nói: “Không đúng, người của chúng ta vẫn theo dõi ở xung quanh, Điều Viễn Qua không có đi ra ngoài. Sao lại không có ở đây chứ?”

Chỉ còn lại căn phòng của Minh Lan, Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn liếc nhìn nhau một cái, Phương Thanh nói: “Đi tìm bà ta nói chuyện một chút.”

Về mặt Bạc Cận Ngôn bình thường.

“Vì sao các người lại xông vào nhà của tôi?” Minh Lan ngồi ở bên giường nhỏ, hỏi.

Như là có điều mong chờ, hoặc là yên tĩnh như nước.

Phương Thanh đáp: “Đây là lệnh lục soát. Minh Lan chúng tôi có bằng chứng nghi ngờ bà có liên quan đến vụ án mất tích của Chu Phương Lâm và Ninh Thiên Duệ.”

Minh Lan giật giật môi nhưng sắc mặt vẫn lạnh như băng: “Các người nói cái gì, tôi không hiểu. Người các người nói tôi cũng không biết.”

“Điều Viễn Qua đâu?” Phương Thanh hỏi.

Minh Lan không nói lời nào, mười ngón tay được chăm sóc rất tốt, đang siết chặt vào nhau.

Nhưng mà, bà còn đường lui khác sao?

Không có.

“Những cô gái đó bây giờ đang ở đâu?” Phương Thanh quát khế.

Minh Lan vẫn nhìn ngoài cửa sổ, khóe miệng hiện lên ý cười hoảng hốt.

“Tôi nói rồi, tôi không biết, không có chút quan hệ nào với tôi, với Viễn Qua với nhà họ Điều chúng tôi, các người còn muốn ám ỉ tới khi nào?”

“Còn bà ta lại.” Phương Thanh nói

Anh ta và Bạc Cận Ngôn đi ra ngoài phòng, có mấy người cảnh sát chạy tới khễ lắc đầu với hai người bọn họ, ra hiệu không có tìm được. Mà cách đó không xa, những người phụ nữ nhà họ Điều, người hầu đều bị dẫn đến. Dưới sắc trời âm trầm, sắc mặt bọn họ đều khác nhau.

Minh Nguyệt vẫn ôm con trai thật chặt, thật chặt, sắc mặt rất kém, rất kém, không nói một lời. Khi Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh dời tầm mắt sang, bà lại giống như bị điện giật, lập tức quay đầu né tránh.

Sắc mặt Trương Cúc Phương và Trần Mai hơi trắng bệch, Trương Cúc Phương khoanh tay đứng đó, mắng thăm nhưng cũng không dám ngang nhiên chống lại. Trần Mai vẫn đang quan sát hành động của cảnh sát, dường như đang suy tư cái gì đó.

“Xem ra.” Bạc Cận Ngôn nói: “Minh Lan, Minh Nguyệt, Triệu Hà đã chết biết. Trần Mai và Trương Cúc Phương không biết.”

Phương Thanh hừ lạnh một tiếng nói: “Ông ta rất không chế những người phụ nữ này. Anh cho rằng ông ta sẽ giấu những cô gái đó ở đâu?”

“Ông ta tín nhiệm nhất chính là Minh Lan.” Bạc Cận Ngôn đáp.

Phương Thanh men theo tầm mắt nhìn lại, chiếc Audi đang đập trên bãi cỏ phía sau nhà Minh Lan, bên cạnh có một căn phòng nhỏ độc lập. Nhóm cảnh sát đang mở khóa cửa, nhìn từ xa, bên trong chứa rất nhiều thứ linh tinh, thoạt nhìn không có gì khác thường.

“Có muốn đánh cuộc hay không?” Phương Thanh nói: “Còn có cô gái nào sống sót?”

Bạc Cận Ngôn im lặng một lát rồi đáp: “Anh hiền quá. Nhưng mà, đã không còn nữa.”

Phương Thanh không lên tiếng.

Hai người đi vào trong phòng nhỏ. Nhóm cảnh sát đang đập đập gõ gõ, dọn dẹp tất cả những vật linh tinh, nhưng không có phát hiện gì bất thường. Mất Phương Thanh rất nhạy bén, anh thấy chỗ sâu nhất trong phòng có một cái tủ mới dời đi, phía dưới mặt đất lót cái chăn, anh nằm sát xuống đất, kéo cái chăn, bỗng nhiên xuất hiện một cái cò-lê hoạt động, trả khóa lại.

“Ồ đây!” Anh ta khẽ quát một tiếng. Tất cả cảnh sát đều vây quanh. Không lâu lắm, tám ván gỗ được mở lên. Nhóm cảnh sát, từng người nhảy vào trong, lúc này Bạc Cận Ngôn quay đầu lại, chỉ thấy Minh Lan bị áp giải ở sau lưng mọi người, chân hơi lảo đảo một chút, sắc mặt còn khó coi hơn so với người chết. Bạc Cận Ngôn lạnh lùng liếc mắt nhìn bà ta một cái, cũng chui xuống dưới.

“Nhà họ Diêu chính là nhà cũ thời Minh Thanh.” Phương Thanh nói: “Căn phòng dưới đất này với lối đi này, rất có thể đã lưu lại từ khi đó.”

Vòng qua thang lầu, đi qua một đoạn đường u ám, đến một bức tường xi măng rộng mở trong suốt và một gian phòng dưới mặt đất. Rất đơn sơ nhưng cũng rất sạch sẽ, khoảng chừng 30 mét vuông, bên trong bày một cái bàn, hai băng ghế và một tủ quần áo đơn giản, và một cái tủ lạnh.

Trong tủ lạnh bày mấy chai bia, ngoài ra không có thứ gì khác.

Tới gần tường bên trong nhất còn có một cánh cửa sắt nhỏ. Nhóm cảnh sát đập cửa ra, bên trong là một gian phòng đối lập, có chiếc giường xinh đẹp, sau đó là mấy xiềng xích được khảm trên tường, không rút ra được. Bên trong trống rỗng không một bóng người.

Phương Thanh đi tới bên cửa sổ, nhìn mấy lần, là một bộ tóc màu đen. Nhưng không biết của ai để lại.

Bạc Cận Ngôn đứng ở trong phòng, ngắm nhìn bốn phía, trên mặt không có biểu tình gì.

“Dẫn bà ta vào.” Phương Thanh lớn tiếng nói.

Minh Lan bị cảnh sát đẩy mạnh vào.

Ai ngờ, lúc này Minh Lan vẫn chống lại, nở nụ cười nói: “Tôi có cái gì để nói chứ? Gian phòng này bình thường tôi dùng để nghỉ ngơi, những cô gái đó tôi từng mời bọn họ đến nhà tôi chơi, nhưng sau đó bọn họ đã rời đi, còn bọn họ đi đâu sao tôi biết được?”

Bên cạnh có cảnh sát lớn tiếng mắng: “Bà còn ngụy biện!”

Sắc mặt Phương Thanh cũng thay đổi.

Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn lại cầm lấy bình amoniac trong tay nhân viên giám định, giơ tay lên rắc một ít lên xiềng xích và mép giường.

Nhóm cảnh sát đều không lên tiếng, nhưng mặt Minh Lan bỗng nhiên trở nên trắng bệch.

Tắt đèn, chỗ ấy xuất hiện lốm đốm màu xanh nhạt, không cách nào che giấu được ánh sáng.

“Người đi rồi?” Bạc Cận Ngôn nói: “Vì sao máu các cô ấy lại lưu lại?”

...

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn đứng tại chỗ ở cuối lối đi. Không ngờ phía sau nhà giam nhỏ này còn có đường, thông với phía trước khoảng 20 thước, phòng chừng ra khỏi phạm vi nhà họ Diêu. Có lẽ là nơi chủ nhân ngôi nhà cổ thời Minh Thanh dùng để lánh nạn.

Mà giờ phút này, cánh cửa sổ trên đỉnh đầu bọn họ mơ hồ có tiếng ô tô truyền đến. Trên cửa sổ bụi bám đóng nghịt, có dấu vân tay còn mới. Xem ra có người vừa mới từ nơi này rời khỏi không bao lâu.

“Tín tức chúng ta tới bắt, Diêu Viễn Qua không thể nào biết được.” Phương Thanh nói: “Tại sao ông ta lại đột nhiên rời khỏi?”

“Tạ Mẫn.” Bạc Cận Ngôn nói.

Phương Thanh gật đầu.

“Ngày Triệu Hà chết, chắc chắn đã xảy ra việc gì đó, Diêu Viễn Qua mới giết chị ta. Nói không chừng, Tạ Mẫn ngầm điều tra ở nhà họ Diêu cũng biết

được chân tướng. Việc cấp bách của ông ta bây giờ là phải đi giết bà ấy diệt khẩu.”

“Cho nên...” Phương Thanh nói: “Hiện tại ông ta cũng lên núi.”

Đúng lúc này, một người cảnh sát đột nhiên vội vàng chạy tới: “Đội trưởng Phương, Minh Lan bà ấy, bà ấy...”

“Thế nào?”

“Minh Lan vừa mới tự sát!”

“Xảy ra chuyện gì?” Phương Thanh biến sắc: “Không phải đã bảo các người trông chừng cẩn thận sao?”

“Chúng tôi vẫn trông chừng. Nhưng có lẽ từ sau khi chúng ta vào cửa, bà ấy đã giấu kỹ thuốc độc. Vì thế, khi cùng mấy người phụ giải bà ấy lên xe thì bà ấy đã uống thuốc độc tự sát! Trực tiếp tắt thở!”

Giản Dao ở lại đồn cảnh sát không theo Bạc Cận Ngôn đến nhà họ Diêu. Một là khảo sát hiện trường cũng không cần có quá nhiều người, hai là cô ở lại hậu phương thuận tiện để phối hợp xử lý chuyện khác.

Nhưng, cô cũng dặn dò Bạc Cận Ngôn, nhất định phải chú ý an toàn, không được lao đầu vào nguy hiểm. Đối với lần này, Bạc Cận Ngôn cũng đáp hết sức thần nhiên: “Có tiêu xung kích giới giang như Phương Thanh ở đó, còn cần anh phải lãng phí thể lực sao?” Khiến Phương Thanh ở cạnh, liếc nhìn anh một cái.

Chỉ có điều, Giản Dao nghĩ, chắc không có chuyện gì.

Những tư liệu trước đó không ngừng gửi về sở cảnh sát, Giản Dao nhìn những tấm ảnh chụp nhà tù này, trong lòng không khỏi nảy sinh thổn thức. Lúc này, có người cảnh sát đến gọi cô: “Cô Giản, có điện thoại gọi tới đồn cảnh sát muốn tìm giáo sư Bạc, không biết là ai gọi, nhưng giáo sư Bạc bọn họ đang ở dưới đất, điện thoại không gọi được.”

“Để tôi nhận.” Giản Dao đi tới.

Trong phòng làm việc người đến người đi, mọi thứ đều lộ vẻ bận rộn và tích cực.

Giản Dao cầm lấy ống nghe: “Alo, xin chào.”

Bên đầu dây kia, không có tiếng động. Hình như chỉ có tiếng người thỉnh thoảng hít thở.

Giản Dao sững sốt một chút. Mơ hồ cảm thấy có gì đó khác thường. Lại không nói rõ được đó là linh cảm gì.

Vì vậy cô hạ giọng, kiên nhẫn nói: “Tôi là vợ của Bạc Cận Ngôn cũng là đồng nghiệp của anh ấy. Hiện tại điện thoại anh ấy không có tín hiệu, không liên lạc được, nếu như cô/anh có chuyện gì, có thể nói với tôi.”

Người đó yên lặng một lúc, mới nói: “Cô là...Bạc phu nhân ở chung với cậu ta?”

Thanh âm này hơi quen tai, Giản Dao ngẩn người, đột nhiên phản ứng kịp, trong lòng cũng không ngừng kinh hoàng nhưng vẫn cố gắng dùng thanh âm bình thản nói: “Đúng vậy, tôi là, bà là...” Đồng thời ra hiệu đầu tay cho cảnh sát bên cạnh, lập tức nghe lên theo dõi.

“Tôi...Cậu ấy nói, cậu ấy nhất định khiến cho tội phạm đền tội?” Tạ Mẫn nói.

“Đúng vậy.” Cùng lúc đó người cảnh sát ra hiệu, người gọi tới là dãy số của Tạ Mẫn, cô mở máy.

Tạ Mẫn đột nhiên thở hổn hển, rồi bỗng nhiên trong thanh âm kèm theo tiếng khóc: “Tôi đã tìm được...Tìm được Đồng Sinh của tôi.” Bà vừa khóc, vừa cười: “Thì ra là tôi nhầm, không phải là núi mà là bà...”

Cúp điện thoại, Tạ Mẫn ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi phía đối diện, cùng với ngọn núi ‘Tam Hành Quan’. Lúc này sương chiều nặng nề, núi xanh xa xa, đèn nhang trong đạo quán thanh tịnh và nhẹ nhàng trôi.

Mà chỗ bà ở lúc này là phía sau núi Tam Hành Quan. Trong rừng cây này, rất hiếm người lui tới. Nhưng bà nhớ Diêu Viễn Qua và Minh Lan đã lên núi nhiều lần, còn quyên tặng một rừng cây để trồng trọt.

Tạ Mẫn ngẩng đầu lên. Lau khô lệ trên mặt, dưới chân của bà là một khoảng đất vàng bị đào ra, sâu phía dưới đất phơi bày ở dưới bầu trời. Mà hai tay bà đã đào đến máu thịt lẫn lộn.

“Bà thật đúng là chưa tới phút cuối vẫn chưa thôi.” Một giọng nói từ phía sau lưng truyền tới.

Tạ Mẫn quay đầu lại, nhìn thấy người đứng ở phía sau, che hết phần nửa ánh sáng. Bình thường thì ra về đạo mạo, nhưng lúc này lại dữ tợn lạnh lẽo không gì sánh được.

“Ông..” Tạ Mẫn đưa tay bắt lấy ông.

Ông ta lại giữ lấy bà vai bà, một tay đâm vào bụng bà.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 19

Tạ Mẫn có thể tìm thấy đồng xương trắng trong đất này, là ngẫu nhiên, cũng là may mắn.

Bà đã chạy trong núi suốt hai ngày. Nếu không phải dựa vào tính cách nhanh nhạy và nghị lực cứng cỏi, bà không kiên trì được lâu như vậy, đã sớm bị cảnh sát bắt rồi. Bà cũng biết mạng lưới cảnh sát càng thu càng chặt, nếu như trước đó, tìm được Đồng Sinh, nhưng cảnh sát không có chứng cứ khép tội Diêu Viễn Qua thì e rằng sau này cũng không có cơ hội.

Bà liều mạng cũng phải tìm được con gái!

Chạng vạng ngày hôm nay, bà bắt tri bắt giác đi đến vùng phụ cận của núi Tam Thanh Sơn (1). Có cái gì đó trong chỗ tắm tối đã dẫn dắt bà, có lẽ là trùng hợp, bà không biết. Nhưng khi bà nhìn thấy 3 chữ Tam Thanh Quan thật lớn, trong lúc bất chợt như được Phật pháp giác ngộ trí tuệ. Sau đó leo lên phía sau núi giống như điên, liên tục tìm, tìm liên tục.

Sau đó, bà nhìn thấy trên sườn núi, có một mảnh thổ nhưỡng lá rụng lác đác.

Mấy năm nay, vì tìm kiếm Đồng Sinh, cái gì bà cũng đều ném thứ. Cũng xem rất nhiều phim tài liệu hình sự. Rất nhiều người khi ném thi thể ra đồng hoang, sẽ đào một lớp thổ nhưỡng chôn phía trên. Như vậy, sẽ khiến chung quanh mảnh đất này càng màu mỡ hơn so với nơi khác, cũng càng chính tề hơn, có dấu vết bị người khác vùi lấp.

Bà quỳ xuống mặt đất, dùng ngón tay đã liên sọc thành vết chai, nhẹ nhàng chạm vào lớp thổ nhưỡng ấy.

Tiếp đó, bắt đầu đào, dùng nhánh cây to bên cạnh, dùng hai tay.

Cho đến khi xương trắng lộ ra.

...

Tạ Mẫn cúi đầu, muốn thoát khỏi nhưng sức lực của bà lại không bằng một người đàn ông cường tráng lòng dạ ác độc như Diêu Viễn Qua. Ông ta cột bà vào trên cây, cười gằn một tiếng lại đâm một dao vào bụng bà.

Cô phát ra tiếng kêu thống khổ, run rẩy, bắt lấy tay ông ta, hỏi: “Ai... Là Đồng Sinh? Là con gái tôi?”

Diêu Viễn Qua sừng sốt một chút, nhưng ông ta lộ ra một nụ cười khiến Tạ Mẫn run sợ.

“Ai biết được? Nhiều người đàn bà như vậy...”

“A.....”

Tạ Mẫn gào lên một tiếng, thanh âm ấy không giống tiếng người, giống như tiếng dã thú khiến Diêu Viễn Qua cả kinh. Ông ta lạnh lùng nhìn bà, vừa định cho bà vui vẻ một cái, thì bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân trên đỉnh sườn núi cách đó không xa. Diêu Viễn Qua hơi suy nghĩ, rồi bịt miệng Tạ Mẫn, thấp giọng nói:

“Im miệng, chờ một chút sẽ xử lý bà.” Sau đó lại dùng chân nhanh chóng đưa lá và đất bùn sang một bên, sau đó đẩy cái hằm bên cạnh, nhưng mấy cái vẫn không có tác dụng, ông lập tức kéo Tạ Mẫn vào trong sơn động nham thạch cạnh đó.

...

Giản Dao và hai người cảnh sát kiểm dọc theo sườn núi. Nhận được điện thoại của Tạ Mẫn, nhân viên kỹ thuật lập tức xác định được vị trí của bà. Nhưng vì điện thoại di động của bà nói chuyện không được bao lâu thì tắt máy, cho nên không có biện pháp xác định vị trí chính xác. Hiện nay cảnh sát tổ bảy, tám đang kiểm dọc theo sườn núi. Mà Bạc Cận Ngôn với Phương Thanh ở nhà họ Diêu, nhận được liên lạc cũng chạy đến.

Ban đầu, ba người bọn họ đi qua sườn núi này. Chung quanh yên tĩnh, không có gì khác thường. Nhưng Giản Dao đi hai bước lại dừng lại.

Xung quanh phía dưới cây xanh, không nhìn rõ tình hình mặt đất. Nhưng khi cô ngẩng đầu lên, lại thấy đối diện Tam Hành Quan, với sườn núi này, trên một cái đường thẳng, đặc biệt hướng dưới sườn núi, cực kỳ trống trải. Giản Dao không chút nghi ngờ, nếu như con người đứng ở phía dưới có thể nhìn thấy chủ điện của Tam Hành Quan một cách rõ ràng.

Giản Dao bỗng nhiên ngừng ra. Một hồi trực giác nảy lên trong đầu.

Đây là một mặt... một mặt sườn núi hướng về phía thần linh.

“Đi xuống xem một chút.” Cô nói với hai người cảnh sát.

Ba người tuốt xuống dọc theo sườn núi. Mới vừa đi mấy bước, đều ngây ngẩn cả người.

Trên mặt đất, rõ ràng có dấu tích bị người ta đào bới. Hai người cảnh sát liếc nhìn nhau, lập tức cầm súng đến gần, xuyên thấu qua cành cây và bùn đất, mơ hồ nhìn thấy xương trắng, Giản Dao theo sát phía sau, trong lòng chấn động.

Đúng lúc này, một sức lực mạnh mẽ đánh về phía sau lưng cô, trên lưng Giản Dao mát lạnh, không kịp xoay người, đã bị người ta chế trụ cái cổ thật chặt, thanh dao nhuốm máu đang đặt trên cổ cô.

“Mẹ kiếp... Mẹ kiếp...” Diêu Viễn Qua cúi đầu hít thở, hơi thở phả trên mặt cô. Hai người cảnh sát xoay người lại, thấy thế liền kinh hãi, giật dử hét: “Thả cô ấy ra! Diêu Viễn Qua, ông đã bị bao vây, ông không thoát được đâu.”

Giản Dao đứng vẫn không nhúc nhích, cúi đầu, cô nhìn thấy hai chân Diêu Viễn Qua di chuyển tại chỗ hai cái. Rõ ràng nội tâm ông ta cũng rất hốt hoảng, nhưng cánh tay ông ta lại rất mạnh mẽ, Giản Dao suýt không thở nổi, cũng không dám lộn xộn, bởi vì ngọn dao ông ta cầm đang đặt trên cổ cô, nếu sơ suất tí có thể toi mạng.

“Đề cho ta đi!” Diêu Viễn Qua hét: “Nếu không tôi sẽ giết cô ta, dù sao cũng không thiếu một người.”

Hai người cảnh sát chỉ cầm súng nhắm ngay ông ta, vẫn không nhúc nhích. Một người cảnh sát nhanh chóng chạy đi nói bộ đàm, nhanh chóng đưa tin.

Khỏe mắt Giản Dao thoáng nhìn qua, trong sơn động phía sau hình như còn có một người đang nằm, không nhúc nhích, dường như đã tắt thở. Cô từ từ thở ra một hơi, chậm rãi nói:

“Diêu Viễn Qua, ông hãy nghe tôi nói, cho dù bây giờ ông có bắt giữ tôi, có thể chạy trốn thời gian ngắn, ông cũng không trốn thoát được. Sau này, mỗi con đường ông muốn trốn chạy đều bị chặn hết, những người ông có thể liên lạc đều bị chúng tôi nghe trộm. Ông đã từng có cuộc sống giàu có, sau này chỉ có thể trốn chui trốn nhủi, không thể liên lạc với người nhà, sống cuộc sống nghèo khổ khiến người ta khinh bỉ. Bọn họ sẽ đánh ông, sẽ chinh ông, giống như ông đã từng làm với bọn họ. Kết cục của ông đương nhiên sẽ rơi vào đường cùng. Thả tôi, đến đồn cảnh sát thành thật khai báo, như vậy, những người phụ nữ của ông, con trai độc nhất của ông, mới có thể có cuộc sống tốt hơn một chút, ông có hiểu ý tôi không?”

Diêu Viễn Qua hét lên: “Cô câm miệng! Tôi quan tâm bọn họ làm gì, tôi còn quan tâm bọn họ làm cái gì?”

“Sao có thể mặc kệ?” Giản Dao nhẹ giọng nói: “Đó là gia đình duy nhất của ông đó. Sự nghiệp ông vất vả kinh doanh, sau này chắc chắn bị đóng cửa, chẳng lẽ ông không quan tâm, không chăm sóc, cứ gánh trên lưng tội danh đào phạm, cuối cùng, tất cả mọi người đều đi đứt hết sao?”

Diêu Viễn Qua chỉ thờ hồn hên, không nói lời nào.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến rất nhiều tiếng bước chân. Diêu Viễn Qua cả kinh, càng thêm siết chặt thanh dao vào cổ Giản Dao, Giản Dao cảm thấy trên cổ đau nhói. Cô biết mình không thể chờ đợi thêm nữa. Cô vừa mới lợi dụng khoảng thời gian nói chuyện vô ích để quan sát địa hình chung quanh. Bên cạnh là nham thạch cứng rắn, dưới chân hai người là bùn đất lỏng, bên cạnh có chỗ ao động, nếu như cô né đến đó, có lẽ có thể tránh được viên đạn của cảnh sát và lưỡi dao của Diêu Viễn Qua.

Ước chừng đã gặp qua nhiều sóng gió, Giản Dao không hoảng sợ chút nào, ngược lại tập trung toàn bộ chú ý, giữ sức chờ đợi.

Nhóm cảnh sát đã báo cáo tình hình phía trước. Bạc Cận Ngôn bước nhanh trên sườn núi, xa xa đã nhìn thấy Diêu Viễn Qua bắt giữ một người đứng ở trước cửa động, trong lòng Bạc Cận Ngôn trầm xuống, khỏe miệng cong lên – Chưa từng thấy kẻ tình nghi nào ngu xuẩn khiến người ta chán ghét như vậy! Ông ta tưởng rằng loại 18 tuyến sát thủ như ông ta có thể uy hiếp Bạc phu nhân sao? Vậy sao heo mẹ còn chưa leo lên cây?

Gần, càng gần. Ánh mắt Bạc Cận Ngôn và Giản Dao giao nhau trên không trung. Ánh mắt cô trầm tĩnh, kiên định, hình như sau khi anh đến, lại thêm lo lắng. Bạc Cận Ngôn thấy cô vẫn hoàn hảo không tổn thương gì, thì trái tim cũng rút xuống. Hơn nữa thấy cô trong hiểm cảnh vẫn không mất vẻ thông minh, dũng cảm, tình cảm yêu thương, dịu dàng trong lòng càng sâu sắc thêm. Mà đôi mắt anh, cũng lạnh lùng không gì sánh được.

Sau đó, Bạc Cận Ngôn cách bọn họ mười thước thì dừng lại, đứng vững, không nói chuyện cũng không nhúc nhích.

Giản Dao liếc mắt nhìn bên phải, nhẹ nhàng gật đầu với anh.

Anh nháy mắt với cô, sau đó bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, lộ ra vẻ tức giận: “Diêu Viễn Qua! Thả vợ tôi ra! Ông còn muốn để bao nhiêu người vô tội bị thương nữa!”

Không ngờ câu này lại khiến Diêu Viễn Qua hưng phấn, ông ta không nhận ra Bạc Cận Ngôn, chỉ cười lạnh nói: “Vợ của mày? Haha, vợ cảnh sát, haha...”

Không có ai biết, Bạc Cận Ngôn đang làm gì. Tại sao lại kích thích Diêu Viễn Qua. Cảnh sát bên cạnh chỉ im thin thít, dùng súng nhắm vào Diêu Viễn Qua. Giản Dao chỉ nhìn Bạc Cận Ngôn, hai ngón tay nhẹ nhàng vẫy về.

Phương Thanh đứng ở phía sau Bạc Cận Ngôn, dùng thanh âm chỉ hai người mới nghe thấy nói: “Tôi sẽ cứu cô ấy.” Bạc Cận Ngôn dường như không nghe thấy.

Phương Thanh xoay người đi, Bạc Cận Ngôn tiến lên từng bước, tiếp tục mắng: “Ông, tên cầm thú này! Cầm thú! Tự mình nuôi nhốt nhiều phụ nữ như vậy, còn muốn giết hại những cô gái trẻ tuổi vô tội! Ông có còn là người nữa hay không?”

Anh lại tiến lên một bước, cách bọn họ gần hơn. Nhưng vẫn giữ vững một góc độ, để người sau lưng thuận tiện bắn ông ta.

Diêu Viễn Qua cười lạnh, mặt của Bạc Cận Ngôn bởi vì kích động mà lúc đỏ lúc trắng, lớn tiếng nói: “Vợ ông còn muốn nhận tội thay ông! Bà ta nói tất cả mọi người đều do bà ta giết! Ông có phải đàn ông hay không? Để một người phụ nữ gánh tội thay! Nếu như ông còn có lương tâm, mau thả vợ tôi ra, trở về nhận tất cả tội lỗi đi!”

Sắc mặt Diêu Viễn Qua khê thay đổi, ánh mắt chăm chú nhìn trên người Bạc Cận Ngôn

Đúng lúc này.

Giản Dao nắm lấy các ngón tay trên bàn tay ông ta, lắc một cái vẫy qua hướng bên cạnh. Diêu Viễn Qua bị đau, dao găm rơi xuống. Giản Dao nhân cơ hội, tránh sang một bên, thoát khỏi không chế của ông ta.

“Ba—” Thanh âm phá không của viên đạn, trong nháy mắt từ đằng xa đến gần. Giản Dao chỉ cảm thấy lỗ tai vù vù, ngẩng đầu lên lại thấy Diêu Viễn Qua lộ ra thần sắc không thể tin được, cúi đầu xuống lại nhìn thấy trên ngực có rất nhiều máu tuôn ra.

Nhưng tất cả chỉ xảy ra cực nhanh trong một khoảng thời gian.

Một cây dao đâm vào ngực trái của ông ta, nhắm ngay tim, đồng thời còn lòi ra. Ông ta thờ hồn hên, cả người đầm đìa máu tươi, Tạ Mẫn không biết từ đâu lao đến.

“Tôi...” Diêu Viễn Qua chỉ kịp thốt lên một chữ ngời ngã xuống đất. Ngã xuống đất cùng lúc còn có Tạ Mẫn đang thoi thóp.

Giản Dao vì quán tính mà ngã trên mặt đất, đã được người ôm lấy từ trên mặt đất. Cô ngã vào vòng ôm gầy gò quen thuộc, trong lòng hoàn toàn buông lỏng, đưa tay ôm lấy eo anh. Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn cô, cặp mắt ấy phát sáng giống như sao. Cô lập tức hiểu được, mặc dù anh vẫn bình tĩnh tự nhiên ‘diễn xuất cao cấp’ nhưng anh cũng rất lo lắng. Vừa định nói vài lời an ủi thì anh đã cúi đầu, hôn lên trán cô cái hôn thật sâu.

Tim của cô còn đập rất nhanh, nhẹ giọng nói: “Ngài Bạc, em không sao.”

“Dĩ nhiên.” Anh thấp giọng nói: “Có anh ở đây.”

Phương Thanh rút súng ngắn, từ trên sườn núi chạy xuống. Người cộng sự đứng sau lưng anh, đột nhiên mở miệng: “Anh nổ súng chưa bao giờ lỡ tay. Vết thương này cũng khiến ông ta đau đớn mười mấy tiếng đồng hồ rồi mới chết.”

Phương Thanh cười lạnh nói: “Nói bậy gì thế, lúc đầu tôi định bắn vào cổ tay ông ta, sảy tay bắn trật thôi.”

Bạc Cận Ngôn ôm chặt Giản Dao một lúc, hai người cùng nhau cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Diêu Viễn Qua nằm trên mặt đất đã tắt thở, mà Tạ Mẫn thì vẫn nằm thờ phỉ phò trên mặt đất. Nhóm cảnh sát từ từ cầm súng tới gần bà.

“Con gái ơi...” Chẳng ai ngờ tới, bà đột nhiên lại kêu khóc lên, lại giống như một con cá cứng ngắc, từ dưới mặt đất bật dậy, đột ngột đụng vào vách đá bên cạnh, trong nháy mắt máu chảy như suối, ngã xuống mặt đất lần nữa.

Bạc Cận Ngôn buông Giản Dao ra, bước nhanh tiến lên, đỡ bà ấy từ trên mặt đất dậy: “Tạ Mẫn! Tạ Mẫn!”

Tạ Mẫn hơi mờ mắt ra nhìn anh, duy chỉ có nhìn anh, cười: “Tôi... Một ngày... Cũng không chịu nổi nữa.”

Nhóm cảnh sát bên cạnh đều không lên tiếng, Bạc Cận Ngôn nhìn bà chằm chằm, nói: “Đúng vậy, tôi biết.”

Giản Dao đột nhiên cảm thấy khổ sở vì câu nói của anh: Tôi biết.

Tạ Mẫn dùng tay nhuộm đầy máu tươi, cầu xin Bạc Cận Ngôn nói: “Xin cậu... Bạc Cận Ngôn... Cậu nói cậu sẽ khiến nỗi oan được giải... Tìm ra hài cốt con gái tôi... Chôn chung một chỗ với tôi”

“Được.” Bạc Cận Ngôn nói: “Bà Tạ Mẫn, tôi hứa với bà.”

Một lát sau, Bạc Cận Ngôn đứng lên. Nhóm cảnh sát bắt đầu bao vây, kiểm tra Tạ Mẫn không còn mạch đập hơi thở. Phương Thanh đứng sau lưng

bọn họ, cũng không di chuyển.

Bạc Cận Ngôn xoay người, ôm vai Giản Dao, hai người nắm tay đi ra khỏi vòng vây. Ngẩng đầu chỉ nhìn thấy trời đã tối. Có một vì sao, sáng lên ở chân trời, ánh sáng dịu dàng mà trang nghiêm, dường như đang ngắm nhìn mặt đất, ngắm nhìn cả cuộc sống vắng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 20

Edit: Julia

Trong bóng tối, có người cười, nhẹ nhàng, chói tai, tức giận, ngạo mạn.

Giản Dao nhú chặt chân mày, tay cũng nắm chặt drap giường.

Hắn đến gần, càng gần. Hắn giống như đang vuốt ve vật cứng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô. Sau đó lẩm nhẩm thân mật như tình nhân: “Làn da đẹp như vậy, yên tâm, mặc dù tôi sẽ dùng roi, nhưng nhất định sẽ không tổn thương đến làn da phía sau lưng em. Thật đẹp!”

...

Giản Dao chợt mở mắt ra, chỉ nhìn thấy trần nhà vô vị trong phòng khách. Thì ra là trời đã sáng, khắp người cô đều là mồ hôi.

Cô ngồi ở trên giường một lúc, mới đứng dậy đi rửa mặt. Khi cảm thấy tỉnh táo hoàn toàn mới phát hiện Bạc Cận Ngôn không có ở trong phòng.

Anh lại chạy một mình khắp nơi rồi.

Cô gọi điện thoại: “Alo, anh đang ở đâu?”

“Anh đang ở chỗ Phương Thanh.” Giọng nói của Bạc Cận Ngôn ôn hòa, thản nhiên: “Còn một vài chuyện phải tiếp tục. Em ngủ có ngon không?”

Giản Dao: “Ngon vô cùng.”

“Đến đây đi, bọn họ mua bữa sáng hết sức phong phú, thậm chí còn đặc biệt mua cho anh một phần bánh dính một con tôm nhỏ nữa. Có lẽ xuất phát từ lòng kính trọng và biết ơn anh đấy. Thế nhưng, điều đó không cần thiết.”

Giản Dao không nhịn được cười: “Vậy anh đã ăn phần bánh tôm rồi sao?”

Bạc Cận Ngôn: “... Ăn rồi.”

Giản Dao khẽ mỉm cười, nhưng chân mày vẫn còn nặng nề, cô bất giác im lặng một hồi. Bạc Cận Ngôn lại nhạy bén phát hiện sự khác thường của cô, giọng nói cũng thay đổi, hết sức ôn nhu, thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

Giản Dao nói: “Cận Ngôn, em muốn hai đứa mình ở cạnh nhau một lát.”

Anh yên lặng một chút đáp: “Anh về bên cạnh em ngay.”

“Ừ.”

Ánh mặt trời thật ấm áp, trên đường cái sạch sẽ lại im lặng, không có người nào. Giản Dao đứng ở dưới tàng cây một lát, liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đi ra từ đồn cảnh sát đối diện. Ngày hôm nay, anh hiếm khi mặc áo T-shirt màu xanh đậm, quần dài màu đen, tóc đen, da trắng càng lộ ra, tuấn tú bất mắt. Dĩ nhiên đây là kết quả ‘cải tạo sau kết hôn’ của Giản Dao, đối với người đàn ông chỉ biết mặc âu phục này.

Anh đi tới trước mặt cô, cầm tay cô: “Để anh đoán xem, lại nằm mơ?”

“Ừ.” Giản Dao thình thoảng cũng không cần che giấu sự yếu đuối trước mặt anh.

Anh ôm lấy vai cô, ôm rất chặt, hai người đi tới bên bờ sông.

Thật ra, Giản Dao đã ít khi nằm mơ thấy ‘Hoa tươi ăn thịt người’ mơ thấy khoảng thời gian bị hãm hiếp. Mà người đàn ông ác ma đó bây giờ cũng biến thành một đồng xương trắng. Bạc Cận Ngôn cũng khen cô, nói so với một số người Bạc phu nhân điều chỉnh tốt vô cùng. Chỉ là, ngày hôm qua khi cô

nhìn thấy sự biến thái và điên cuồng trong mắt Diêu Viễn Qua không khác mấy so với Hoa tươi ăn thịt người và những sát thủ khác. Cô còn cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

E rằng có một vết thương đối với cảnh sát mà nói, suốt đời cũng không phai mờ.

Hai người im lặng đi dọc theo bờ sông một lát, rồi tìm một quán gia đình ăn điểm tâm. Trong dạ dày nóng, trên người hình như cũng nóng. Bạc Cận Ngôn cũng không có an ủi và khuyên bảo cô bằng những lời dư thừa. Là một nhà tâm lý học, anh biết hiện tại vợ mình nên làm bạn với sự yên lặng, với những u ám bắt đầu gợn sóng trong lòng, dùng tính cách kiên nghị của cô ấy khiến nó biến mất.

Quả nhiên, một lát sau, người phụ nữ bên cạnh bắt gặp ánh mắt lạnh lùng, dường như lại khôi phục lại sức sống trong sáng hằng ngày. Cô thậm chí còn uống một bát canh nóng, mặt bị uống đến hai má hồng hồng.

“Anh bận bịu gì ở đồn cảnh sát vậy?” Giản Dao hỏi.

“Có một vài tình huống mới.” Đôi mắt Bạc Cận Ngôn chìm trong chỗ sáng: “Minh Nguyệt bị điên rồi.”

Giản Dao ngăn ra.

“Lúc đầu phỏng vấn chị ta thì chị ta không nói gì, lát sau bỗng nhiên nở nụ cười, bắt đầu nói năng lộn xộn. Hỏi chị ta cái gì cũng không biết. Đã tìm bác sĩ đến rồi nhưng tình hình cũng không khả quan.”

Trong lòng Giản Dao có cảm giác nói không nên lời, chỉ biết thôn thức.

“Mặt khác...” Bạc Cận Ngôn nói: “Thi hài Đồng Sinh vẫn chưa tìm được, máu trong nhà tù ấy, bởi vì thời gian quá dài, hơn nữa còn được dọn dẹp nhiều lần, tình hình hỗn hợp cũng khá nghiêm trọng, cho nên phá hủy tình trạng giám định, cho nên cũng không lấy được ADN thuộc về cô ấy. Cũng không tìm được hình ảnh theo dõi Minh Lan đã dụ dỗ các cô ấy. Vì thế trên lý thuyết mà nói, Đồng Sinh có thể bị bọn họ bắt hay không, trước mắt vẫn chưa thể kết luận.”

“Thế nhưng... Nhất định là bọn họ.” Giản Dao nói.

Sắc mặt của Bạc Cận Ngôn khó coi: “Triệu Hà đã chết, Minh Lan tự sát. Người duy nhất hiện giờ biết sự việc Minh Nguyệt cũng đã điên rồi. Mặc dù theo chứng cứ hiện có thì người nhà họ Diêu là tình nghi lớn nhất, nhưng không có căn cứ chính xác, quyết định, thì không có cách nào kết án. Từ trên lý thuyết mà nói thì có hai người có thể: Một là Đồng Sinh, xinh đẹp nhất trong mấy cô gái, cô ta đối với Diêu Viễn Qua mà nói, có lẽ có ý nghĩa khác. Hai cô ấy được giấu ở chỗ khác. Hai là người dụ dỗ bắt cóc Đồng Sinh còn có người khác.”

Giản Dao cắn môi, không nói lời nào. Trong đầu bỗng nhiên hiện lên cảnh tượng Tạ Mẫn trước khi chết. Tuy rằng Tạ Mẫn cũng là hung thủ giết người, nhưng cũng là một người mẹ đáng thương hơn đáng hận. Vì thế, di nguyện trước khi chết của Tạ Mẫn, có thể không thực hiện được sao? Trừ phi, Minh Nguyệt có thể khôi phục lại như bình thường, nếu không vụ án của Đồng Sinh sẽ trở thành vụ án mãi mãi không được giải?

Lúc này Bạc Cận Ngôn lại nói: “Anh nhất định tìm được Đồng Sinh.”

Giọng điệu rất nhẹ lại kiên định là vì lời hứa với một tội phạm trước khi chết. Trong lòng Giản Dao chấn động.

Dĩ nhiên, sau một thời gian tương đối ngắn, dưới sự kiên trì của Bạc Cận Ngôn, cảnh sát rốt cuộc cũng tìm một nơi bí mật hơn ở trên núi, tìm được hài cốt của Đồng Sinh, cũng kết thúc vụ án và hợp táng với Tạ Mẫn, chuyện này bàn sau.

Lúc này, hai người đều im lặng một hồi, Giản Dao nói: “Em vẫn còn một nghi vấn: “Mặc dù Tạ Mẫn đã chịu áp lực tinh thần trong thời gian dài, nhưng Phó Vĩ rốt cuộc đã làm cái gì kích thích đến bà ấy, khiến bà ấy động thủ giết Phó Vĩ, dù sao ngoại trừ hạo sắc, Phó Vĩ thoát nhìn không liên quan đến toàn bộ sự việc.”

Bạc Cận Ngôn cười nhạt.

“E là, trên đời này chưa từng có chuyện không có chút liên quan nào, lừa gạt được tâm lý tội phạm của anh.” Anh nói: “Còn nhớ, lần đó đột nhập vào nhà họ Diêu anh đã nói cho một mình em nghe những ám chỉ đó không?”

Giản Dao suy nghĩ một chút. Nghĩ tới.

Ngày đó hai người bọn họ và Phương Thanh giả bộ ‘xông’ vào nhà họ Diêu, kết quả đã gặp một con chó hung dữ cũng lần đầu tiên gặp Triệu Hà và Đồng Mẫn.

Giản Dao suy nghĩ, rồi sắc mặt hơi nóng lên, gật đầu nói: “Đúng vậy, anh đã từng nói: Anh đã xem em như một phần thân thể của mình, vì thế có một vài suy nghĩ không xác định, anh cũng chỉ nói với một mình em.”

Cô dùng một đôi mắt dịu dàng nhìn anh, Bạc Cận Ngôn cũng nhìn sâu vào đôi đồng tử của cô, nháy mắt cảm thấy có chút vui vẻ. Ừ, anh nghĩ, anh lại cảm thấy con sóng mênh mông trong lòng cuộn trào nữa rồi. Nhưng trên mặt vẫn nhàn nhạt nở nụ cười nói:

“Anh rất vui, em đã nhớ kỹ còn trình bày nó một cách rõ ràng nhất. Nhưng lúc điều tra vụ án chúng ta vẫn nên chuyên tâm một chút.”

Giản Dao: "... Anh rốt cuộc có nói hay không?"

Bạc Cận Ngôn lúc này mới mỉm cười, trong mắt hiện lên màu sắc lạnh lạnh.

"Anh nói: Ở trong hồ sơ điều tra ghi chép, có một vài chi tiết thật nhỏ, đang dùng cách bí ẩn nào đó liên hệ với nhau, thời gian tử vong và chân tướng bị che giấu đang lộ ra nụ cười giễu cợt với anh."

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 21

Edit: Julia

"Đội trưởng Phương, có tình hình mới." Một điều tra viên chạy đến trước mặt Phương Thanh.

Phương Thanh đang sút đầu gối vì chuyện Minh Nguyệt điên rồi, cũng vì từ trong nhà tù nhà họ Điều thu được rất nhiều bằng chứng, nên anh ta bận rộn đến người ngã ngựa đổ.

"Nói!"

"Trước đây không có ai nhắc đến, Phó Vĩ đã từng có một người bạn gái trên mạng. Sau đó cô gái ấy bỗng nhiên mất liên lạc với anh ta. Bởi vì Phó Vĩ không tìm thấy cô gái đó trên QQ, muốn tìm ra còn cần ít thời gian. Sau này khi điều tra vụ án, chúng tôi cũng không chú ý đến chuyện này."

Phương Thanh ngược mắt nhìn cậu ta.

"Hôm nay cảnh sát Bắc Kinh gửi đến tin tức, đã điều tra ra bạn gái trên mạng của anh ta là ai."

...

"Là Đồng Sinh." Bạc Cận Ngôn nói.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đang cùng nhau ngồi ở trên đê bên bờ sông, trong lòng lại như sóng ở trên sông, nhẹ nhàng cuộn cuộn.

"Sao anh lại biết?"

Bạc Cận Ngôn nhìn về phía xa xa, đáp: "Trong lời khai bạn thời đại học của Phó Vĩ có nhắc tới, thời học đại học anh ta từng quen một người bạn gái trên mạng, sau đó thì mất liên lạc. Khi tất cả cảnh sát xem tư liệu, bên cạnh Phó Vĩ không có điểm nào bất thường, ngoại trừ điểm này."

"Thì sao?"

"Trong lời khai của nhân viên tiếp tân ở khách sạn nhà họ Điều có đề cập, Phó Vĩ từng đến bắt chuyện với cô ấy, đồng thời để lại số QQ. Mà lúc đó lại có một phục vụ và một bác quét rác ở bên cạnh nghe được. Hai ngày trước, anh tìm nhân viên khách sạn để điều tra, người phụ trách quét dọn hôm đó là Đồng Mẫn."

Trong lòng Giản Dao kích động từng hồi, vì cuối cùng cũng biết được chân tướng sự việc, nhưng không biết nên cảm thấy nhẹ nhõm hay bị thương.

Vì thế, Đồng Mẫn đã nằm vùng ở nhà họ Điều để ngầm điều tra, trong lúc vô tình nghe được số QQ của Phó Vĩ. Vì thế, ngay trong đêm đó, bà ấy chờ Phó Vĩ dưới trời mưa lớn. Bà ấy mặc bộ đồ đồng phục khách sạn nhà họ Điều, nên khi ấy Phó Vĩ nhận ra bà, cảm thấy kinh ngạc, rồi dừng lại bên đường. Bởi vì anh ta mới từ trong quán bar ra, có uống rượu, hay dùng tay chống lên tường, nên để lại dấu vân tay.

Tối hôm đó, Đồng Mẫn có chất vấn Phó Vĩ chuyện của Đồng Sinh hay không, thì không ai biết được. Nhưng kết quả cuối cùng, bà ấy đã tự tay giết chết người đàn ông từng đùa đùa bốn con gái mình.

Mà rốt cuộc sao Đồng Mẫn lại tìm được nhà họ Điều, và mấy năm nay, rốt cuộc bà ấy đã điều tra được bao nhiêu, vì sao bây giờ mới ra tay, thì không ai biết được.

...

"Chúng ta đi chèo thuyền đi." Giản Dao đứng lên nói.

Bạc Cận Ngôn nhìn theo ánh mắt cô, ánh mặt trời lững lờ trên mặt sông, có mấy chiếc thuyền độc mộc rồi rảnh không dùng đến tản ra giờ mới xuất hiện. Anh vốn muốn nói hoạt động như vậy rất nhàm chán, không có chút ý nghĩa nào. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt ôn nhu mà bình tĩnh của cô, nhớ lại câu nói

trầm thấp của cô khi nãy trong điện thoại: “Em muốn hai đứa mình ở cạnh nhau một lát.” Anh ngậm miệng, từ trong túi móc tiền ra.

Thời tiết ở Thành cổ ẩm lạnh vừa phải, nên khi thuyền đến giữa sông, có gió nhẹ thổi qua. Người chèo thuyền đứng ở đầu thuyền, nhẹ nhàng khua mái chèo. Hai người ngồi ở đối diện nhau trong khoang thuyền, Giản Dao nhìn hình dáng của Bạc Cận Ngôn, anh đặt một tay bên cửa sổ, cặp mắt ấy nhìn nước sông màu xanh biếc, không biết là đang nhàm chán hay đang chăm chú.

Bọn họ đã ở lại Thành cổ đủ lâu rồi, vụ án cũng gần kết thúc. Ngày mai bọn họ nên trở về Bắc Kinh rồi.

Giống như, những năm gần đây, mỗi một vụ án bọn họ đi qua, dù có nhiều máu, có nhiều chấn động hơn nữa, nhưng bọn họ luôn tiến về phía trước, sẽ không vì cái gì mà dừng lại.

Mà vụ án ở Thành cổ này tựa như chiếc thuyền rời khỏi bờ, cách bọn họ càng ngày càng xa.

“Này.” Giản Dao nói: “Anh còn nhớ, một chuyện quan trọng nào khác từng xảy ra ở trên thuyền giống như vậy không?”

Bạc Cận Ngôn suy nghĩ một lát.

Giản Dao mỉm cười.

Ai ngờ sắc mặt anh trở nên lạnh lùng: “Khi anh còn là sinh viên đại học Maryland, theo ngồi trên thuyền FBI đuổi bắt một tên sát thủ liên hoàn. Cuối cùng, lại chỉ tìm được một chiếc thuyền bị chìm, sát thủ và người bị hại bị bắt giữ cuối cùng gặp phải tai nạn trên biển, thi thể vẫn không tìm được. Đây cũng là vụ án duy nhất trong tay anh chưa được phá từ trước đến nay.”

Giản Dao: “...”

Rõ ràng điều cô nói đến không phải là vụ án, vì sao trong hoàn cảnh trời trong nắng ấm, dịu dàng yên tĩnh như thế này anh lại suy nghĩ đến vụ án chứ?

Ai ngờ anh còn nói: “Người bị hại ấy là tình cảm chân thành duy nhất của Phó Từ Ngô trong kiếp này, cũng từng là vị hôn thê của cậu ấy, Hàn Vũ Mông.”

Giản Dao ngây ngẩn cả người, lại bắt đầu nói về vụ án nữa rồi.

Về mặt anh vẫn nghiêm túc như cũ, Giản Dao nhẹ nhàng nắm tay anh, hai người im ắng đưa mắt nhìn nhau một hồi, anh nhìn người chèo thuyền ở mũi thuyền, sau đó nhắc rèm xuống, ôm cô ngồi lên đùi mình rồi cúi đầu hôn xuống môi cô. Hai người đều hôn nhau, kháng khí, cả hai đều nhắm mắt lại.

Sau khi ở giữa sông hôn một trận xong, Bạc Cận Ngôn bỗng dừng động tác lại, có phần chán nản nói: “Ồ, em nói đến chuyện đó...”

Giản Dao kéo cổ áo anh qua, động viên mà hôn một cái, ý bảo chính anh cũng không thêm đề ý.

Đúng vậy, em nói đến chính là vụ hôn đầu tiên của chúng ta.

...

Hai năm trước, cô len lén thích anh nhưng anh lại không muốn nghĩ đến chuyện đó. Chờ đến khi cô chán nản muốn từ bỏ thì anh lại theo đuổi cô một cách cuồng nhiệt. Theo cách kể của Phó Từ Ngô thì khi đó đầu Bạc Cận Ngôn tựa hồ bị đập thủng một lỗ, hơn nữa còn đập ra một loại hormone quý giá.

Vụ hôn đầu tiên chính là ở trên một du thuyền ở Bắc Kinh. Giản Dao đến nay vẫn còn nhớ, đêm đó, nét mặt anh đặc ý giống như đứa con nít được ăn kẹo, hỏi: Chẳng lẽ em không thích anh hôn em sao?

Sau đó hôn cả đêm cho đến khi đôi môi hai đứa đều sưng đỏ.

Tim của anh rất lớn, tim của anh ở ngay trước mắt nhưng cũng như ở chân trời.

Trong lòng anh chứa nhiều vụ án, chứa nhiều người bị hại. Không sao, cô vẫn ở trong một góc yên tĩnh đi cùng anh, là được rồi.

...

Cùng lúc đó, bạn tốt của bọn họ, Phó Từ Ngô đang ngồi một mình ở trong nhà ở Bắc Kinh ngắm mặt trời mọc, nhìn ánh mặt trời lấp lánh.

“Ách xì” Là ai đang nhớ đến anh ta hay có người đang mắng anh?

Bên cạnh anh chỉ có Bạc Cận Ngôn mới ngây thơ như vậy. 80% chắc chắn là đang mách lẻo với Giản Dao mấy hôm trước bị anh cười nhạo là Bạc 3 tuổi.

Anh cười chế giễu một tiếng, chợt cảm thấy có chút cô đơn. Hình như đã hơn một năm rồi anh không có bạn gái. Lúc còn trẻ có thể quen chơi một chút nhưng bây giờ đã sắp 30 rồi, nhưng đã dần dần không còn lòng vui đùa với trò chơi của nhân gian nữa rồi.

Có nhiều ánh mây ở trên bầu trời, cũng có nhiều ánh sáng ở dưới mặt đất.

Là ai, đang nhìn anh chứ?

Vũ Mông, cô gái của tôi.

Trong biển, em có lạnh không?

Tôi lại nhớ đến em rồi.

Sau khi Bạc Cận Ngôn và Giản Dao rời khỏi Thành cổ, vụ án nhà họ Điều cũng kết thúc, Thành cổ dường như cũng khôi phục lại yên tĩnh.

Trong đồn cảnh sát cũng khôi phục lại không khí nhàn hạ, thông thả. Lão đại đội cảnh sát lại rồi rảnh. Nhiều lần thì đi bắt những tên trộm vặt, giải quyết mấy vụ vặt vãnh. Trời cao, ngày dài, lại nhàn hạ được một khoảng thời gian.

Trưa hôm nay, Phương Thanh vẫn ngồi ở trong phòng làm việc như cũ, đeo tai nghe để xem phim truyền hình cut tập nữ nhân vật chính. Bên cạnh còn có người cười nhạo: “Đội trưởng Phương, anh cũng cuồng ngôi sao sao?. Chắc chắc, Kim Hiểu Triết này thật là xinh đẹp, có khí chất.”

Phương Thanh cũng không giải thích với bọn họ. Ai biết bọn họ muốn hiểu sao thì hiểu.

Xem trọn một buổi trưa, lại thấy tâm tình vừa kích động, vừa mê mẩn trước sau như một. Thừa dịp còn mấy phút nữa tới giờ làm, anh chạy lên sân thượng hút thuốc.

“Đội trưởng Phương, có người đưa văn kiện đến cho anh.” Một cảnh sát chạy tới.

Phương Thanh nhả khói, mở túi văn kiện ra, rút ra xem xong. Một lát sau lại tỉ mỉ cất văn kiện vào trong túi, ngẩng đầu nhìn mây và ánh sáng phía xa xa.

Lặng lặng ngẩng người một lát, anh lấy điện thoại gọi cho cô gái đó.

“Alo.”

“Có chuyện gì?” Thanh âm của cô ta không nóng không lạnh, không biết là hoan nghênh hay là chán ghét.

“Em nói xem. . .Nếu như anh đến Bắc Kinh làm việc thì sao?” Phương Thanh hỏi.

Kim Hiểu Triết im lặng một hồi mới nói: “Anh nghĩ kĩ?”

Phương Thanh cầm văn kiện phê chuẩn chuyển đổi công tác trong tay, tính lưu manh lại nảy lên, chậm rãi nói: “Không có, anh vẫn đang suy nghĩ.”

Hai người im lặng một lúc, không có nói chuyện. Bên kia của cô có tiếng âm nhạc và tiếng người, có lẽ là đang tham gia hoạt động gì đấy.

“Em có một người bạn mở công ty, đang tìm quản lý bảo an. Ít ngày trước nhờ em tìm người, nếu như anh đồng ý có thể thử xem. Nhưng không bảo đảm anh trên phương diện phỏng vấn, bao ăn bao ở, tiền lương khoảng 1 vạn.” Kim Hiểu Triết nhàn nhạt nói.

Phương Thanh ngẩn ra, đột nhiên nở nụ cười đáp: “Đừng hòng, lão tử không làm quản lý bảo an.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Phiên Ngoại Tạ Mẫn – Bạch Lộc Trường Minh (Phần 1)

Còn nhớ khi đó con bé mới 3 tuổi, cái đầu nho nhỏ, cánh tay mập mập, ánh mắt đen láy. Ai từng gặp cũng khen con bé xinh đẹp.

“Cô nhóc xinh đẹp này lớn lên nhất định sẽ là mỹ nhân.”

Khi đó, tôi luôn vui sướng, kiêu ngạo. Đông Sinh kế thừa ưu điểm của tôi và chồng, trong mắt tôi, từ nhỏ con bé đã là đứa vô cùng xinh đẹp.

Hơn nữa khi còn nhỏ, con bé còn thông minh như vậy.

Lúc nào cũng phải mẹ ôm, dính lấy tôi không chịu buông tay. Điều này khiến cho cha con bé ghen không ít, nhưng có cách nào chứ, con bé là linh hồn, là miếng thịt trong tim tôi.

Tôi dạy Toán ở trường học trong trấn nhỏ. Cha con bé là công nhân bình thường. Thu nhập của chúng tôi không cao, nhưng luôn vui vẻ. Mùa hè, cha con bé sẽ mang nó đến khe suối bơi lội. Mùa đông, cả nhà chúng tôi vây quanh lò sưởi, tôi kể chuyện cho con bé nghe.

Chúng tôi vô cùng vui vẻ. Mỗi giây mỗi phút đều giống như được ông trời ban ơn. Bởi vì sự xuất hiện của bảo bối Đông Sinh, làm cho cuộc sống bình thường của chúng tôi trở nên đặc biệt.

Sau đó con bé dần trưởng thành, vẫn xinh đẹp như vậy, nhưng bắt đầu hơi nổi loạn, có những tâm sự không muốn chia sẻ với mẹ.

Cô gái xinh đẹp thì luôn gặp phải chuyện phiền phức. Khi học cấp hai, số lượng nam sinh theo con bé về nhà khá nhiều, tôi còn nhìn thấy con bé nhin tiền ăn sáng mua son môi tở, tôi luôn rất tức giận. Khi đó cha con bé luôn khuyên tôi: “Bỏ đi... Bỏ đi, con gái trưởng thành là như vậy đấy, bà không thể quản nó quá nhiều.” Tôi không đồng ý, tôi không ngừng dạy bảo con bé không được qua lại với nam sinh. Tôi vứt son môi giá rẻ con bé mua đi.

Khi đó, con bé cũng hơi cái giận, khóc rồi đóng sầm cửa phòng lại, mấy ngày giận dỗi không nói chuyện với tôi.

Lúc ấy tôi không để tâm. Cha mẹ nghiêm khắc dạy bảo sau này sẽ mang lại lợi ích cho con bé.

Nhưng khoảng cách giữa tôi và Đông Sinh cũng bắt đầu từ đó.

Cấp ba con bé bắt đầu trở nên im lặng. Mặc dù tôi phát hiện thư nam sinh viết cho con bé trong cặp sách, nhưng trước khi tôi tra hỏi, con bé sẽ thần nhiên mở miệng: “Mẹ, mẹ không cần phải để ý bọn họ, chỉ là đám nam sinh ngây thơ muốn chết.” Tôi nhất thời không biết nói gì cho phải.

Lúc ấy tôi cảm thấy con bé nhất định là đã có bạn trai, yêu sớm, nhưng chưa từng thấy nam sinh kia, cũng không bắt được chứng cứ. Ở nhà con bé không nói quá nhiều, khi ăn cơm sẽ đeo tai nghe nhạc hoặc ôn bài. Giống như con bé có thế giới của riêng mình, tôi và cha nó không thể đi vào được.

Tôi hơi khổ sở, nhưng dù sao vẫn tốt. Suy cho cùng bản tính của con bé lương thiện lạc quan, hiện tại hơi nổi loạn, nhưng trưởng thành sẽ tốt thôi.

Thành tích của Đông Sinh cũng bình thường, thi vào đại học khá tốt, đỗ đại học chính quy. Vì thế, tôi và cha con bé vô cùng vui vẻ. Đông Sinh cũng rất vui vẻ, nói: “Cha, mẹ, chờ sau khi con kiếm được nhiều tiền sẽ cho cha mẹ sống những ngày thật tốt.” Cha con bé vội nói: “Ừ, ừ!” Tôi lại cười nói: “Mẹ không cần con kiếm được nhiều tiền, con có cuộc sống khỏe mạnh, bình an, phong phú là tốt rồi.” “Chắc...” Đông Sinh bĩu môi, dường như cảm thấy phiền phức vì tôi giáo điều, nhưng con bé vẫn rất vui vẻ, ngày đó ăn cơm xong không ngừng lôi kéo chúng tôi trò chuyện. Giống như trở lại lúc nhỏ, cả nhà thân mật khăng khít.

Đông Sinh của tôi cuối cùng đã trưởng thành rồi.

Sau khi lên đại học, Đông Sinh giống như chim nhỏ được thả tự do, hiếm khi về nhà, nhưng thường xuyên gọi điện thoại. Tôi biết với ngoại hình xinh đẹp, sáng sủa của con bé, nhất định sẽ như cá gặp nước ở đại học, rất nhiều người thích, rất nhiều người theo đuổi. Tôi cũng từng dặn dò con bé trong điện thoại: “Hiện tại con đã trưởng thành rồi, nếu thật sự muốn yêu đương thì quan trọng nhất là nhân phẩm, phải đối xử tốt với con, điều kiện gia đình không có trở ngại, diện mạo thì không cần phải quan tâm...” Khi đó con bé luôn ngắt lời tôi: “Mẹ... Tự con có chừng mực.” Vẫn không chịu nói rõ với tôi.

Biến cố đột nhiên ập đến.

Trong một lần gặp tai nạn sản xuất cha Đông Sinh qua đời, cuối cùng ông ấy không còn quay về được nữa. Nguyên nhân xảy ra tai nạn là do công nhân thao tác sai, nhưng nhà người công nhân đó cũng nghèo khổ. Cho nên, cuối cùng chúng tôi chỉ lấy chút tiền bồi thường còm cõi.

Đông Sinh chạy suốt đêm trở về, ôm thi thể cha khóc, tôi cũng khóc, nhưng khóc xong rồi, tôi còn phải đi rửa thức ăn, nấu cơm, bởi vì tôi không thể để cho con mình bị đói. Lúc ấy, Đông Sinh nhìn bộ dáng khóc đến chết đi sống lại của tôi, sau đó ôm lấy tôi nói: “Mẹ, mẹ đừng đau lòng. Mẹ, con nhất định sẽ chăm sóc mẹ. Mẹ, cha đang ở trên trời nhìn chúng ta đấy.”

Trong một đêm Đông Sinh trở nên hiểu chuyện.

Ngày nghỉ con bé luôn trở về nhà, nấu cơm, mua đồ ăn, quét dọn nhà cửa với tôi. Dường như gọi điện thoại mỗi ngày. Tôi cũng dần biết, ngoài thời gian học con bé còn đi làm thuê. Bắt đầu từ học kì hai, con bé đã không còn xin tiền học và sinh hoạt trong nhà nữa. Nỗi đau mất chồng của tôi dần lắng xuống, nhưng con bé vẫn luôn lo lắng, tôi khuyên con bé: “Đông Sinh, không cần phải làm thuê, trong nhà còn có chút tiền. Con ráng giao lưu với bạn học, sau này mới có ích cho công việc của con.”

Con bé cũng không để ý, nói: “Con biết mình đang làm gì. Bọn họ đều có cha mẹ giúp đỡ sắp xếp công việc, con không giống bọn họ, con phải tự mình cố gắng.”

Nghe nói như vậy, tôi im lặng, cảm thấy khổ sở lại bất lực.

Là người làm cha mẹ như chúng tôi không có bản lĩnh. Đứa con tốt như vậy, lại không thể mang đến cuộc sống và tương lai tốt đẹp cho con bé.

Có một thời gian, tôi xin đơn vị nghỉ hè, đến chỗ Đông Sinh thăm con bé. Con bé rất vui vẻ, hơn nữa còn nghĩ cách thuê được một phòng của bạn học. Thời gian đó, hai mẹ con tôi vô cùng vui vẻ. Ban ngày con bé đi học, còn phải đi làm thuê, đêm khuya mới trở về. Tôi cũng nhìn thấy thành phố lớn này có cuộc sống tốt đẹp và phồn vinh.

Khi đó con bé nói: “Mẹ, chờ con tốt nghiệp, sẽ thuê một căn phòng như thế này, hai mẹ con mình ở cùng nhau nhé.”

Tôi cười nói được.

Có một lần, tôi đang lau nhà, ngẩng đầu lên, nhìn thấy con bé ở trong phòng đeo tai nghe, cười rất vui vẻ với máy tính. Đó là một nụ cười khó có thể miêu tả được, lòng tôi chấn động. Chờ khi con bé không chú ý, tôi lén đứng ở sau lưng nhìn.

Tôi thấy một số QQ, avatar là một người đàn ông. Khung trò chuyện của hai người đã rất dài. Còn dòng chữ mới nhất người kia gửi đến là:

Cơ thể của em thật đẹp. Anh sẽ chịu trách nhiệm với em.

Tôi không biết miêu tả cảm giác của mình như thế nào. Ngày đó làm chuyện gì trong lòng cũng đều hoảng hốt. Tối buổi tối, nhìn thấy Đông Sinh yên ổn nằm trên giường, tôi đẩy cửa ra, đứng ở ban công, nhìn sao trời, mới bình thường trở lại.

Con gái trưởng thành rồi, nó sẽ có cuộc sống của riêng mình. Cha nó nói rất đúng, không cần can thiệp vào.

Trong lòng con bé luôn khát vọng tình yêu, khát vọng có người để dựa vào. Mà người con bé muốn dựa vào không phải là tôi.

Nhưng đúng là tôi vẫn không nhịn được nói bóng gió cho con bé phải có tâm lý đề phòng đàn ông, phải bảo vệ mình. Đông Sinh áp úng, không nói nhiều lời với tôi. Tôi đành phải từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Phiên Ngoại Tạ Mẫn – Bạch Lộc Trường Minh (Phần 2)

Nếu biết lần đó đi du lịch xảy ra chuyện, tôi nhất định sẽ không để cho con bé đi. Mấy năm nay con bé sống quá vất vả, cho nên nói với tôi muốn ra ngoài chơi một chuyến, tôi gio hai tay đồng ý, còn đưa tiền thưởng một tháng cho con bé. Tôi nghĩ con bé nhất định sẽ đi cùng bạn, làm sao nghĩ đến con bé đi một mình, cũng không có người bạn nào để thổ lộ tâm tình, một mình đi nơi xa. Ngày thứ năm sau khi Đông Sinh mất tích, tôi tan làm về nhà, gọi điện thoại cho cảnh sát, vẫn là câu xin lỗi như cũ: “Chúng tôi đang điều tra. Chị Tạ, chị thử nghĩ xem con chị còn muốn đi đâu mà không nói cho chị không? Hoặc là điện thoại đã hết tiền thì sao?” “Không! Không đâu!” Tôi gần như gào thét nói, “Con bé nhất định sẽ gọi điện thoại cho tôi, sẽ không hồ đồ như vậy. Chắc chắn là con bé đã xảy chuyện rồi, nhất định phải tìm được con bé! Tìm được con bé!”

Nhưng không tìm thấy. Cảnh sát nói có chứng cứ chứng tỏ con bé ở thành cổ mấy ngày, sau đó đi đến thành phố khác. Sau đó mất tích. Có người từng gặp con bé, nhưng lại không biết con bé đi đâu. Đông Sinh của tôi tựa như giọt mưa rơi trên mặt đất, cứ thế bốc hơi biến mất. Nhưng con bé là giọt nước duy nhất của tôi. Tôi xin nghỉ việc, bán nhà, mang theo tất cả tiền tiết kiệm, bắt đầu tìm kiếm. Tôi tìm rất nhiều lần khắp ngõ ngách thành phố kia. Không thấy, tại sao tìm khắp rồi mà vẫn không thấy. Tôi ở đó tìm một năm, tiền đã không còn nhiều. Sau đó tôi tới thành cổ. Có một hôm, tôi ở trong khách sạn, nhìn thấy mình trong gương, bỗng nhiên sợ tới mức tỉnh mộng. Đó là tôi sao? Trước kia tôi làm giáo viên, chỉ phải làm việc nhà. Sinh nhật năm ngoái, Đông Sinh còn khen tôi, mẹ con thật xinh đẹp, trẻ tuổi, da lại còn trắng, giống như chị gái của con vậy. Tuy lời nói của con bé hơi khoa trương, tôi đã có tóc bạc rồi, nhưng hiện tại sao lại là bộ dáng trong gương? Làn da không còn trắng nõn, phôi nắng trở nên đen thui. Ngón tay thô đen bần thui, đầu đầy tóc bạc. Giết con gà thôi, tôi cũng phải nhờ đến cha Đông Sinh. Hiện tại tôi chỉ cần dùng một bàn tay cũng có thể nâng được bao tải chỉ vì để kiếm được chút tiền cơm trưa, sau đó ăn no tiếp tục đi tìm Đông Sinh. Đêm hôm đó, tôi hơi khó chịu. Tôi nghĩ nếu tìm được Đông Sinh, con bé không nhận ra tôi, vậy thì làm sao đây? Tôi cũng từng báo với cảnh sát số QQ kia, nhưng sau đó cảnh sát nói cho tôi biết, qua điều tra chuyện Đông Sinh mất tích, cậu trai ở đại học kia có chứng cứ vắng mặt, không liên quan gì đến vụ án hết. Tôi muốn có cách liên lạc với cậu ta thì bị cảnh sát từ chối. Tôi biết mình phải đi tìm việc, nếu không sẽ không thể tiếp tục tìm con gái. Có chị gái cùng làm việc với tôi nói: “Muốn kiếm nhiều tiền, có thể đến nhà họ Diêu. Nhà họ trả tiền lương cao, nhưng... không phải là công việc dành cho người làm.”

“Tôi nói này người nhà họ Diêu đúng không phải là người, một người đàn ông lấy tận 5 bà vợ.” Một người nói, “Nghe nói hai năm trước còn muốn tìm một cô sinh viên làm vợ bé đấy. Sau đó không thấy cô gái kia đâu, nói là chạy mất rồi.”

Lúc đầu tôi không để ý, sau đó càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, đuổi theo người kia hỏi, bộ dáng, tuổi tác của cô gái kia, nhưng người đó cũng không biết nhiều lắm. Tôi đứng ở cửa đại viện nhà họ Diêu, cẩn thận suy nghĩ. Đông Sinh mất tích, đi đến thành phố khác, lại không tìm thấy tung tích. Nữ sinh viên mấy năm trước. Một người đàn ông, gia tài bạc triệu, tuổi gần năm mươi, cưới 5 vợ rồi mà còn không biết đủ. Bọn họ thoát nhìn rõ ràng không có liên hệ gì với Đông Sinh, nhưng tôi lại có loại dự cảm mãnh liệt, đi về phía nhà họ Diêu. Tôi gõ cửa, đi vào. Một tuần, hần ta ngủ ba ngày ở phòng vợ cả Minh Lan. Bọn họ chưa từng nhắc đến cái tên “Đông Sinh” này. Phòng của hần ta và Minh Lan chỉ có một người giúp việc già đến gần, những người khác thì không. Khi nhìn thấy những cô gái trẻ tuổi, hần ta sẽ say sưa ngắm, rõ ràng tuổi đã có thể làm cha bọn họ. Triệu Hà khác với bọn họ, cô ta luôn im lặng, luôn đau buồn, cũng không đánh tôi. Có một lần, tôi giống như vô tình nhắc với cô ta: “Nghe nói trước kia ngài Diêu còn lấy một cô sinh viên, sau đó lại không thấy đâu?” Lúc đó biểu tình của cô ta khó mà hình dung nổi. Cô ta quay đầu đi, không đáp, cũng không nhìn tôi. Lòng tôi như bị một chiếc búa đập vào, suýt chút nữa tôi đã không còn kiềm chế được, hỏi cô ta, có phải Đông Sinh không? Có phải hay không? Nhưng tôi nhìn định viện to như vậy, cuối cùng vẫn nhịn xuống. Tôi không có chứng cứ, nhà họ Diêu lại có tiền có thế, tôi phải nhẫn nại, cho đến khi không chịu được

nữa mới thôi. Mỗi ngày tôi đều tự nói với mình rất nhiều lần: Tôi nhất định phải tìm được Đông Sinh. Tôi nghĩ tôi đang dần tiếp cận với chân tướng. Sau đó tôi hiểu ra không có chứng cứ không sao, chỉ cần có thể xác định Đông Sinh thực sự bị bọn họ làm hại, tôi sẽ giết chết Điều Viễn Qua, giết chết tất cả bọn họ. Có liên quan gì ư, bọn họ có mạng sống, chẳng lẽ Đông Sinh không có sao? Sau đó tôi dần quen chờ đợi. Quen bị người nhà họ Điều đánh chửi, quen sống như vậy. Tôi đã sống không còn giống người, chỉ có trong lòng cất giấu nghi ngờ và oán hận, tôi mới có thể còn sống như người. Trời đất to lớn, tìm Đông Sinh ở đâu đây, tôi đã không còn biết đi chỗ nào rồi. Đó là một buổi sáng mưa nhỏ, tôi quét dọn vệ sinh ở trước quầy lễ tân khách sạn, chợt nghe thấy một người đàn ông trẻ tuổi đi đến. “Chào cô, một căn phòng giường lớn.” Người đàn ông cười với cô gái lễ tân. Tôi cúi đầu, tiếp tục quét dọn. Hiện tại tôi thích làm những công việc dọn dẹp lặp đi lặp lại mấy móc này, nhìn thấy mặt đất trở nên sạch sẽ, trong lòng xuất hiện loại vui vẻ dị thường. “Cô là sinh viên làm thuê ở đây à?” Người đàn ông nói. Cô gái lễ tân cười nói không phải. “Nhìn giống sinh viên quá.” Người đàn ông nói, “Đây là số QQ của tôi: 5643XXX321, add nhé.”

Tay tôi dừng lại. Tôi ngẩng đầu nhìn mặt cậu ta. Cậu ta cũng phát hiện cái nhìn của tôi, liếc mắt nhìn tôi, rồi không để ý rời đi. Tối hôm đó, tôi ở lại trong căn phòng chật hẹp của người giúp việc, ngồi thật lâu. Tôi nhìn mưa phùn bay bay, nhìn gió thổi qua cửa sổ khiến ga giường bay lên, giống như có ai đó đang ở bên làm bạn với tôi. Tôi bỗng nhiên hiểu ra, tất cả đều là vận mệnh an bài. Nó không ngừng luân chuyển, nó khiến tôi tuyệt vọng, nhưng cũng đem lại hy vọng cho tôi. Đông Sinh, mẹ biết là con đến. Con đang nói, mẹ đừng đợi nữa, ra tay đi. Lời tác giả:

1. Trước đó có em gái hỏi linh cảm của tôi có phải từ bộ phim điện ảnh “Đền lồng đồ treo cao” hay không, không phải đâu. Linh cảm của tôi là từ hiện thực. Có lẽ là mấy năm trước, tôi đến một thành phố du lịch nổi tiếng phía nam, cụ thể thành phố nào thì không tiện nói, miễn bôi đen thành phố ấy. Bạn bè đón tiếp chúng tôi. Anh ta có rất nhiều mối quan hệ ở vùng này, chỉ vào một tòa nhà bên cạnh nói: “Ông chủ kia cưới 6 bà vợ, chỉ linh giấy kết hôn với một bà, còn mấy bà kia ở trong tòa nhà này.” Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi thực sự nhìn thấy có người như vậy, chuyện này tôi vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. Mà mấy ngày trước, trong khu bình luận, độc giả cũng nhắc tới bên bọn họ cũng thực sự có gia đình như vậy. Xem thế là đủ rồi, không cần lắm lời. Ngoài ra, trong nước có một thời gian tập trung phát hiện “Vụ án người đàn ông nhốt***”, “Người vợ mang thai giúp chồng dụ dỗ sinh viên đại học gây án”, cũng là một trong những linh cảm cho cuốn này. Cho nên tôi cũng không hề cố ý phóng đại việc xấu hay là nói xấu tính người. Câu chuyện là hoàn toàn mới, nhưng tác giả cần phải phát hiện nó từ trong cuộc sống. Thực ra viết vụ án CS của “Truy tìm kỷ ức” cũng như vậy, linh cảm của tôi có được thật ra là vụ án lừa giết người bảo vệ ở mỏ than, chính là gạt người đến mỏ than làm thuê sau đó giết hại đập vỡ mặt, lại lừa bên quặng than đòi tiền bồi thường, nhưng lại là cả thôn gây án, phân công rõ ràng... Có lẽ là rất nhiều độc giả đã từng nghe nói đến. Dưới ngòi bút của tôi biến thành vụ án CS. Vụ án trong sách và thực tế thoát nhìn hoàn toàn khác nhau, nhưng khi tôi viết xong vụ án kia, có một độc giả nhấn lại, nói khiến cho cô ấy nhớ tới vụ án “Hầm Manh”. Vì thế khi đó tôi cảm thấy rất vui mừng, cảm thấy mục đích sáng tác của mình đã đạt được rồi. Ngày hôm qua có mấy độc giả đưa ra cảm thấy còn mấy chỗ còn chưa giải thích kỹ lưỡng, chủ yếu là 1) Quá trình biến thái của Điều Viễn Qua không rõ ràng; 2) Tại sao Minh Lan hỗ trợ Điều Viễn Qua, có phải cô ta cũng biến thái hay không; 3) Quá trình tử vong của Triệu Hà. Tôi vốn cũng không tính viết những điều này, vì nghi vấn của mọi người, tôi đặc biệt suy xét nữa tiếng, hơn nữa còn tìm người bạn cùng thảo luận, cuối cùng kết luận của chúng tôi là: vẫn như cũ không biết. Nguyên nhân thì có hai: thứ nhất, suy cho cùng đây là tiểu thuyết, còn là tiểu thuyết phụ nữ, không phải văn học tường thuật hiện trường, cũng không phải hồ sơ phạm tội. Tiểu thuyết nên có chú trọng, có tiết tấu, ở trong văn chương có chọn lọc. Thứ hai, tôi không viết riêng cho bọn họ, nhưng không có nghĩa trong quá trình còn chưa kết thúc. Nhất là với tầm nhìn của nhân vật chính, hoặc nhiều hoặc ít cũng đã có đáp án cho mấy vấn đề này. Cho dù hiện tại tôi không viết thành truyện riêng, chẳng lẽ kể ra đáp án cho ba vấn đề trên, trong lòng mọi người thực sự không biết sao? Không, mọi người cần thận suy nghĩ xem, thực ra là đều nói hết rồi đây. Khu bình luận sách có rất nhiều độc giả có chữ nghĩa vô cùng tốt, đã tiến hành phân tích mấy điểm này rồi, hơn nữa phân tích vô cùng sâu sắc hợp lý, thậm chí còn sâu sắc hơn cả Lão Mặc. Đây chẳng phải trạng thái sáng tác mà tôi cần phải đạt được sao? Tôi còn cần phải viết thêm nhiều làm gì? Được rồi, nói nhiều như vậy hình như hơi nghiêm túc, đều là bởi vì mọi người hỏi nên tôi mới giải thích thôi. Mấy hôm trước có độc giả nói, quyển sách này thoát nhìn càng giống văn học xuất bản, có thể sẽ khiến các độc giả trên mạng không thích. Lão Mặc cũng cảm thấy vô cùng lo âu. Chỉ là một quyển sách viết thành dạng gì, thỉnh thoảng tác giả cũng không có biện pháp. Bởi vì nó là “Nhắm mắt 2”, không phải 1.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 25: Chương 24

Ánh mặt trời xán lạn, gió khẽ thổi. Trên con đường rợp bóng cây, An Nham đạp xe lao vùn vụt. Bên đường có cô gái nhìn thoáng qua, chỉ thấy được chiếc áo màu trắng và khuôn mặt tuấn tú.

Cậu ta đeo trên lưng một chiếc ba lô màu đen, đeo tai nghe, chân đi giày thể thao, thoát nhìn giống như sinh viên. Có lẽ là vì hôm nay thời tiết tốt, nên động tác của cậu ta cực kì nhẹ nhàng. Thế nên khi dừng xe, đi vào tòa nhà Bộ công an, bảo vệ còn hỏi một câu: “Hôm nay tâm trạng tốt thế?”

Lúc này An Nham mới phát hiện mình trong cửa kính, khóe môi còn nhếch lên cười.

Cậu ta lập tức khép miệng, trở về poker face(*).

(*)khuôn mặt che giấu cảm xúc thật bên trong.

Bảo vệ: “Chậc...” Lại thành người chết rồi.

Đầy cửa ban công ra, bên trong không có một bóng người.

Bọn họ còn chưa tới.

An Nham để ba lô lên bàn, liếc mắt nhìn thời gian vẫn còn sớm, mở máy tính ra chơi game, nhân tiện đánh mấy kẻ ác bá.

Cửa lại được đẩy ra, con gió mát lạnh tiến vào. Người đàn ông cao vẻ mặt lạnh nhạt, lấy tay chống cửa. Cô gái nhỏ xinh ung dung đi vào, nói: “À, An Nham đã đến rồi!”

An Nham đang phân thần, tiêu diệt người trong game. Cậu ta ngẩng đầu, liếc bọn họ, nói: “Uhm.”

Lại tiếp tục tiêu diệt đối phương.

Có trời mới biết được mấy hôm nay chỉ có mình cậu ta ở trong văn phòng nhàm chán thế nào, Bạc Cận Ngôn không ở đây, sẽ không có vụ án. Cậu ta dường như hack toàn bộ hệ thống đến ba bốn lần, nhân sinh cô độc tịch mịch.

Cho dù ánh mắt dán chăm chăm vào màn hình, nhưng khúc mắt lại không ngừng liếc bọn họ. Bạc Cận Ngôn cởi áo khoác, treo lên giá, xắn tay áo, đi pha cà phê.

An Nham: “Cho tôi một ly.”

Bạc Cận Ngôn: “Tôi chỉ pha cho Giản Dao. Bản thân cậu không có tay sao?”

Giản Dao ngồi xuống bàn làm việc, lập tức quát: “Cận Ngôn, anh pha cho cậu ấy một ly đi, tiện tay làm luôn.”

Bạc Cận Ngôn không nói nữa.

An Nham mỉm cười.

Một hộp bánh hoa đào được đưa đến trước mắt cậu ta, Giản Dao cười nói: “Sao cậu lại thích đồ ngọt như vậy?”

An Nham mở ra, lấy một miếng bỏ vào miệng: “Cảm ơn chị dâu.”

Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh cười, lẩm bẩm: “Tôi không thích ăn đồ ngọt.”

An Nham ném cả hộp bánh vào trong ngăn kéo.

Tiếng chuông báo giờ làm vang lên, mùi cà phê thoang thoảng tràn ngập căn phòng. Ánh mặt trời yên lặng chiếu từ cửa sổ, lại là một ngày yên bình mà náo nhiệt. Không có án mạng, Bạc Cận Ngôn xem hồ sơ, Giản Dao viết phân tích báo cáo vụ án ở thành cổ; An Nham thống kê số liệu tội phạm mới nhất năm nay.

Đầu năm nay phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm đặc biệt của Bộ công an mới được thành lập. Sau khi Bạc Cận Ngôn về nước điều tra hàng loạt vụ án lớn, do đó cấp trên bổ trí tổ này cho anh. Giản Dao và An Nham được coi là trợ lý của anh, thân phận tạm thời đều được coi là cảnh sát. Bình thường khi hành động, Cục công an sẽ phái một đội cảnh sát phối hợp.

Sau vụ án “Kẻ biến thái hoa tươi”, tính đến vụ án ở thành cổ, bọn họ đã phá được ba vụ.

“Đúng rồi, tuần trước Cục trưởng Nghiêm nói sẽ điều động cho chúng ta thêm một cảnh sát.” An Nham nói.

“Có tư liệu không?” Bạc Cận Ngôn hỏi.

“Còn chưa gửi đến.”

Bạc Cận Ngôn “hừ” một tiếng: “Tôi cũng không cần kẻ tầm thường.”

An Nham và Giản Dao đều bật rộ, không để ý đến anh. Một lát sau, anh lại lẩm bẩm: “Nhưng trong tay tôi thực sự chả có cảnh sát nào ra hồn.”

An Nham: “Chị dâu, bảo anh ấy cầm miệng đi.”

Giản Dao: “Cầm miệng.”

Cùng lúc đó, Phuong Thanh kéo hành lý, ra khỏi nhà ga Bắc Kinh. Anh ta ngẩng đầu, nhìn thấy trời không quá xanh, mây dày đặc. Bầu trời tháng năm mà đã nóng như quỷ thế này. Khí hậu rác rưởi, không giống như thành cổ bốn mùa như mùa xuân trời cao mây mỏng. Xem đi, ngựa mũi rồi này, anh ta hắt xì một tiếng.

Chắc, ai đang nhớ đến anh ta đây.

Anh ta kéo va li, đi tìm xe buýt đến Bộ công an.

Buổi tối, Bạc Cận Ngôn đi ăn cơm với Phó Tử Ngộ.

Phó Tử Ngộ lái chiếc Cherokee, trên đường chạy đến Bộ Công An, anh cảm thấy rất kì quái, tại sao Bạc Cận Ngôn về rồi mà mình còn phải lái xe, nửa

xe thay cho cậu ta? Hiện tại Bạc Cận Ngôn ngoài Giản Dao, chẳng phải còn có thêm tay sai đắc lực là An Nham sao? Cuối tuần trước, anh còn nhìn thấy An Nham đến nhà Bạc Cận Ngôn ăn tiệc cơ mà.

Tại sao công việc rửa xe dành cho tay sai lại là anh làm? Nếu Bạc Cận Ngôn đã có thêm bạn mới, không phải anh nên được thăng chức thành VIP sao?

Cho dù tức tối nghĩ như vậy, nhưng hôm nay khi nhận được cuộc gọi của Bạc Cận Ngôn “Tớ sắp về”, Phó Tử Ngộ vẫn chịu một nhọc mang xe đi rửa cho cậu ta, thậm chí còn tự bỏ tiền túi thay hai cái đệm mới.

Từ xa đã nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đứng ở cửa nhà hàng, hai tay đút trong túi quần, bộ dáng lạnh lùng, lạc lõng với đám người xung quanh. Phó Tử Ngộ nhìn thấy, bỗng nhiên bật cười.

Có lẽ Bạc Cận Ngôn nói rất đúng, anh mang tính cách của mẹ già, mang mệnh của mẹ già.

Nhất định là tình thương trong lòng anh quá nhiều không có chỗ để dùng nên mới sử dụng hết trên người Bạc Cận Ngôn.

Hai người ngồi xuống, gọi một phần cá, một phần rau, và một phần thịt ba chỉ rán, thịt là cho Phó Tử Ngộ.

Ăn mấy miếng, Phó Tử Ngộ hỏi: “Giản Dao đâu, sao không cùng đi ăn cơm?”

Bạc Cận Ngôn làm như không nghe thấy, cúi đầu dùng đũa lọc xương cá.

Phó Tử Ngộ: “Hỏi cậu đấy! Bà xã của cậu đâu?”

Lúc này Bạc Cận Ngôn mới bỏ đũa xuống, nhấp ngụm trà, thản nhiên đáp: “Cô ấy đi tham gia họp đồng hương.”

“Đồng hương?” Phó Tử Ngộ đã hiểu, nở nụ cười: “Thanh mai trúc mã kia cũng ở đó?”

“Ờ...” Bạc Cận Ngôn đáp, “Nếu dựa vào độ dài 100 tuổi, tôi mới là thanh mai trúc mã của Giản Dao. Còn người kia chẳng qua chỉ là một trong những đồng hương hồi nhỏ thôi.” Giản Dao xuống xe, từ xa đã nhìn thấy Lý Huân Nhiên đứng ở cửa khách sạn, bên cạnh còn có một người đàn ông đang đứng cô không biết tên.

“Huân Nhiên!” Giản Dao đi qua, hai người đều mỉm cười.

“Dao Dao, giới thiệu với em.” Lý Huân Nhiên vỗ vai người đàn ông bên cạnh, “Đây cũng là người của thành phố Đồng chúng ta, đại luật sư Lạc Lang. Trước đây anh ấy còn mang nhóm chúng ta đi câu cá đấy, không nhớ sao?”

Giản Dao nhìn người đàn ông bộ dáng cao lớn, mặt mày đoan chính, mặc bộ âu phục được may hoàn hảo, hơn ba mươi tuổi, toàn thân đều toát ra hơi thở nho nhã tinh anh. Lạc Lang nhìn cô, cũng mỉm cười: “Chào em, Giản Dao.”

Khi còn nhỏ từng cùng câu cá? Giản Dao thực sự không nhớ ra. Cô cũng cười bắt tay anh ta: “Chào anh, luật sư Lạc.”

“Khách sáo quá.” Lạc Lang mỉm cười nói, “Đều là đồng hương, Huân Nhiên gọi anh là Lạc đại ca đấy.”

Lý Huân Nhiên cũng cười.

Giản Dao sáng khoái đáp: “Vâng, Lạc đại ca.”

Ba người đi vào nhà hàng, mấy người đồng hương khác cũng đã tới rồi. Trong bữa tiệc mọi người đều trò chuyện về chuyện ở quê nhà thành phố Đồng, công việc ở Bắc Kinh, buổi trò chuyện vui vẻ.

Hiện tại Lý Huân Nhiên cũng chuyển tới Bắc Kinh làm việc, nhưng làm ở phần cực, cũng thường xuyên tụ tập với Giản Dao. Giản Dao cảm thấy khoảng cách như vậy rất tốt, tình cảm sẽ không thay đổi.

Vì Lạc Lang là luật sư, khiến mọi người không khỏi chú ý. Có người cười nói: “Anh Lạc, anh là luật sư, vậy sau này nếu chúng tôi có tranh chấp pháp luật, có thể nhờ anh tư vấn không?”

Lạc Lang cười đáp: “Không có gì, phục vụ tư vấn miễn phí cho nhóm đồng hương.”

Tất cả mọi người đều cười, ầm ĩ phải cùng kính anh ta một ly. Lạc Lang cũng không ngại ngừng, thoải mái uống cạn. Giản Dao ở bên cạnh nhìn, nhất thời cảm thấy người đàn ông này thực thẳng thắn, khiến cho người ta có cảm tình.

Dường như nhận thấy ánh mắt của cô, Lạc Lang quay đầu lại nhìn, thấp giọng hỏi: “Sao vậy? Uống không được thì đừng cố, anh uống thay em.”

Trong lòng Giản Dao ảm áp, cười đáp: “Không cần đâu!” Bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Lý Huân Nhiên cười nói: “Anh Lạc, anh coi thường em ấy rồi, tư lượng của em ấy còn tốt hơn em đấy.”

Giản Dao bỏ chén rượu xuống, thấy ánh mắt kinh ngạc chứa ý cười của Lạc Lang. Cô cười nói: “Lạc đại ca, em cũng có câu hỏi, hôm nay có cơ hội nhờ anh tư vấn vậy.”

“Mời nói.” Lạc Lang lại rót rượu cho cô.

“Chúng em gặp phải một vụ án, một người đàn ông cưới năm người phụ nữ. Đương nhiên trong đó chỉ lĩnh giấy chứng nhận kết hôn với một người, nhưng bốn người khác đều sống cùng bọn họ, giống như địa chủ thời cổ đại ấy. Với tình huống này, pháp luật không có cách nào sao?”

Những người khác nghe thấy cũng cảm thấy hứng thú nhìn qua.

Lạc Lang suy nghĩ một chút, đáp: “Không phải. Đăng ký kết hôn với người vợ đầu, những người khác tuy không có đăng ký với ông ta, nhưng cũng có cuộc sống quan hệ vợ chồng ở chung, cũng thuộc tội trùng hôn. Loại ‘nạp thiếp biến tướng’ này là vi phạm nghĩa vụ vợ chồng. Tuy nhiên trước mắt ở nước ta, tội trùng hôn thuộc loại ‘không tố cáo không đề ý tới’, nói cách khác trừ khi đương sự kiện ra tòa án, nếu không bình thường tòa án cũng sẽ không chủ động thụ lý.”

Giản Dao và mọi người: “Ồ...”

Lạc Lang cầm chén rượu, nói: “Tất cả mọi người ở Bắc Kinh nên bảo vệ lẫn nhau. Tôi vẫn vô cùng khâm phục cảnh sát. Không nghĩ tới cô nhóc trước đây đi theo sau tôi và Huân Nhiên, hiện tại lại trở thành cảnh sát giỏi giang nhất. Tôi kính Giản Dao một ly. Nghề luật sư này thực ra đều có chung mục tiêu với cảnh sát, đều theo đuổi chính nghĩa và chân tướng. Nếu em đã gọi anh một tiếng Lạc đại ca, sau này có vấn đề gì về pháp luật, có thể nhờ anh tư vấn bất cứ lúc nào, nhất định sẽ dốc hết sức giúp đỡ em.”

Mọi người nghe đều cảm thấy phấn chấn, toàn bộ âm ỉ Giản Dao nhất định phải uống cạn ly này. Giản Dao cũng rất cảm động, còn hơi ngượng, dù sao còn chưa quen thuộc, vô duyên vô cớ mắc nợ người ta. Cô gật đầu, đứng lên nói: “Lạc đại ca, anh rất thẳng thắn, vậy em cảm ơn trước. Sau này nếu anh cần gì ở em, em và chồng nhất định sẽ vui vẻ giúp đỡ.”

Lạc Lang cười uống cạn chén rượu.

Buổi tiệc kết thúc, một chiếc Cherokee màu đen đã sớm chờ ở cửa nhà hàng.

Giản Dao tạm biệt mọi người lên xe. Từ xa chỉ thấy một người đàn ông hạ cửa kính xe xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo. Anh gật đầu với Lý Huân Nhiên, xem như chào hỏi, lại nhìn những người khác, kéo cửa kính xe lên, lái xe rời đi.

Lạc Lang và Lý Huân Nhiên sóng vai đứng tại chỗ.

“Đó là chồng em ấy?” Lạc Lang hỏi.

“Vâng.” Lý Huân Nhiên cười đáp, “Chuyên gia điều tra nổi tiếng, giáo sư. Là nhân vật rất lợi hại.”

Lạc Lang im lặng một lát, hỏi: “Tại sao em không theo đuổi em ấy?”

Lý Huân Nhiên đứng im, một lát sau nở nụ cười: “Anh nói gì vậy.”

Lạc Lang cũng chỉ cười, vỗ vai Lý Huân Nhiên, xoay người lên xe.

Gió đêm khẽ thổi, ngọn đèn thành thị sáng rực xa xôi. Lạc Lang lái chiếc Cayenne màu đen, đi được một đoạn ngắn, anh ra dừng ở dưới cầu vượt không người, mở cửa sổ, châm điếu thuốc.

Ven đường có người đi qua, nhìn thấy khuôn mặt bình lặng của người đàn ông trên xe. Còn Lạc Lang cũng nhìn thấy người đó, lại giống như cảnh vật xuyên qua trước mặt, chẳng biết là phương nào.

Một lát sau, anh ta dập thuốc, cúi đầu, xem tấm ảnh mọi người vừa chụp chung trong điện thoại. Giản Dao đứng ở giữa, tươi đẹp sống động như một bức tranh. Còn anh ta mỉm cười đứng bên cạnh cô.

Anh ta lấy ví tiền ra, trong ngăn kéo lấy ra một tấm ảnh chụp đã ố vàng. Đó là Giản Dao hồi nhỏ, hình dáng cũng thanh tú động lòng người y như sau khi trưởng thành. Tóc buộc đuôi ngựa, đôi mắt to, nụ cười ngọt ngào.

Lạc Lang nhìn một lát, mỉm cười, để ví tiền lại vào túi, lái xe rời đi.

Cùng là buổi đêm yên lặng đó, Giản Dao ngồi ghé bên tài xế, nghịch di động. Bạc Cận Ngôn lái xe, trong xe mở nhạc trầm thấp, anh cúi đầu ngâm nga, nhưng âm thanh rất nhỏ, anh không cho phép bất cứ ai nghe rõ tiếng hát của mình. Cho dù đã kết hôn, anh cũng kiên quyết không chịu hát cho cô nghe.

Giản Dao đang say mê xem

Là ảnh chụp bạn học mặc áo cưới, tổ chức hôn lễ, gửi cho bạn bè. Giản Dao để lại bình luận “Chúc mừng”, một người bạn học khác lập tức hỏi cô: “Giản Dao, nghe nói cậu đã kết hôn rồi, sao không tổ chức hôn lễ vậy?”

Giản Dao gửi khuôn mặt cười qua: “Có thời gian mới sắp xếp được.”

Nhưng hôn lễ của người ta tổ chức cũng thật đẹp. Sân khấu mọng ảo màu xanh, hội trường đầy cây và hoa tươi, còn có mấy tiểu hoa đồng xinh xắn. Khi

chú rể ôm cô dâu hạnh phúc lan tràn khắp khuôn mặt họ. Nhóm họ hàng bạn bè bên cạnh đều mỉm cười, bộ dáng vui vẻ.

Bạc Cận Ngôn đột nhiên mở miệng: “Em đang xem gì vậy?”

“Không có gì.”

Nhưng đèn giao thông đã chuyển sang màu đỏ, Bạc Cận Ngôn đã sớm dừng xe, nhô nửa người qua nhìn, rõ ràng cũng nhìn rõ mọi thứ trong di động cô.

“Hóa ra là... hôn lễ.” Bạc Cận Ngôn đắc ý liếc cô, tiếp tục lái xe.

Giản Dao hơi sùng sốt.

“Anh có ý gì vậy?” Cô khẽ đẩy cánh tay anh, nhưng mặc cô quần thể nào, anh cũng chỉ khẽ mỉm cười, không chịu nói.

... Đắc ý cái quỷ! Mọi người trong toàn bộ thế giới này đều nhìn ra anh âm thầm đắc ý cất giấu về hôn lễ bí mật của chúng ta được chưa!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 25

Có một lần, Giản Dao hỏi Bạc Cận Ngôn: “Tại sao anh lại kiên trì muốn Phó Từ Ngộ làm pháp y? Tuy anh ấy là bác sĩ ngoại khoa có y thuật tỉ mỉ, nhưng dù sao cũng không phải là pháp y chuyên nghiệp. Trong Cục còn có rất nhiều pháp y có kinh nghiệm phong phú lại chuyên nghiệp.”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Anh không quen bọn họ.”

Giản Dao: “... Thật tùy hứng.”

Không ngờ, Bạc Cận Ngôn nói tiếp: “Trước kia anh nghĩ với sự tự tin lạc quan của Phó Từ Ngộ, thời gian sẽ làm phai mờ tất cả, nhưng sự thật chứng minh trong lòng cậu ta có điểm mâu chốt, vẫn không qua được. Cậu ta phải chính thức đối mặt với tất cả, nếu không sẽ vĩnh viễn không có được hạnh phúc. Trong tâm lý học gọi là trị liệu loại bỏ mẫn cảm.”

Giản Dao im lặng.

Sau đó, cô gia nhập vào phe “Chèn ép quấy rầy” Phó Từ Ngộ làm pháp y.

Anh không nghĩ đến chuyện làm pháp y đâu.

Anh muốn cứu người sống, chứ không phải nhìn thấy người chết bất lực.

Cả đời này anh sẽ không làm pháp y.

Nhưng so với sự chống cự tiêu cực của Phó Từ Ngộ, điều khiến ba người trong tổ vô cùng chú ý trước mắt chính là cảnh sát mới được điều tới kia, rốt cuộc “ưu tú” như thế nào.

Sáng hôm nay, Bạc Cận Ngôn đến phòng cục trưởng họp.

Hàn huyền mấy câu, cục trưởng cười hỏi: “Cận Ngôn, mọi người có hài lòng với người được chọn không?”

Bạc Cận Ngôn nghiêm túc đáp: “Trong sơ yếu lý lịch tạm thời không nhìn ra thiếu sót, phải dùng rồi mới có thể trả lời anh vấn đề này.”

Cục trưởng: “Ha ha...”

Cục trưởng cũng không thích nói chuyện phiếm với Bạc Cận Ngôn, luôn có cảm giác không thể tiếp tục nói chuyện được.

Thực ra Bạc Cận Ngôn cũng có cảm nhận như vậy. Hai người nói đơn giản mấy câu, Bạc Cận Ngôn đứng dậy cáo từ, khuôn mặt cục trưởng tươi cười đưa tiễn.

Ra khỏi văn phòng, Bạc Cận Ngôn nhìn không chớp mắt đi về phía trước.

Đi được mấy bước, ánh mắt anh bỗng nhiên bị một bóng người trong khu văn phòng cảnh sát hấp dẫn.

A, đây là...

“Phương Thanh?” Bạc Cận Ngôn sai bước đi qua, cúi đầu hỏi: “Tại sao anh lại ở đây?”

Phương Thanh và đồng nghiệp mới đang tán gẫu, ngẩng đầu lên nhìn thấy anh, nở nụ cười: “Giáo sư Bạc, tại sao tôi không thể ở đây chứ?”

Người đồng nghiệp bên cạnh cười nói: “Giáo sư Bạc, Tiểu Phương mới từ địa phương chuyển đến đây. Bởi vì thành tích của cậu ta vô cùng xuất sắc.”

Phương Thanh chấp tay với người nọ: “Coi trọng rồi.”

Vừa ngừng đầu, lại nhìn thấy Bạc Cận Ngôn vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

Phương Thanh: “Anh đến đây làm việc?”

Bạc Cận Ngôn lại trả lời một nẻo, thì thầm tự nói: “Tôi thay đổi chủ ý rồi.” Xoay người như một con gió quay lại văn phòng cục trưởng.

Cục trưởng rất bất ngờ: “Cậu muốn Phương Thanh? Tại sao? Phải biết rằng người tôi cho cậu hơn Phương Thanh rất nhiều, cũng lập được nhiều công hơn.”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Tôi muốn Phương Thanh. Tôi từng dùng anh ta, anh ta rất tốt.”

“Hả? Thế sao? Là vụ án ở thành cổ kia?”

Bạc Cận Ngôn gật đầu đáp: “Có tư duy sắc bén, can đảm thận trọng, ý chí kiên định. Một khi đã xác định được phương hướng điều tra, anh ta sẽ gạt bỏ hết mọi khó khăn để thực hiện. Anh ta cũng không phải là người bảo thủ không chịu thay đổi, mà vô cùng linh hoạt, thậm chí thỉnh thoảng cũng có thể phá bỏ quy tắc của cảnh sát chỉ để đạt được mục tiêu. Nội tâm anh ta lương thiện, bề ngoài kiên cường dẻo dai. Hơn nữa bản lĩnh của anh ta vô cùng tốt, về sau nhiệm vụ tranh chấp với tội phạm có thể giao cho anh ta. Tôi có thể dùng một thứ nữa so sánh, tuy cục trưởng anh nhất định không thể hiểu, nhưng trên người anh ta có phẩm chất anh hùng của người Trung Quốc còn sót lại, có lẽ cái này có liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành và gia đình anh ta. Tôi đã xác định người này rồi.”

Phương Thanh ngồi trong chốc lát, nhìn thấy Bạc Cận Ngôn từ trong phòng cục trưởng đi ra, đặc ý liếc anh ta, rồi đi.

Nhưng cái liếc mắt này không hiểu sao khiến anh ta hơi bất an.

Shit, giáo sư lớn tuổi ầu trĩ này không phải lại muốn nhào nhào gì đây chứ?

Dự cảm của Phương Thanh không sai, cục trưởng nhanh chóng gọi anh ta vào.

“Đến tổ vụ án đặc biệt?” Phương Thanh trừng lớn mắt.

“Đúng vậy.” Cục trưởng tươi cười, “Giáo sư Bạc đã chỉ đích danh muốn cậu. Đây là điều mà những cảnh sát khác hâm mộ cũng không có được.” Nghĩ đến Phương Thanh sẽ vui vẻ ra mặt, ai ngờ anh ta suy nghĩ một lát, đáp chắc như đinh đóng cột: “Không đi!”

Cục trưởng cảm thấy bất ngờ: “Tại sao?”

Tại sao ư?

Trong lòng Phương Thanh hơi ngượng, thật đúng là khó mà mở miệng nói. Dù sao đường đường là một người đàn ông vì phụ nữ mà theo từ thành cổ đến Bắc Kinh, cũng không phải chuyện vinh quang gì.

Lần này anh ta xin chuyển nơi công tác là vì Kim Hiểu Triết.

Cho nên không phải xin đến đội chuyên phụ trách vụ án hình sự, mà là đội loại bỏ văn hóa phẩm đồi trụy tương đối nhàn rỗi. Mặc dù có lúc cần vội vàng lên đường, mai phục ngày đêm, nhưng phần lớn thời gian có thể tan tằm đúng giờ.

Như vậy, anh ta có thể thường xuyên đi tìm Kim Hiểu Triết.

Nếu không ai lại ăn no rừng mỡ, ung dung tự tại trong hang ổ ở thành cổ chạy đến chỗ Bắc Kinh tồi tàn này?

Nhưng đến tổ vụ án đặc biệt thì khác. Bọn họ phụ trách là những vụ án tàn bạo, khó khăn nhất, mệt hơn bất cứ ai. Tuy nói điều này làm cho trong lòng Phương Thanh hơi ngửa ngáy, nhưng anh ta thật sự không muốn đánh mất vợ. Rút kinh nghiệm xương máu, vì thế từ chối.

“Cục trưởng, tôi không đi, tôi muốn ở lại tổ loại bỏ văn hóa phẩm đồi trụy.” Phương Thanh lộ ra nụ cười thành khẩn kiên định, “Chỉ hướng cả đời của tôi là quét sạch văn hóa phẩm đồi trụy!”

Cục trưởng hơi ngạc nhiên, sau đó mặt thoáng nặng nề: “Đi chết đi! Phương Thanh, tôi còn chưa nói cậu đây, trong cục xem trọng cậu đã lâu, nhưng tại sao thuyên chuyển công tác lại xin vào tổ loại bỏ văn hóa phẩm đồi trụy? Tôi không biết trong lòng cậu đang chơi trò gì, nhưng cậu là một trong những cảnh sát ưu tú nhất trong tỉnh, cậu thực sự cho là tôi sẽ để cậu ở vị trí khác ư? Nằm mơ!”

Lần đầu tiên tổ vụ án đặc biệt liên hoan là ở trong bầu không khí hơi kì quái.

Lần liên hoan này là do Giản Dao triệu tập. Cô cảm thấy nếu đồng nghiệp mới đến thì nên liên hoan chào đón một chút. Hơn nữa nghe nói... khụ khụ... người nào đó là bị Bạc Cận Ngôn “cường ép” tới.

An Nham không có ý kiến gì với chuyện này, có đồ ăn ngon là tốt rồi.

Phó Từ Ngộ cảm thấy không hiểu ra sao, bọn họ liên hoan thì liên hoan, tại sao phải gọi cả người ngoài là anh tham gia. Nhưng Giản Dao nói khéo đã lâu mấy người chúng ta không tụ tập. Anh cũng quen An Nham, không phải người ngoài. Người mới tới cũng là đồng loại với chúng ta.

Phó Từ Ngộ không nói lại được, đành phải đồng ý.

Về phần Phương Thanh...

Tuy nói anh ta khó chịu với sự “cường thủ hào đoạt” của Bạc Cận Ngôn, nhưng trong lòng anh ta cũng bị hấp dẫn với nội dung công việc của tổ vụ án đặc biệt. Hơn nữa tuy tính cách anh ta thẳng thắn, nhưng cũng đủ khôn khéo hiểu đời, nếu đã bị chuyển đến đây, vậy đành chấp nhận thôi. Còn Kim Hiểu Triết sẽ nghĩ mọi cách theo đuổi.

Cho nên ở trong nhà hàng lẩu cá, mọi người ngồi xuống, Bạc Cận Ngôn và An Nham về mặt bình tĩnh, Giản Dao thu xếp trước sau, còn Phó Từ Ngộ và Phương Thanh trò chuyện sôi nổi.

“Xưng hô với anh như thế nào đây?” Phương Thanh hỏi.

Phó Từ Ngộ nhiệt tình giới thiệu: “Tôi là Phó Từ Ngộ, là bác sĩ.”

Phương Thanh giật mình: “Hóa ra anh là pháp y trong tổ.”

Phó Từ Ngộ: “Không phải.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười ngẩng đầu: “Cũng sắp rồi.” Phó Từ Ngộ: “Cút đi.” An Nham quay đầu: “Ấu trĩ. Chị dâu, cho em đĩa khoai lang, ngọt một chút.”

Giản Dao: “Ừ.”

Nồi lẩu nhanh chóng được bung lên.

Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và Phó Từ Ngộ vốn ăn gì cũng dè dặt, cho dù là cá, Bạc Cận Ngôn cũng ăn không nhanh không chậm, tuy chỉ cần một lần là anh ăn hết cả con.

Nhưng trong bữa ăn còn có An Nham và Phương Thanh, tiết tấu bữa biến đổi. Phương Thanh là cảnh sát làm bằng sắt, trước nay ăn cơm đều ăn như hổ đói, hơn nữa hôm nay trên bàn ăn lại không có ai uống rượu với anh ta, anh ta cúi đầu, “xoạt xoạt xoạt” mấy phát đã gấp đầy bát. Một lát sau đã xử lý hết.

An Nham nhìn thấy, nóng nảy, những món ăn cậu ta muốn ăn đều bị Phương Thanh gấp hết rồi. Vì thế trạch nam mấy hôm nay không được ăn tử tế cũng bắt đầu nổi sùng toàn diện, trong nồi lẩu chiếc đũa của hai người bọn họ người đến ta đi.

Bạc Cận Ngôn đang cúi đầu lọc xương phát hiện, sắc mặt nặng nề: “Hai con cá tôi vừa bỏ vào đâu?”

Không ai trả lời anh. Đừng nói hai con cá, không biết cả hai đĩa cá vào bụng ai hết rồi.

Phó Từ Ngộ nhin cười, từ từ ăn cái trắng trong nồi không ai hỏi thăm. Giản Dao cũng cười vỗ vai Bạc Cận Ngôn: “Em gọi thêm một đĩa nữa cho anh.”

“Không.” Bạc Cận Ngôn lạnh lùng nói, “Một mình anh một nồi.”

Bữa cơm này không biết tại sao ăn no căng cả bụng.

Nồi được dọn xuống, tất cả mọi người ngồi trên sofa nghỉ ngơi. Giản Dao sờ bụng, nghĩ thầm nếu từ nay về sau đi ăn cơm với tổ đều là bầu không khí này, cô không béo phì mới là lạ.

Phó Từ Ngộ mang ấm trà đến, mọi người từ từ uống trà, câu được câu không trò chuyện.

Bạc Cận Ngôn hỏi Phương Thanh: “Tại sao lại muốn đến Bắc Kinh?”

Phương Thanh cười đáp: “Chuyện cá nhân.”

Phó Từ Ngộ nghiêm túc nói: “Nghe nói Phương Thanh là cảnh sát có thâm niên, đến đảm nhiệm vị trí Phó tổ trưởng ở tổ mọi người, như vậy rất tốt, thế này tổ của Bạc Cận Ngôn công năng mới đầy đủ.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Đúng vậy.”

Phuong Thanh như cười như không, An Nham và Giản Dao thực lòng mỉm cười.

“Ngày mai là cuối tuần, Phuong Thanh anh nghỉ ngơi một chút, sang tuần hãy đến văn phòng.” Giản Dao nói, “Ồ Bắc Kinh cần giúp đỡ gì có thể gọi điện thoại cho chúng tôi bất cứ lúc nào.”

Phuong Thanh cười gật đầu: “Cám ơn.”

An Nham bỗng nhiên rút mấy vé từ trong túi ra, đặt lên bàn: “Tổ trưởng và chị dâu mời ăn lẩu, tôi mời cái khác.”

“Đây là cái gì?” Giản Dao cầm lấy tấm vé.

An Nham đáp: “Vé vào cửa lễ hội truyện tranh Blueberry quốc tế Bắc Kinh.”

Bạc Cận Ngôn: “A...”

Phó Từ Ngộ: “Khụ... Tiểu An, đây là thứ tốt đấy. Nhưng cậu có biết đàn ông độc thân như tôi sẽ không đi. Tôi không có hứng thú với truyện tranh.”

An Nham nhìn về phía Giản Dao, Giản Dao lại nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. Khóe miệng Bạc Cận Ngôn nhếch lên, định nói thì An Nham đột nhiên mở miệng: “Trong lễ hội sẽ có rất nhiều cảnh tượng lãng mạn, thích hợp cho tình nhân đi chơi. Bằng không cuối tuần này hai người tính đi đâu hẹn hò? Nhà xác hay là nhà giam?”

Câu hỏi này đúng xuyên tim, Bạc Cận Ngôn còn chưa nói, Giản Dao đã bỏ vé vào trong túi: “Cám ơn An Nham, chúng tôi đi, chúng tôi nhất định đi.”

Bạc Cận Ngôn: “...” Cuối cùng tay anh bị Giản Dao ở dưới bàn nắm lấy, dùng ngón áp út khẽ bấm một cái, vì thế im lặng khuất phục.

Tất cả mọi người nhìn về phía Phuong Thanh.

Phuong Thanh lấy điều thuốc từ trong túi ra, kẹp giữa ngón tay, nở nụ cười: “Cám ơn, tôi không đi, tôi có việc.”

Cái gì lễ hội truyện tranh? Thật đúng là trẻ con.

Nghe nói cuối tuần này diễn viên Kim Hiểu Triết sẽ quay hình ở ngoại ô Bắc Kinh.

Anh ta muốn đi tham gia.

Lần đầu tiên liên hoan của tổ vụ án đặc biệt cuối cùng kết thúc trong không khí vui vẻ.

Khi đèn lên rực rỡ, mọi người tan cuộc. An Nham đi xe Bạc Cận Ngôn trở về, Phuong Thanh ngồi xe buýt đi một vòng Bắc Kinh. Cuối cùng chỉ còn mình Phó Từ Ngộ, dưới ánh đèn lái một vòng thành phố về nhà.

Nhưng cuối tuần nhàn rồi như vậy cũng thật là nhàm chán. Anh quay đầu đến một con phố buôn bán.

Con phố này cách nhà anh không xa, rất nhiều người cũng rất náo nhiệt. Anh ngừng xe, đi theo lối đi bộ, từ từ đi về phía trước.

Có lẽ thực sự nên cân nhắc lời đề nghị của Bạc Cận Ngôn, đổi nghề làm pháp y chẳng?

Suy nghĩ hoang đường này xuất hiện trong đầu khiến anh nở nụ cười.

Một cửa hàng rực rỡ, ánh đèn sáng chói. Anh đi qua cửa kính, ánh mắt nhìn khắp nơi, màu sắc phồn hoa vui vẻ trên thế gian này, rồi lại giống như không có trong mắt.

Đời người chính là như vậy sao?

Tất cả viên mãn, rồi lại buồn bã vô có.

Luôn vui vẻ, cũng không biết đại bi, cũng không thể vui mừng khi tạm biệt.

Anh tự giễu cười, có lẽ là quá thuận lợi hạnh phúc mới có thể giống như một chàng thanh niên vì sáng tác thơ mà lo lắng.

Bất tri bất giác, đi đến ngoài một cửa hàng quần áo phụ nữ, anh đột nhiên dừng bước.

Đây từng là nhãn hiệu Hàn Vũ Mông thích nhất. Thời thượng lại trang nhã.

Tầm mắt Phó Từ Ngộ đảo qua đồng quần áo xinh đẹp, cuối cùng dừng ở cửa phòng thử đồ.

Một người phụ nữ đứng ở đó.

Cô xoay lưng về phía anh, mặc một chiếc váy thời thượng màu thủy lam, tóc đen xõa như thác nước, làn da trắng như tuyết. Vòng eo thon, đường cong lá lốt. Phó Từ Ngộ giống như bỗng nhiên quay lại nhiều năm về trước, anh đứng ở phía sau như vậy, nhìn Hàn Vũ Mông vui vẻ thờ ơ. Cùng là đáng người ấy khiến người ta say mê, chỉ là khi đó Hàn Vũ Mông thích màu đỏ.

Một lát sau, cô gái kia quay sang, cúi đầu tiếp tục lựa chọn trên giá đồ.

Phó Từ Ngộ nhìn thấy cô, không nhúc nhích.

Giống như có ánh sáng trắng, trong ban đêm yên tĩnh đẹp đẽ, vô tình chém về phía anh. Trong đầu anh đột nhiên trở nên trống rỗng, trong mắt chỉ còn lại sườn mặt cô gái xinh đẹp mà quen thuộc.

Cô gái vẫn chưa phát hiện có người ngoài cửa sổ chăm chú nhìn.

Nhưng Phó Từ Ngộ nhìn thật lâu, sau đó giờ tay lên, ngăn nước mắt rơi từ kẽ tay xuống.

Là em sao, Vũ Mông?

Là em, cuối cùng đã trở lại rồi?

Có biết anh đã đợi bao lâu.

Chờ đợi kì tích vĩnh viễn không có khả năng, chờ ngày này xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 26

“Cốc cốc cốc...” Tiếng gõ cửa dồn dập.

“Ai vậy?” Giản Dao mở cửa ra, nhìn thấy Phó Từ Ngộ vẻ mặt tái nhợt, hốc mắt đỏ bừng, rõ ràng là đã khóc. Điều này khiến Giản Dao chấn động, ai có thể khiến Phó Từ Ngộ luôn điềm đạm bình thản rơi lệ thế này?

Phó Từ Ngộ gạt đầu một cái với Giản Dao, nghiêng đầu tránh tầm mắt của cô, lập tức bước vào: “Cận Ngôn đâu?”

Giản Dao vội nói: “Ồ trong thư phòng.”

Phó Từ Ngộ đẩy cửa bước vào, Bạc Cận Ngôn đang cúi đầu đọc sách, Phó Từ Ngộ giật lấy sách trong tay anh, để sang một bên.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn Phó Từ Ngộ, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

Giọng nói của Phó Từ Ngộ hơi run rẩy, khàn khàn, nói: “Tớ... thấy cô ấy...”

“À?”

“Joe... Vũ Mông, Hàn Vũ Mông.”

Bạc Cận Ngôn hơi biến sắc, liếc Giản Dao.

“Cậu xác định nhìn rõ?” Bạc Cận Ngôn hỏi.

“Đúng vậy!” Phó Từ Ngộ ra sức gật đầu, “Tớ thấy vô cùng rõ ràng. Vàng trán, ánh mắt, chiếc mũi... Ngay cả nốt ruồi trên cổ cũng giống như đúc. Trừ phi trên đời này có hai người giống hệt nhau.”

Giọng nói của Phó Từ Ngộ vô cùng đau khổ, Bạc Cận Ngôn đập tay Phó Từ Ngộ, ý bảo anh ngồi xuống, sau đó lại cầm chai nước bên cạnh đưa cho anh. Phó Từ Ngộ mở chai nước ra tu một hơi, sau đó hai mắt đỏ sọc nhìn chăm chăm mặt đất. Rõ ràng dưới sự “day báo” của Giản Dao, việc an ủi bạn này Bạc Cận Ngôn đã làm vô cùng tốt.

Nhưng mà đừng nói đến Giản Dao, cho tới bây giờ Bạc Cận Ngôn cũng chưa từng thấy Phó Từ Ngộ có bộ dáng này.

Giản Dao im lặng ngồi xuống bên cạnh.

“Nhìn thấy ở chỗ nào? Hiện tại cô ấy đang ở đâu?” Bạc Cận Ngôn chậm rãi hỏi.

Phó Từ Ngộ lắc đầu, sau đó nói: “Tớ thấy cô ấy ở phố buôn bán, lúc ấy... rất khiếp sợ, còn tưởng là ảo giác. Chờ tớ đuổi theo, cô ấy đã biến mất.” Anh vùi tay vào trong tóc: “Nhưng tớ đã hỏi nhân viên bán hàng, thực sự là có một người phụ nữ như vậy đến mua hàng.”

Bạc Cận Ngôn suy nghĩ một chút, nhìn về phía Giản Dao: “Lập tức thông báo cho An Nham, tập hợp tất cả camera trên đường tìm kiếm tung tích của cô ấy.”

Giản Dao lập tức đứng dậy đi. Bạc Cận Ngôn lại nhìn người bạn trước mắt, nói: “Tớ sẽ lập tức nhờ các ngành liên quan giúp đỡ dốc toàn lực tìm kiếm. Một khi phát hiện được tung tích của cô ấy sẽ báo ngay. Nhưng Kris à, tớ phải nói thật, với tình hình năm đó, cơ hội cô ấy còn sống là vô cùng xa vời. Xin cậu hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt, có lẽ chỉ là dung mạo tương tự mà thôi.”

Phó Từ Ngộ im lặng một lúc lâu, sau đó khẽ “ừ” một tiếng.

Lại đợi ở nhà Bạc Cận Ngôn một lúc, cuối cùng tâm trạng của Phó Từ Ngộ đã bình tĩnh hơn, cũng không cần bọn họ tiễn, tự mình lái xe về nhà, nhưng cả Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều biết, tối nay người đàn ông này sẽ khó mà ngủ được.

Hơn nữa với tính cách của Phó Từ Ngộ chỉ sợ sau này sẽ còn mất ngủ trong một thời gian dài.

Sao đêm sáng rực.

Bạc Cận Ngôn ôm Giản Dao, tựa vào ghế, ngắm bầu trời đêm.

“Người nọ chính là Hàn Vũ Mông sao?” Giản Dao hỏi.

“Không biết.” Bạc Cận Ngôn đáp, ánh mắt thâm thúy.

Anh nghĩ nếu chỉ là nhận lầm thì thôi.

Nhưng nếu quả thật là Hàn Vũ Mông mất tích đã lâu thì sao?

Năm đó cô ấy thoát hiểm như thế nào?

Chạy trốn khỏi tên giết người biến thái ra sao?

Mấy năm nay đi đâu?

Tại sao không đi tìm Từ Ngộ.

Hiện tại lại đột nhiên xuất hiện.

Trong lòng mơ hồ có khí lạnh tiến vào, nhưng ngực lại ấm áp, là Giản Dao ôm chặt lấy anh.

Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn cô. “Chúng ta thật may mắn.” Cô khẽ nói, “Không bị tách ra.”

Bạc Cận Ngôn cảm thấy ngực nhói lên, là loại dịu dàng mà hạnh phúc. Anh cúi đầu hôn trán cô, nở nụ cười, nói: “Cái này cần phải nói sao? Chúng ta đương nhiên sẽ không tách ra, sao anh có thể cho phép loại tình huống này xảy ra chứ? Mặt trời làm sao có thể rời khỏi bầu trời?” Giản Dao không nhịn được mỉm cười.

Hai người lại ôm nhau một lúc, Giản Dao ngủ thiếp đi trong ngực anh. Bạc Cận Ngôn “chặc” một tiếng, đứng dậy cẩn thận ôm cô lên giường, cảm giác đó tựa như ôm một con mèo mềm mại. Hành động đơn giản như vậy lại khiến Bạc Cận Ngôn trong đêm khuya dao động. Anh phát hiện trong đầu mình xuất hiện ý nghĩ hài hước chưa từng có, nhưng lại mơ hồ hi vọng thời gian như vậy trôi càng ngày càng chậm, càng ngày càng dài, vĩnh viễn không chấm dứt.

Sáng hôm sau, Bạc Cận Ngôn tìm đến các ngành giúp đỡ, tìm tòi hết những nơi cô gái kia từng xuất hiện.

Nhưng kết quả khiến cho người ta không thể hài lòng.

An Nham tập hợp tất cả camera, nhưng không có cái nào quay được mặt của người phụ nữ kia, chỉ có bóng dáng mơ hồ ở trên phố.

Nhân viên giám định cũng kiểm tra hết cửa hàng trang phục kia, nhưng không tìm được dấu vân tay nào trùng khớp với Hàn Vũ Mông đã mất tích.

“Lúc ấy cô ấy có đeo găng tay không?” Nhân viên bán hàng nhớ lại, “Hình như không có. Với thời tiết này đeo găng tay, không phải quá kì quái sao?” Nhưng may cho Phó Từ Ngộ, sau khi anh truy hỏi tới cùng, nhân viên bán hàng có ấn tượng khá sâu với cô gái đó, hơn nữa còn xác nhận người đó có bộ dạng hoàn toàn giống với Hàn Vũ Mông trong ảnh.

Tướng mạo giống nhau, nhưng không có dấu vân tay.

Đối với một thám tử mà nói, điều này đáng để suy xét.

Bận rộn hai ngày, Bạc Cận Ngôn cũng không kể tiến triển cho Phó Từ Ngộ, càng không dẫn anh đến hiện trường, miễn cho tâm trạng của anh trở nên thất thường. Bạc Cận Ngôn tính điều tra rõ mới nói cho Phó Từ Ngộ.

Còn bên Phó Từ Ngộ cũng im lặng, có lẽ là đang chờ đợi.

Tối chiều chủ nhật, đúng là thời gian diễn ra Comic-Con(*). Tung tích của cô gái kia chả có thêm chút manh mối tiến triển nào, kéo dài cũng không phải là cách hay. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao quyết định tham gia Comic-Con, tạm gác sang một bên thư giãn.

(*)hội nghị truyện tranh và giải trí đa thể loại

Vừa ra đến cửa, Giản Dao nhận được một cuộc gọi, là Lạc Lang mới quen mấy ngày trước gọi tới,

“Giản Dao, bức thư lần trước em gửi cho anh, tư vấn ba vấn đề pháp luật, anh đã gửi đến hòm thư cho em rồi.” Cho dù qua điện thoại, Giản Dao cũng có thể cảm nhận được trong giọng nói của anh ta chứa ý cười ôn hòa.

“Vâng, cảm ơn anh, Lạc đại ca. Lại làm phiền anh rồi, buổi tối em trở về sẽ đọc.”

“Không có gì.” Lạc Lang cười hỏi: “Phải ra ngoài?”

“Vâng, ra ngoài đi dạo với chồng em.”

“Vây cuối tuần vui vẻ. Sau này có vấn đề gì về pháp luật cứ hỏi anh.”

Cúp điện thoại, trong lòng Giản Dao ấm áp. Trong cục cảnh sát cũng có luật sư tư vấn, dù vẫn phối hợp thuận lợi, nhưng thỉnh thoảng phải đợi mất mấy ngày. Cho nên Giản Dao gần đây học một số tài liệu hay sắp xếp lại hồ sơ, gặp phải vấn đề không hiểu, chỉ cần không phải tài liệu mật, sẽ gửi mail cho Lạc Lang. Anh ta luôn vô cùng kiên nhẫn giải đáp, giúp cho công việc trong tổ không ít. Thường xuyên qua lại, hai người cũng trở nên thân thuộc.

Đương nhiên để tỏ lòng biết ơn, Giản Dao cũng mua một số sách tặng cho Lạc Lang. Là những quyển sách về điều tra anh ta cảm thấy hứng thú. Lạc Lang vui vẻ nhận lấy.

Đối với việc bọn họ qua lại, Bạc Cận Ngôn cũng không quan tâm. Giản Dao cũng nói thẳng: “Anh xem đây, đồng hương của em có thể viện trợ pháp luật từ bên ngoài cho chúng ta cũng là chuyện tốt. Tổ vụ án đặc biệt của chúng ta, chỉ có chính thức bốn người, có thêm một nửa pháp y đang dao động, lại thêm một nửa luật sư bên ngoài, đây mới gọi là công năng thực sự đầy đủ.”

“Vợ à, chúng ta có thể đi hẹn hò được chưa?”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười hỏi.

Giản Dao ngẩng đầu, thấy anh đã thay âu phục, mặc chiếc áo polo và quần vải. Bớt chút lạnh lùng, thêm chút ôn hòa, ánh mắt trong suốt như nước.

Hiện tại không giống như giáo sư tâm lý tội phạm, chỉ giống một thanh niên trí thức phong độ, thanh lịch duyên dáng.

Đây cũng là kết quả mấy năm nay cô dạy dỗ, nếu không trách nam mê âu phục này ngay cả leo núi cũng cảm thấy âu phục giày da rất tốt.

Giản Dao không nhịn được bật cười, để di động vào túi, kéo tay anh: “Đi thôi, ngại Bạc.”

Hai người lái xe đến khu công nghiệp truyện tranh nổi tiếng ngoài ngoại ô Bắc Kinh.

Cửa kính xe mở ra, gió từ từ thổi vào. Trong xe còn bật nhạc, hai người không ngừng nói chuyện. Vậy nên khi tiếng tin nhắn đến, Giản Dao cũng không nghe thấy.

Di động màu bạc nằm trong túi của Giản Dao, màn hình sáng lên rồi tối đi.

Là một tin nhắn phát ra từ dãy số không biết của ai:

“Tuyệt đối đừng đến Comic-Con.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 27

Khu công nghiệp hoạt hình nằm ở phía tây Bắc Kinh, chiếm diện tích rất lớn. Đỉnh sân vận động chính hình cung giống như chim bồ câu trắng tung cánh, mệnh mông cao vọt. Các tòa nhà xung quanh cao thấp hỗn độn. Phía ngoài chính là cánh đồng và rừng cây, màu xanh thanh bình. Bên ngoài sân vận động đồ không ít xe, hôm nay người tới không ít không nhiều. Theo lời An Nham, lễ hội sẽ diễn ra liên tục trong mấy ngày. Giản Dao chưa từng tham gia loại hoạt động này, kéo cánh tay Bạc Cận Ngôn, đi theo con đường nhỏ màu trắng vào trong sân vận động. Trên đường đi gặp không ít học sinh, còn có coser, bọn họ hóa trang thành những chiến sĩ giáp sắt cầm búa mùa may, cô nàng thô đeo tai hồng, cung nữ cổ trang áo trắng bay bay... “Khi học đại học, em cũng hóa trang giống như bọn họ sao?” Bạc Cận Ngôn thích thú hỏi. “Đương nhiên là không.” Giản Dao đáp, “Em đâu có không biết xấu hổ như vậy.”

Trong mắt Bạc Cận Ngôn hiện lên ý cười: “Em rất được người ta yêu thích.”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn anh: “Anh đang khen ngợi hay là tiếc nuối vậy?” “Đây là sự thiên vị của anh.”

Giản Dao không thể nói gì để chống đỡ. Sau khi vào sân vận động thực sự được mở rộng tầm mắt. Mô hình máy bay chiến đấu vũ trụ loại nhỏ, trò chơi VR kì quái, ca múa cổ phong dạt dào biểu diễn... Giản Dao nắm tay Bạc Cận Ngôn, chơi hết cái này đến cái kia. Bạc Cận Ngôn vốn chán nản đến, dần dần cũng hơi thích thú chơi cùng cô. Thậm chí khi chơi một trò, hai người bị một người có bộ dáng học sinh trung học tiêu diệt, rất mất mặt nhưng cảm giác rất mới mẻ rồi đi. Khí chất của Bạc Cận Ngôn thờ ơ lãnh đạm, bề ngoài cao gầy, quả thật là khác biệt với những người xung quanh. Quả nhiên có nữ sinh chú ý tới anh. Giản Dao nghe thấy có cô gái khi đi qua thấp giọng nói: “Đẹp trai quá.” “Mang lại cảm giác như Hắc quân gia vậy...”

Giản Dao liếc anh. Anh nhìn không chớp mắt, hoàn toàn không nghe thấy. Nhưng ở trong này càng lâu, Giản Dao cũng dần phát hiện... Khụ, quần áo của các cô gái coser cũng hờ hang thật. Phần lớn là trang phục trò chơi hờ nửa người, chân dài yếu điệu, mắt to mềm mại. Dường như đi một đoạn có thể chạm tới mấy người, còn có không ít trạch nam vui mừng theo sát bọn họ, hoặc là xin chụp ảnh chung. Trước đó lại có người xin chụp ảnh chung, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đứng cách vài bước chờ. Giản Dao hỏi: “Này, anh có muốn chụp ảnh chung với các cô ấy không?” Bạc Cận Ngôn liếc cô: “Em hi vọng anh cũng ngốc nghếch như họ, đứng bên cạnh người phụ nữ ngực to ngu ngốc, quần áo không chỉnh tề xin chụp ảnh chung?” Giản Dao: “... Em chỉ đùa một chút thôi mà.”

Đi dạo tầm hai ba tiếng, hai người rời khỏi sân vận động, ngồi xuống nghỉ ngơi ở một quán cà phê ngoài trời. “Em có hài lòng với buổi hẹn hôm nay không?” Bạc Cận Ngôn hỏi. Giản Dao mỉm cười: “Hài lòng.” Bạc Cận Ngôn cười, im lặng. Giản Dao hỏi: “Anh nghĩ đến chuyện của Từ Ngộ?” “Ừ.”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cây và đám mây ở phía xa, có đôi khi chân tưởng tựa như chúng ta chứng kiến tất cả trước mắt, rõ ràng nhưng lại xa xôi như vậy. Ánh mắt của cô bị hai coser cách đó không xa hấp dẫn. Đó là ở một góc phòng, xung quanh không có ai, chỉ có hai người bọn họ. Giản Dao thừa nhận, trước kia hiểu biết của mình đối với coser nông cạn. Dù sao khi TV đưa tin, cô nhìn thấy chỉ là một đám quần áo lố lằng, nhưng hôm nay nhìn thấy không ít coser hóa trang thành nhân vật hoạt hình hoặc trò chơi giống y như đúc, rất có khí chất. Cung nữ cổ trang chỉ cần cúi đầu đứng ở đó, đã sinh động như một bức tranh. Chiến sĩ giáp sắt cúi đầu im lặng, giống như cả sân vận động ồn ào náo động chỉ là một chiến trường hoang vu. Điều này khiến Giản Dao sinh ra kính trọng với bọn họ. Hai chàng trai trước mắt chính là như thế. Một người còn trẻ, chỉ lộ mặt bên, cúi đầu, tóc bạc buông sóng vai. Trên người mặc trường bào màu bạc. Người con trai kia còn mái tóc còn mềm mại hơn tóc của Giản Dao, mi tâm dính một điểm hồng, mi thanh mục tú, cả người mặc đồ đen. Quý nửa người trước mặt chàng trai mặc trường bào màu bạc. Từ từ ngẩng đầu, một giọt lệ từ trong hốc mắt chảy xuống. Khí chất tuyệt vời, khuôn mặt như tranh như họa. Hai người im lặng, giống như còn có không khí đau thương quanh quẩn ở xung quanh. Giản Dao nhìn mà giật mình. Bọn họ đang làm gì vậy? Đột nhiên, chàng trai mặc đồ đen đang quý lộ ra vẻ mặt vô cùng đau đớn, hoảng sợ, lấy tay che ngực, khóe miệng cũng đồng thời chảy ra máu tươi, tay kia chỉ vào người trước mặt: “Người... người...”

Chàng trai mặc trường bào bạc lộ ra vẻ mặt vô cùng tàn nhẫn. Chàng trai đồ đen ngã xuống đất, đầu đón thờ dốc, một tay bắt lấy giày người kia: “Sao người có thể...”

Chàng trai mặc đồ bạc đá vào ngực cậu ta, vẻ mặt tàn độc. Xung quanh không có ai nhìn thấy. Giản Dao nhìn trần trối, lập tức đứng lên. Bạc Cận Ngôn chú ý tới, cũng quay đầu lại. Đúng lúc này, chàng trai mặc đồ đen đột nhiên ngẩng đầu, cười lớn đứng dậy từ mặt đất, thè lưỡi liếm “vết máu” ở khóe miệng. Chàng trai mặc đồ bạc vẻ mặt tàn độc biến mất, cũng nở nụ cười, hai người kẻ vai nhau, đi vào trong sân vận động. Giản Dao thở phào, không nhìn được mỉm cười. “Không có gì.” Cô nói, “Là em quá nhạy cảm thôi.”

Uống xong cà phê, hai người đứng dậy đi ra ngoài, trên đường đi qua không ít tòa nhà. Thịnh thoảng nhìn thấy những tấm biển “Phòng làm việc hoạt hình XX”, “Công ty tranh chấp biếm XX”, “Nhóm hoạt hình XX”. Có lẽ rất nhiều nhóm có hoạt động liên quan đến hoạt hình đều tụ tập ở trong này. Vốn dĩ không có gì khác thường, đi qua tòa nhà này, có thể đến bãi đỗ xe, sau đó về nhà. Tuy nhiên đi vào sâu trong mấy tòa nhà, khi xung quanh chỉ còn thưa thớt người đi đường, Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn ra xa. “Sao vậy?” Giản Dao hỏi. “Tại sao cậu ấy lại ở đây?” Bạc Cận Ngôn lăm lăm, bước nhanh đuổi theo. Giản Dao cũng chú ý tới bóng dáng mờ hồ ở góc tường kia lóe lên rồi biến mất, sau đó theo sát. Hai người không ngừng chạy. Lúc này ánh nắng chiều nghiêng nghiêng, sau lưng tòa nhà là ánh sáng vàng rực và triền núi xanh biếc. Chạy theo không bao lâu, Bạc Cận Ngôn chặn được bóng dáng quen thuộc ở góc tường kia. Phó Từ Ngộ xoay người thấy là bọn họ, lộ ra vẻ mặt thư thái. Sau đó lập tức nghiêng đầu nhìn xung quanh, nhưng giữa những tòa nhà hỗn tạp, mỗi con đường đều trống trải, chả có bóng dáng nào. Anh nặng nề thở dài. Bạc Cận Ngôn nhìn thẳng anh: “Là cô ấy?” Giản Dao căng thẳng. Vẻ mặt Phó Từ Ngộ vừa chán nản vừa kích động: “Đúng vậy! Tổ đang đi linh tinh trên đường, ai ngờ lại thấy cô ấy. Tổ nhìn thấy cô ấy lái xe, nên tổ lái theo đến nơi này. Nhưng vừa đến gần khu hoạt hình thì mất dấu...”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Chương 28

Lúc hắn chết vô cùng đẹp y như hắn luôn ao ước. Hắn là người đàn ông đẹp nhất tôi từng gặp. Mái tóc dài đen mềm mại hơn nữ sinh, nghe nói mỗi ngày hắn đều cẩn thận chăm sóc. Làn da hắn bị viên đạn xuyên qua tôi chạm vào vẫn nóng nả. Đẹp nhất là ánh mắt của hắn, trong suốt như nước hồ mùa thu. Cho dù là người thiếu lãng mạn như tôi, liếc mắt một cái, tim cũng đập thình thịch. Nhưng hắn thật đẹp, cũng quá kiêu ngạo. Cho nên không hợp với đám đông. Không ai thích hắn, ngoài đàn ông hoặc phụ nữ muốn lên giường với hắn. Nhưng hắn cũng không để cho bất cứ ai chạm vào mình. Sau đó hắn chết, máu tươi từ trong ngực hắn gầy yếu nhọt nhọt trào ra. Tôi thấy chúng nhuộm thành biển. Giống như ghi lại tội ác của đám chúng tôi vậy. Dục vọng là tội, xuôi theo dòng nước là ác. Quân nói như thế. Tôi ngẩng đầu nhìn thấy trời xanh bao la. Dưới sân khấu chỉ có lác đác người xem. Bọn họ nhìn thấy khuôn mặt hóa trang của tôi, không ngừng ghi di động chụp ảnh. Tôi đặt dao lên vai, tôi nhìn nền đất xi măng, lại giống như nhìn thấy thi thể khắp nơi trên chiến trường. Tôi nhìn cơ thiếp đối diện, lông mày nàng đen đậm, nóng bỏng như lửa. Bộ quần áo màu đỏ che hết cơ thể trắng nõn mềm mại, nàng xấu hổ đi tới, đem một ly rượu đưa cho tôi. Tôi khàng khại cười, giống như một tướng quân chân chính. Mặc dù ở trong hiện thực tôi chỉ là một lập trình viên sắp làm cho một công ty nhỏ, nhưng ở trên sân khấu, tôi có thể trở thành tướng công hàng vạn thành. Tôi nghĩ, thực ra chúng tôi không có gì khác biệt. Cho dù chỉ một nghìn tệ cũng có thể làm cho chúng tôi từ bỏ giấc mộng. Nhưng tôi thực sự thích thể giới mơ mộng này. Tôi nhận lấy rượu, giao bôi với nàng, uống một hơi cạn sạch. Tiếp đó, có lẽ tôi nên ôm lấy thắt lưng nàng, màn trình diễn không hấp dẫn quá nhiều người xem này sẽ chấm dứt. Tôi không nhúc nhích được. Con đau mãnh liệt từ trong ngực bụng, từ sâu trong mạch máu kéo tới. Tôi nghe thấy tiếng thở của mình, tiếng khán giả chụp ảnh, tôi giữ lấy cổ họng, muốn nôn ra. Ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt của nàng cũng giống tôi. Nàng chống tay vào bàn, ánh mắt của nàng cũng hoảng sợ như tôi. “Trong nước...” Tôi khàn giọng, ngã xuống đất. Nàng cũng ngã xuống. Sau đó tôi mất đi ý thức. Trong mơ hồ, dường như nghe thấy tiếng ủng hộ của khán giả. Tôi thực sự muốn mắng, không phải là già, là thật đấy. Chúng tôi thực sự bị hạ độc chết. Chết ở trên sân khấu cuối cùng chúng tôi yêu thích, lại cũng sắp từ bỏ. Sau đó, chợt nghe thấy mấy bạn trong nhóm ở phía sau sân khấu hét lên, tiếng khán giả ồn ào. Sau đó không nghe thấy gì hết nữa. Ba người Bạc Cận Ngôn tiếp tục tìm kiếm, nhìn thấy tình hình ở một sân khấu nhỏ cách đó không xa. “Bên kia có chuyện gì thế?” Giản Dao ngẩng đầu nhìn. Phó Từ Ngô chạy tới đầu tiên. Hiện tại biển động nhỏ cũng đủ để làm anh kinh động. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đuổi theo. Bọn họ không nghĩ tới lại nhìn thấy thi thể ở chỗ này. Hơn nữa còn là hai người. Lúc này đã là chạng vạng, du khách trong sân vận động đến khá nhiều. Ngoài sân vận động dựng tạm sân khấu nhỏ hấp dẫn không ít người. Mấy coser cổ trang, bộ dáng bị dọa choáng váng, đứng bên cạnh thi thể. Khán giả cũng châu đầu ghé tai, nhìn hai người nằm trên mặt đất, không dám tới gần. Phó Từ Ngô bước nhanh tiến đến, kiểm tra mạch đập hơi thở của đôi nam nữ kia, lắc đầu với Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn nói với Giản Dao: “Bảo cảnh sát.” Sau đó cũng ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể kiểm tra, đồng thời nói với ba coser bên cạnh: “Đứng im, đừng chạm vào thứ gì hết.”

Khán giả lại được một trận kích thích. Một coser nữ bật khóc: “Bọn họ chết rồi?” Chàng trai hỏi: “Các người là ai?” Giản Dao báo cảnh sát xong, rút thẻ cảnh sát cho bọn họ xem: “Đã xảy ra chuyện gì?” Chàng trai thứ ba run rẩy đáp: “Chúng tôi là một nhóm. . . Vừa rồi bọn họ đang biểu diễn, đột nhiên. . . như vậy.”

Giản Dao tìm được dải dây cách ly ở bên cạnh, nhanh chóng vây quanh sân khấu lại. Người xem bên cạnh vây quanh càng ngày càng nhiều, quả thực sắp sục sôi. Thói quen nghề nghiệp của Phó Từ Ngô hoàn toàn áp đảo, thoát nhìn đã tạm thời ném chuyện của Hàn Vũ Mông ra sau đầu. Anh cẩn thận xem xét thi thể, thấp giọng nói với Bạc Cận Ngôn: “Bước đầu nghi ngờ là trúng độc, hai người lập tức từ vong.”

Bạc Cận Ngôn đứng lên, nhìn quét nhanh một vòng, ánh mắt dừng trên mặt ba coser kia, cuối cùng dừng ở đám người vây xung quanh. Lúc này, phó tổ trưởng tổ vụ án tâm lý tội phạm đặc biệt danh tiếng lẫy lừng trong hệ thống công an, Phương Thanh đang ở ngoại ô Bắc Kinh xem quay phim, nhưng tình hình không giống như anh ta tính trước. Anh ta cố ý coi áo jacket thường mặc đứng lẫn trong đám đông, biết trước kia Kim Hiểu Triết không thích đáng về cổ lỗ của anh. Hôm qua anh ta thậm chí còn đi dạo cửa hàng mua áo phong mới, lại còn cắt tóc. Sáng nay nhìn vào gương, cảm thấy vô cùng có tinh thần, mới đi mua bó hoa mận thiên tình (*), ngồi xe buýt đi tàu điện ngầm rồi lại đổi xe buýt cuối cùng mới tới được địa điểm quay phim trong truyền thuyết này. (*)

Không nghĩ tới bảo vệ canh giữ tầng tầng lớp lớp ở bên ngoài, không cho người không có nhiệm vụ như anh ta đến gần. Đúng vậy, ngoài anh ta, bên ngoài dải cảnh giới còn có ít nhất gần trăm người hâm mộ, đa số là các cô gái trẻ tuổi, cũng có một số đàn ông. Bọn họ hô to tên Kim Hiểu Triết, giương biểu ngữ cầm hoa, đứng từ xa trông thấy nơi quay phim có động tĩnh gì, đều có thể khiến bọn họ hét chói tay vỗ tay không thôi. Mặc dù Phương Thanh là người cao nhất trong đám ấy, nhưng cũng không hề lạc lõng. Có một số cô gái nhìn thấy anh ta cười trộm, còn nói đẹp trai quá. Cũng có cô gái tới gần anh ta: “Chú à, chú cũng là Kim Phấn sao?” Phương Thanh liếc cô gái. Kim Phấn cái mọy cơ, tôi là kim chủ đây! (**) (**) Kim Phấn: Fan của Kim Hiểu Triết Còn Phương Thanh bảo kim chủ ở đây mang nghĩa là chủ nhân của Kim Hiểu Triết aka người yêu đó Anh ta vốn tính chuẩn đến phía sau chỗ họ quay phim, đứng ở xe quản lý chờ Kim Hiểu Triết kết thúc công việc, đột nhiên xuất hiện khiến cô vui mừng. Hiện tại xem ra có lẽ không được rồi. Cũng không phải chưa từng nghĩ tới việc lấy thẻ cảnh sát, có lẽ sẽ dọa được mấy nhân viên an ninh xông vào, nhưng Kim Hiểu Triết luôn chán ghét anh ta độc tài như vậy, nên anh ta không dám. Cuối cùng, anh ta rời khỏi đám người, tìm chỗ râm mát ngồi xổm xuống, một tay cầm hoa, tay kia hút thuốc. Bà xã của anh nổi tiếng thật đấy. Khó chịu lại muốn cười, ngẩng đầu nhìn, lại chỉ có thể thấy được camera mờ nhạt trên bãi đất trống, cùng với mấy bóng người, nhưng gần được đến thế này cũng đủ cho anh ta cảm thấy ấm áp, thỏa mãn rồi. Nghĩ vậy, anh ta lấy bút từ trong túi ra, viết xuống một ít, sau đó kẹp vào trong hoa, lại lén đi tìm một bảo vệ thoát nhìn thành thật, quấy rầy, đưa cho người ta một trăm tệ, nhờ chuyển hoa hộ, dặn nhất định phải để ở xe quản lý của Kim Hiểu Triết. Bảo vệ lạng lẹ nhận lời. Vừa bước lên xe buýt quay về nội thành, Phương Thanh nhận được điện thoại của Giản Dao: “Được, tôi lập tức đến ngay.” Cúp điện thoại quay đầu lại, thấy đã không còn nhìn rõ đám người, nơi cô đứng nữa. Có lẽ phải đến khi bầu trời tối đen, tổ quay phim mới kết thúc công việc. Đoàn người trở lại xe quản lý, trợ lý “chặc” một tiếng nói: “Sao chỗ này lại có một bó mận thiên tình thế này?” Người đại diện cười nói: “Là fan cuồng nào trộm đưa vào rồi, biết được Kim Hiểu Triết của chúng ta thích nhất mận thiên tình.”

“Chỗ này còn có tờ giấy nè.” Trợ lý nói. “Ném đi.” Người đại diện nói, “Không có gì hay để xem đâu.”

Một bàn tay trắng như ngọc nhận lấy tờ giấy, một lát sau nhét tờ giấy vào trong túi. Thành viên tổ vụ án đặc biệt và đội cảnh sát hình sự thành phố nhanh chóng tập hợp đến hiện trường. “Về cơ bản đã thăm dò xong vụ án.” Một nhân viên điều tra phụ trách khám nghiệm hiện trường báo cáo: “Hai người chết tên Lục Quý, Dung Hiểu Phong, cùng với đám bạn Hứa Sinh, Tưởng Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa đều là thành viên nhóm hoạt hình Nguyệt Ảnh. Bọn họ đều tốt nghiệp đại học Nam Hoa. Hôm nay tham gia biểu diễn cosplay ở Comic-Con, Lục Quý, Dung Hiểu Phong uống nước có độc, lấy từ bình nước trong phòng làm việc của bọn họ. Chuyện xảy ra bất ngờ, Lục Quý và Dung Hiểu Phong còn đang biểu diễn trên sân khấu, sau khi uống xong nước, lập tức từ vong.”

“Phòng làm việc ở vị trí nào?” Phương Thanh hỏi. “Ngay ở phía Bắc khu hoạt hình.”

“Lập tức phong tỏa.” Phương Thanh nói. “Rõ.”

“Dấu vân tay thì sao?” “Cái chén là đạo cụ thường dùng trong phòng làm việc, bước đầu pháp y kiểm tra thì ngoài dấu vân tay của người chết ra không phát hiện thấy dấu vân tay khác. Còn dấu vân tay ở chỗ khác cần kiểm tra toàn diện.”

“Lập tức cắt móng tay của ba người bọn họ và hai người chết để kiểm tra.”

“Rõ.”

Nhóm nhân viên hiện trường làm việc nghiêm túc, quần chúng vây xem cũng dần bị đuổi tản ra. An Nham ngồi ở một bên, đang tập hợp camera trên sân vận động xem có camera nào quay được quá trình xảy ra vụ án. Phương Thanh đi đến bên cạnh Bạc Cận Ngôn hỏi: “Anh thấy thế nào?” “Là người quen gây ra.” Bạc Cận Ngôn thần nhiên đáp. Phương Thanh gật đầu: “Hung thủ quen thuộc tình hình phòng làm việc, quen thuộc thói quen làm việc, thậm chí cả quá trình biểu diễn của bọn họ.”

“Hiện tôi nghĩ...” Bạc Cận Ngôn nói, “Ngay từ đầu vụ án đã có phương hướng rõ ràng như thế, hung thủ hoặc là vô cùng ngu xuẩn hoặc là... vô cùng tự tin có thể thoát khỏi sự điều tra của chúng ta.”

Phương Thanh ngăn ra, ngừng đầu nhìn cùng Bạc Cận Ngôn, chỉ thấy ba người Hứa Sênh, Tường Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa đều bị tách ra chịu sự tra hỏi của cảnh sát. Ba người đều đã gỡ bỏ lớp hóa trang, Hứa Sênh là một cô gái cao gầy, tướng mạo bình thường, thoát nhìn cũng có vẻ hiền lành, trước đó vai diễn cô ta cosplay là một nữ pháp sư. Tường Học Nhiễm tướng mạo nhả nhả, đeo kính mắt gọng vàng, thoát nhìn bình tĩnh nhất, vừa rồi cậu ta cosplay chính là một gã công tử cổ đại. Vóc dáng của Văn Hiểu Hoa hơi nhỏ con, làn da ngăm đen, thoát nhìn hoảng loạn nhất, mặt cũng đỏ bừng, trả lời nghi vấn của cảnh sát. Lúc này Bạc Cận Ngôn lại chú ý tới Giản Dao xoay lưng về phía anh, đứng yên ở cách đó không xa. Anh đi qua: “Sao vậy?” Giản Dao bỏ đi động xuống, tìm đập nhanh. Trước khi gọi điện thoại báo cảnh sát, vô cùng vội vàng, cô chưa kịp mở tin nhắn kia ra đọc. Cô đưa đi động cho anh, về mặt nghiêm trọng. Bạc Cận Ngôn nhận đi động lặng lẽ nhìn, ngừng đầu nhìn cô. Giản Dao khẽ lắc đầu, ý bảo là mình cũng không biết ai gửi tới. Bạc Cận Ngôn xoay người đưa đi động cho An Nham: “Điều tra.” An Nham nhận lấy đi động, nhìn thấy cũng sững sốt. Phương Thanh ở bên thăm dò, chợt ngừng đầu lên nhìn hai người Bạc Cận Ngôn. Tuyệt đối không thể đến Comic-Con? Đây là cảnh cáo hay thị uy? Giản Dao nói: “Cận Ngôn, em rất bối rối. Tất cả chuyện này...”

“Không cần bối rối.” Tay anh khẽ đặt lên vai cô, “Phía sau tất cả điểm đáng ngờ chắc chắn đều có nguyên nhân rõ ràng. Cho dù chúng tầng tầng lớp lớp, chỉ cần chúng ta xuất phát từ giờ, đi từng bước một sẽ vạch trần được chân tướng.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 29

Đây là một căn phòng làm việc được xếp đặt rất ấm áp. Tuy diện tích không lớn, nhưng tường đều được sơn màu vàng, trần nhà màu trắng còn vẽ sao và cá. Trang thiết bị không nhiều lắm, giá sách được tạo thành từ những khối gỗ vuông hỗn tạp, được kê sát vào tường. Một chiếc bàn vuông gỗ nâu, ghé tựa có màu sắc sáng. Không trải thảm, nhưng sàn nhà lát gỗ mang lại vẻ êm dịu và trang nhã. Nhưng lúc này trong phòng làm việc hơi lộn xộn. Đồ đạc, đạo cụ chất đống ở một góc, không có ai dọn dẹp. Trên bàn để sách lung tung, tài liệu, hộp thức ăn nhanh. Sàn nhà cũng không còn sáng bóng, có lẽ đã lâu không được lau dọn rồi. Bạc Cận Ngôn giờ tay sờ cửa sổ, cũng hơi bụi. Nhân viên hiện trường đang bận rộn trong phòng, Phương Thanh đứng ở cạnh cửa, cúi đầu quan sát khung cửa. Giản Dao giống như Bạc Cận Ngôn cũng quan sát cẩn thận từng góc phòng làm việc. Ba người Hứa Sênh, Tường Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa đứng ở ngoài phòng cùng một cảnh sát. Sắc mặt bọn họ mờ hồ trong bóng chiếu, đều im lặng, bóng dáng tiêu điều. “Đây là cái gì?” Giản Dao chỉ vào dấu vết mờ trên tường. Có chỗ màu sắc rõ ràng sạch sẽ mới mờ hơn so với tổng thể bức tường. “Ảnh chụp.” Bạc Cận Ngôn nói ra đáp án, “Đi hỏi bọn họ xem ảnh chụp ở đâu?” “Lần trước quét dọn vệ sinh ném hết đi rồi.” Tường Học Nhiễm đáp. Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa bên cạnh cậu ta đều im lặng. Giản Dao nhìn sắc mặt bình tĩnh khác thường của cậu ta, lại hỏi: “Là ảnh gì?” Tường Học Nhiễm hơi miễn cưỡng nhếch môi, đáp: “Ảnh hoạt động, phong cảnh... cũng chả dùng để làm gì.”

“Vậy... có thể cung cấp cho chúng tôi những tấm ảnh lưu trong máy tính không?” Tường Học Nhiễm ngừng một chút, nói: “Hẳn là có thể.” Liếc mắt với Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa: “Để lát nữa chúng tôi tìm xem.”

Giản Dao nói: “Cám ơn.”

Sau đó cô bỗng nhiên hỏi: “Mấy em cũng cảm thấy những tấm ảnh đó vô dụng sao?” Cô hỏi hai người kia. Hứa Sênh cúi đầu, sau đó gật đầu. Mặt Tường Văn Hoa hơi đỏ, đáp: “Vâng, đúng vậy.”

Giản Dao quay lại trong phòng, khi đi qua Phương Thanh, anh ta đang tựa vào cửa suy nghĩ sâu xa. “Có phát hiện gì không?” Giản Dao hỏi. Phương Thanh nở nụ cười, nói: “Chưa có phát hiện gì.” Sau đó hạ giọng nói: “Dựa theo lời của ba người bọn họ, chỉ có năm người họ có chìa khóa. Tôi không phát hiện có dấu vết băng dính, vết xước, hay cơ quan gì trên cửa sổ... Nói cách khác trừ khi mất tôi bị mù, nếu không thì không thể có người thứ sáu xâm nhập hoặc xây dựng mặt thất tiến vào hạ độc.”

Giản Dao trừng mắt nhìn, thấp giọng cảm thán: “Làm tốt lắm.”

Phương Thanh liếc cô: “Sao hai vợ chồng cô đều có chung giọng điệu như thế?” Giản Dao: “... Có sao?” Ngẩng đầu nhìn, Bạc Cận Ngôn đang lấy ra một đồ trang trí nhỏ trong đồng hồ đặc. Là một tiểu hòa thượng ngây thơ màu sắc rực rỡ. Trước kia Giản Dao từng nhìn thấy trong cửa hàng, giá cả không hề thấp, phải hơn hai trăm. Có lẽ là vì bị ném lung tung nên vật trang trí bị bẩn, còn có không ít vết xước. Bạc Cận Ngôn bỏ vật trang trí xuống, khẽ nói với cô: “Nơi này chả thú vị chút nào.”

Giản Dao suy nghĩ, đáp: “Vâng.”

Bạc Cận Ngôn nói tiếp: “Thật thú vị, phạm vi kẻ tình nghi của chúng ta dường như càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng rõ ràng.”

Giản Dao sờ cằm, trạng thái trầm tư, sau đó nói: “Em nhớ rõ lúc xảy ra vụ án thành cổ, anh đã từng nói: quan sát một số chuyện nhỏ nhặt, dùng cách bí ẩn liên hệ. Hiện tại cũng giống như vậy. chân tướng bị từ vong và thời gian che giấu lộ ra mỉm cười trào phúng với chúng ta.”

Hai người liếc nhau, đều nở nụ cười, Bạc Cận Ngôn nhìn cô vẫn còn bộ dáng nghiêm túc, “chặc” một tiếng. “Em không ngừng học tập anh, hơn nữa trở nên càng ngày càng giống anh.” Anh thấp giọng nói. Giọng nói trầm thấp khiến tim Giản Dao đột nhiên đập mạnh. Quay mặt đi, chống lại sự trêu chọc tình cờ của anh. Chứng cứ vắng mặt của ba người cũng nhanh chóng được điều tra rõ ràng. Nước là do Văn Hiểu Hoa mua ở cửa hàng tiện lợi gần đó ngày hôm qua. Cửa hàng có nhiều loại nước, nước là do Văn Hiểu Hoa tự mình chọn. Hôm qua ba người đều chuẩn bị ở trong phòng làm việc, ra ra vào vào, cho nên ai cũng có khả năng hạ độc. Hơn nữa phòng thí nghiệm cũng đã kiểm tra mấy chai nước còn lại, toàn bộ đều bị tiêm hóa chất vào. Vị trí phòng làm việc ở góc tương đối hẻo lánh, không có camera ở cửa. Rồi khỏi hiện trường, Giản Dao nhìn ba người Trưởng Học Nhiệm lên xe cảnh sát. Lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối đen, sắc mặt ba người bọn họ dưới ánh đèn đều lộ ra vẻ âm trầm, âm đạm. Bọn họ không nói chuyện với nhau, cũng không nhìn nhau, dường như trong lòng đều có tâm sự. Còn Bạc Cận Ngôn đứng ở cửa phòng làm việc, nhìn chậu hoa bên cửa sổ, đất đã bị đào hết ra, chỉ còn chậu không. Dường như còn mấy đóa hoa cúc không biết héo rũ đã bao lâu rồi, dường như chúng từng có hình dáng vô cùng đẹp đẽ. Anh nhặt một đóa hoa lên, nhìn mấy lần, im lặng. “An Nham không tìm được hình ảnh theo dõi Hàn Vũ Mông!” Phó Từ Ngộ hơi thất vọng, lại hơi không cam lòng ngồi xuống đối diện Bạc Cận Ngôn. Lúc đó đã là hơn mười giờ đêm, Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn Phó Từ Ngộ: “Cậu đi về trước đi, tớ sẽ nhìn thay cậu.”

“Tớ muốn ở lại chỗ này.” Phó Từ Ngộ đáp. Bạc Cận Ngôn lại nở nụ cười, nói: “Nếu cậu sớm gia nhập đội một chút, hiện tại có lẽ đã có thể danh chính ngôn thuận ở lại chỗ này.”

Phó Từ Ngộ cũng cười: “Này, đủ rồi! Không giúp đỡ người mà còn thừa nước đục thả câu.”

Hai người im lặng một lát, Bạc Cận Ngôn nói: “Trở về nghỉ ngơi đi. Nếu cô ấy không muốn gặp cậu, cậu có đau khổ chờ cũng không được. Nếu cô ấy muốn gặp cậu, nhất định sẽ xuất hiện.”

Phó Từ Ngộ lườm anh: “Cậu càng ngày càng giống cao thủ tình trường đặc đạo.”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Tớ làm chuyện gì mà không phải là cao thủ chứ?” Phó Từ Ngộ cười, cuối cùng vẫn đứng dậy trở về, Bạc Cận Ngôn lại dặn dò: “Đừng tự đi tìm cô ấy nữa, đừng cả ngày đến nơi cô ấy từng xuất hiện. Chăm sóc tốt cho bản thân.” Phó Từ Ngộ cười nói: “Tớ sẽ cố gắng hết sức.”

Anh đi không bao lâu thì Giản Dao vào, hỏi: “Từ Ngộ đi rồi.”

“Ừ.”

Giản Dao ngồi xuống, khẽ than: “Người phụ nữ kia rốt cuộc muốn làm gì?” Bạc Cận Ngôn cũng không đáp hỏi lại: “Hai lần cô ấy xuất hiện trước mặt Từ Ngộ, nhưng đều không bị camera chụp lại. Em có hiểu nó có nghĩa gì không?” Giản Dao sững sờ. Bạc Cận Ngôn thần nhiên nói: “Tức là ‘cô ấy’ là cao thủ phản điều tra.”

Giản Dao im lặng một lúc lâu, nói: “Anh nói xem tin nhắn kia liệu có phải là cô ấy gửi cho em không? Nhưng tại sao không gửi cho Từ Ngộ mà là em chứ?” “Bà Bạc.” Bạc Cận Ngôn thần nhiên nói, “Nhà chúng ta điều tra án không dựa vào suy đoán.”

Giản Dao lườm anh. “Phương Thanh đã tách riêng ba người bọn họ ra rồi.” Cô nói, “Hơn nữa còn đem kết quả điều tra không có khả năng người thứ sáu xâm nhập hiện trường tiết lộ lộ mờ cho bọn họ. Hiện tại phải làm thế nào?” Bạc Cận Ngôn đứng lên, đáp: “Để bọn họ đợi thêm một lát.”

Giản Dao nở nụ cười: “Phương Thanh cũng có ý như vậy. Hai người các anh thật ăn ý.”

“Nếu không anh có thể chọn anh ta sao?” “Anh đi đâu vậy?” Giản Dao hỏi. Bạc Cận Ngôn cầm lấy áo khoác: “Anh đi xuống dưới một lúc.”

Giản Dao nhìn mặt bên của anh, thời điểm Bạc Cận Ngôn muốn đi dạo một mình thực sự không nhiều lắm. “Em cũng đi.” Cô đuổi theo. Tổ vụ án tâm lý tội phạm đặc biệt tuy thuộc về Bộ công an, nhưng bình thường khi làm việc đều có liên hệ chặt chẽ với cục cảnh sát hình sự thành phố. Dưới cục có một sân thể dục. Tối nay sương mù dày đặc, mưa bụi lất phất. Dưới ngọn đèn u ám, chiếu xuống đường chạy yên tĩnh. Bạc Cận Ngôn chậm rãi đi đằng trước, Giản Dao theo sau. Cô nghĩ có lẽ là anh đang lo lắng chuyện Phó Từ Ngộ. Nếu không còn ai có thể khiến anh lo âu đây? Một lát sau, Giản Dao đi lên trước bám lấy vai anh: “Cận Ngôn, công em”

Trong lòng Bạc Cận giống như bị bao phủ bởi làn sương mù lạnh lẽo, vắng lạnh quanh quẩn, nghe thấy yêu cầu của cô, trong lòng nóng lên, hơi cúi người, để cho cô leo lên, sau đó dễ dàng công cô, tiếp tục đi về phía trước. Cô vui mặt vào tấm lưng rộng lớn của anh, khẽ cười. Khóe miệng Bạc Cận Ngôn cũng có ý cười. “Em nặng lên rồi.” Anh thần nhiên nói. Giản Dao lấp bắp kinh hãi: “Anh... xúc giác của anh tốt như vậy?” Gần đây đúng là cô tăng lên hai cân, có lẽ do đi ăn với đám người Phương Thanh An Nham... “Xúc giác của anh luôn rất tốt.” Anh nói. Giản Dao khẽ “hừ” một tiếng. Cô ghé vào lưng anh, không nói gì nữa. Bên cạnh thỉnh thoảng có người chạy bộ qua, Bạc Cận Ngôn nhìn không chớp mắt. Giản Dao hơi ngượng, “Thả em xuống đi.”

“Anh còn muốn cống thêm một lát.”

“Vâng...”

Lại cống một đoạn ngắn, anh bỗng nhiên dùng ngón tay cái khẽ vuốt vào trong đùi cô. Ngứa quá lại còn tê dại, như bắt cần, lại như khiêu khích mê hoặc nào đó. “Đừng làm vậy.” Giản Dao đỏ mặt. “Chỉ là đột nhiên muốn làm như vậy.” Anh thấp giọng nói. Sương mù phủ vào mặt, man mát, lạnh lạnh. Hai người im lặng một lát, Giản Dao nói: “Aiz, em công anh nhé?” Đề nghị này hơi bị thú vị, Bạc Cận Ngôn thả cô xuống. Giản Dao xoa tay, đi lên trước mặt anh, hơi cúi lưng. Bạc Cận Ngôn không khách khí leo lên, nhưng hai chân vẫn chạm đất. “Á...” Giản Dao cắn răng, công anh đi về phía trước mấy bước. “Oh.” Bạc Cận Ngôn khen ngợi, “Không nhìn ra bạn gái của anh còn rất có năng lực bạn trai.” (*) (*) từ được sử dụng rộng rãi trên mạng mô tả chàng trai chu đáo, ầm áp, phong cách đàn ông bá đạo Giản Dao bị trêu nở nụ cười: “Lại là danh từ mới trên mạng anh nghe được từ chỗ An Nham?” “Đúng vậy.” Lại đi mấy bước, Giản Dao thực sự không kiên trì được nữa, trước mặt là thâm cò, định bỏ anh xuống, ai ngờ anh không buông tay. Giản Dao không đứng thẳng được, bị anh nhân cơ hội đó kéo xuống, cả hai đều ngã xuống cò. Anh ôm cô không buông tay. Giản Dao: “Anh làm gì vậy?” Trong bóng đêm u ám, anh nhìn cô, đôi mắt sáng như sao: “Nhìn mặt cô, anh bỗng nhiên rất muốn ôm em. ... Lăn một lát.”

Giản Dao: “...”

Đối mặt với Labrador Bạc, Giản Dao không thể nói lại. Hai người không làm gì hết, chỉ nằm trên cò, Giản Dao tựa vào ngực anh. “Anh đừng lo lắng.” Cô khẽ ghé vào lỗ tai anh nói, “Từ Ngộ là người tốt như vậy, cho dù lần này điều tra kết quả như thế nào, em cảm thấy anh ấy nhất định sẽ có cuộc sống hạnh phúc.” “Ừ, anh cũng cho rằng như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lân (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Chương 30

“Phòng làm việc hoạt hình Nguyệt Ánh được thành lập hai năm trước.” Phương Thanh nói, “Thực ra cũng không có đăng kí chính thức, chỉ là sở thích của mấy sinh viên, tự thành lập nhóm. Ở trong giới cũng có chút danh tiếng.”

Trong phòng họp, các cảnh sát cúi đầu ghi chép. “Theo lời ba kẻ tình nghi, thành viên chủ chốt của bọn họ là năm người.” Phương Thanh chậm rãi nói. Một cảnh sát khác nói: “Chúng tôi cũng đã cơ bản hỏi thăm được hoàn cảnh của năm người, đều là sinh viên đại học Nam Hoa, Trường Học Nhiệm và nạn nhân nữ Dung Hiểu Phong đều tốt nghiệp năm ngoái, công tác gần một năm. Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa và nạn nhân nam Lục Quý đều là năm nay tốt nghiệp. Điều kiện kinh tế trong nhà bình thường, không đủ để cho bọn họ tiếp tục sự nghiệp cosplay sau khi tốt nghiệp. Phòng làm việc này cũng sắp giải tán.”

“Vụ án lần này có thể có liên quan đến việc bọn họ phải giải tán không?” Một cảnh sát nữ hỏi. Người cảnh sát nói: “Tôi thấy không có khả năng. Rất nhiều người khi học đại học đều có chút sở thích, sau khi tốt nghiệp đều từ bỏ vì hiện thực, gia nhập xã hội. Không thể bởi vì chuyện này mà giết người đầu. Lúc học đại học tôi còn chơi cho ban nhạc đấy. Hiện tại ngay cả khúc đơn giản nhất cũng không đàn được.”

Cảnh sát khác nở nụ cười, trêu ghẹo nói: “Lão Trương, không thể tin được anh còn từng có ước mơ như vậy.”

“Đúng vậy, còn mạnh mẽ hơn chúng tôi rất nhiều.”

Phương Thanh cười nói: “Ở thời đại hiện nay, việc mất đi ước mơ cũng là chuyện thường gặp.”

Lời này khiến mọi người im lặng, ngay cả An Nham luôn cúi đầu cũng phải ngẩng đầu lên liếc anh ta. Một cảnh sát già cảm thán: “Bọn họ đều là những đứa trẻ, khi học đại học theo đuổi đam mê và ước mơ, ai nghĩ rằng lại phải bồi thường bằng tính mạng?”

Phương Thanh nói: “Vụ án đã qua tám tiếng, kết quả bước đầu điều tra là:

Năm người đều không có công việc ổn định, sinh viên bình thường, gia cảnh bình thường, không có khoản thu mờ ám. Không có động cơ giết người rõ ràng. Không có bằng chứng ngoại phạm. Cho dù là người chết hay người sống, trong móng tay đều không có gì. Ngoài ra, chúng tôi từng trao đổi với bọn họ thì được biết chìa khóa phòng làm việc cũng không giao cho người khác. Không có khả năng người ngoài đánh chìa khóa xâm nhập.”

Tất cả mọi người im lặng. Một vụ án nhìn thì đơn giản, nhưng lại lâm vào cục diện bế tắc khi điều tra. “Còn cần điều tra thêm” Phương Thanh nói. Tất cả mọi người gật đầu. “Nhưng có thể khẳng định ba người bọn họ có bí mật che giấu chúng ta.” Phương Thanh nói. Mọi người đều đồng ý với điều này. Một cảnh sát nói: “Nếu nhiệt tình với cosplay như vậy, một thời gian trước đó lại đột nhiên ném hết tất cả ảnh kỉ niệm trong phòng làm việc, thực sự không thích hợp. Hơn nữa bạn trong nhóm chết, phản ứng của ba người bọn họ đều rất kì lạ. Vô cùng hoảng sợ giống như đang cố hết sức trốn tránh gì đó.” Tan họp, Phương Thanh và An Nham cùng ra khỏi phòng họp. Từ xa đã nhìn thấy trong hành lang có người tranh cãi ầm ĩ, có người khóc lóc. “Là cha mẹ của nạn nhân Lục Quý và Văn Hiểu Hoa. Gia đình những người khác đều ở nơi khác, cha mẹ còn chưa đến.” Một cảnh sát giải thích. “Bảo nó không cần chơi cái biểu diễn quý quái này, học hành, tìm công việc cho tốt mà không chịu nghe!” Cha Lục Quý ngồi trong hành lang gào khóc. Ông mặc chiếc áo sơ mi đã hơi cũ, bên trong là áo may ô trắng dân BJ thường mặc, vừa nhìn đã biết gia cảnh không dư dả. Mẹ Lục Quý ngồi bên cạnh, khóc đến mức mất tiếng. “Hiện tại xong rồi! Toàn bộ xong rồi! Con của tôi!” Ông Lục hét lên, “Nhà này xong rồi! Lục Quý! Con chơi cái này làm gì! Tôi hận

không ngăn nó! Con ơi, học hành cho tốt tìm công việc ổn định thì hiện tại cha mẹ đã không cần phải người đầu bạc tiền người đầu xanh!” Cha mẹ Văn Hiểu Hoa thoát nhìn yên lặng hơn, quần áo cũng tốt hơn, nhưng có lẽ là đến cục cảnh sát, hai người đều rất khắt khe, bắt lấy một cảnh sát hỏi: “Khi nào Hiểu Hoa của chúng tôi có thể đi được? Bạn học của nó chết thì liên quan gì đến nó chứ? Mau thả con chúng tôi ra!” Người cảnh sát định an ủi, ai ngờ ông Lục ở bên cạnh nghe được, lập tức đi về phía đó, tóm lấy áo ông Văn: “Con tôi đã chết rồi, tại sao con ông vẫn còn sống chứ? Hạ độc, bọn chúng nói là hạ độc! Có phải do con nhà các ông làm không? Mợ nó! Tại sao con tôi chết mà con ông vẫn sống tốt chứ!”

Ông Văn thoát nhìn là phần tử trí thức, mặt cũng đỏ lên, dùng sức thoát khỏi tay ông Lục: “Ông là đồ thần kinh! Con ông chết thì liên quan gì đến nhà tôi!” Bà Văn cũng đi lên hỗ trợ, bà Lục thấy thế càng khóc nhiều hơn. Cảnh sát vội vàng khuyên can. Vô cùng hỗn loạn. Phương Thanh và An Nham vẫn lặng lẽ quan sát. “Hai gia đình này đều bị phá hủy rồi.” Phương Thanh nói, “Cậu nói xem rốt cuộc thương hại là cái gì?” An Nham ngẩng ra, Phương Thanh đã xoay người đi vào phòng thẩm vấn. An Nham bước nhanh theo sau, hỏi: “Tổ trưởng và Giản Dao đâu?” Phương Thanh đáp: “Bọn họ đi thẩm dò bí mật kia.”

An Nham: “Chúng ta thì sao?” Phương Thanh nở nụ cười một chút: “Chúng ta ư, đi gặp ba kẻ tình nghi sống sót.”

Cùng lúc đó, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ngồi xe đến đại học Nam Hoa. Giản Dao vẫn hơi nghi ngờ: “Thẩm vấn kẻ tình nghi, chuyện quan trọng như vậy, anh không tham gia, mà đi điều tra bối cảnh ư?” Bạc Cận Ngôn đáp: “Chuyện này giao cho Phương Thanh là được rồi. Anh ta sẽ làm rất tốt.”

Giản Dao nở nụ cười: “Không thể tưởng tượng được, anh rất biết dùng người, còn có năng lực lãnh đạo đấy.”

Bạc Cận Ngôn liếc cô đáp: “Anh không có hứng thú với chuyện lãnh đạo. Anh chỉ là đem chuyện mình không thích, đơn giản nhằm chán, phân công nó cho người ưa thích, thích hợp với nó thôi. Ví dụ như giữa anh và em. . .”

Giản Dao: “Đủ rồi.”

Cô lại hỏi: “Tại sao anh lại cảm thấy hứng thú với điều tra bối cảnh?” Khóe miệng Bạc Cận Ngôn nhếch lên: “Vi vụ án này thấy rõ đau khổ che giấu phía sau càng quan trọng hơn đối mặt với từ vong.”

Đại học Nam Hoa, kí túc xá sinh viên. Phòng ở kí túc xá của nạn nhân Lục Quý đã có nhân viên giám định tiến vào, các sinh viên đã tiếp nhận tra hỏi. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi vào, chỉ thấy cái giường ngắn ngang đúng là giường của Lục Quý, cũng là điển hình cho kí túc xá nam đại học. Giản Dao cẩn thận quan sát một vòng, trên tường chỉ dán thời khóa biểu đơn giản, chữ viết không dám khen tặng. Màn có cái lỗ nhỏ, cũng không được khâu lại. Trên bàn học sách cũng lộn xộn không kém giường. Trong tủ quần áo có mấy bộ đồng phục thể thao, còn có mấy chiếc áo phông nhãn hiệu bình thường chỉ có mấy chữ tẻ, còn có một ít quần áo tất bần để trong ngăn tủ. Nhìn một lát, Bạc Cận Ngôn hỏi: “Thấy rõ chưa?” Giản Dao gật đầu: “Rõ rồi.” Hai người rời khỏi căn phòng kí túc xá này. Đi đến kí túc xá của Hứa Sênh. Kí túc xá nữ tương đối sạch sẽ hơn, giường của Hứa Sênh cũng rất đơn giản. Chiếc màn bình thường, trên tường cũng không dán gì, cũng không trang trí gì phù hợp với tính cách im lặng hiền lành của cô bé. Sách vở đặt gọn gàng trên giá sách, máy tính là loại rẻ nhất. Trong tủ quần áo đều là quần áo màu trắng xám ghi. Giày xăng đan đã đứt một bên quai vẫn chưa sửa, đặt dưới bàn, xem ra vẫn còn đang dùng. “Đúng như anh dự đoán.” Bạc Cận Ngôn nói. Giản Dao gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 31

Đi đến kí túc xá của Văn Hiểu Hoa. Giường cậu ta cũng hơi bẩn, nhưng vẫn sạch hơn một chút so với Lục Quý, nhưng không bằng được Hứa Sênh. Trên tường dán đầy thời khóa biểu, một ít trang tuyên truyền Comic-Con, còn có tạp chí có hình ngôi sao. Trên giá sách đặt một số sách ôn thi tốt nghiệp, còn có sách truyền cảm hứng thành công. Trên mặt bàn hơi lộn xộn, nhưng không bẩn. Trong tủ quần áo đều là áo phông trắng, còn có mấy chiếc áo và quần đùi in hình hoạt hình. Dưới bàn để giày thể thao. Sau khi rời khỏi đại học Nam Hoa, hai người Tường Học Nhiễm và Dung Hiểu Phong đều thuê nhà trọ riêng. Dung Hiểu Phong thuê chung với một bạn học nữ. Cô ta ở trong một căn phòng nhỏ, rèm cửa màu hồng phấn, trên tường dán không ít ảnh chụp cosplay của cô ta. Trong phòng hơi lộn xộn, cũng hơi bẩn. Quần áo bẩn để trong góc còn chưa giặt. Trong tủ quần áo đều là đồ màu trắng ngà, thoát nhìn đều biết là đồ giả rẻ, nhưng kiểu dáng khá thời thượng, màu sắc rực rỡ. Bạc Cận Ngôn chú ý tới ban công căn phòng này còn có mấy chậu cây xanh, hỏi cô gái ở cùng: “Những chậu cây này là do ai chăm?” Cô gái đáp: “À... là tôi.”

“Dung Hiểu Phong không chăm sao?” Cô gái kia sau khi biết được tin Dung Hiểu Phong chết, còn hơi hoảng hốt chưa bình tĩnh được, đáp: “Không... Cô ấy không chăm đâu. Cô ấy không có kiên nhẫn với thứ này. Cô ấy chỉ thích nghe nhạc và cosplay.” Thoạt nhìn điều kiện kinh tế của Tường Học Nhiễm tương đối dư dả, cậu ta tự thuê một căn phòng riêng. Nhưng vị trí cũng hơi xa trung tâm, phòng ở cũng đã cũ. Đây là một khu nhà được xây dựng ở thập niên 90, hai bên hành lang đều là một dãy phòng ở. Căn phòng của Tường Học Nhiễm tương đối sạch sẽ, cũng có mấy chiếc áo sơ mi âu phục đắt tiền để trong tủ quần áo. Nhưng màu sắc căn phòng cũng lạnh lẽo, không trang trí nhiều lắm, thoát nhìn là bộ dáng ở thuê, không thay đổi quá nhiều. Quần áo phần lớn là đen xám ghi. Trên giá sách ngoài tài liệu công việc, sách tài chính kinh tế thì không có đồ gì khác. Rời khỏi nhà Tường Học Nhiễm, Bạc Cận Ngôn hỏi Giản Dao: “Thấy rõ rồi chứ?” Giản Dao đáp: “Thấy rõ.”

“Anh đã biết bí mật bọn họ che giấu là gì rồi.” Bạc Cận Ngôn nói, “Ba người bọn họ đều đang nói dối.”

Giản Dao nói: “Em nghĩ mình cũng đã biết rồi.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Bông hoa tâm lý tội phạm ngày càng nở rộ ở trước mặt anh.”

Bên trong phòng thẩm vấn, một ngọn đèn trắng, yên lặng lại chói mắt. Người đầu tiên tiếp nhận thẩm vấn là Văn Hiểu Hoa. Phải nhặt quả hồng mềm nhát, đây luôn là nước cờ của Phương Thanh. So với chàng vạng ngày hôm qua, hiện tại thoát nhìn Văn Hiểu Hoa tỉnh táo hơn không ít, nhưng Phương Thanh hiểu rõ, đối với chàng trai tính cách yếu đuối, yên tĩnh này chỉ cần chọc phát là thùng. “Cậu gia nhập nhóm hoạt hình Nguyệt Anh khi nào?” Phương Thanh không nhanh không chậm hỏi. Văn Hiểu Hoa: “Năm ngoái... nửa năm trước.”

“Lúc ấy nhóm hoạt hình có mấy người?” Văn Hiểu Hoa: “Ba, hai người đi. Dung Hiểu Phong và Trương Học Nhiễm.”

“Cậu chủ yếu phụ trách hoạt động gì ở nhóm?” “Tôi... tôi chịu trách nhiệm đóng một số vai shota (*), còn có một số việc vặt vãnh.” (*) Shota là từ chỉ các nhân vật nam có tính cách và ngoại hình giống bé trai 12,13 tuổi trở xuống. Nhìn chung, Loli và Shota có nghĩa giống nhau chỉ khác, Loli dùng chỉ các nhân vật nữ và Shota dùng chỉ các nhân vật nam. Phương Thanh hơi cau mày: “Sho... ta?” An Nham nghiêng người qua, thấp giọng giải thích với anh ta mấy câu, mi tâm Phương Thanh giãn ra, gật đầu. “Trước một ngày xảy ra vụ án, trên đường cậu mua nước từ cửa hàng tiện lợi trở về có ai nhìn thấy không?” Mặt Văn Hiểu Hoa lập tức đỏ lên: “Tôi, tôi không chú ý.”

“Có từng dừng lại ở trên đường không?” “Không có!”

Dần dần chạm đến chủ đề nhạy cảm hơn. Phương Thanh nhìn thẳng cậu ta: “Thật sự không có ai khác có chìa khóa phòng làm việc của các cậu?” Văn Hiểu Hoa: “Có lẽ là không.”

“Nhưng độc hạ trong nước.” An Nham thân nhiên nói, “Ngoài hai người chết, cũng chỉ có ba người các cậu từng đụng vào nước.”

Văn Hiểu Hoa lập tức luống cuống: “Tôi không biết! Dù sao cũng không phải tôi! Không phải tôi! Tôi hạ độc họ làm gì chứ. Tôi, tôi... Tôi thực sự không biết sẽ xảy ra chuyện này...”

Phương Thanh ngắt lời cậu ta: “Vậy cậu cảm thấy ai là người hạ độc?” Giọng nói lạnh lùng khiến Văn Hiểu Hoa run rẩy. “Tôi... không biết.”

“Nhất định sẽ có một người.” Phương Thanh nói, “Nếu không chất độc làm sao tự chạy được vào trong chai nước. Văn Hiểu Hoa, cậu phải hiểu rõ, chất độc bỏ vào trong tất cả các chai nước đấy. Hiện tại nếu có gì giấu giếm, ai biết được tiếp theo người hung thủ sẽ làm hại có phải là cậu hay không?” Văn Hiểu Hoa rùng mình. Im lặng một lúc lâu, cậu ta ngẩng đầu, nói: “... Trương Học Nhiễm.”

Phương Thanh và An Nham im lặng. Văn Hiểu Hoa cũng đã mất kiên nhẫn, lắp bắp nói: “Trương Học Nhiễm! Trong mấy người chúng tôi, chỉ có cậu ta là kẻ máu lạnh nhất. Nếu... nếu thật sự có người hạ độc, không thể là ai khác ngoài cậu ta!”

“Tại sao cậu nghi ngờ cậu ta? Cậu ta có động cơ gì để giết mọi người chứ?” Phương Thanh chậm rãi hỏi. Văn Hiểu Hoa hơi sùng sốt, cúi đầu: “Tôi không biết. Là các người bảo nhất định phải nói ra một người.”

Phương Thanh và An Nham liếc nhau, im lặng. “Câu hỏi cuối cùng.” Phương Thanh lấy một thứ từ trong ngăn kéo ra, đúng là con rối trang trí tiểu hòa thượng Bạc Cận Ngôn phát hiện trong phòng làm việc, đã được lau sạch sẽ: “Vật trang trí này là ai mua?” Văn Hiểu Hoa há hốc mồm, đáp: “Tôi không nhớ rõ, có thể... là Lục Quý chăng?” Người thứ hai tiếp nhận thẩm vấn là Hứa Sênh. Cô gái này vẫn như trước đó, im lặng hơi khảnh trương ngồi sau bàn. Phương Thanh hỏi câu gì, đều trả lời vô cùng ngắn gọn. “Cô gia nhập nhóm khi nào?” “Tháng chín năm ngoái.”

“Lúc ấy nhóm có mấy người?” “Ba.”

“Ba người nào?” “Dung Hiểu Phong, Trương Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa.”

“Ngày xảy ra vụ án, cô đang làm gì?” Hứa Sênh đáp: “Tôi chịu trách nhiệm sửa sang lại đạo cụ, cosplay một nữ sát thủ trong anime, cần hóa trang chuẩn bị.”

“Có người hóa trang cho các cô không?” “Không có, chúng tôi không có tiền mời, đều là tự làm.”

Phương Thanh: “Cô có chú ý ai đã từng chạm qua nước không? Trong phòng làm việc chỉ có năm người các cô.”

Hứa Sênh cắn môi, đáp: “Tôi không để ý. Nước là do Văn Hiểu Hoa mua.” “Ồ?” Phương Thanh hỏi, “Cho nên cô nghi ngờ Văn Hiểu Hoa?” Hứa Sênh lắc đầu: “Tôi không nghi ngờ cậu ta. Cậu ta không có lý do gì để giết chúng tôi cả.” Phương Thanh lại đưa ra câu hỏi: “Vậy cô cảm thấy là ai hạ độc? Phải có một người chứ, chất độc không thể tự chạy vào chai được.”

Hứa Sênh: “... Tôi không biết.”

“Chất độc bỏ vào trong tất cả các chai nước đấy.” An Nham nói, “Cô không cần phải giấu gì hết. Nếu tiếp theo hung thủ nhắm vào cô thì làm thế nào?” Sắc mặt Hứa Sênh trắng bệch, im lặng. “... Trương Học Nhiễm.” Cô ta chậm rãi nói. “Tại sao?” Phương Thanh hỏi. “Người này rất ích kỷ, cũng rất vô tình.”

“Tại sao cậu ta phải giết người?” Hứa Sênh im lặng trong chốc lát, nói: “Tôi không biết, nhưng không có khả năng là Văn Hiểu Hoa và tôi.”

Cuối cùng Phương Thanh lại lấy ra vật trang trí kia: “Ai mua vật trang trí này?” Hứa Sênh nhìn thấy im lặng. “Hơn hai trăm, rất đắt tiền.”

“Là Văn Hiểu Hoa.” Hứa Sênh đáp. So với Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh, Trương Học Nhiễm có vẻ vô cùng bình tĩnh, còn hơi lơ đãng. “Cậu là người

sáng lập nhóm?” Phương Thanh hỏi. Tường Học Nhiễm ngừng một chút, đáp: “Đúng, là tôi và Hiểu Phong cùng sáng lập. Không nghĩ tới hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy. “Ngày xảy ra vụ án, cậu đang làm gì?” “Còn có thể làm gì chứ? Hôm đó là Comic-Con có quy mô lớn nhất năm nay, thành viên nhóm tôi chuẩn bị biểu diễn, vô cùng bận rộn. Nước là do Văn Hiểu Hoa mua về, tôi chưa từng chạm vào.”

“Nghe nói nhóm các cậu sắp giải tán?” Phương Thanh hỏi. Tường Học Nhiễm thở dài, nói: “Đúng vậy. Anh cảnh sát, anh cũng biết đấy chúng tôi cũng sắp tốt nghiệp, còn phải làm việc. Cái nhóm này chỉ chơi được lúc học đại học thôi, chứ đi làm rồi ai còn có sức lực, lại phí tiền, không có thu nhập.”

“Có ai không đồng ý không?” An Nham hỏi. Tường Học Nhiễm “Không có, tất cả mọi người đều đồng ý. Chúng tôi đều phải sinh tồn, ăn cơm.”

“Cậu cho rằng là ai hạ độc?” Phương Thanh làm như lơ đãng nói bóng gió, “Các cậu đều khẳng định chỉ có năm người các cậu có chìa khóa. Hạ độc vào trong nước chỉ có thể là ba người các cậu.”

Trái với dự đoán của Phương Thanh và An Nham, so với hai người trước đấu tranh do dự, Tường Học Nhiễm không hề do dự đáp: “Là Hứa Sênh.”

Phương Thanh: “Tại sao?” Tường Học Nhiễm cười lạnh đáp: “Ai biết được chứ cô ta luôn quái gở, không biết đang nghĩ gì. Văn Hiểu Hoa không có lá gan này, không có người khác thì chỉ có thể là cô ta thôi!”

Phương Thanh nhấp ngụm trà, im lặng. An Nham cũng cúi đầu gờ chữ. Tường Học Nhiễm nhìn hai người bọn họ, mặt dần đỏ lên: “Các người nghi ngờ tôi?” “Không phải chúng tôi nghi ngờ cậu.” Phương Thanh nói, “Trong nhóm cậu, có người nghi ngờ cậu.”

Tường Học Nhiễm dường như rất tức giận, cười lạnh nói: “Tôi? Tôi ăn no rửng mỡ à, tại sao phải đi giết bọn họ chứ? Đây là ngậm máu phun người! Chắc chắn là Hứa Sênh, không sai đâu, chỉ có cô ta có thể hạ độc thôi. Còn có...” Cậu ta dường như nhớ ra gì đó, nói: “Cho dù không phải là Hứa Sênh, các người có từng nghi ngờ Lục Quý và Dung Hiểu Phong đã chết chưa? Không chừng là do bọn họ hạ độc, muốn mọi người đồng quy vu tận, hoặc là giả họa cho chúng tôi! Trong phim truyền hình trình thám điều không phải là như vậy sao? Dù sao cũng không phải là tôi! Tôi có bệnh mới đi giết người!”

Phương Thanh không đáp lại sự kích động của cậu ta, mà lại lấy ra vật trang trí, hỏi: “Ai mua cái này?” Tường Học Nhiễm ngẩn ra, cúi đầu nhìn mặt bàn, đáp: “Có lẽ là... Dung Hiểu Phong.”

***

Câu chuyện nhỏ: Liên quan đến việc dọn dẹp nhà cửa Giản Dao là người ưa dọn dẹp, trong nhà luôn sáng sủa sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp. Còn Bạc Cận Ngôn tuy ít khi đụng tay đến việc này, nhưng cơ bản cũng là người soi mói thích sạch sẽ, tất cả hồ sơ, quần áo đều phải giữ gìn ngăn nắp sạch sẽ. Nhưng mà một ngày nào đó... Giản Giao bỗng nhiên ý thức được một chuyện, phòng của con trai Bạc Giản luôn lộn xộn. Sách vứt bừa bãi, quần áo loạn xạ, mỗi lần cô đi vào cảm giác như đi tới thế giới khác. Giản Dao hỏi Bạc Cận Ngôn: “Anh nói xem đứa trẻ này lười thôi như thế là giống ai vậy?” Bạc Cận Ngôn vô cùng học thuật đáp: “Gần mực thì đen, bên cạnh chúng ta có người như vậy không?” Hai người không hẹn mà cũng nghĩ tới một người, người nọ lại là bạn vong niên với Tiểu Bạc Giản. Khó trách mỗi lần đi vào phòng Tiểu Bạc Giản đều có cảm giác quen thuộc. Giản Dao hơi ù rừ: “Nhất định là học theo An Nham rồi. Anh xem đây nhà An Nham loạn đến mức cỏ mọc thành đồi rồi. Trời ơi, em không muốn tương lai con trai em cũng trở thành trạch nam ế vợ lớn tuổi đâu!”

Bạc Cận Ngôn thân nhiên nở nụ cười: “Không cần lo lắng, anh đi nói chuyện với nó. Đây là trách nhiệm mà người cha phải cố gắng.”

Buổi tối. Hai cha con ngồi đối diện nhau. Bạc Cận Ngôn: “Ít học những thói quen xấu trên người anh An Nham của con đi, ví dụ như lười thôi. Aiz, mỗi lần đi vào phòng con, ta nghĩ đến đi vào hiện trường phạm tội.”

Bạc Giản ngẩng đầu, thân nhiên nói: “Đó là cách sống của con.”

Bạc Cận Ngôn: “Thật sao? Con hi vọng tương lai sẽ có một cuộc sống giống như trạch nam ế vợ lớn tuổi?” Bạc Giản: “Không phải nói cha năm đó sao.”

Bạc Cận Ngôn: “Buồn cười! Có biết năm đó khi ta theo đuổi mẹ con, An Nham vẫn chỉ biết ôm máy tính chơi game không?” Bạc Giản im lặng một lát, kéo ngăn kéo ra, bên trong đây một đồng giấy viết thư tình đẹp đẽ thơm nức mũi. Bạc Cận Ngôn ngăn ra. Bạc Giản thân nhiên: “Đây là thư tình con nhận được học kì này. Nếu con muốn yêu đương lúc nào chả được. Tiện thể hỏi một câu, cha, lúc đi học cha có nhận được thư tình không?” Bạc Cận Ngôn: “... Tiếc quá, ta không muốn tiếp tục nói chuyện với con nữa.”

Bạc Giản: “Tất nhiên, con cũng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chương 32

Ra khỏi phòng thẩm vấn, tâm trạng hưng phấn và kích động mãnh liệt ập vào ngực Phương Thanh. Theo bản năng, anh ta muốn tìm người trò chuyện. Một mình anh ta tựa vào trong hành lang hút thuốc, lấy di động ra. Cách hôm anh ta tặng hoa đã được một ngày. Trong di động vẫn không có cuộc gọi

hay tin nhắn nào của cô. Phương Thanh buồn bực hút hết thuốc, đứng dậy đi dưới bầu trời sao sáng ngời. Phải nắm chắc, điều tra vụ án này. Phương Thanh lại mang theo đội đến khu hoạt hình. Bởi vì vụ án giết người bằng thuốc độc xảy ra, nên Comic-Con phải hủy bỏ, nhưng vẫn có người đang dọn dẹp đồ đạc trong sân vận động. Có người nói Comic-Con sẽ tổ chức lại sau. Trước kia Phương Thanh chưa bao giờ đến nơi thế này. Khắp nơi tràn ngập không khí thanh xuân của thiếu nam thiếu nữ, quần áo lố lăng đi qua trước mặt. Nhìn từ bên ngoài, bọn họ nổi tiếng và chói mắt như thế, cực kì cá tính, phóng đảng không kiềm chế được. Dường như không có gì lọt vào mắt họ ngoài biểu diễn trên sân khấu. Nhưng Phương Thanh và những cảnh sát khác cũng cảm thấy xúc động, khi bọn họ đi đến hậu trường, nhìn thấy nhóm thiếu niên cời đồ trang sức, thay quần áo, tuy còn chưa gỡ bỏ lớp hóa trang, nhưng phần lớn đều mặc áo phông rẻ tiền, cúi đầu ngồi ở ghế nhựa, thậm chí trên mặt đất còn có rất nhiều vỏ com hộp. Đây là một quần thể vô cùng mâu thuẫn. Khi biểu diễn, phóng thích cá tính cực hạn, muôn người chăm chú nhìn, giống như thế hệ bọn họ không sợ hãi chỗ nào. Trở lại trong cuộc sống thật, đó là một cái vỏ bình thường, sống vật vờ, mờ nhạt trong đám người. Hôm nay tới nơi này là để điều tra chuyên sâu, cũng là để xác minh phỏng đoán của Bạc Cận Ngôn. Phương Thanh tìm những người cosplayer từng biểu diễn cùng nhóm Nguyệt Anh hỏi. Đó là một chàng trai cao lớn, lãnh đạm. “Có biết người của nhóm Nguyệt Anh không?” Phương Thanh hỏi. Chàng trai đang đứng trước gương, cời chiếc nón sắt nặng nề, đáp: “Gặp mấy lần, nhưng không quá thân.”

“Bọn họ có tổng cộng mấy người?” “Không đề ý, bốn năm gì đấy.”

“Ngày hôm qua khi xảy ra vụ án, các cậu có thấy chuyện gì khác thường không?” Chàng trai lắc đầu: “Không có, tất cả chúng tôi đều bận rộn biểu diễn, ai có hơi đâu đề ý đến bọn họ chứ.”

Phương Thanh hơi dăm chiêu nhìn chàng trai: “Mấy nhóm các cậu bình thường có hay giao tiếp nhiều không?” “Không nhiều lắm.” Chàng trai cời được nút cuối cùng, vốc nước ở bồn rửa mặt, “Tất cả mọi người có hoạt động thì tham gia, gần đây nhóm bọn họ cũng tham gia ít hoạt động, cũng không thân với mọi người. Hơn nữa tham gia nhóm thì thường xuyên có người gia nhập, rồi đi.”

Lúc này có người ở ngoài cửa gọi chàng trai: “Đi thôi, xe buýt sắp tới rồi! Không là trễ xe đấy.”

Chàng trai cầm bộ đồ nặng nề khiêng lên vai, hỏi: “Anh cảnh sát, tôi có thể đi rồi chứ?” Phương Thanh gật đầu: “Đi đi, cảm ơn cậu.”

Anh ta nghĩ cậu nhóc này cũng không dễ dàng gì. Hình như anh ta nằm đó dưới sự sắp đặt của cha, trực tiếp thi trường cảnh sát, không phải nghĩ gì nhiều. Nghĩ như vậy cảm thấy ngay cả ước mơ cũng chưa từng có. Cùng lúc đó, An Nham mặc bộ cảnh phục phẳng phiu, đứng ngoài phòng làm việc Nguyệt Anh, quan sát địa hình xung quanh. Gần đó không có camera, camera ở xa hơn cũng không chụp được manh mối gì. Cậu ta muốn đến hiện trường xem còn có thông tin nào bị bỏ qua hay không. Lúc này vừa qua giữa trưa, mặt trời chói chang chiếu trên đỉnh đầu, ánh sáng lóa mắt. An Nham đứng một lát, nghe thấy phía sau có một giọng nữ dễ nghe gọi: “Chú cảnh sát...”

An Nham quay đầu lại, hơi run run. Tóc đen da trắng, cao hơn 1m65, áo phông trắng đơn giản, quần đùi màu đen, đôi chân dài trắng như tuyết, đi bốt, hơi chói mắt. Vẫn chưa lau lớp hóa trang trên mặt, lông mi dài mà cong, đôi môi hồng hồng, nhưng cho dù tẩy trang cũng nhất định là một mỹ nhân mất to mũi hếch miệng anh đào. Cô gái nhìn tướng mạo An Nham cũng hơi sùng sốt, sau đó sửa miệng: “Anh... cảnh sát.” An Nham bình tĩnh nhìn cô gái: “Có chuyện gì?” “Anh là cảnh sát phụ trách điều tra vụ án nhóm Nguyệt Anh sao?” Cô gái hỏi. An Nham: “Đúng vậy. Cô là ai? Có chuyện gì?” Theo bản năng cô gái vén tóc ra sau tai, đáp: “Tôi là Cố Băng Băng, là thành viên nhóm Ảnh Âm. Tôi muốn hỏi một chút, đã có kết quả điều tra chưa?” An Nham tiến lên mấy bước: “Tại sao cô phải quan tâm chuyện này?” Theo bản năng Cố Băng Băng lui về sau mấy bước: “Bởi vì...” Cô gái dường như không biết cân nhắc ngôn ngữ như thế nào. Ánh mắt kia giống như hồ nước trong đêm khuya, trong suốt nhìn cậu ta. An Nham dời tầm mắt. Đúng lúc này, con đường phía sau hai người lại truyền đến tiếng động, hình như có mấy người đi tới, còn có người hô lên: “Là Nguyệt Bán Đại Đại! Là Nguyệt Bán Đại Đại đó! Oa!” “Cậu nói xem đi xin kí tên chụp ảnh chung, cô ấy có đồng ý không?” An Nham đề ý mắt Cố Băng Băng đỏ lên. “À... để nói sau vậy, tôi đi trước đây.” Cố Băng Băng xoay người bước đi. An Nham nhanh tay lẹ mắt, giữ lấy cánh tay cô gái. Hai người liếc nhau, Cố Băng Băng thấp giọng nói: “Chúng ta đi nơi khác nói chuyện.”

Sau đó hai người đi xuyên qua mấy con đường nhỏ, tới quảng trường nhỏ không có bóng người. Đường nhiên vừa rồi An Nham đã tra trên điện thoại, có được hết tất cả thông tin về vị “Nguyệt Bán Đại Đại” này. Cố Băng Băng, 21 tuổi, sinh viên năm ba ngành Vật lý đại học Dân Sinh Trung Quốc. Hoa khôi của khoa. Tên trên mạng “Cố Nguyệt Bán”, cosplayer nổi tiếng, ca sĩ nổi tiếng giới cổ phong, đại thần. Tuy trẻ tuổi, nhưng đã lăn lộn trong giới nhiều năm, cũng được coi là bô lão. Weibo có 30 vạn người hâm mộ. Vẫn còn độc thân. Cố Băng Băng tựa vào bậc thang bên quảng trường, nói: “Xin lỗi, vừa rồi là mấy người hâm mộ của tôi. Tôi không muốn tiếp xúc trực tiếp với họ.”

An Nham: “Ừ.”

Cố Băng Băng ngẩng đầu nhìn anh: “Anh thật sự là cảnh sát phụ trách sao? Nhìn anh vẫn còn rất trẻ.”

An Nham im lặng một lúc, lấy thẻ cảnh sát ra đưa cho cô. Cố Băng Băng nhìn kĩ: An Nham, 25 tuổi, tổ vụ án tâm lý tội phạm đặc biệt Bộ công an. Cô “oa” một tiếng, trả lại thẻ cho cậu ta. Có gió thổi qua, Cố Băng Băng hơi lạnh, hai chân cũng run rẩy, trắng bất mắt. An Nham dời tầm mắt, hỏi: “Tại sao cô muốn tìm tôi?” Cố Băng Băng cắn môi dưới, nói: “Cảnh sát An, tôi...”

Ánh mắt An Nham trong suốt. “Hôm nay tôi mới biết được, nhóm Nguyệt Anh xảy ra chết người. Sau đó nhớ tới, tối hôm đó hình như tôi nhìn thấy hung thủ. Cho nên tôi cảm thấy phải lập tức báo tin cho cảnh sát.” Cô nói, “Buổi tối trước hôm xảy ra vụ án, tôi tham gia hoạt động khá muộn, khi đi ngang qua phòng làm việc của bọn họ, nhìn thấy một người không bật đèn đi vào.”

An Nham lập tức tròn trừng mắt: “Là ai?” “Tuy đội mũ, chỉ nhìn thấy mặt bên, nhưng có lẽ là người trong nhóm bọn họ.” Cố Băng Băng đáp. “Ài?” An Nham tập trung nhìn cô, “Lục Quý, Dung Hiểu Phong, Tường Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa hay là Hứa Sênh?” Cố Băng Băng im lặng một lát, nói: “Cảnh sát An, anh không biết nhóm bọn họ ban đầu có sáu người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 33

“Nhóm Nguyệt Ảnh tồn tại người thứ sáu.” Bạc Cận Ngôn nói. Trên đường Cherokee chạy tốc độ cao về cục cảnh sát, về mặt Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều nghiêm trọng. Giản Dao nói: “Hiện trường có bốn điểm đáng ngờ. Thứ nhất, phong cách bài trí của phòng làm việc vô cùng sạch sẽ ảm áp, duy nữ, tinh tế, đặc trưng phong cách cá nhân. Chắc chắn khi phòng làm việc mới thành lập, có người dốc hết sức làm việc này. Nhưng chúng ta đến chỗ ở của năm người bọn họ, biết rõ đặc điểm tính cách của bọn họ, lại không có người nào có khiếu thẩm mỹ và thói quen như vậy. Thứ hai, người bài trí phòng làm việc cẩn thận sẽ không để cho nó lộn xộn như vậy.”

Bạc Cận Ngôn xen ngang: “Đúng, giống như em vậy. Nếu đổi thành em, cho dù nhóm sắp giải tán, em cũng sẽ không để cho phòng làm việc lộn xộn như vậy.”

Giản Dao mỉm cười: “Cảm ơn ngài Bạc khích lệ. Đúng vậy, hiện tại cả phòng làm việc là trạng thái không ai quan tâm, không có đồ gì sạch sẽ mà còn lộn xộn. Tình hình hiện trường thực tế và phong cách trang trí lúc trước không hợp nhau, hoàn toàn là hai phong cách.”

“Phong cách của người thứ sáu đã bị bọn họ che giấu, tước đoạt.” Bạc Cận Ngôn nói. Câu nói sâu sắc này khiến Giản Dao khẽ rung động, nói tiếp: “Thứ ba, toàn bộ ảnh chụp trên tường đều bị ném đi. Điều này không hợp lý. Cho dù nhóm sắp giải tán, nhưng bọn họ cũng không thể vứt bỏ những kỉ niệm từng nhiệt tình yêu thương, quý giá đó. Bọn họ đang muốn che giấu thứ gì.” “Thứ tư. “Bạc Cận Ngôn chậm rãi nói, “Những bông hoa bị san rớt trong chậu hoa ở cửa sổ hình như cũng không rã, hơn nữa còn phải chăm sóc tỉ mỉ. Là thứ từng thuộc về ‘hắn’ đó.”

Giản Dao im lặng một lát, hỏi: “‘Hắn’ chính là hung thủ sao?” “Bây giờ vẫn chưa thể kết luận được.” Bạc Cận Ngôn nói, “Nhưng ít nhất ‘hắn’ là một trong số những kẻ tình nghi. Cho dù bọn họ che giấu về sự tồn tại của một người, nhưng không thể dễ dàng xóa đi như vậy được. Tin rằng Phương Thanh và An Nham điều tra bên ngoài cũng rất nhanh tra ra được sự tồn tại của người này.”

“Nhưng...” Giản Dao nói, “Tại sao bọn họ tình nguyện mạo hiểm trở thành kẻ tình nghi giết người, chứ không chịu nói ra sự tồn tại của người này?” “Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn khẽ cười nói, “Tại sao nhỉ? Còn có chuyện gì nghiêm trọng hơn so với việc trở thành kẻ tình nghi giết người à?” Trong lòng Giản Dao chấn động. Bạc Cận Ngôn nói: “Anh nghĩ chỉ cần điều tra rõ chuyện này là có thể biết được hung thủ là ai.”

Cách cục cảnh sát còn một đoạn, Giản Dao cúi đầu nhìn đồng hồ, hai người đã không ngủ hơn ba mươi tiếng rồi. “Có mệt hay không?” Cô hỏi. “Vẫn tốt.”

Giản Dao nở nụ cười: “Đúng vậy, khi điều tra án, anh rất hưng phấn. Như thế này nhé quay về cục tranh thủ ngủ một chút, phải quý trọng thân thể.”

“Được.” Anh liếc nhìn cô, đặt tấm che lên cho cô, “Em ngủ trước một lúc đi.”

Giản Dao thực sự không thể chịu nổi nữa, “Ừ” một tiếng, nhắm mắt lại, điều chỉnh ghế, tựa vào ghế, nhanh chóng truyền đến tiếng hít thở đều đều. Bạc Cận Ngôn im lặng một lát, lại liếc qua di động. Bởi vì đột nhiên xảy ra vụ án giết người cosplay, nên vụ án của Hàn Vũ Mông đành tạm thời gác lại. Còn Phó Từ Ngộ hai ngày nay cũng không gọi điện hay nhắn tin gì cho anh. Hiện tại cậu ta đang cần anh mà. Anh nghĩ có lẽ mình nên quan tâm Từ Ngộ nhiều hơn. Cùng với... Anh nghiêng đầu, nhìn Giản Dao bên cạnh một hồi ngủ say. Mái tóc vốn mượt mà hiện tại hơi rối loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ, môi khẽ cong lên. Bạc Cận Ngôn không nhịn được giơ tay ra sờ tóc cô một chút, cuốn mấy vòng. Chuẩn bị cũng khá ổn rồi, chờ vụ án này kết thúc, sẽ cho cô một hôn lễ đầy bất ngờ lãng mạn nhất. Nghĩ đến đây Bạc Cận Ngôn bật cười. Bởi vì không có bằng chứng, ba người Tường Học Nhiễm, Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa đều được thả ra, Hứa Sênh trở về kí túc xá, Văn Hiểu Hoa được cha mẹ đưa đi. Tường Học Nhiễm quay về nhà trọ, nhưng cục cảnh sát vẫn sắp xếp mấy người canh giữ 24 giờ xung quanh, là giám sát cũng là bảo vệ. Mặt khác, chỗ của ba người bọn họ đều trang bị camera máy nghe lén. Camera gần nhà cũng bị tập hợp không chế. Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa không nói gì. Tường Học Nhiễm vô cùng không hài lòng với chuyện này, hỏi cảnh sát đưa cậu ta về nhà: “Tại sao phải lắp camera? Nghi ngờ tôi à?” Cảnh sát đáp: “Đừng nghĩ nhiều, để bảo vệ cậu thôi.”

Tường Học Nhiễm hừ lạnh một tiếng, đá cửa đi vào. Lúc đầu hai cảnh sát ở trong xe giám sát còn có thể nhìn thấy hình ảnh theo dõi rõ ràng trong camera, Tường Học Nhiễm ngồi trên sofa, bật TV, xem linh tinh. Một lát sau, cậu ta bỗng nhiên đứng dậy tắt TV, đi về phía camera được đặt trên bàn. Sau đó một đồ vật phủ lên, màn hình tối đen, không nhìn thấy gì nữa, chỉ nghe thấy tiếng Tường Học Nhiễm đi lại. “Shit.” Một cảnh sát mắng. Một cảnh sát khác gọi điện qua: “Tiểu Tường, sao lại thế này?” Tường Học Nhiễm không nhanh không chậm đáp: “Anh cảnh sát, tôi không thích bị người ta nhìn thấy nhất cử nhất động. Tôi nhận ý tốt của các anh. Dù sao không phải các anh vẫn nghe thấy à? Tôi đi ngủ đây.”

Nói xong cúp điện thoại. Hai cảnh sát cũng không nói gì nữa, dù sao lắp camera trong nhà người ta trên danh nghĩa là vì “hỗ trợ điều tra” và “bảo vệ” phải được sự đồng ý của người ta. Nếu người ta đã không muốn thì cũng không còn cách nào hết. Vì thế hai cảnh sát đành phải vênh tai lên nghe. Cũng may sau đó tất cả đều bình thường, phòng tắm truyền đến tiếng tắm rửa, còn có tiếng đi lại, đóng cửa của Tường Học Nhiễm. Có lẽ là quay về phòng ngủ rồi. Nhóm cảnh sát ở trên xe cũng thay phiên nhau ngủ. Rạng sáng, Phương Thanh tới thay ca, hỏi bọn họ: “Có động tĩnh gì không?” Người cảnh sát đáp, “Không có. Nhưng thang nhóc này che màn hình camera theo dõi rồi.”

Phương Thanh nhìn vào màn hình mắng: “Không thể để thế này được!” Lập tức gọi điện thoại cho Tường Học Nhiễm, nhưng cậu ta sống chết cũng không chịu bắt máy. Phương Thanh mặc kệ tiếp tục gọi, cuối cùng đã có người nghe máy. Tường Học Nhiễm nói năng đầy hùng hồn lý lẽ: “Các người đang xâm phạm riêng tư của tôi! Anh cảnh sát, tôi nghĩ tôi chỉ đang hỗ trợ điều tra, không phải kẻ tình nghi. Các người không thể đối xử với tôi như vậy được. Các người còn như vậy tôi sẽ gọi cho bên báo chí khiếu nại đấy!” Cúp điện thoại. Phương Thanh chửi thề, nhưng cũng không có cách nào. Trong máy nghe trộm vẫn im lặng. Xem ra Tường Học Nhiễm thực sự đi ngủ. Hơn hai giờ sáng. Một cảnh sát khác đang ngủ, Phương Thanh đeo ống nghe,

nhìn sao trời, nghĩ đến vụ án, nghĩ đến Kim Hiểu Triết. Đột nhiên trong tai nghe truyền đến tiếng vang rất khẽ. Tiếng thờ gấp, là tiếng thờ gấp. “A... a...”

Phương Thanh hoảng hốt, lập tức gọi đồng nghiệp dậy. Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết cực kì thê lương truyền đến máy nghe lén, là tiếng của Tường Học Nhiễm. Sau đó là tiếng thứ hai, thứ ba, thứ tư... Cậu ta không ngừng hét lên, giống như đang gặp phải đau đớn cực độ. Phương Thanh bỏ ống nghe xuống, lao ra khỏi xe. Động tác của Phương Thanh vô cùng nhanh, cho nên người đồng nghiệp không thể đuổi kịp. Anh ta nhảy qua rào chắn bên ngoài tiểu khu, chỉ mất mấy bước đã băng qua con đường nhỏ lên lầu. Leo mấy bậc thang đã đến căn phòng Tường Học Nhiễm ở tầng một. Trên đường chạy, anh ta không ngừng suy nghĩ. Không đúng, cửa nhà Tường Học Nhiễm khóa. Nếu có người xâm nhập, bọn họ nhất định sẽ nghe được tiếng động. Người nọ có chìa khóa. Đây là một hành lang rất dài, anh ta vừa thò đầu vào đã thấy cửa nhà Tường Học Nhiễm mở rộng, còn ở cuối hành lang một bóng dáng lóe lên rồi biến mất. Là đàn ông. Phương Thanh vội vàng nhìn thấy Tường Học Nhiễm nằm ở cửa, máu lênh láng, người nằm bất động. Phương Thanh cắn răng, đuổi theo nhanh như tên bắn. Chờ khi người cảnh sát kia chạy được tới cửa nhà Tường Học Nhiễm thì lấp bắp kinh hãi. Anh ta tuyệt đối không nghĩ tới sẽ nhìn thấy trường hợp giết người như vậy. Trong phòng rất gọn gàng, không có dấu vết vật lộn. Tường Học Nhiễm nằm trợn trừng, trên người mặc một bộ áo cổ đại màu trắng tinh xảo. Trên đầu còn đeo mái tóc giả màu đen, thậm chí còn hóa trang, khuôn mặt tinh xảo, môi đỏ rực. Giữa mi tâm có một nốt chấm hồng, có chút không thể phân biệt được là nam hay nữ. Nhóm cảnh sát ban ngày đều quen nhìn bộ dáng kiều ngạo nhã nhặn của cậu ta, trước đó cậu ta cũng cosplay nhưng là bộ dáng công tử cổ đại. Lúc này ăn mặc thế này, khiến cho người ta cảm thấy quý dị không nói nên lời. Trước ngực cậu ta cắm một con dao ở giữa tim. Máu tươi nhuộm đỏ áo trắng, trên người cậu ta còn có mấy vết thương khác, hiển nhiên đã bị chém rất nhiều dao. Người cảnh sát xông về phía trước mấy bước, thử hơi thở mạch đập của cậu ta, nhưng đã không còn. Người cảnh sát nhìn thấy hình ảnh này, vô cùng sợ hãi: giết người xảy ra hai ba phút trước. Bộ đồ cổ trang, tóc giả, còn cả hóa trang chắc chắn là trước khi chết. Là hung thủ nhân lúc cậu ta ngủ say, mặc cho cậu ta sao? Hay là tự Tường Học Nhiễm làm? Đồ điên, đúng thực là đồ điên. Phương Thanh đuổi theo đến cùng. Bóng đêm yên tĩnh, trên đường không có người, ngay cả chiếc xe cũng không. Người nọ đội mũ, lưng đeo ba lô, liều mạng chạy. Phương Thanh liều mạng đuổi theo. Dần dần khoảng cách giữa hai người được thu hẹp lại. Phương Thanh nhìn bóng dáng thân hình của người nọ, trong lòng chấn động. “Đứng lại! Cảnh sát đây!” Phương Thanh quát. Nhưng người nọ vô cùng cố chấp, sau khi chạy tới một tòa nhà, bên đó có ngọn đèn, còn có không ít tiếng người, trong lòng Phương Thanh thầm kêu không xong rồi, dùng tốc độ nhanh hơn. Tới cuối đường đã hiểu ra, trước mắt có hàng loạt quầy hàng bán đồ ăn đêm, còn có rất nhiều người đang uống bia ăn đồ nướng, liếc mắt một cái toàn là người. Phương Thanh cúi đầu xuống, ánh mắt như điện xẹt quét qua. Người nọ chắc chắn vẫn chưa chạy xa được. Nhưng quét một vòng vẫn không thấy được bóng dáng người nọ. Lúc này Phương Thanh chú ý tới bên phải con đường phía trước có một nhà vệ sinh công cộng tối như hũn, không có ai ra vào. Trong lòng Phương Thanh khẽ động, chạy vào WC nam. Không có ai hết. Mấy buồng trong cùng đều xem qua, không có một bóng người. Phương Thanh đi ra, đứng ở cửa WC nữ hô: “Trong đây có ai không?” Không ai đáp lại. Anh chạy vọt vào. Vẫn trống không như cũ. Phương Thanh đứng ở cửa nhà vệ sinh công cộng, ngẩng đầu nhìn. Có ông chú nướng đồ ăn, bán quần áo, có người phục vụ vội vội vàng vàng, có cô gái kéo chàng trai đi xa, nhưng chỉ không thấy bóng dáng của người đàn ông kia đâu. Phương Thanh chưa bỏ cuộc, lại đuổi theo một đoạn. Vẫn không thấy đâu hết. Người nọ như thể biến mất không dấu vết. Anh ta thở hồng hộc đứng trong màn đêm, tức giận mắng “Shit!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 34

Trời còn chưa sáng, Giản Dao nằm trong sofa ở phòng nghỉ cực cảnh sát, bỗng nhiên bừng tỉnh. Trong phòng u ám, chỉ bật một ngọn đèn bàn. Cô ngáy người trong chốc lát, quay đầu nhìn, Bạc Cận Ngôn dựa vào một chiếc ghế sofa khác, đang ngủ say. Cô khẽ khàng đứng lên, đi rửa mặt, khi quay về vẫn thấy anh không nhúc nhích, cho dù nằm trên sofa chật hẹp thì đáng ngủ vẫn rất ngay ngắn. Chân dài nên đuổi hết ra ngoài chần. Giản Dao nở nụ cười, đi qua, chỉnh lại chăn, đắp chân cho anh. “Đúng là một người vợ...” Có người thấp giọng nói thầm. Giản Dao khẽ hỏi: “Tĩnh rồi?” Anh vươn tay ra, kéo cô vào trong lòng, ôm cô cùng nằm trên sofa. “Chật quá đi.” Cô nói. “Theo lý thuyết sẽ không chật được.” Anh nói, “Bởi vì em nằm trên người anh. Chúng ta chồng lên nhau, luôn là như vậy.”

Giản Dao nở nụ cười: “Hừ.”

Anh cũng cười, vui mặt vào trong tóc cô, dường như rất mê không muốn cử động. Cô quay mặt sang, chìa tay xoa mặt anh, ngón tay khẽ lướt qua mặt, đầu ngón tay chạm vào lông mày anh, còn có cả lông mi, dường như đam mê và yêu thương càng tăng thêm cho người đàn ông trong lòng này. Anh không nhúc nhích, giống như không phát hiện, giống như đang hưởng thụ, một lát sau mới bắt lấy ngón tay cô, khẽ hôn. “Anh yêu em.” Anh nói, giọng nói dịu dàng khàn khàn. “Em yêu anh.” Cô cúi đầu dụi vào ngực anh. “Cốc cốc cốc...” Có người gõ cửa. Anh kéo cô đứng lên, chỉnh lại quần áo một chút, sau đó đi rửa mặt, cô đi mở cửa. Nửa đêm nửa hôm, trong văn phòng chỉ bật một ngọn đèn mờ. Về mặt An Nham nghiêm trọng đứng bên ngoài: “Tường Học Nhiễm chết rồi.”

Giản Dao chấn động. Lúc này Bạc Cận Ngôn đã đi tới phía sau cô, khuôn mặt lạnh lùng: “Không phải đã phái người đến bảo vệ sao?” An Nham đáp: “Hung thủ có chìa khóa, mở cửa vào nhà Tường Học Nhiễm, máy theo dõi lại bị Tường Học Nhiễm cố ý che đi. Khi phát hiện đã không còn kịp, Phương Thanh lập tức đuổi theo, nhưng không bắt được hung thủ.” Bạc Cận Ngôn cau mày: “Ngay cả Phương Thanh cũng không bắt được?” Khi bước vào nhà Tường Học Nhiễm, Giản Dao cảm thấy rất khó chịu. Ai nhìn thấy người chết ăn mặc như vậy cũng không thoải mái nổi. Đó là biểu đạt, phát tiết nào đó, dùng cách thức từ vong tiêu cực như vậy. Quá trình từ vong của Tường Học Nhiễm đã điều tra rõ ràng. Phát hiện hộp thuốc ngủ trong phòng ngủ của cậu ta, cũng điều tra ra gần nửa năm nay cậu ta đã quen uống thuốc ngủ. Hung thủ không chỉ có chìa khóa nhà, còn biết được thói quen của cậu ta. Cho nên hai giờ sáng lên vào. Về phần camera bị che mất là do Tường Học Nhiễm tự làm. Nếu không Phương Thanh chắc chắn cứu kịp cậu ta, bắt được hung thủ. Qua kiểm tra, trước đó khi cảnh sát kiểm tra nhà Tường Học Nhiễm vẫn chưa phát hiện bộ quần áo phụ nữ bằng lụa trắng trên người cậu ta. Cho nên quần áo, tóc giả, dao đều là hung thủ mang đến. Sau khi vào phòng ngủ, hắn thay đổi quần áo, trang điểm, đội tóc giả cho Tường Học Nhiễm. Từ một chàng trai nhã nhặn gây gò biến thành bộ dáng nam giả nữ. Cuối cùng một nhát dao giết chết Tường Học Nhiễm, để cho cậu ta vĩnh viễn chết đi trong bộ dáng này. Đám người Phương Thanh nghe được tiếng hét thảm thiết trong máy theo dõi, đúng là tiếng hét của Tường Học Nhiễm phát

ra, trong khi đang ngủ cậu ta bị giết chết. “Có thể xác định kẻ tình nghi không?” Bạc Cận Ngôn hỏi. “Có thể xác định.” An Nham đáp, cậu ta lấy ra một bức tranh vẽ tay, nói: “Đây là bộ dáng kẻ tiến vào phòng làm việc buổi tối trước ngày xảy ra vụ án đầu độc mà nhân chứng Cố Băng Băng nhìn thấy. Cô ấy vẽ tranh khá tốt, tự mình vẽ ra. Qua lời xác nhận của cô ấy, đúng là một trong những người sáng lập phòng làm việc năm đó, thành viên thứ sáu Kha Thiên.”

Phương Thanh gật đầu nói: “Bức tranh vẽ rất khá. Tối qua tuy tôi chỉ nhìn thấy bóng dáng, nhưng hình dáng là cùng một người. Hơn nữa trước đó khi chúng ta điều tra sâu hơn cũng từ bên ngoài biết được sự tồn tại của Kha Thiên. Nhưng là gần nửa năm nay, cậu ta không còn tham gia hoạt động của nhóm nữa, hơn nữa số lượng người trong giới này rất nhiều, nên trước đó không có ai nhắc tới cậu ta.”

“Tôi đã tập trung camera theo dõi gần nhà Trường Học Nhiễm, lúc ấy khi Phương Thanh đuổi theo, Kha Thiên chạy như bay, có hai camera chụp lại được cậu ta.” An Nham nói, “Có thể xác định trăm phần trăm hung thủ chính là cậu ta.”

Bạc Cận Ngôn chỉ lãnh đạm cười, dường như đang trầm tư nhìn từ thi trước mặt. Giản Dao tiếp nhận bức vẽ và tài liệu khác trong tay bọn họ, nhìn bộ dáng của Kha Thiên, trong lòng chấn động. Chàng trai cao gầy, khoảng 1m78. Tóc ngắn, tướng mạo vô cùng thanh tú, ánh mắt thon dài, chiếc mũi cao thanh tú, khuôn miệng nhỏ nhỏ. Có thể nói vô cùng đẹp đẽ. Khọng thể không nói, nhân chứng vẽ ra bức tranh giống hệt như thật. Kha Thiên có đôi mắt vô cùng u buồn, cách tờ giấy dường như có thể cảm nhận được dòng nước yên lặng trong đôi mắt cậu ta. Năm nay cậu ta 23 tuổi, năm ngoái vừa tốt nghiệp đại học Nam Hoa. Năm đó cùng Trường Học Nhiễm, Dung Hiểu Phong sáng lập phòng làm việc Nguyệt Ảnh. Vừa rồi Phương Thanh nhắc tới “điều tra sâu hơn”, chính là tìm được một số người cũ trong giới này, đều đã tốt nghiệp đi làm, mới hỏi ra được sự tồn tại của Kha Thiên. Cho dù đám Trường Học Nhiễm che giấu thế nào, với mức độ làm việc cẩn thận của cảnh sát, điều tra ra cậu ta chỉ là chuyện sớm hay muộn. Trong tư liệu còn có mấy tấm ảnh, là do Cố Băng Băng cung cấp, năm đó cô nhóc cùng tham gia một giải thi đấu cosplay với Kha Thiên, nên vẫn giữ lại một ít ảnh chụp. Nhìn thấy người trong những tấm ảnh, khiến người ta có cảm giác kinh diễm. Kha Thiên trong ảnh, mặc đồ màu đỏ hoặc trắng. Tóc dài đen như áo choàng tơ lụa, giữa mi tâm có một nốt ruồi đỏ, mắt như khói sóng, cười như trẻ con, bàn tay trắng nõn như ngọc. Nếu nói trước đó từng chứng kiến vẻ đẹp của những cosplayer khác khiến mắt người ta sáng rực, thì khí chất và mỹ mạo của Kha Thiên đủ khiến người ta im lặng không chớp mắt. “Băng Băng nói, trong cuộc thi cosplay đó, cô ấy đứng thứ nhất, Kha Thiên đứng thứ hai.” An Nham bổ sung. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao không để ý, Phương Thanh liếc cậu ta. “Không có tài liệu sau khi tốt nghiệp.” Giản Dao nói, “Cậu ta đi làm ở đâu, làm việc gì? Tại sao rời khỏi nhóm. Hiện tại vì sao lại trở về?” An Nham lắc đầu: “Cố Băng Băng cũng không nghe được tin tức gì về cậu ta. Nói là hơn nửa năm trước cậu ta đã biến mất.”

“Đã đến lúc mời hai người kia quay lại trò chuyện rồi.” Bạc Cận Ngôn thản nhiên nói, “Nhóm này rốt cuộc cất giấu bí mật gì.”

Bên trong phòng thẩm vấn. Biết được tin Trường Học Nhiễm chết, sắc mặt Hứa Sênh càng thêm trắng bệch. “Ai giết cậu ta?” Cuối cùng cô nàng cũng đã hơi kích động, “Cậu ta chết như thế nào? Văn Hiểu Hoa? Là Văn Hiểu Hoa sao? Chính là cậu ta... Sao có thể là cậu ta...”

Cô nàng lâm bầm, Phương Thanh đưa hiện trường ảnh chụp Trường Học Nhiễm từ vong đến trước mặt cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 35

Sắc mặt Hứa Sênh bỗng nhiên biến đổi. Đó là loại sắc mặt khó có thể hình dung nổi, giống như người trong nháy mắt chết đi. “Tại sao...” Phương Thanh chậm rãi hỏi, “Mọi người không nghi ngờ Kha Thiên?” Cái tên này giống như viên đạn, nổ tung trong lỗ tai Hứa Sênh. Cô nàng im lặng, muốn giờ tay cầm lấy ảnh, nhưng không dám. Phương Thanh nhìn thấy tay cô nàng phát run. Cả người như sắp ngã từ trên ghế xuống. “Sợ cậu ta như vậy sao?” Phương Thanh hỏi, “Có nhân chứng nhìn thấy tối trước hôm đó, cậu ta vào phòng làm việc hạ độc. Cậu ta là một trong những người sáng lập nhóm, chắc chắn cũng có chìa khóa đúng không? Tại sao các cô cậu không nói? Đêm hôm qua cậu ta giết chết Trường Học Nhiễm, suýt bị chúng tôi bắt được.” Hứa Sênh đột nhiên duỗi tay ra, gạt tấm ảnh xuống đất. Sau đó bà vai không ngừng run rẩy, khóc nức nở: “Không! Không thể nào! Sao có thể... Điều này sao có thể...” Tâm trạng của cô nàng hoàn toàn sụp đổ. Phương Thanh im lặng. Trong một phòng thẩm vấn khác, cũng đang tiến hành hỏi cung. Giản Dao đặt ảnh chụp trạng thái từ vong của Trường Học Nhiễm, để trước mặt Văn Hiểu Hoa. Phản ứng của Văn Hiểu Hoa càng tệ hơn so với Hứa Sênh, cả người cậu ta cứng đờ, sau đó té ngã xuống mặt đất. “Tại sao có thể như vậy... Tại sao có thể như vậy...” Sắc mặt cậu ta trắng bệch, cả người run rẩy. Bạc Cận Ngôn nâng cậu ta lên. “Đây là tạo hình Kha Thiên thường xuyên cosplay, có đúng không?” Bạc Cận Ngôn chậm rãi hỏi, “Trước khi giết Trường Học Nhiễm, cậu ta cosplay cho Trường Học Nhiễm.”

Văn Hiểu Hoa mở to hai mắt: “Anh... anh... anh nói người giết Học Nhiễm chính là... là Kha, Kha Thiên?” “Có nhân chứng.” Giản Dao nói, “Người đầu độc cũng là cậu ta.”

Toàn bộ khuôn mặt Văn Hiểu Hoa không còn chút máu nào: “Không... Không thể nào... Nhất định là làm rồi! Là người khác! Là những người khác!” Bạc Cận Ngôn hơi nghiêng người về phía trước, nhìn gần cậu ta, khoe miệng nở nụ cười khinh thường: “Văn Hiểu Hoa, Kha Thiên nhất tích đã nửa năm, tại sao toàn bộ các cậu đều giấu giếm chuyện cậu ta từng là thành viên? Tại sao còn chắc chắn hơn cảnh sát, hung thủ không phải là cậu ta?” Văn Hiểu Hoa không trả lời được, bỗng nhiên cậu ta cúi đầu, né tránh tầm mắt của Bạc Cận Ngôn. “Các cậu đã làm gì cậu ta?” Bạc Cận Ngôn gần từng tiếng hỏi. Nước mắt Văn Hiểu Hoa không ngừng rơi xuống: “Tôi không biết, tôi không biết gì hết! Không phải tôi! Tôi chỉ là... Tôi muốn về nhà! Tôi muốn về!” Cậu ta khóc rống lên. Mắt thấy cậu ta sắp sụp đổ, Bạc Cận Ngôn liếc mắt với Giản Dao, Giản Dao đi lên trước, khẽ vỗ bờ vai cậu ta, nói: “Hiểu Hoa, nói ra đi. Đã ba người chết rồi, mục tiêu kế tiếp của Kha Thiên, nói không chừng chính là cậu đây. Cậu không nói ra, chúng tôi không thể giúp cậu được. Là mạng sống hay giấu diếm chân tướng quan trọng hơn? Cho dù phải đối mặt với chuyện khó nói như thế nào cũng tốt hơn là chết đúng không?” Hai tay Văn Hiểu Hoa ôm mặt, khóc rống lên: “Chỉ là... chỉ là không thể là cậu ta mà! Tôi biết, tôi biết chứ...” Cậu ta hoảng hốt ngẩng đầu lên: “Là cậu ta sống

lại! Là quý, là quý đó! Cậu ta biến thành quý tới giết chúng tôi! Nửa năm trước, chúng tôi đã chôn cậu ta rồi mà...”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều chấn động. Vụ án giết người liên hoàn xảy ra ở khu hoạt hình dưới sự cố gắng của nhóm Bạc Cận Ngôn, đang từng bước một đến gần với chân tướng. Cùng lúc đó, trong góc của thành phố này có người đang lập kế hoạch, có người đang rình mò. Hàn Vũ Mông ngồi trước cửa sổ, nhìn thành phố xa lạ này. Cô mặc chiếc váy dài màu thủy lam mùa ngày hôm đó, tóc dài búi cao, dáng vẻ đoan trang. Khuôn mặt của cô bình tĩnh, dù có sóng gió gì cũng không thể khiến lòng cô xao động. “Cô thấy hắn ta rồi chứ?” Một giọng nói cách đó không xa hỏi. “Thấy rồi.” Cô đáp. “Muốn gặp hắn ta không?” Cô nở nụ cười: “Không quan trọng.”

“Cô có thể giết hắn ta chứ?” “Có thể.”

“Sẽ không luyến tiếc?” “Đương nhiên là không.”

Người nọ nở nụ cười, lại hỏi: “Nguyện vọng của cô là gì?” Hàn Vũ Mông nhìn ngoài cửa sổ, im lặng một lát, đáp: “Nguyện vọng lớn nhất của tôi đương nhiên là mãi mãi ở bên người tôi yêu, người hùng của tôi.”

Người đàn ông cười nói: “Được. Hiện tại bọn họ đang bị một nhân vật nhỏ đùa giỡn. Chúng ta không cần phải gấp gáp lộ diện, nhưng cũng nên chơi đùa với họ một chút, đến lúc cô tiếp xúc với Phó Từ Ngô rồi. Đi đi.”

Hàn Vũ Mông đứng lên, cầm túi, rời khỏi phòng. Khi đi qua bên người đàn ông, hắn ta giữ lấy cánh tay cô: “Hắn ta nhất định sẽ chạm vào cô đúng không? Cô có biết điều này khiến tôi rất khó chịu?” Hàn Vũ Mông nở nụ cười, rút tay về: “Đây chẳng phải là cảm giác anh thích sao?” “Ha ha ha...” Hắn ta cười ha hả. Phó Từ Ngô không nghe lời Bạc Cận Ngôn. Hai ngày nay, anh tìm khắp nơi, đi đến nơi Hàn Vũ Mông từng xuất hiện, tìm kiếm mỗi góc ngách, ngóng trông nhìn thấy tung tích của cô. Nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Anh bị vây trong trạng thái mờ mịt. Nghĩ đến sự ngọt ngào xa xôi kia lại cảm thấy mờ mịt. Thực ra có rất nhiều chi tiết anh đã không còn nhớ rõ. Nghĩ đến những năm ấy cũng cảm thấy mờ mịt. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy lại tựa như chỉ trong nháy mắt. Đối với sự xuất hiện lần này của cô lại mờ mịt. Anh giống như đối mặt với một người phụ nữ xa lạ, cứ nghĩ đến cô là trong lòng cảm thấy đau đớn. Còn yêu cô không? Không biết, nhớ nhưng đã trở thành thói quen rồi. Không yêu sao? Nhưng mỗi câu miêu tả trong mỗi bài báo cô từng viết tích đều khắc sâu trong lòng anh. Anh không ngừng tưởng tượng trong đêm những đau đớn cô phải chịu, hình ảnh cô qua đời. Cả đời này anh đều không quên được cô. Sự lương thiện, nhiệt tình, gọi cảm của cô. Sự vĩ đại của cô. Đúng vậy, nếu trong sinh mệnh của Phó Từ Ngô, có người phụ nữ có thể dùng hai chữ “vĩ đại” để hình dung thì chỉ có cô thôi. Cô còn trẻ như vậy mà tình nguyện đi viện trợ; hận không thể lấy tất cả mọi thứ trên người ra giúp đỡ những người dân chạy nạn cô gặp được; lựa chọn làm người chết cuối cùng để cứu những người còn sống. Phó Từ Ngô không hề nghi ngờ người mình nhìn thấy là Hàn Vũ Mông. Chỉ là tám năm đã trôi qua, tại sao cô rời đi rồi lại trở về? Cô vẫn là bộ dáng nở rộ sâu trong nội tâm anh sao? Nửa đêm, các tòa nhà thành thị yên tĩnh vắng vẻ. Khi ở một mình, sắc mặt Phó Từ Ngô luôn là vẻ thờ ơ, khác với bộ dáng vui vẻ khi ở bên bạn bè. Anh ấn mặt mũi, mở cửa. Bật đèn, một người ngồi trước cửa sổ. Cô quay đầu, đứng lên. Đó là ánh mắt cả đời này Phó Từ Ngô không thể quên được. Giọng nói của cô dịu dàng bình tĩnh như lúc mới gặp: “Từ Ngô, em về rồi. Không nghĩ tới mặt mũi mở cửa vẫn là sinh nhật của em, em trực tiếp mở cửa vào.”

Mọi thứ trong tay Phó Từ Ngô rơi hết xuống đất. Dưới đất rõ ràng là đất bằng, anh loạng choạng lùi mấy bước, giống như cả một đời đã qua lâu như vậy, mỗi bước đến trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 36

Văn Hiểu Hoa nhớ lại hai năm về trước. Lần đầu tiên cậu ta đến nhóm Nguyệt Ảnh đăng kí nhìn thấy một chàng trai bộ dạng vô cùng thanh tú, ngồi sau bàn, dùng giấy màu cắt đồ trang trí cho sân khấu. Lúc ấy Văn Hiểu Hoa hơi căng thẳng, nói: “À, xin chào, tôi là Văn Hiểu Hoa, là người đăng kí mấy ngày hôm trước.”

Kha Thiên ngẩng đầu, lập tức bỏ đồ trong tay xuống, nói: “Chào cậu, Hiểu Hoa, hoan nghênh cậu. Cậu có thể gia nhập nhóm của chúng tớ thực sự là tốt quá.”

Vô cùng khách sáo, nụ cười vô cùng dịu dàng. Văn Hiểu Hoa chưa từng gặp ai khách sáo như cậu ta. Sau đó mới biết cậu ta đối xử với tất cả mọi người đều như thế. Dù là nguyên lão của nhóm, nhưng hoàn toàn khác với Dung Hiểu Phong, không kiêu ngạo như Trương Học Nhiễm. Cậu ta ân cần săn sóc quan tâm mọi người, có việc gì cậu ta nhất định là người đầu tiên chịu khó đi làm. Cậu ta luôn cố gắng lấy lòng mọi người, hi vọng tất cả mọi người đều thích mình. Có lẽ bản tính của cậu ta vốn là như thế, nhưng không biết tại sao, thời gian càng lâu, ngay cả Văn Hiểu Hoa tính cách vốn hiền lành, cũng cảm thấy hơi phiền, cũng chẳng còn đối xử khiêm nhường với Kha Thiên nữa. Trong tay có việc gì cũng làm không xong, bắt đầu sai cậu ta đi làm. Cho dù nhận được lợi ích từ cậu ta, cũng chẳng thêm cảm ơn tiếng nào. Thịnh thái cũng lười xin lỗi. Thái độ của mọi người như vậy, không phải là Kha Thiên không để ý. Rất nhiều lúc, Văn Hiểu Hoa cũng có thể nhận ra sự cô đơn của cậu ta. Cậu ta nom nớp lo sợ, nhưng lại không nhận được tình bạn chân thành tha thiết của bất cứ ai. Có lẽ con người vốn tự ti. Cậu ta tự ti, bọn họ cũng thế. Văn Hiểu Hoa thấp thoáng nghe được cậu ta là cô nhi, từ nhỏ cha mẹ đã qua đời, một mình ông nội nuôi dưỡng cậu ta. Có lẽ vì thế nam hài đẹp đẽ mà cô độc này mới dần dần hình thành tính cách như vậy chăng? Bởi vì cậu ta không đi làm. Không phải không tìm thấy việc làm mà cậu ta vốn dĩ không đi tìm. Cả ngày cậu ta làm tổ trong phòng làm việc, mụ mị trong hoạt hình, trong cosplay. Ai cũng thừa nhận cậu ta là coser tốt nhất bọn họ từng biết, nhưng biểu diễn này không thể kiếm cơm ăn. Nhìn cậu ta sa đọa như vậy, mọi người càng xem thường mặc dù ở chung trong một nhóm. Có một lần, Văn Hiểu Hoa có lòng tốt khuyên nhủ cậu ta: “A Thiên, cậu vẫn nên đi tìm việc đi. Tiếp tục như vậy không phải là cách hay.”

Cậu ta đã không có tiền, còn đem chút tiền thưởng, tiền sinh hoạt dốc hết vào mua đồ biểu diễn đất đỏ, mỗi ngày bản thân ăn mỳ ăn liền. Lúc ấy Kha Thiên nói như thế nào à? Cậu ta nghịch mấy bông hoa, ngẩng đầu cười nhìn Văn Hiểu Hoa. Nụ cười dịu dàng như gió mát trắng sáng: “Không, Văn Hiểu Hoa. Hiện tại tiền thưởng thi đấu cosplay càng ngày càng cao, chỉ cần chúng ta cố gắng, nhất định có thể sống tốt. Đây là giấc mơ và đam mê của tớ, tớ đã coi đây là cuộc sống. Chẳng lẽ mọi người cứ phải sống theo khuôn phép cũ, trở thành nô lệ cho nhà cửa, xe cộ, còn tớ không thể sống với giấc mơ của mình sao? Chỉ cần bản thân thích, tạm thời vất vả một chút có sao đâu?” Lúc ấy Văn Hiểu Hoa nghe xong cũng hơi chần chừ, nhưng khi kể lại cho Tường Học Nhiễm, cậu ta chỉ khinh thường cười: “Đồ thần kinh. Cậu không biết là Kha Thiên hơi điên sao? Thực tế tháng trước cậu ta đã hỏi vay tiền Lục Quý một lần rồi, tháng này cần tiền mượn cậu đấy.”

Văn Hiểu Hoa cảm thấy Tường Học Nhiễm nói có lý, vì thế trong lòng càng khinh thường Kha Thiên. Nhưng câu nói kia của Kha Thiên thường xuyên vang lên trong đầu cậu ta. Chẳng lẽ mọi người cứ phải sống theo khuôn phép cũ, trở thành nô lệ cho nhà cửa, xe cộ, còn tớ không thể sống với giấc mơ của mình sao? Tạm thời vất vả một chút có sao đâu? Đúng vậy có sao đâu chứ? Có lẽ ngay cả Kha Thiên cũng không nghĩ đến món tiền bất ngờ kia lại đưa cậu ta vào con đường chết. Ánh mặt trời sáng rực như thể chiếu sáng tất cả bóng tối và mờ mịt trên thế gian này. Máy chiếc xe cảnh sát dừng ở một mảnh đất hoang cách khu công nghiệp hoạt hình không xa. Cỏ dại mọc thành bụi, nước đen tràn lan, có mùi thối gay mũi. Ánh mắt Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đều vì khóc mà đỏ bừng, dù sao cũng chỉ là mấy đứa trẻ ra trường chưa bao lâu. Bọn họ xác nhận hiện trường. Đó là một gốc cây đại thụ, có dấu vết bùn đất mới lấp dưới tầng cây. Nhân viên công tác đã bắt đầu đào bới. Đám người Bạc Cận Ngôn đứng bên ngoài. Nhưng căng thẳng nhất là Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa. Bọn họ vô cùng muốn biết chẳng lẽ người từng chôn ở dưới kia thực sự đã mất? “Tại sao lại như vậy?” An Nham hỏi, “Tại sao Kha Thiên đối xử tốt mà bọn họ lại khinh thường?” “Cậu ta sống quá phức tạp.” Phương Thanh nói, “Quá dễ ý cách nhìn của người khác, nên bị coi thường.”

Lời này rất có lý, Giản Dao và An Nham đều gật đầu. Bạc Cận Ngôn hừ một tiếng, nói: “Là bọn họ không đủ tốt bụng, coi thường lòng tốt của người khác. Đây không phải là lỗi của cậu ta, mà là của bọn họ.” Cái “bọn họ” này tất nhiên là chỉ những người khác trong nhóm Nguyệt Anh. “Nhưng đa số mọi người đều là như thế, đúng không?” Giản Dao hỏi lại. “Cho dù đa số mọi người làm như vậy, cũng là sai lầm.” Bạc Cận Ngôn thần nhiên nói. Tất cả mọi người im lặng. Một lát sau, Phương Thanh cảm thán nói: “Không có đại ác, chỉ có tiểu ác và ngẫu thiện gặp sao hay vậy. Cái này có lẽ là bản tính rồi.”

Bạc Cận Ngôn liếc anh ta: “Thình thoảng anh cũng rất sâu sắc.”

Phương Thanh nở nụ cười: “Xin nhận lời khen.” Công cụ đào bới xâm nhập từng tấc đất, mấy lớp bùn mới bề bị tách hết ra, dần dần lộ ra manh mối bị che giấu. Một gốc quần áo đã bị máu tươi khô nhuộm thành màu nâu đậm, chiếc giày không nhìn rõ màu sắc, móng tay người... Về mặt của đám Bạc Cận Ngôn đều trở nên nghiêm túc. Còn mặt Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh đã không còn chút máu. Nước mắt Văn Hiểu Hoa không ngừng rơi xuống, Hứa Sênh lấy tay che mặt. Đúng vậy, nhớ lại đêm đó mà vẫn thấy ghê rợn cả người. Mấy hôm trước, bọn họ bỗng nhiên nhận được điện thoại của Kha Thiên, giọng nói của cậu ta vô cùng kích động: “Phòng làm việc của chúng ta không cần phải giải tán! Tớ nhận được một món tiền rất lớn! Có thể làm quỹ gây dựng sự nghiệp cho chúng ta!”

Nghe thấy chữ “tiền”, trong lòng mọi người khó tránh khỏi dao động. Lần đầu tiên, dưới sự triệu tập của Kha Thiên, mọi người đều có mặt đông đủ. “200 vạn! Chúng ta nhận được 200 vạn.” Kha Thiên ngồi trên ghế, cả người cười vô cùng vui vẻ.

“Tiền ở đâu ra vậy?” Tường Học Nhiễm cười hỏi. Kha Thiên nhìn về mặt cậu ta đáp: “Tớ... trước đó tớ gửi tài liệu phòng làm việc, các đoạn băng ghi hình của chúng ta cho rất nhiều nhà đầu tư. Tớ còn viết bản báo cáo chi tiết về việc đầu tư. Cuối cùng đã nhận được hồi âm. Một thiên sứ đầu tư cho chúng ta 200 vạn. Phần tiền này làm tài chính khởi động, tùy chúng ta chi tiêu. Chỉ cần chúng ta chính thức bắt tay xây dựng phòng làm việc, nhận được càng nhiều tiền thưởng, nói không chừng bên họ sẽ đầu tư càng nhiều, giúp Nguyệt Ảnh của chúng ta trở thành công ty hoạt hình có sức ảnh hưởng lớn trong nước.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 38: Chương 37

Tất cả mọi người hoảng sợ, trong lòng nói không chần chừ là giả. Không ai nghĩ một người tâm thường như Kha Thiên có thể làm được chuyện lớn như vậy? Nhưng nghĩ lại thực sự cũng chỉ có cậu ta mới làm được. Cậu ta rất thông minh, thành tích các môn chuyên ngành ở đại học rất tốt. Nhiều ngày trôi qua như vậy, cậu ta làm tốt ở trong phòng làm việc một thời gian dài, không biết nghiên cứu tư liệu gì. Cũng từng bắt xe buýt đi ra ngoài rất nhiều lần, không biết đi đâu. Cũng chỉ có cậu ta mới viết và xem hiểu mail tiếng Anh, biết “Thiên sứ đầu tư”, “Báo cáo đầu tư” gì gì đó. Con người không động lòng mới là kì lạ. Việc này tất nhiên khiến cho người ta vui sướng, nhưng lại là do Kha Thiên luôn bị bọn họ sai bảo hoàn thành. Điều này khiến cho lòng người cũng hơi không thoải mái. Song Kha Thiên hoàn toàn không nhận ra. Thấy tất cả mọi người im lặng, cậu ta lại bắt đầu cố gắng trình bày kế hoạch của mình, ý đồ thuyết phục mọi người: “... Có phần tiền này, ít nhất hai năm chúng ta không phải lo lắng về kinh tế, cũng không phải vội vàng đi tìm việc làm. Tớ có thể thành lập phòng làm việc trong thời gian ngắn, chúng ta đi tham gia các cuộc thi trong nước, thậm chí cũng có thể thi đấu ở nước ngoài. Chỉ cần có danh tiếng sẽ không ngừng có các hợp đồng hợp tác. Chúng ta có thể mua trang phục và trang bị tốt, cũng có thể lập trang web và phòng làm việc trên weibo; Hiểu Phong, Lục Quý có thể làm ngôi sao cosplay do chúng ta tạo ra...”

Cuối cùng cũng có người bật cười, bầu không khí dường như cuối cùng đã được hâm nóng lên. Lúc này Tường Học Nhiễm hỏi một câu: “Cho nên nói khoản tiền này mọi người đều có phần?” Kha Thiên hơi do dự một chút, đáp: “Đúng vậy!”

“Chúng tớ sẽ suy nghĩ.” Tường Học Nhiễm nói. “... Được.”

Kha Thiên thuê một căn phòng trong khu dân cư gần đó, tối hôm đó khi rời khỏi phòng làm việc, mọi người đều đi chung, còn Kha Thiên đi riêng. Lục Quý hơi do dự: “Mọi người cảm thấy thế nào? Tớ cảm thấy đề nghị của Kha Thiên rất hay. Chỉ là không đi tìm việc làm, đến phòng làm việc, tớ sợ người nhà phản đối.”

Dung Hiểu Phong nói: “Cũng không cần phải làm việc, làm thêm cũng được mà, tận 200 vạn đấy. Có thể mua được rất nhiều quần áo tốt, cũng có thể thuê được phòng làm việc rất tốt. Có phải chúng ta cũng được chia chút tiền để tiêu không?” Cô nàng nói như vậy, tất cả mọi người đều bật cười. Hứa Sênh nói: “Làm thêm, chia tiền, chỉ sợ Kha Thiên sẽ không đồng ý đâu.”

Tất cả mọi người đều sùng sốt. Văn Hiểu Hoa nói: “Anh Tường, anh nói gì đi.”

“Đúng vậy, Học Nhiễm, cậu nói đi.” Tất cả mọi người nhìn Tường Học Nhiễm. Từ lúc này đến giờ Tường Học Nhiễm vẫn luôn im lặng, lúc này mới nở nụ cười nói: “Cậu ta hoang tưởng, các cậu cũng hoang tưởng theo à? 200 vạn là một số tiền lớn, cậu ta có thể lừa người lấy được số tiền này, vận may cũng không tệ. Có lẽ người nọ cũng chả hiểu gì về tình hình giới cosplay trong nước hoặc là kẻ có tiền tiêu chơi. Con của những nhà giàu không phải cũng lập nhóm chơi sao? Mọi người cảm thấy chuyện này có thể kéo dài được bao lâu?” Tất cả mọi người im lặng. “Anh Tường, ý của anh là chuyện này không được?” Lục Quý hỏi, “Vậy làm thế nào đây?” “Khi học đại học tôi tham gia nhóm, một là vì sở thích, hai là có thể tăng thêm thực tiễn kinh nghiệm xã hội để tìm công việc tốt. Tôi chưa bao giờ nghĩ dựa vào cái này để kiếm sống. 200 vạn, chúng ta có 6 người, sẽ tiêu được trong bao lâu đây? Hiện tại một năm tiền thuê nhà ở BJ tận mấy vạn, đừng nói đến mua trang bị, thành lập công ty và các thứ khác. Cậu ta nói nghe dễ dàng ghê, thực sự nghĩ rằng mọi chuyện có thể thuận buồm xuôi gió sao? Tham gia thi đấu không lấy được tiền thưởng thì làm thế nào? Không có danh tiếng thì sao? Đến lúc đó nhà đầu tư không rót tiền, chúng ta sống thế nào? Đến lúc đó chúng ta không có kinh nghiệm công tác, tốn mất mấy năm thời gian, ai còn thuê chúng ta? Hiện tại chúng ta tốt nghiệp khóa này đã khó tìm việc rồi. Tôi nghe mấy người anh em làm bên nhân sự từng nói tối kỵ nhất là người đã tốt nghiệp mấy năm, không có kinh nghiệm công tác còn khó tìm việc hơn người mới ra trường. Các cậu thực sự tính đánh cược tương lai của mình vào Kha Thiên này sao?” Trên con đường tối tăm yên tĩnh, tất cả mọi người đều im lặng. Sau đó Dung Hiểu Phong lên tiếng: “Nhưng tớ thích cosplay, đó có lẽ là cơ hội duy nhất thực hiện ước mơ của chúng ta.”

Môi Văn Hiểu Hoa cũng mấp máy. Tường Học Nhiễm nói tiếp: “Đừng tin những lời đó, nghĩ thử xem, có ai sinh ra mà muốn sống tạm bợ, xa quê không. Người xa quê đều sống nghèo khổ chán nản. Ở lại, dung nhập xã hội, làm người đến nơi đến chốn, cuối cùng mới có thể đi lên địa vị cao. Hơn nữa, mọi người suy nghĩ quá tích cực rồi. Kha Thiên không cha không mẹ, một mình ăn no đói bụng cũng không sao, đương nhiên là nhẹ nhõm rồi. Còn chúng ta thì sao? Chúng ta làm cái này còn phải được sự đồng ý của cha mẹ đấy.” Lời này đánh trúng uy hiếp của mọi người. Sẽ không đồng ý đâu. Không có cha mẹ nào chịu đồng ý cả. Đây là đáp án không cần phải suy nghĩ. “Vậy chúng ta bỏ lại Kha Thiên, để cho cậu ta làm một mình sao?” Lục Quý hỏi. Tường Học Nhiễm không trả lời ngay, mà hơi dăm chiêu nhìn mọi người. “Phần tiền này dùng để chi cho phòng làm việc của chúng ta, những cố gắng từ trước đến nay của chúng ta, đúng không?” Cậu ta hỏi. “Ừ.” “Đừng vậy.”

“Cậu ta cũng từng nói, món tiền này thuộc về mọi người?” Tường Học Nhiễm lại hỏi. “Đúng vậy.”

“Ý của cậu là?” Mắt Hứa Sênh sáng rực lên. “Nếu là tiền của mọi người, số đông mọi người không đồng ý dùng gây dựng sự nghiệp. Vậy thì nên chia ra.” Tường Học Nhiễm nói, “Cậu ta dùng để làm việc thì chia nhiều một chút, 40 vạn. Còn lại tôi đã tính qua, mỗi người chúng ta 32 vạn. Mọi người cảm thấy thế nào?” Mọi người hai mắt nhìn nhau. Dù sao đối với những con người gia cảnh bình thường sắp tốt nghiệp thì đây là một khoản tiền lớn, thậm chí biểu thị trong một thời gian dài không phải chịu áp lực về kinh tế. “Nếu cậu ta không muốn đưa thì sao?” Dung Hiểu Phong hỏi, “Cậu ta luôn rất ích kỉ.”

Tường Học Nhiễm nói: “Tiền là của mọi người, cậu ta có quyền gì chứ? Qua hai ngày nữa, gạt cậu ta sang một bên, Lục Quý, cậu và tôi cùng đi thương lượng với cậu ta lấy tiền.”

Mặt trời dần lên cao, hồ cũng đào càng ngày càng sâu. Phương Thanh ngồi xổm bên hồ, cau mày. Đã sâu như vậy rồi, ngoài phát hiện ra đồ linh tinh, còn đâu chả thấy gì hết. Văn Hiểu Hoa lấp bắp nói: “Hôm đó chúng tôi cũng không chôn sâu như vậy... Cũng đã kiểm chứng, cậu ta không còn sống, thực sự chết rồi.” Sắc mặt Hứa Sênh cũng trắng bệch, sau đó cắn môi, chạy đến bên hồ cẩn thận xem, môi run bần bật. Bạc Cận Ngôn lại lộ ra nụ cười vô cùng lãnh đạm: “Oa, thú vị thật.” Giản Dao hỏi hai người bọn họ: “Hai người xác định đêm đó cậu ta thực sự đã chết?” “Chết rồi mà...” Văn Hiểu Hoa khóc nói, “Lúc chúng tôi đến nhà cậu ta, cậu ta nằm trên mặt đất, máu chảy lênh láng, ánh mắt mở to, đã sớm không còn thở, cơ thể cũng rất lạnh...”

Sắc mặt Hứa Sênh cũng giống như thấy quỷ, cô nàng nhìn Giản Dao: “Chúng tôi xác định cậu ta chết rồi. Đã thành như vậy sao còn sống được.”

Nếu bạn từng tận mắt chứng kiến thì thế sẽ biết lời nói khó mà diễn tả hết được. Người chết và người sống là hoàn toàn khác biệt. Đó cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy. Người bạn chung nhóm ngày xưa bị bọn họ hợp lực giết chết, cùng với giấc mơ của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chương 38

Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh vẫn còn nhớ rõ tình hình đêm hôm đó. Sao có thể quên được cơ chứ? Mỗi một khung hình giống như bức tranh dùng bút vẽ tỉ mỉ. Hơn mười hai giờ đêm, nhận được điện thoại của Lục Quý: “Lập tức đến nhà Kha Thiên.”

Văn Hiểu Hoa cũng không ngốc hỏi lại: “Muộn rồi mà. Mọi người thương lượng với cậu ta thế nào rồi?” “Đừng hỏi nhiều như vậy! Mau tới đi.” Giọng của Lục Quý rất kì lạ. Sau đó tất cả mọi người đều đến. Trong nháy mắt vào nhà, cả đám đều hoảng sợ. Máu tươi lênh láng trên đất, Kha Thiên đội tóc giả màu đen, mặc bộ quần áo màu trắng, hóa trang thành nhân vật nữ cậu ta thích cosplay nhất. Một con dao cắm trên ngực trái, cậu ta nằm trong vũng máu. Mất mở to, đã không còn thở. Máu không ngừng chảy ra. Đến giờ Văn Hiểu Hoa mới biết hóa ra một người có thể chảy nhiều máu như vậy. “Sao lại thế này?” Dung Hiểu Phong hét âm lên, “Các cậu giết cậu ta?”

Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đều không thể nói nên lời. Tường Học Nhiễm ngồi ở chỗ kia, trên mặt còn có vết thương. Trong phòng lộn xộn, Lục Quý đứng ở cửa, sắc mặt trắng bệch. “Là ngoài ý muốn.” Giọng nói của Tường Học Nhiễm hơi run rẩy, “Cậu ta đột nhiên trở mặt, không chịu đưa tiền cho chúng tôi. Sau đó hai bên xô xát.”

“Tôi không muốn giết cậu ta, tôi không có...” Lục Quý run giọng nói, “Mọi người lao vào đánh nhau, tôi mới cầm lấy con dao trên bàn để dọa cậu ta. Nhưng cậu ta chống trả quá quyết liệt, khi nhắc đến tiền liền trở nên hung dữ, còn bảo bọn tôi rút, nói sẽ báo cảnh sát. Tôi nhất thời tức quá...” Tất cả mọi người im lặng, trong phòng tràn ngập bầu không khí quỷ dị. “Gọi xe cấp cứu?” Văn Hiểu Hoa nơm nớp lo sợ hỏi. “Đã không còn thở, tim cũng không còn đập.” Tường Học Nhiễm thấp giọng nói, “Vừa rồi chúng tôi đã kiểm tra. Hơn nữa nếu gọi xe cấp cứu, chúng ta thoát được liên quan sao?” Mặt mọi người xám như tro tàn. Dung Hiểu Phong đột nhiên the thé nói: “Cái gì mà chúng ta? Người là do cậu giết, liên quan gì đến chúng tôi? Chuyện này liên quan gì đến chúng tôi chứ? Tại sao cậu lại gọi chúng tôi đến?” Hứa Sênh cũng mấp máy môi. Lục Quý im lặng, quay mặt đi. Tường Học Nhiễm gằn chữ hét, “Shit! Chuyện lấy tiền của cậu ta có phải mọi người cùng bàn bạc quyết định không? Cậu ta không muốn cũng phải đồng ý, không phải các cậu đều thống nhất sao? Hiểu Phong, không phải cậu còn chờ món tiền này để đi ra nước ngoài du lịch với bạn trai sao? Hiện tại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đây là ngoài ý muốn, không phải chỉ là trách nhiệm của hai người chúng tôi, còn liên quan đến cả các cậu đấy. Cậu thử báo cảnh sát xem, các cậu có dám cùng nhau chịu trách nhiệm không? Cảnh sát sẽ tin tưởng các cậu vô tội ư?” Dung Hiểu Phong bị dọa sợ ngây người, ấp úng không nói được. Hứa Sênh im lặng, Văn Hiểu Hoa bị dọa đến mức hồn vía bay mất: “Chúng ta... sẽ ngồi tù sao?” Tường Học Nhiễm im lặng một lúc đáp: “Sẽ. Nếu báo cảnh sát sẽ như thế. Nếu không báo cảnh sát...” Cậu ta liếc mắt về phía Lục Quý, sắc mặt Lục Quý càng khó coi, dường như dùng giọng nói rất thấp: “Kha Thiên cậu ta... không có bạn bè nào khác, lại sống một mình. Tốt nghiệp hơn nửa năm không đi làm.” “Chúng ta cùng đem cậu ta đi chôn.” Tường Học Nhiễm chậm rãi nói, “Không ai biết cậu ta mất tích. Chúng ta chia tiền, mỗi người 40 vạn.”

Đêm đó vô cùng tối, ánh trăng rất sáng. Những con người trẻ tuổi sắp bước vào xã hội, cứ thế nâng thi thể, tránh khỏi tầm mắt của mọi người, đi tới mảnh đất hoang kia. Tuy Kha Thiên gầy, nhưng vóc dáng cao, thi thể cậu ta khá nặng. Lúc đầu Văn Hiểu Hoa còn có thể nghe được tiếng máu trong túi rơi tí tách. Sau đó máu không còn chảy nữa. Đêm đó ngay cả khóc Văn Hiểu Hoa cũng quên, chỉ nhìn thấy cái cây mờ mờ ở phương xa và ánh trăng trên bầu trời. Trước kia cậu ta từng xem trong TV, sau khi người chết, cơ thể sẽ trở nên lạnh lẽo. Một khắc đó cậu ta mới cảm nhận được rõ ràng cơ thể Kha Thiên thật sự càng ngày càng lạnh. Con người ở trong phòng làm việc cẩn thận quan sát sắc mặt mỗi người, mang bữa sáng cho bọn họ, dọn dẹp mặt bàn cho bọn họ. Con người duy nhất khi cậu ta bị ốm đội mưa đi mua thuốc, vui tươi hơn hờ, thực sự đã chết rồi, không còn chút độ ấm nào. Bọn họ đào xong hố, chôn cậu ta xuống. Ánh mắt Kha Thiên đã nhắm lại, không biết là ai vuốt, hay là cậu ta tự nhắm? Khi đó trong lòng Văn Hiểu Hoa đột nhiên xuất hiện suy nghĩ kì quái, cậu ta chết đi như vậy cũng rất tốt. Áo trắng, tóc dài, trang điểm tinh tế, người đầy máu tươi, vĩnh viễn dừng ở bộ dáng xinh đẹp cậu ta thích nhất. Cậu ta cũng không thích hợp với xã hội này, cậu ta sống quá ngây thơ, yếu đuối. Cậu ta cũng không giống bọn họ. Cậu ta tin tưởng vào ước mơ, kiên trì theo đuổi nó. Thực ra cậu ta có dũng khí và tài hoa hơn so với bọn họ. Sau đó bởi vì 200 vạn, chết ở trong tay những con người bình thường mà nhất gan. Chỉ là hiện tại Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh nhìn cái hố trống không trước mắt, không dám tin vào mắt mình. Thi thể đâu mất rồi? Cậu ta đi đâu rồi? Địa điểm thứ hai nhóm cảnh sát thăm dò là nơi Kha Thiên từng thuê phòng. Đó là một căn phòng nhỏ gần khu dân cư. Cậu ta mất tích lâu như vậy, chủ nhà cũng không phát hiện ra. “Bởi vì nửa năm trước, cậu ta đã trả một lúc hai năm tiền thuê nhà và điện nước.” Chủ nhà nói, “Căn phòng kia lại quá tồi tàn, bình thường tôi cũng chả đến xem.”

Căn phòng kia ở một góc trong thị trấn nhỏ, nhìn từ bên ngoài là một ngôi nhà mái bằng vừa cũ vừa hẹp, nhưng khi đám Bạc Cận Ngôn đi vào lại cảm thấy hoàn toàn mới mẻ. Trên tường dán giấy hoa màu vàng, phía trên có treo ngọn đèn nhỏ. Tuy là những đồ giả rẻ nhưng hợp với phong cách căn phòng. Sô pha và bàn đều là gỗ cũ, Giản Dao biết có rất nhiều người thích mua những thứ này ở chợ đồ cũ. Bên trong không có giường, chỉ có một cái võng đang đung đưa, phía trên để một cái gối màu vàng. Chung quanh có bụi, nhưng vết máu từng tồn tại trên mặt đất đã được lau rửa sạch sẽ. “Là phong cách của cậu ta.” Bạc Cận Ngôn bỗng nhiên thấp giọng nói một câu. Điều này không hiểu sao khiến Giản Dao hơi sợ. Cô bỗng nhiên phát hiện, từ trước đến nay mình cũng không quá hiểu Bạc Cận Ngôn. Cô biết anh thông minh, kiêu ngạo, kiên định, không sợ hãi những kẻ tàn bạo, thậm chí còn vì thế mà hưng phấn đặc ý. Nhưng đối với tội phạm, ví dụ như Tạ Mẫn ở vụ án thành cổ, Kha Thiên ở vụ án hiện tại, anh mơ hồ biểu hiện ra tâm trạng kín đáo, khó có thể miêu tả bằng từ ngữ. Là đồng tình sao? Nhưng anh cũng sẽ không vì thế mà mềm lòng. Là lý giải sao? Nhưng anh từng nói cho dù đã trải qua khổ sở thế nào, cũng không nên giết người. Là cảm chú nhân. Trong đầu Giản Dao bỗng nhiên xuất hiện từ ngữ. Là một cái nhìn chăm chú bình tĩnh, từ bị, không rơi vào bị động, nhưng cũng không có vui vẻ hay nhàn tản. Anh nhìn tội phạm lâm vào đường cùng không khác gì với một người bình thường vô tội. Nghĩ đến đây, Giản Dao cũng ngừng đầu nhìn anh. Khuôn mặt bên của anh chăm chú mà anh tuấn, đôi mắt trong trẻo mà lợi hại. Cho nên cô mới yêu anh hơn tất cả phong cảnh đã nhìn thấy nửa đời này.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 39

Kết quả điều tra hiện trường nhanh chóng có. Nhân viên công tác báo cáo: “Dựa vào phản ứng của luminol, hiện trường còn sót lại lượng máu lớn. Qua kiểm tra đều thuộc về Kha Thiên. Một người chảy nhiều máu như vậy, theo lý thuyết không thể còn sống.”

Chạng vạng, thành viên tổ vụ án đặc biệt tập trung trong tiệm ăn dưới lầu cục cảnh sát, ăn tạm chút thức ăn nhanh. Lúc gọi món, Bạc Cận Ngôn gọi điện thoại cho Phó Từ Ngộ, muốn gọi anh cùng đến ăn cơm. Tiếng chuông vang lên mấy lần chuyển sang hộp thư thoại. Giọng Phó Từ Ngộ sang sáng vang

lên trong điện thoại: “Hello, nếu nghe thấy hộp thư thoại tức là tôi đang ngủ, nghỉ phép..., không tiện tiếp điện thoại của bạn. Xin gọi lại sau.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười, bỏ đi động xuống. Phương Thanh châm điếu thuốc, tựa vào cửa chậm rãi hút. Nhìn thấy An Nham cầm chai Coca, hỏi: “Hai người các anh cũng không hút thuốc sao?” Bạc Cận Ngôn ngược mắt liếc anh ta, lười trả lời. An Nham cười nói: “Em không thích mùi thuốc lá.”

Phương Thanh cười, híp mắt nhìn về phía xa, tiếp tục phì phèo khói thuốc. Hút hết điếu thuốc, anh ta mới đi vào phòng. Giản Dao ngồi thấy mùi thuốc trên người Phương Thanh, nhưng cũng không cảm thấy chán ghét. “Anh thấy thế nào?” Phương Thanh nhìn Bạc Cận Ngôn. “Đáp án đã rõ ràng.” Bạc Cận Ngôn nói. Giản Dao vẫn đang rối rắm trong vụ án kì lạ này, nhũn mảy. An Nham xen vào: “Em tin vào xác suất, Kha Thiên chắc là đã chết rồi.”

Bạc Cận Ngôn nhìn Giản Dao, mỉm cười nói: “Bà Bạc, em có cách thức tư duy theo chiều hướng cẩn thận sắc bén, đây là ưu điểm cũng là khuyết điểm. Xin hãy nhớ kỹ một nguyên tắc của cảnh sát hình sự: Khi tình huống càng phức tạp càng khác thường, kết quả chân tướng thường có xu hướng là càng đơn giản.”

“Vâng.” Giản Dao gật đầu. Phương Thanh nở nụ cười: “Bình thường hai người đều trao đổi như vậy sao? Bầu không khí tràn ngập học thuật thăm dò?” Giản Dao cười: “Đúng vậy.”

Phương Thanh chỉ cười, một lát sau, vỗ bả vai Bạc Cận Ngôn, thấp giọng nói: “Anh có thể lấy được bà xã bao dung như vậy, đúng là tam sinh hữu hạnh.” Bạc Cận Ngôn vốn không thích người khác đụng vào mình, còn là đàn ông, nhưng cái đập vai tùy tiện, thoải mái tự nhiên của Phương Thanh không khiến anh cảm thấy chán ghét. Tuy nhiên anh có thể nghe ra ý chế giễu trong lời nói của Phương Thanh, là nói anh quá học thuật quá nhàm chán sao? “A...” Bạc Cận Ngôn cúi đầu, nói bên tai Phương Thanh: “Lửa tình của tôi nóng bỏng tất nhiên sẽ không dễ cho người ngoài bọn anh nhìn thấy.”

Phương Thanh sắc nước. “Vì thế...” Giản Dao suy nghĩ một lát, ngừng đầu, “Cho dù thi thê biến mất, chết mà sống lại có lạ lùng thế nào, cho dù hân biểu hiện ra quen thuộc với các thành viên trong nhóm thế nào, vụ án này chỉ có hai khả năng.”

Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh từ từ uống trà nghe cô nói. An Nham cũng chăm chú nghe. “Thứ nhất.” Giản Dao nói, “Hắn thực sự có thiên phú dị bẩm, khả năng rất thấp vẫn còn sống. Án núp nấp thẳng, sau đó báo thù.”

“Thứ hai.” Bạc Cận Ngôn nói, “Kha Thiên thực sự đã chết. Cho dù là Phương Thanh hay Cố Bằng Bằng kia đều chỉ nhìn thấy bóng dáng hoặc mặt bên giống cậu ta thôi, hơn nữa còn đội mũ... Do đó, một người bạn thân có dáng vẻ và diện mạo tương tự cậu ta, vô cùng hiểu biết cậu ta, trộm thi thể của cậu ta, sau đó báo thù thay cậu ta.” “Tiếp theo phải làm thế nào?” An Nham hỏi. “Tất cả đều trở về điểm xuất phát.” Phương Thanh nói, “Chúng ta phải bắt đầu điều tra Kha Thiên kia một lần nữa.”

Lúc này trời vẫn còn chưa hoàn toàn tối, tấm rèm trong nhà Phó Từ Ngộ vẫn chưa được kéo lên. Chỉ có một chiếc đèn ngủ ánh sáng dịu dịu trên đầu giường, chiếu sáng gương mặt hai bên. Lúc đầu, ngay cả ôm lấy nhau cũng thấp thỏm. Hai bên đứng một lúc lâu, Phó Từ Ngộ mới vươn tay ra ôm lấy cô. Khe khẽ ôm, sau đó cánh tay dần ôm chặt. Động tác này khiến lòng Hàn Vũ Mông nhói đau. “Joe?” Anh run giọng hỏi, như muốn xác định sự tồn tại của cô.

“Vâng... Là em đây, Kris.”

Im lặng một lúc lâu, anh cúi đầu nhìn cô, chiếc mũi cao cao, dọc theo khuôn mặt cô, từ từ di chuyển xuống, tìm được môi cô. Hai người lại im lặng, anh che lấy môi cô, dùng sức hôn, khiến cho Hàn Vũ Mông tròn tròn mắt. Cô không nghĩ tới anh sẽ hôn mình mạnh mẽ điên cuồng như vậy, trong nháy mắt đầu cô trống rỗng. Tựa như trước mắt không phải là Phó Từ Ngộ ba mươi tuổi, mà là thiếu niên năm đó vừa ngoài hai mươi, nhiệt tình làm càn. Song sự lo lắng trong mắt anh là điều cô chưa bao giờ thấy qua. Anh dùng sức cắn môi cô, cắn cho cô đau đớn. Một tay anh đẩy ngã cô lên giường, đè nặng cô, nhưng không chạm vào quần áo cô, chỉ đè bả vai cô, để cho cô không thể nhúc nhích. Anh cúi đầu xuống, Hàn Vũ Mông không thấy rõ ánh mắt anh. Một lát sau, anh bỗng nhiên nở nụ cười, khàn giọng hỏi: “Tại sao lại đột nhiên... trở lại? Tám năm rồi, Hàn Vũ Mông, tám năm rồi! Trong thế giới của anh, em đã mất tám năm rồi, tại sao lại đột nhiên trở về? Còn tôi tìm anh nữa?” Một giọt nước mắt rơi trên mặt Hàn Vũ Mông. Anh khóc. Trong phút chốc, mặt Hàn Vũ Mông cũng ngập nước. “Em...” Cô không nói nên lời. Lúc này chỉ muốn tông cửa xông ra, nhưng giống như mất đi tất cả sức lực, không thể động đậy nổi. Mặt cô đầy nước mắt, chậm rãi nói: “Em và hắn... gặp phải bão trên biển, cả hai đều không chết, phiêu dạt tới Nam Mỹ.”

Phó Từ Ngộ ngừng đầu nhìn cô. “Em...” Cô cảm thấy nói ra mỗi từ, cổ họng như khô cạn, “Bị hân ép làm rất nhiều chuyện không muốn làm. Em không trở về. Em nghĩ đời này sẽ không gặp được anh nữa. Cho đến gần đây, hân mắc bệnh nặng, em trốn thoát. Chạy trốn từ Nam Mỹ về Trung Quốc.”

Cô gơ tay che mặt. Phó Từ Ngộ im lặng một lát, hỏi: “Tại sao luôn trốn tránh anh? Hiện tại lại đột nhiên tới tìm anh?” Hàn Vũ Mông đáp: “Em... không xác định được có nên xuất hiện trước mặt anh hay không? Nhưng em vẫn muốn tìm đến anh.”

Phó Từ Ngộ nhìn chăm chú cô một lúc lâu, bỗng nhiên buông cô ra, đứng dậy ngồi bên cạnh giường, lặng im không nói gì. Hàn Vũ Mông ngo ngắc nhìn bóng dáng anh, cảm thấy trong lòng vô cùng bí ai. Đó từng là vị thần, tín ngưỡng, tình yêu trọn đời của cô. Hiện tại lại không thể đến gần. Cô còn có thể đến gần anh không? Cô còn có thể may mắn nắm tay anh đi đến cuối đời không? Cô bò qua, dùng bàn tay run rẩy, cố lấy tất cả dũng khí ôm lấy lưng anh. Đứng là lạ lùng, đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, hiện tại cô nhìn thấy người lạ chết trước mặt cũng không chớp mắt. Song khi trở lại bên cạnh anh lại giống như cô gái ngây thơ thấp thỏm hai mươi tuổi kia. Cô vui mặt vào lưng anh, rơi nước mắt, dùng giọng rất nhỏ hỏi: “Kris... Anh còn yêu em không?” Phó Từ Ngộ im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên thấp giọng nở nụ cười: “Em còn hỏi anh yêu em không ư? Joe, nếu một ngày nào đó, không còn nhìn thấy sao trên bầu trời thì đó là ngày anh không còn yêu em.”

Hàn Vũ Mông hơi sững sốt, nước mắt trào ra. Sau khi nói xong, Phó Từ Ngộ xoay người lại, lại một lần nữa ôm cô vào trong lòng, ai ngờ cô đột nhiên nhảy xuống giường, bước nhanh về phía cửa. Sắc mặt Phó Từ Ngộ lập tức biến đổi, đuổi theo giữ chặt tay cô: “Em đi đâu vậy?” “Em...” cô ngừng đầu nhìn anh, yên lặng rơi nước mắt: “Em không thể ở bên anh quá lâu, hân vẫn luôn đuổi theo em. Kris, đừng nói cho bất cứ ai chuyện em trở về, nhất là bạn thân Bạc Cận Ngôn của anh. Em cầu xin anh... Em không muốn... có bất cứ tiếp xúc nào với cảnh sát. Chờ thời cơ thích hợp, em sẽ lại đến tìm anh.”

Phó Từ Ngộ giữ cánh tay cô không buông, ai ngờ cô xê dịch cổ tay một cái, dễ dàng thoát ra, chưa đợi anh có phản ứng, xoay người đi ra ngoài. Phó Từ Ngộ đứng im tại chỗ. Một lát sau, khi anh đuổi theo thì trong hành lang đã sớm không còn bóng người, dưới lầu dòng xe cộ đông đúc, làm sao còn thấy bóng dáng cô? Phó Từ Ngộ trở lại phòng, nhìn nếp nhăn trên ga giường, trên gối còn có sợi tóc của cô, cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ. Anh đi ra ngoài ban công, ngồi trong ghế mây, nhìn bầu trời đêm xa xôi, cảm di động, lướt đến số của Bạc Cận Ngôn, lại rề rà không gọi. Một mình anh ngồi thật lâu, ngẩng đầu, lại thấy sao trời lấp lánh. Sau đó anh nở nụ cười, nụ cười cô độc lại dịu dàng. Anh bỏ điện thoại xuống. Anh quyết định tin tưởng, tiếp tục chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 40

Là ai trốn ở phía sau Kha Thiên? Là ai cầm hận thành viên nhóm Nguyệt Ảnh lớn đến thế? Là ai có thể bày ra án mưu sát liên hoàn tình vi bình tĩnh như thế, ép người còn sống sụp đổ tinh thần? Việc sát hại này của “hắn” liệu có ngừng lại? Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đã được cảnh sát bảo vệ. Còn sự tồn tại có liên quan đến “hắn” lại không có chút manh mối nào. “Không có, Kha Thiên chưa từng nhắc tới người bạn nào với chúng tôi.” Văn Hiểu Hoa nói. “Nhưng... thời gian đó, cậu ta thường xuyên đi ra ngoài một mình. Khi trở về dường như rất vui.” Hứa Sênh nói. “Các cô cậu không hỏi cậu ta từng đi đâu, gặp ai sao?” Phương Thanh hỏi. Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa cúi đầu: “Chúng tôi không có.”

Chiếc Cherokee màu đen chạy trên đường cao tốc, mặt bên của Bạc Cận Ngôn vô cùng lạnh lùng: “Có hai khả năng. Người yêu hoặc là người thân.”

Giản Dao khẽ giật mình: “Người thân? Dựa theo tư liệu của Kha Thiên, mấy năm trước ông nội cậu ta cũng đã mất rồi, không còn người thân nào khác.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu: “Nhưng chúng ta không thể loại bỏ bất cứ khả năng nào, cho nên vẫn nên đến quê cậu ta một chuyến. Người kia hiểu rõ nhóm Nguyệt Ảnh, hiểu rõ từng thói quen của mỗi người bọn họ. Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đã xác nhận, năm đó để tiện cho việc tập luyện, Kha Thiên từng đánh chìa khóa nhà Trường Học Nhiệm. Nói cách khác, ngay cả chìa khóa này để ở đâu, Kha Thiên cũng nói cho ‘hắn’. Bọn họ không giấu diếm bất cứ điều gì, Kha Thiên vô cùng tin tưởng hắn, nói hết tất cả. Bọn họ thân mật giống như một vậy. Tính cách Kha Thiên nhạy cảm yếu đuối, không giỏi giao tiếp. Người kia phải xuất hiện trước khi Kha Thiên mất tích không lâu, nếu không nhóm họ không có lý do gì không phát hiện ra. Thời gian ngắn như vậy, lại trở thành bạn chí cốt với một người, khả năng với người thường còn vô cùng nhỏ, huống chi Kha Thiên. Nhưng tình yêu và tình thân có thể làm được.”

Giản Dao gật đầu, suy nghĩ nói: “Hơn nữa với tính cách của Kha Thiên, tính ý lại với bạn bè vô cùng mạnh mẽ. Nếu có được một người bạn thực sự tốt, một là cậu ta không cần thiết phải giấu diếm nhóm bạn; hai là tâm lý ý lại với nhóm bạn không mạnh như vậy. Trên thực tế việc gây dựng sự nghiệp, không nhất thiết phải cần đến những người này, nhưng sau khi nhận được món tiền đầu tư, cậu ta vẫn đề ý tới thái độ của bọn họ, vô cùng khát vọng tình bạn của bọn họ. Thậm chí bằng lòng dùng phần tiền này để đổi lấy sự coi trọng và tình bạn của bọn họ. Điều này chứng tỏ tình cảm ‘hắn’ dành cho Kha Thiên không thể thay thế tình bạn.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Well done.”

“Tình yêu à...” Giản Dao thờ dãi, “Là tình yêu sao?” Bạc Cận Ngôn không đáp, chỉ nói: “Phần tiền từ thiện sử đầu tư kia của Kha Thiên vô cùng đáng nghi. Ở trong nhà cậu ta, chúng ta không tìm được tài liệu liên quan đến đầu tư, hơn nữa dựa theo cách nói của cậu ta, phần tiền này cậu ta có thể tùy ý khống chế. Thiên sử đầu tư bình thường sẽ không làm hành vi đầu tư như vậy. Chỉ là bọn Trường Học Nhiệm không có kinh nghiệm xã hội, nên không phát hiện ra sự khác thường.”

“Nói cách khác... Phần tiền kia thực ra có thể là do ‘hắn’ đưa cho Kha Thiên?” “Có thể.” Bạc Cận Ngôn đáp, “Anh đã bảo An Nham đi điều tra nguồn gốc của số tiền kia rồi. Đồng thời bảo Phương Thanh ở lại BJ điều tra những manh mối khác bên cạnh Kha Thiên.”

“Mục đích lần này chúng ta đến quê Kha Thiên chính là để thăm dò xem có thể là do người thân cậu ta gây ra hay không sao?” “Không chỉ có thể.” Bạc Cận Ngôn nói, “Đây là một vụ án thú vị. Nếu không đi sâu vào tìm hiểu Kha Thiên, anh làm sao hiểu rõ cậu ta, tiếp theo cảm nhận được hung thủ thực sự?” Chắc chắn, lại tới nữa rồi. Giản Dao nở nụ cười: “Này tại sao anh luôn có hứng thú tăng cao với hung thủ như vậy? Anh không cảm thấy phiền chán, mệt mỏi sao?” “Làm chuyện mình thích sao mệt được chứ?” Bạc Cận Ngôn liếc cô, “Tất cả sở thích, sở ghét của anh nhiều năm như một.”

“À.” Giản Dao nhìn không được bật cười. Anh cũng cười, thấp giọng nói: “Đúng vậy, anh không thể ngừng lưu lại dấu vết trên người em.”

Giản Dao càng không nhìn được cười. Đúng lúc này, di động của cô vang lên. Là Lạc Lang mấy hôm trước không liên lạc được gọi tới. “Giản Dao, hôm nay anh tiện đường đến làm việc ở tòa án gần chỗ em, có thời gian cùng ăn một bữa cơm không?” Giản Dao ngập ngừng. Lạc Lang nở nụ cười: “Gọi cả chồng em đi.”

Giản Dao cười nói: “Lạc đại ca, xin lỗi, hôm nay bọn em đi ra ngoài điều tra án rồi, không thể quay về. Để hôm khác bọn em trở về mời anh nhé.”

Lạc Lang “Ừ” một tiếng, nói: “Được, vậy cuối tuần nhé. Bên anh đang có một số tài liệu pháp luật có giá trị, lần sau sẽ đưa cho em.”

Cúp máy, Giản Dao nói: “Lạc đại ca hẹn hai chúng ta cùng ăn cơm.” Bạc Cận Ngôn đáp: “Không có hứng thú.”

Giản Dao: “Lần sau đi cùng em nhé.”

Bạc Cận Ngôn: “... Ừ.”

Giản Dao nhìn về mặt anh vẫn như thường tiếp tục lái xe, bỗng nhiên muốn đùa anh, hỏi: “Này, em kết bạn với người đàn ông khác, anh không ghen sao?” Bạc Cận Ngôn cười nhạo: “Người đàn ông cảm thấy có nguy hiểm mới có thể ghen. Tiếc là anh không thể trải nghiệm được cảm giác này.”

“Chắc...”

Lại đi một lúc, anh đột nhiên hỏi: “Anh ta lớn hơn em bao nhiêu tuổi?” Giản Dao ngơ ngác mấy giây, mới hiểu ra Bạc Cận Ngôn nói “anh ta” là chỉ Lạc Lang. “Bảy tám tuổi.” Cô đáp. “Hóa ra là thế.”

“Cái gì hóa ra là thế?” Anh thân nhiên đáp: “Em gọi anh ta là Lạc đại ca.”

“Vâng. Huân Nhiên cũng gọi như vậy.”

“Anh lớn hơn em bốn tuổi.” Bạc Cận Ngôn nói tiếp. Giản Dao hơi sững sốt. Haiz, thật đúng là. Nhưng cô không bao giờ có cảm giác anh lớn tuổi hơn mình. Thấy cô không nói lời nào, Bạc Cận Ngôn cau mày, nói: “Nhưng trước kia, em chưa từng gọi anh là đại ca.”

Giản Dao: “...”

Hóa ra anh để ý điều này. Không phải là nói không trải nghiệm được cảm giác ghen tuông à... Thấy ánh mắt anh trong trẻo nhìn mình, Giản Dao bật cười. “Anh muốn em gọi anh là đại ca hả?” Lời vừa ra khỏi miệng, mặt hơi nóng lên. Bạc Cận Ngôn im lặng. Giản Dao gọi to: “Bạc đại ca.”

Anh khẽ cười. Giản Dao lờm anh, lại gọi: “Anh Cận Ngôn.”

Bạc Cận Ngôn khẽ “ừ” một tiếng. Gió từ cửa sổ thổi vào, trong xe lại trở về sự yên lặng, nhưng lại có bầu không khí dịu dàng chuyển động khiến người ta rung động. Giản Dao bỗng nhiên chú ý tuy ngoài mặt anh khá bình tĩnh, nhưng hai gò má lại hơi ửng đỏ. Cảm giác ấm áp thấm vào lòng cô. Cô ngẩng đầu cùng anh nhìn về phía trước, gió thổi, cảnh sắc lặng lẽ xẹt qua. Cùng lúc đó Lạc Lang ngồi trong xe, ngẩng đầu nhìn cửa sổ văn phòng Giản Dao. Trong tay là một tập tư liệu đã được sắp xếp chỉnh tề, phía trên còn có rất nhiều chú thích do anh ta tự viết. Làm sao tiện đường đến đây chứ? Thực ra gặp cô không phải là ngẫu nhiên tụ hợp với đồng hương, mà là ý nguyện đã nhiều năm của anh ta. Ngồi một lát, anh ta lái xe rời đi. Chờ cô bình an trở về, gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chương 41

Quê Kha Thiển ở HB cách BJ không xa, nhưng mấy năm nay các thành phố vừa và nhỏ không ngừng bị phá dỡ, xây dựng những tòa nhà và thành phố mới rập theo một khuôn mẫu. Nhà cũ của Kha Thiển, kí túc xá của nhà máy đã sớm bị san phẳng, một tiểu khu mới được mọc lên. Hàng xóm ngày xưa không biết đã đi đâu. Giản Dao hỏi một vòng gần tiểu khu, chỉ là hỏi qua loa, nhưng không ai biết người nhà họ Kha, cũng không tìm được tư liệu gì.

Chỉ có hồ nước đối diện tiểu khu đập dềnh sóng nước.

Có lẽ trong thời đại tốc độ kinh tế tăng trưởng không ngừng này, điều duy nhất không thay đổi, vẫn dừng lại là hồ nước ngọn núi.

Bên cạnh cái hồ nhỏ còn có một vùng đầm lầy lớn, cỏ cây mọc um tùm, có lẽ đã được giữ gìn nguyên vẹn.

Bọn họ đi tới địa chỉ thứ hai: Nhà ông nội Kha Thiển ở huyện. Dựa theo trong đăng kí ở đại học của Kha Thiển quan hệ gia đình chỉ có một mình ông nội. Địa chỉ điền cũng là nhà ông nội.

Lần này dễ dàng tìm được hơn. Là một ngôi nhà cũ trong thành cổ. Ngói xanh tường đất, hai gian nhà một tầng. Cửa được khóa bằng khóa đồng lớn.

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn gõ cửa một lúc lâu, có một bác gái ở nhà bên cạnh đi ra, nói: “Hai người tìm ai?”

Giản Dao cười nói: “Bác à, chúng cháu là bạn của Kha Thiển ở BJ, tới nơi này du lịch, đúng lúc nhớ ra cậu ấy nói quê ở đây, nên muốn đến thăm.”

Bạc Cận Ngôn hơi mỉm cười, liếc bà xã cảnh sát càng ngày càng lấu cá.

Bác gái thấy hai người bọn họ tuần tú lịch sự, cũng không nghi ngờ gì, nói: “À, hóa ra là bạn của Tiểu Kha. Gần đây thằng bé không trở về.”

“Bác ơi, ông nội Tiểu Kha mất lúc nào ạ?” Giản Dao hỏi.

Bác gái thờ dãi nói: “Cũng phải bốn năm năm rồi, lúc Tiểu Kha vừa thi đỗ đại học.”

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn liếc nhau. Đả kích mạnh như vậy, chà trách Kha Thiên thể hiện sự quán quýt mãnh liệt với bạn đại học thế.

“Cậu ấy còn người thân nào không ạ?” Giản Dao hỏi.

Bác gái suy nghĩ, lắc đầu: “Không thấy có ai qua lại. Mười năm trước nhà bác chuyển đến đây, chỉ thấy mỗi hai ông cháu ở với nhau. Aiz, nói đi cũng phải nói lại Kha Thiên đúng là số khổ, nghe nói lúc mới năm sáu tuổi, cha mẹ tai nạn xe qua đời, cũng không nhận được chút tiền bồi thường nào. Sau khi ông nội mất, chia khóa nhà còn để chỗ bác đây, thằng bé đi học ở bên ngoài, nhờ bác thường xuyên qua đây quét dọn.”

Đột nhiên Bạc Cận Ngôn hỏi: “Lần trước cậu ấy trở về là lúc nào?”

Bác gái đáp: “Một tháng trước, bác nhớ rất rõ, mấy hôm đó là ngày nghỉ Tiết thanh minh.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao im lặng.

Một tháng trước.

Kha Thiên bị đám Tường Học Nhiệm “giết chết” là vào nửa năm trước.

Sau đó “thi thể” bị chôn cất mất tích, sau đó một tháng trước cậu ta quay về quê một chuyến, sau đó liên tục ra tay giết người.

“Bác xác định người trở về chính là cậu ta?” Bạc Cận Ngôn hỏi.

Bác gái khó hiểu liếc anh: “Sao cậu lại hỏi thế chứ? Chẳng lẽ tôi sẽ nhìn lầm sao? Hôm đó thằng bé còn ăn com tôi ở nhà tôi mà. Tôi nhìn thằng bé lớn lên từ nhỏ...”

Giản Dao cười xen vào: “Bác à, là như thế này, chúng cháu biết Kha Thiên ở đây được bác quan tâm rất nhiều, đây là hai trăm tệ, cũng là một chút tâm ý của chúng cháu.” Bác gái thấy tiền thì đỏ mặt, hất tay nói không cần. Giản Dao kiên trì đưa, bác gái từ chối mấy lần, cuối cùng vẫn nhận lấy. Giản Dao nhân cơ hội hỏi: “Bác ơi, chúng cháu đã đi đến đây rồi, có thể vào nhà Kha Thiên nhìn không?”

Nhà ông nội Kha Thiên chỉ có thể dùng bốn bức tường để hình dung cũng không quá đáng. Trong nhà có hai căn phòng, ngoài giường, bàn, tủ, không có gì khác, nhưng được giữ gìn sạch sẽ. Đồ đạc trong nhà đều là kiểu cũ, trên tường có treo một ít bức tranh phong trúc hoa lá Trung Quốc, nhìn kĩ cũng giúp ngôi nhà khá hơn một chút.

Không cần phải nói, những thứ đó tất nhiên là bút tích của Kha Thiên.

Có lẽ là cảm thấy nhà Kha Thiên cũng không có gì đáng giá, sau khi đưa họ vào cửa, bác gái đi theo một lúc rồi ra ngoài làm chuyện khác.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhìn một vòng, không phát hiện điều gì khác thường. Giản Dao nói: “Em đang hoang mang. Em nghĩ Kha Thiên chắc chắn đã chết rồi, trước đó Phương Thanh và Cố Bằng Bằng chỉ nhìn thấy người tương tự thôi. Nhưng hiện tại, bác gái này xác nhận quả thực nhìn thấy Kha Thiên còn sống. Chẳng lẽ là cậu ta thực sự chưa chết sao?”

“Không cần hoang mang.” Bạc Cận Ngôn nói, “Anh nghĩ chúng ta đã đến gần với đáp án rồi. Em không phát hiện trong nhà này thiếu thứ gì sao?”

Giản Dao ngẩn ra.

Bạc Cận Ngôn đeo găng tay, kéo ngăn tủ ra, sau đó đóng lại, nói: “Kha Thiên nhạy cảm lại cẩn thận như vậy, còn nhỏ đã mất cha mẹ, vừa thi đỗ đại học lại mất đi ông nội... Cậu ta nhất định sẽ giữ gìn đồ đạc thuộc về họ cẩn thận. Song chúng ta lại không phát hiện được thứ gì ở phòng trọ cũng như ở đây.”

“Là cái gì?” Giản Dao hỏi.

“Album ảnh.”

Giản Dao sững sờ.

Bạc Cận Ngôn mỉm cười nói: “Đó là thứ người nọ muốn mang theo người, hoặc là... hắn muốn che giấu thứ gì đó. Đây là nguyên nhân hắn đột nhiên trở về.”

Giản Dao giật mình.

Chẳng lẽ không phải người yêu, mà là... người thân.

Tiểu học Hoa Sen là một trong những ngôi trường tiểu học tốt nhất gần đó, khi Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi tới đó đã là buổi chiều.

“Bác gái hàng xóm chuyển đến mười năm trước.” Bạc Cận Ngôn nói, “Khi đó Kha Thiên vừa lên cấp hai, đối với những chuyện trước khi lên cấp hai bác ta không biết được. Xung quanh cũng chả có hàng xóm nào lâu năm. Từ nhỏ thành tích của Kha Thiên đã rất tốt, tất nhiên là sẽ học trường tiểu học tốt nhất.”

Bọn họ đi vào phòng giáo vụ, giờ thẻ cảnh sát. Một thầy giáo già tiếp đãi bọn họ: “Chờ một chút để tôi đi lấy tư liệu học sinh năm đó.”

Trong lúc chờ đợi, An Nham gọi điện thoại đến.

“Đã điều tra ra rồi. Phần tiền Kha Thiên có được kia là từ tài khoản nước ngoài, ở Mỹ. Người gửi là K.A.”

Lúc này, người thầy giáo cũng mang danh sách ra. Tuy nhiều năm đã trôi qua, nhưng Giản Dao nhìn một lát, ngay lập tức tìm được cậu nhóc có khuôn mặt giống y Kha Thiên, cô vội chỉ cho Bạc Cận Ngôn: “Anh xem, đây là Kha Thiên.”

Người thầy giáo ở bên cạnh đeo kính viễn thị, cười nói: “Cô nhận nhầm rồi, đây không phải Kha Thiên, là Kha Ái. Kha Ái là chị gái, cô gái đứng hàng đầu. Kha Thiên là em trai, đứng ở hàng cuối. Bọn họ là sinh đôi, bộ dáng vô cùng giống nhau.”

Bạc Cận Ngôn cầm ảnh chụp, im lặng nhìn chăm chú. Cuối cùng Giản Dao cũng tìm được Kha Thiên. Nhìn thấy tướng mạo khó mà phân biệt được của hai người, không hiểu sao trong lòng cô cảm thấy chua xót. Cô hỏi: “Vậy sau đó thì sao? Chị gái Kha Ái đi đâu ạ?”

Người thầy giáo thờ dãi đáp: “Chị gái số tốt, bọn họ có người thân không có con gái, lúc học lớp ba, nhận nuôi cô bé. Song có lẽ là sợ nuôi hai đứa bé phải chịu gánh nặng quá lớn, cũng sợ nuôi hai đứa bé thì không thân được. Cho nên em trai ở lại với ông nội. Sau đó hình như mang Kha Ái đi Mỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 42

“Kha Ái, tên tiếng Anh Rita, 24 tuổi, sinh viên khoa hóa đại học Chicago Mỹ. Tháng 12 năm ngoái về nước làm sinh viên trao đổi. Dự tính cuối tháng 6 năm nay quay về Mỹ, cũng chính là tuần sau.” An Nham đưa tư liệu cho mọi người.

Phương Thanh cầm tư liệu: “Khoa hóa? Ha ha...”

“Đã kiểm tra, tài khoản ở nước Mỹ kia cũng thuộc về cô ta.” An Nham nói.

“Giáo viên đánh giá...” Bạc Cận Ngôn chậm rãi đọc, “Tư duy nhanh nhẹn, suy nghĩ tinh tế. Có khả năng thực hiện và lập kế hoạch vô cùng mạnh mẽ, cũng rất can đảm, được giáo viên và bạn bè yêu mến... Xem ra cô ta có đầy đủ kiến thức và năng lực.”

Giản Dao nhìn tư liệu nói: “Tuy là sinh đôi khác trứng, nhưng từ nhỏ tướng mạo của hai chị em đã vô cùng giống nhau, sau khi trưởng thành ảnh chụp cũng giống nhau đến tám, chín phần. Nếu không quen biết, nhìn từ bên ngoài quả thực không phân biệt được.”

Phương Thanh nói: “Cận Ngôn, thời gian cô ta về nước cũng trùng khớp với thời gian anh dự đoán ‘nhân vật thần bí’ kia xuất hiện. Tiền cũng là ở chỗ cô ta. Cô ta biết rõ tất cả các mối quan hệ của Kha Thiên và các thành viên trong nhóm. Có động cơ, có thời gian, có năng lực, có con đường lấy được thuốc độc, còn có cả nhân chứng. Cô ta là hung thủ, không còn nghi ngờ gì nữa.”

Bạc Cận Ngôn lạnh mặt: “An Nham, cậu đi điều tra nguồn tin. Phương Thanh, Giản Dao, chúng ta đi đến thăm cô chị gái tình cảm sâu nặng.”

Đại học Thanh Đô đứng tốp đầu trong nước, đặc biệt ngành khoa học kỹ thuật vang danh từ bắc tới nam. Xe đi vào từ cửa nam, trên đường đều là cây cối xanh um tươi tốt, và kiến trúc phong cách cổ xưa. Luôn có sinh viên đạp xe đi qua, còn có không ít người ngồi trên cỏ im lặng đọc sách.

Trong không khí yên tĩnh cổ xưa như vậy, Bạc Cận Ngôn dừng xe ở cửa học viện hóa học. Đã báo trước cho lãnh đạo, lần làm việc này cần âm thầm. Ba người đi vào trong một hành lang rất dài, tới cửa một căn phòng thí nghiệm.

Ánh chiều tà chạng vạng chiếu vào cửa sổ, bên trong truyền ra tiếng nói chuyện và tiếng cười.

Mấy sinh viên mặc áo blouse trắng đang nghịch dụng cụ.

Phương Thanh dẫn đầu đi vào: “Xin hỏi, ai là Kha Ái?”

Các sinh viên ngừng cười, đều ngẩng đầu nhìn. Một cô gái cao tóc dài nói: “Là tôi.”

Trong khoảnh khắc thấy rõ khuôn mặt cô gái, Giản Dao hơi hoảng hốt. Khuôn mặt kia vô cùng giống Kha Thiên, nhưng lại là hai người khác nhau. Lông mày lá liễu, mũi cao, miệng nhỏ, tóc dài uốn xoăn qua vai, lông mi thưa hơn Kha Thiên một chút, màu môi cũng nhạt hơn, trang điểm nhạt. Song sự khác biệt hoàn toàn với Kha Thiên là khí chất và ánh mắt. Ánh mắt của cô ta rất bình tĩnh, nhìn thẳng mọi người, không kiêu ngạo tự ti. Cả người tản ra sự lạnh lẽo.

“Mọi người có chuyện gì?” Kha Ái hỏi.

Mấy sinh viên bên cạnh cảnh giác, nghi ngờ nhìn bọn họ.

Phương Thanh lấy thẻ cảnh sát ra: “Chúng tôi là đội cảnh sát hình sự thành phố, có một vụ án, cần cô quay về cục hỗ trợ điều tra.”

Các sinh viên ngơ ngác nhìn, Kha Ái ngẩn ra.

Sắc mặt của cô ta bỗng nhiên trở nên hơi khó coi: “Có phải... Kha Thiển đã xảy ra chuyện gì không?”

Phản ứng này ngoài dự đoán của Bạc Cận Ngôn và mọi người.

“Quay về cục rồi nói sau.” Bạc Cận Ngôn nói.

“Vâng.” Kha Ái nhanh chóng cởi áo blouse trắng, tháo găng tay, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng. Có sinh viên bên cạnh bắt lấy tay cô ta hỏi: “Rita, không có chuyện gì chứ? Có muốn bọn tớ đi cùng không?”

“Đúng vậy! Một mình cậu đi sao được?”

Đám người Bạc Cận Ngôn im lặng đứng bên cạnh chờ.

Kha Ái lắc đầu, nở nụ cười nói: “Mọi người tiếp tục làm thí nghiệm đi, sáng mai còn phải nộp cho giáo sư đây. Tớ không sao... là chuyện gia đình thôi.”

Kha Ái không ở trong ký túc xá cho du học sinh, mà thuê một căn phòng ở bên ngoài. Cô ta được đám Phương Thanh mang về cục, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đến nhà cô ta xem xét.

Đây là một căn phòng tinh tế ấm áp, màu trắng thuần khiết sạch sẽ. Trên giá đầy sách, ngoài sách hóa học chuyên ngành, còn có một số sách du lịch, cùng với một số tác phẩm và tập thơ nổi tiếng thế giới. Bạc Cận Ngôn cầm một quyển.

Lật một chút, là “The painted veil” của Maugham. Bên trong có rất nhiều chú thích, chữ viết khác hoàn toàn với Kha Thiển, đẹp dễ mạnh mẽ hơn. Anh lật đến tờ cuối cùng, Kha Ái đang viết một đoạn: Giá trị của đời người không tính bằng độ dài, cũng không tính bằng của cải, địa vị, nhan sắc... Sự trong sạch và mãnh liệt của linh hồn mới là tất cả cội nguồn của niềm vui. Làm một con người biết yêu, có thể yêu, bác ái. Mong sinh mệnh của tôi mỗi giây mỗi phút đều sống có ý nghĩa.” Trang sách đã hơi vàng, thoạt nhìn đã phải mấy năm rồi.

Bạc Cận Ngôn lặng lẽ chăm chú nhìn trong chốc lát, đặt sách về chỗ cũ.

Giản Dao đi tới: “Chỗ này có mấy bức thư.”

Một bức là do cha mẹ gửi tới, có lẽ là nửa năm trước.

“Rita, nghe nói con tìm được em trai rồi. Mẹ và cha đều cảm thấy vui mừng thay con. Mời thằng bé đến Mỹ chơi đi, hoặc con ở trong nước thêm một thời gian cũng không sao. Tuy chúng ta rất nhớ con.

Hai con chó lạc con nuôi gần đây có lẽ là vì quá nhớ con, nên chẳng chịu ăn gì. Mẹ đi tìm bác sĩ thú y, nghĩ cách mãi chúng mới chịu ăn. Con đừng lo lắng.

Cảm ơn món quà con gửi cho chúng ta. Rồi khỏi Trung Quốc nhiều năm như vậy, không nghĩ tới còn được ăn đồ ăn vặt của BJ. Cha con còn uống hết mấy chai rượu đây.

Còn nữa bạn trai Jason của con rất nhớ con. Nghe nói cả ngày cậu ta ở trong nhà đánh đàn hát tình ca, ha ha. Cậu ta là thằng bé vừa si tình lại dũng cảm. Khi nhận đưa quà con gửi, thằng bé vui vẻ ôm lấy chúng ta. Nghe nói thằng bé sắp trở thành luật sư rồi, chúng ta vui thay cho các con.

Chăm sóc bản thân, học tập cho tốt, chúng ta chờ con trở về.”

Một bức thư khác là do Jason kia gửi tới.

“Rita thân yêu, anh rất nhớ em.

Nhớ nụ cười xinh đẹp của em, nhớ lời nói dịu dàng của em. Em giống như ánh mặt trời và cơn mưa mang lại mọi điều tốt đẹp trong cuộc sống của anh. Không có em bên cạnh, mọi thứ ở Mỹ đều trở nên tẻ nhạt vô vị.

Anh muốn cho em biết rằng anh sắp trở thành luật sư rồi. Anh nghĩ em nhất định sẽ vui cho anh. Nhờ sự cố vũ và có em ở bên cạnh, anh mới có thể thực hiện giấc mơ của mình.

Anh cũng cảm thấy kiêu ngạo vì em. Cô gái Trung Quốc xinh đẹp, tốt bụng, thông minh, đáng yêu của anh.

Chờ em trở về.

Tình yêu của em, Jason.”

“Xem ra nhân duyên của Kha Ái rất tốt.” Giản Dao nói.

“Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn đáp, “Một cô gái vô cùng được yêu thích.”

“Ngọn đèn rực sáng chiếu xuống đỉnh đầu, ánh mắt cũng càng trở nên nghiêm trọng. Song cô gái vẫn bình tĩnh giống như sự bình tĩnh ấy đến từ thái độ và tính cách, trong lòng gấp gáp, cô gái cũng chỉ ngẩng đầu, nhìn cửa, hi vọng sớm biết được tin tức của em trai.”

Đám Bạc Cận Ngôn đứng ở phòng bên cạnh, xuyên qua tấm kính chăm chú nhìn cô gái.

“Phương Thanh, chúng ta đi trò chuyện với cô ta thôi.” Bạc Cận Ngôn nói.

“Được.”

Cửa mở ra, Kha Ái ngẩng đầu, nhìn hai người đàn ông đi vào. Một người tướng mạo thanh tú, vóc dáng cao lớn, nhưng vẻ mặt lạnh lùng. Người kia làn da hơi đen, khỏe mạnh, khuôn mặt tuấn lãng, nở nụ cười.

Theo bản năng Kha Ái đứng lên.

Phương Thanh vẫn mỉm cười: “Ngồi đi.” Đưa một chén trà nóng tới trước mặt cô gái.

Kha Ái nhận bằng hai tay, thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn liếc nhau, Phương Thanh mỉm cười lên tiếng: “Kha Ái, hôm nay chúng tôi mang cô về đây là muốn nhờ cô giúp đỡ điều tra vụ án có liên quan đến em trai cô...”

Kha Ái ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén: “Anh cảnh sát, em trai tôi... rốt cuộc thế nào?”

Phương Thanh: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

Ngón tay Kha Ái cầm chặt chén trà: “Bởi vì... đã hơn một tháng nó không liên lạc với tôi rồi.”

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn im lặng.

“Hơn một tháng?” Bạc Cận Ngôn hỏi: “Vậy hơn một tháng trước, lần cuối hai người liên lạc là khi nào?”

Kha Ái hơi do dự, lại ngẩng đầu nhìn bọn họ, sau một lúc lâu, dường như đã hạ quyết tâm, lấy di động từ trong túi ra.

Đó là tin nhắn gửi từ một dãy số xa lạ:

“Ái, quên em đi, quên trên đời còn có một người như em đi. Quay về Mỹ, sống cho tốt, mang theo tất cả tình yêu và ước mơ của em. Em phải làm chuyện không nên làm, em muốn cho tất cả những kẻ độc ác trên đời này phải trả giá đắt. Em không bao giờ trở về nữa, nhưng trong lòng vĩnh viễn ở bên cạnh chị. Đừng nhớ nhung, đừng liên lạc, đừng báo cảnh sát, cũng đừng quay lại nữa. Em đồng ý với chị, em sẽ tiếp tục sống ở nơi chị không biết. Đừng cảm, cố gắng giống chị – Thiên.”

Phương Thanh lập tức đưa di động cho nhân viên ngoài cửa, mang đi điều tra.

Kha Ái ngược mắt nhìn bọn họ. Trong phút chốc, Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh đều hơi thất thần.

Có lẽ ai bị ánh mắt thẳng thắn, sạch sẽ, buồn thương nhìn chăm chú như vậy đều sẽ có cảm giác như thế.

“Kha Thiên nó... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cô gái ngập ngừng hỏi.

“Ngày 10 tháng 2 năm nay, cậu ta và bạn bè trong nhóm bởi vì việc phân chia số tiền 200 vạn mà xuất hiện tranh cãi.” Phương Thanh đáp, “Cậu ta bị dao đâm, chảy quá nhiều máu, bị bọn họ mang đi chôn. Pháp y khẳng định tỷ lệ cậu ta còn sống vô cùng thấp, nhưng hiện tại chúng tôi không tìm được thi thể ở chỗ chôn.”

Anh ta nói chậm rãi rõ ràng.

Kha Ái từ từ mở to hai mắt, trong mắt tất cả là mờ mịt, kinh ngạc và đau đớn.

“Không... Không thể nào...” Cô gái lấy tay che mặt, nước mắt rơi xuống, “Mấy tháng trước tôi vẫn còn nhận được tin nhắn của nó mà, chắc chắn nó chưa chết, không thể nào.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 43

“Chị thấy thế nào?” An Nham hỏi.

Giản Dao nhìn chằm chằm Kha Ái qua kính, đáp: “Nói thật, nhìn cô ta quả thực đúng là không biết chuyện gì. Nếu tất cả phản ứng này đều là diễn kịch, vậy cô ta thực sự quá lợi hại.”

“Sau khi cô về nước, bắt đầu liên lạc với Kha Thiển từ khi nào?” Phương Thanh hỏi.

Ánh mắt Kha Ái dờ dẩn trong chốc lát, nhớ lại một chút, đáp: “Sau khi về nước, có lẽ là một tháng, sắp xếp mọi chuyện xong. Tôi về quê, tìm được nhà ông nội. Thằng bé không ở quê, thông qua hàng xóm, tôi tìm được cách liên hệ với nó. Biết nó cũng đang ở BJ tôi vô cùng vui.”

Phương Thanh: “Lúc đó, cậu ta phản ứng thế nào?”

Khỏe miệng Kha Ái lộ ra nụ cười âm thầm: “Nó vui lắm, hai chúng tôi đều vô cùng vui. Cho dù không cần nói nhiều, cả hai chúng tôi đều hiểu.”

“Tại sao hai người lại giấu diếm chuyện qua lại với người bên cạnh?” Bạc Cận Ngôn hỏi.

“Thực ra tôi không để ý, nhưng Kha Thiển không muốn nói ra.” Kha Ái đáp, “Nó nói không ai có thể hiểu được cảm giác khi hai đứa trẻ tách ra từ nhỏ rồi gặp lại đầu. Nó nói bên cạnh nó sẽ không có ai hiểu, tôi tôn trọng cảm nhận của nó, cũng chỉ muốn dùng hết sức giúp đỡ nó.”

Phương Thanh: “Tại sao lại cho Kha Thiển số tiền kia? Số tiền đó cũng không hề nhỏ.”

“Kinh tế gia đình cha mẹ nuôi của tôi tương đối khá giả. Bọn họ cũng đồng ý cho Kha Thiển số tiền này.” Kha Ái đáp, “Tôi muốn... giúp đỡ nó thực hiện ước mơ, chỉ là hoàn toàn không nghĩ tới...”

“Buổi tối ngày 17 từ 12 giờ đến 2 giờ, ngày 20 từ 1 giờ đến 3 giờ, cô ở đâu, làm gì?”

Kha Ái ngừng đầu: “Muốn thế à... chắc chắn tôi đang ngủ rồi. Các anh hỏi chuyện này để làm gì?”

Bạc Cận Ngôn thân nhiên đáp: “Tối ngày 17 hai kẻ đồng lõa giết hại Kha Thiển bị dùng thuốc độc sát hại. Tối ngày 20 một kẻ chủ mưu khác bị giết ở nhà. Nếu chúng tôi không ngăn cản, hung thủ sẽ tiếp tục giết người.”

Kha Ái giật mình.

Sự thay đổi trên vẻ mặt cô ta vô cùng rõ ràng.

Ban đầu là khiếp sợ, sau đó là nghi ngờ, suy tư, giật mình, cười khổ, thê lương.

“Là nó sao?” Cô ta kinh ngạc nói, “Cho nên nó mới nói làm chuyện không nên làm, làm cho kẻ độc ác phải trả giá tất cả... Không ở nơi tôi nhìn thấy...” Cô ta lại dùng hai tay che mặt, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Nước mắt đau thương, áp lực. Cho dù chỉ cần liếc qua một cái bạn cũng có thể cảm nhận được.

Bạc Cận Ngôn lấy khăn giấy ra đưa cho cô ta.

“Đừng khóc, chúng tôi cũng rất đau lòng, tiếc nuối cho chuyện cậu ta gặp phải.”

Kha Ái ngược đôi mắt đầm nước lên nhìn anh: “Cảm ơn anh.”

Phương Thanh nói tiếp: “Trong nhà Kha Thiển vẫn còn lượng máu lớn. Pháp y suy đoán cậu ta không có khả năng còn sống, nhưng chúng tôi có hai nhân chứng nhìn thấy một người có tướng mạo rất giống Kha Thiển, xuất hiện ở hiện trường phạm tội giết người trong nhóm. Cho nên hôm nay chúng tôi mới mời cô đến cục.”

Kha Ái giật mình, hiểu ra: “Do đó... các anh nghi ngờ tôi? Không thể nào, sao có thể là tôi chứ? Tuy tôi từng nghe Kha Thiển nhắc đến bọn họ, nhưng bộ dạng bọn họ thế nào tôi còn chẳng biết... Là Kha Thiển, nó không có chết, không có.”

Những từ cuối cùng không biết là vui hay buồn.

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn trao đổi ánh mắt, Bạc Cận Ngôn nói: “Được rồi, chị gái Kha Thiển, hôm nay nói đến đây thôi. Nhưng tôi cần nhắc nhở cô chú ý một chút, hiện tại Kha Thiển chỉ có thể coi như là đang mất tích, cho nên chúng tôi thực sự không thể loại bỏ cậu ta là kẻ tình nghi, nhưng đồng thời chúng tôi cũng không thể loại trừ cô được. Cho nên tôi nghĩ theo kế hoạch tuần sau cô không thể quay về Mỹ rồi, phải ở lại trong nước tiếp nhận điều tra, cho đến khi có manh mối.”

Kha Ái im lặng một lát, đáp: “Vâng, tôi hiểu.”

Thành viên tổ vụ án đặc biệt lại tập trung trong phòng họp.

Phương Thanh dẩu miệng nói: “Cẩn thận thật.”

Cái này tất nhiên là nói Kha Ái.

Bạc Cận Ngôn cười nói: “Dựa vào tình hình trước mắt, mỗi manh mối đều hướng về phía cô ta.”

Tất cả mọi người im lặng.

Đây là chuyện rõ ràng.

“Nhưng mà...” Bạc Cận Ngôn lại nói, “Theo góc độ phân tích hành vi, Kha Ái không phải là hung thủ.”

An Nham và Phương Thanh đều sững sờ, Giản Dao hơi đắm chiêu nhìn anh. Bạc Cận Ngôn nói: “Hung thủ biết chuyện đêm đó Trường Học Nhiễm và đồng bọn giết người, sau đó lập kế hoạch kỹ càng, tính toán nửa năm sau, tiến hành trả thù. Thù đoạn tàn nhẫn liều lĩnh.

Tuy từ khi còn bé Kha Ái gặp phải chuyện gia đình đau khổ và phải tách ra, nhưng trưởng thành trong gia đình có cha mẹ nuôi đầy đủ. Tính cách hào phóng, lạc quan, tự tin, lương thiện. Quan hệ bạn bè vô cùng rộng mở. Hơn nữa có tương lai rất rộng mở: công việc, gia đình, tình yêu.

Vụ án mưu sát này thể hiện nhân cách hoàn toàn khác với Kha Ái. Tuyệt vọng, độc ác, oán hận, được ăn cả ngã về không. Không chỉ là trả thù kẻ giết người, còn là trả thù nhân sinh. Nếu Kha Ái chứng kiến tất cả, dựa vào đặc điểm tính cách và nền giáo dục được tiếp nhận, hoàn toàn có thể báo cảnh sát, có chứng cứ nguyên vẹn bắt nhóm hung thủ quy án. Cô ta tuyệt đối không thiếu kiến thức chung này. Chỉ có kẻ tính cách ngược lại mới dùng cách thức giết người trả thù để hủy hoại tiền đồ và nhân sinh của mình.

Cho nên kẻ giết người không phải là Kha Ái. Cho dù hiện tại tôi chưa có chứng cứ trực tiếp, nhưng dựa vào phân tích hành vi đã chứng tỏ điều này.”

Giản Dao gật đầu, đây chính là chỗ cô vẫn cảm thấy kì lạ sau khi gặp Kha Ái. Giết người không phải là chuyện dễ dàng. Nếu lúc ấy kích động giết người thì không nói làm gì, nhưng nhẫn nại nửa năm sau điên cuồng giết người, chỉ có kẻ tính cách cực đoan, rơi vào tuyệt vọng mới có thể làm được, song ở các phương diện này Kha Ái đều thể hiện đặc điểm tính cách lý trí, bình thản. Cô ta hoàn toàn không cần phải lựa chọn giết người giải quyết vấn đề này.

Phương Thanh lại nhíu mày: “Nhưng hiện tại Kha Ái là kẻ tình nghi duy nhất. Cận Ngôn, tôi đồng ý với giá trị phân tích hành vi của anh, nhưng khi chứng minh thực tế thì phân tích hành vi của anh xảy ra xung đột logic... Xin lỗi, tôi tin tưởng chứng minh thực tế, tin tưởng hai mắt mình nhìn thấy là chuyện thật. Không chừng cô ta chỉ đang nguy trang như vậy thôi, muốn khiến chúng ta nghĩ rằng Kha Thiển còn chưa chết, hung thủ là cậu ta.”

Bạc Cận Ngôn lại nói: “Biểu hiện trong phòng thẩm vấn hôm nay của cô ta có thể nguy trang, nhưng dựa vào các mối quan hệ, cuộc sống, bạn bè, người nhà thì không thể. Kha Ái phù hợp tất cả hành vi phân tích của tôi.”

Phương Thanh tròng lớn mắt: “Nhưng trong hồ sơ pháp y đã lấy ra được chính là ADN của Kha Thiển. Bào thai song sinh khác trứng thì ADN cũng khác nhau. Hơn nữa pháp y phân đoán một người chảy nhiều máu như vậy, không thể còn sống được.”

Bạc Cận Ngôn nói: “Vết máu ở hiện trường đã sớm bị người cọ rửa, lọt vào nhiều thứ làm biến đổi, pháp y kết luận là dựa vào phỏng đoán lượng máu. Về phần có thể lấy ra được một ít ADN thuộc về Kha Thiển, cùng với vết máu có giá trị, sao anh không nghĩ đến có người cố ý để lại?”

Phương Thanh hơi sững sờ, tính cách bướng bỉnh nổi lên, cười lạnh nói: “Anh nói cũng chỉ là một loại khả năng. Nếu hung thủ không phải là Kha Ái? Vậy anh nói xem là ai?”

Bạc Cận Ngôn cũng cười, bộ dáng lạnh lùng thản nhiên, không đáp hỏi lại: “Anh xác định hai mắt mình nhìn thấy là chân thực?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 44

Chu Mật Mật là sinh viên khoa hóa đại học Thanh Đô. Qua giữa trưa, cô gái mạo hiểm mặt trời nóng rực đi vào phòng thí nghiệm.

Chu Mật Mật rất bất ngờ: “Kha Ái? Cậu đến rồi à. Tớ nghỉ cậu...”

Kha Ái vẫn là bộ dáng im lặng ôn hòa như cũ, nhưng cẩn thận quan sát sẽ phát hiện mắt hơi sưng đỏ.

“Tớ không sao.” Giọng Kha Ái trầm thấp dịu dàng: “Chỉ là cảnh sát... còn chưa tìm được em trai tớ.”

Trong lòng Chu Mạt Mạt rầu rĩ. Hôm trước Kha Ái đột nhiên bị cảnh sát mang đi, cũng hù dọa mọi người. Tuy kinh ngạc, nghi hoặc, nhưng cẩn thận suy nghĩ, tất cả mọi người đều không tin một cô gái như Kha Ái sẽ làm chuyện gì trái pháp luật. Tuy mấy tháng trước, tinh thần Kha Ái dường như hơi sa sút, có một thời gian không cùng tham gia hoạt động với mọi người, nhưng sau đó dần trở về bình thường. Hôm qua từ cục cảnh sát trở về Kha Ái nói cho mọi người biết bởi vì em trai bị mưu sát, nên mới bị cảnh sát tra hỏi. Mọi người vô cùng đồng cảm với Kha Ái.

“Cậu ở nhà nghỉ ngơi thêm mấy ngày đi.” Chu Mạt Mạt thân thiết nói, “Một mình tớ làm thí nghiệm là được rồi.”

Kha Ái lắc đầu: “Như vậy sao được chứ? Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, tớ không thể đùn đẩy hết chuyện của mình lên các cậu. Chúng ta bắt đầu đi.”

Chu Mạt Mạt gật đầu. Tuy tính cách Kha Ái dịu dàng hào phóng, nhưng luôn là cô gái rất có chủ kiến. Đây là nguyên nhân cả nam lẫn nữ đều thích Kha Ái.

“Tớ vào bên trong quan sát máy móc, cậu phụ trách bên ngoài nhé?” Kha Ái nói.

Chu Mạt Mạt: “Ừ, được.”

“Mạt Mạt.” Kha Ái ngập ngừng, “Tớ chỉ muốn yên tĩnh làm việc một mình, không bị phân tâm. Nếu không tớ... sẽ luôn nghĩ đến chuyện của em trai. Đang làm thí nghiệm cậu cũng đừng vào nhé.”

Chu Mạt Mạt vội đồng ý.

Kha Ái dịu dàng cười nói: “Cảm ơn.” Xoay người đi vào phòng trong, đóng cửa lại. Chu Mạt Mạt lấy một ít ống nghiệm từ trong ngăn tủ ra, quay đầu lại, chỉ thấy tấm rèm trong phòng “xoạt xoạt” kéo xuống.

Chu Mạt Mạt không quá để ý.

Đó là thí nghiệm không quá phức tạp, nhưng cũng không đơn giản. Thí nghiệm chia làm hai phần: cô ở bên ngoài phân chia các thành phần hóa học, thao tác máy móc. Còn Kha Ái ở bên trong tập trung quan sát, ghi chép số liệu thay đổi trên máy tính của thí nghiệm, cũng hoàn thành báo cáo thí nghiệm. Cả quá trình cần đến 4, 5 tiếng đồng hồ.

Tuy công việc chủ yếu ở phía Chu Mạt Mạt, Kha Ái nhàn hơn một chút, nhưng nghĩ đến Kha Ái gặp biến cố lớn như vậy, hôm nay thực hành thí nghiệm cần tập trung cao độ, cẩn thận, cũng không thích hợp với Kha Ái. Vì vậy Chu Mạt Mạt vội đầu vào bắt tay làm việc.

Phòng trong.

Kha Ái kéo rèm xuống, người đã thất thần một lúc. Cô ta ngẩng đầu, nhìn ngoài cửa sổ. Thời tiết rất tốt, mây trắng trời xanh. Sân trường đầy cây xanh, có người đi dạo, có người yên tĩnh ngồi. Cuộc sống của bọn họ yên ả tốt đẹp như thế.

Chỉ là không có ai biết có hài cốt của một người đã chôn sâu trong lòng đất, không thấy được ánh mặt trời.

Con người vô cùng tốt đẹp ấy.

Chính là bởi vì gặp phải đám người tâm thường tham lam, độc ác, người nọ không chịu khuất phục đã bị sát hại.

Bởi vì cô ta mà chết.

Kha Ái đứng yên trong chốc lát, khóe miệng bỗng nhếch lên nụ cười mỉa mai.

Chuyện đã qua lâu như vậy, nửa năm rồi. Lòng cô ta đã bình tĩnh rồi sao?

Hay là... vĩnh viễn không có ngày yên lòng?

Cô ta gơ tay lên, từ từ cởi cúc áo. Sau đó cầm lấy áo blouse trắng bên cạnh dùng trong phòng thí nghiệm.

Kha Ái, dừng cảm một chút, đừng quay đầu.

Đi về phía cuộc sống tốt đẹp đi.

Khoảng hai ba giờ chiều, Hứa Sinh vẫn ở trong phòng ngủ, không đi ra ngoài, cũng không có việc gì làm.

Mọi người trong phòng cũng đã đi ra ngoài phóng vấn, tìm việc rồi.

Cô ta vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ. Cô ta cảm thấy mình giống như một con rắn sắp ngủ đông, toàn thân xấu xí, không nhúc nhích.

Ánh mặt trời rất nóng, cô ta đứng bên cửa sổ, còn có thể nhìn thấy một chiếc xe con đứng dưới lầu. Đó là hai cảnh sát bảo vệ cô ta 24/24 giờ.

Nghe nói cảnh sát cũng bố trí y như vậy ở dưới lầu cô gái tên Kha Ái kia.

Cảnh sát nói đó là chị gái sinh đôi của Kha Thiên, hiện tại là kẻ tình nghi cuối cùng của bọn họ.

Hứa Sênh khẽ cắn môi dưới.

Chỉ là cô ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, giống như một tảng đá lớn tối tăm đè nặng trong lòng cô ta.

Có lẽ là đêm đó nhìn thấy ảnh chụp Tường Học Nhiễm bị giết chết, khiến cho cô ta quá sốc chẳng. Khuôn mặt hóa trang, tóc dài, quần áo, đều là những thứ Kha Thiên thích nhất, chỉ có cậu ta mới cố chấp với tất cả.

Lúc ấy Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa thực sự nghĩ đến Kha Thiên chết đi sống lại.

Cho dù hiện tại hai chữ “Kha Thiên” giống như bóng ma luẩn quẩn trong lòng cô ta.

Tinh thần hoảng hốt, sống qua ngày đoạn tháng có lẽ chính là trạng thái hiện tại của Hứa Sênh.

Sau đó, cô ta kéo rèm xuống, bật tắt cả đèn, chui vào trong chăn, mơ màng ngủ.

“Cạch...” một tiếng vang nhỏ, cửa bị đẩy ra.

Sau đó là tiếng bước chân rất khẽ.

Hứa Sênh mơ hồ nghe thấy, sau đó đột nhiên có phản ứng, bừng tỉnh.

Đèn không biết đã bị tắt đi từ khi nào, trong phòng u ám, một người đứng bên giường.

Hứa Sênh nhìn thấy khuôn mặt cậu ta, cả người bị dọa choáng váng. Cậu ta đội mũ lưỡi trai, mặc áo phong trắng và quần đùi đơn giản, lộ ra xương quai xanh và cẳng chân gầy gò. Rõ ràng chính là cậu ta mà! Ánh mắt trong suốt mà tăm tối, mồ hôi đọng ở cánh mũi, đôi môi đỏ mọng nhếch lên.

“A...” Hứa Sênh khàn giọng, nhưng vừa mới há mồm đã bị cậu ta che mắt. Cậu ta đeo găng tay, bao da đặt trên miệng, Hứa Sênh chỉ có thể “hu hu...” khóc, nhưng cô ta cũng không phải là cô gái nhu nhược nhất gan, liều mạng giãy dụa, hai tay chạm vào ngực cậu ta.

Bộ ngực bằng phẳng rắn chắc.

Nhưng dù sao cũng không địch lại được.

Kha Thiên tát một cái, Hứa Sênh bị đánh choáng váng đầu óc. Kha Thiên cầm vật trang trí bên cạnh, đập mạnh lên gáy Hứa Sênh.

Hứa Sênh hôn mê.

Kha Thiên ngừng dịch chuyển một lúc, bỏ tay ra, đứng im.

Giống như đang suy nghĩ, lại giống như đang thưởng thức.

Đúng lúc này, ngoài hành lang bỗng nhiên mơ hồ truyền đến tiếng người: “Cậu mang về cho Hứa Sênh thứ gì vậy?”

“Sùi cào đó, không phải cậu ấy rất thích ăn thứ này sao?”

Kha Thiên biến sắc, lại nhìn Hứa Sênh trên giường, xoay người bước nhanh ra ngoài cửa. Mở cửa ra, cô gái còn đứng ở xa, dường như cũng không để ý tới bên này. Kha Thiên khom lưng, đi xuống theo một cầu thang khác.

Chu Mạt Mạt hoàn thành phần thí nghiệm đầu tiên, nghỉ ngơi một chút, ngẩng đầu nhìn thấy tấm rèm trong phòng không biết đã được kéo lên từ lúc nào, nhưng chỉ kéo có một nửa, tầng vải trắng vẫn che khuất. Song cô ta vẫn có thể nhìn rõ Kha Ái quay lưng về phía mình, đứng ở đó, không động đậy.

Là đang suy nghĩ sao? Chu Mạt Mạt nghĩ thầm.

Không biết qua bao lâu, cô ta đi đến ngăn tủ, lấy dụng cụ khác, ánh mắt thoáng lướt qua bóng dáng Kha Ái, hơi giật mình, dường như đang xoay người làm cái gì đó.

Mặt trời ngả về tây.

Khi Phương Thanh chạy tới kí túc xá của Hứa Sênh, nhìn thấy tình hình hỗn loạn trước mắt, chấn động.

Quần áo trên người Hứa Sênh lộn xộn, khoe miệng có vết máu, sau đầu sưng lên, cổ tay, cổ đều có vết tím bầm. Cô ta vẫn che miệng, lùi vào góc giường khóc. Cho dù cảnh sát khuyên thế nào cũng không chịu rời khỏi giường.

Phương Thanh nhìn tình hình hỗn loạn, gọi cảnh sát trực sang một bên, khẽ quát: “Sao lại thế này? Người xông vào mà không phát hiện!”

Cảnh sát trẻ tuổi vừa hồ thẹn vừa oan ức: “Tổ trưởng Phương! Chúng tôi thực sự không phát hiện Kha Ái tiến vào! Chúng tôi luôn nhìn chăm chăm mà.”

Phương Thanh suy nghĩ một lát, lại đi gọi điện thoại cho bên theo dõi Kha Ái: “A lô? Tình hình bên các cậu thế nào?”

Người cảnh sát đáp: “12 giờ 10 phút trưa Kha Ái tiến vào tòa nhà thí nghiệm, đến bây giờ còn chưa xuống. Hơn nữa chúng tôi nhìn qua ống nhòm vẫn thấy cô ta luôn ở trong phòng thí nghiệm kia.”

Phương Thanh: “Mà cha nó, bên này Hứa Sênh suýt chút nữa bị giết rồi. Lập tức lên lầu tìm cô ta.”

Nhóm cảnh sát cũng hoảng sợ, vội nói: “Rõ.” Mở cửa xe ra, xông lên lầu.

Bên này, Phương Thanh cúp máy, nhìn tình hình rối loạn trong phòng, ra lệnh: “Mọi người ra ngoài hết đi.”

Những người khác ra hết, chỉ còn mình Hứa Sênh ngồi khóc rống trên giường. Phương Thanh ngồi xuống mép giường, thấp giọng nói: “Đừng khóc. Chúng tôi nhất định sẽ bắt được hung thủ. Xin lỗi, là đồng nghiệp tôi sơ suất, bọn họ không thấy Kha Ái đi vào.”

Hứa Sênh ngẩng đầu, sắc mặt khó coi giống như quỷ.

“Không phải Kha Ái...” Hứa Sênh run rẩy nói.

Phương Thanh ngăn ra: “Vậy là ai?”

“... Là Kha Thiên.” Giọng nói của Hứa Sênh giống như bị người xé rách, “Cậu ta không chết... Cậu ta thực sự không chết!”

Phương Thanh im lặng một lát, đáp: “Người mà hai nhân chứng nhìn thấy lần trước có thể chính là Kha Ái đóng giả Kha Thiên.”

“Không!” Hứa Sênh hét to, “Không phải phụ nữ! Không phải Kha Ái! Không phải! Tôi chạm vào người cậu ta, là đàn ông! Hoàn toàn không phải là phụ nữ! Hơn nữa ánh mắt của cậu ta... bộ dáng của cậu ta... chính là Kha Thiên, không thể là người khác được.”

Phương Thanh sùng sốt.

Nhóm cảnh sát xông lên lầu, đẩy cửa phòng thí nghiệm ra, dọa Chu Mạt Mạt hết hồn.

“Kha Ái đâu?” Một cảnh sát phần nộ quát.

Chu Mạt Mạt chỉ vào phòng trong: “Ồ... ở bên trong.”

Nhóm cảnh sát bước nhanh vào, đẩy cửa ra.

Tất cả đều sùng sốt.

Tấm rèm được người kéo hết lên, trong nháy mắt cả phòng trong sáng hẳn lên. Màn hình máy tính dao động, một số dụng cụ thí nghiệm trên bàn. Kha Ái đứng trước cửa sổ, xoay người lại, tóc dài hơi rối, sắc mặt vô cùng bình tĩnh. Mũi cô ta lăm tấm mờ hôi, từ từ đeo găng tay thí nghiệm vào, hỏi: “Anh cảnh sát, có chuyện gì không?”

Xe dừng ở khu phục vụ trên đường cao tốc.

Giản Dao xuống xe mua nước, Bạc Cận Ngôn ở trong xe chờ, ngón tay gõ lên vô lăng một lát, xuống xe lấy di động ra.

Lúc này nhanh chóng có người bắt máy.

“A lô.” Bạc Cận Ngôn hỏi, “Hai ngày nay thế nào?”

Phó Từ Ngộ đáp: “Rất tốt.”

Bạc Cận Ngôn im lặng một chút, nói: “Hình như cậu... có tâm sự.”

Phó Từ Ngộ lại bật cười: “Cận Ngôn của tớ ơi, từ khi nào cậu trở nên nhạy cảm thế vậy? Nghĩ quá nhiều rồi, tớ vừa mới tỉnh ngủ, không muốn nói chuyện.”

“Hóa ra là thế.” Đường như Bạc Cận Ngôn mỗi ngày rời giường đều như vậy, nên hiểu rõ điều này.

Hai người im lặng trong một lát, Bạc Cận Ngôn nói: “Xin lỗi, mấy ngày nay bận vụ án, không có thời gian và nhân lực truy tìm tung tích của Hàn Vũ Mông. Hôm nay có thể phá án rồi, cậu đợi tớ một chút.”

“Chắc...” Phó Từ Ngộ vẫn là giọng điệu ngái ngủ, “Khẩu khí vẫn lớn thế à, tớ nghe An Nham nói là vụ án rất khó, đang lâm vào ngõ cụt, tớ đây cũng lo lắng thay cho cậu.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười.

“Không cần lo lắng cho tớ đâu.” Phó Từ Ngộ ôn hòa nói, “Thực ra... tớ đã suy nghĩ thông suốt chuyện của Vũ Mông rồi. Giống như cậu nói nếu cô ấy yêu tớ nhất định sẽ tới tìm tớ. Cho dù gặp phải khó khăn hiểm trở thế nào, cũng nhất định sẽ đến, có đúng không? Nếu không đến vậy tớ im lặng chờ đợi là được rồi. Cuộc sống của tớ mấy năm nay cũng chả có gì không tốt cả. Tớ nghĩ quá nhiều nghi vấn và biểu hiện giả dối cũng không phải là vấn đề. Cuối cùng tình yêu mới là vấn đề.”

Bạc Cận Ngôn hoảng hốt.

Sau đó thay đổi đề tài.

“Nhấn kết hôn của tớ và Giản Dao đã làm xong chưa?”

Phó Từ Ngộ thấp giọng cười: “Xong rồi, cậu chủ. Dựa theo thiết kế của cậu, đã gửi tới Thụy Sĩ, có lẽ hai ngày nữa cậu sẽ nhận được thôi.”

Bạc Cận Ngôn rất hài lòng: “Cảm ơn.”

“Có gì đâu, cậu chủ, đây là việc tôi phải làm.”

Cúp máy, khỏe môi Bạc Cận Ngôn vẫn còn ý cười, ngẩng đầu, nhìn thấy Giản Dao đã quay lại.

“Cười gì thế?” Giản Dao hỏi.

“Không có gì.” Bạc Cận Ngôn mở cửa xe cho cô, suy nghĩ, lại kéo một bàn tay của cô, đưa lên môi, khẽ hôn mu bàn tay.

Giản Dao bật cười: “Anh làm gì thế?”

Anh không đáp, ngón cái khẽ sờ ngón áp út của cô một chút. Giản Dao bị sờ ngứa, nghĩ thầm: anh học được phương thức biểu đạt tình yêu ở đâu thế này?

Hai người lái xe đi, Giản Dao hỏi: “Mục đích chuyến đi này của chúng ta là gì?”

Bạc Cận Ngôn khẽ cười, đáp: “Tìm chứng cứ quyết định đề định tội Kha Thiên.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 45

Giản Dao im lặng một chút, nói: “Suy đoán thế này luôn khiến em cảm thấy không dám tưởng tượng nổi, Kha Thiên không chết, người chết là Kha Ái. Sau đó cậu ta...” Cô không nói thêm gì nữa, ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn vừa lái xe, vừa đáp: “Sự thật đã vô cùng rõ ràng. Nguyên nhân chính là vì tồn tại quá nhiều mâu thuẫn logic, người càng khớp với logic trong đầu càng dễ dàng thấy rõ chân tướng. Còn Phương Thanh rõ ràng vẫn còn hơi kém một chút.”

Giản Dao buồn cười: “Anh cũng đừng châm biếm anh ấy. Hôm qua sao lại cãi nhau với anh ấy thế?”

“Nhưng em đang nói ngược logic rồi.” Bạc Cận Ngôn đáp, “Là anh ta cãi nhau với anh, chứ không phải anh cãi nhau với anh ta. Người thông minh tại thánh mất sáng, tự chứng minh được sự thật. Người nguốc mới cần phải cãi cò, bởi vì logic sai lầm mới cần thuyết phục người khác.”

Giản Dao: “...” Dứt khoát im lặng luôn.

“Đầu tiên, vào buổi tối kia, trong cặp sinh đôi có một người đã chết.” Bạc Cận Ngôn nói, “Nhưng chúng ta bị lời khai của đám Hứa Sênh dẫn đến nhầm lẫn, người chết mặc quần áo, hóa trang, tướng mạo của cặp sinh đôi chả có mấy khác biệt nên càng khó nhìn ra, bọn họ cho rằng chắc chắn là Kha Thiên, vì thế chúng ta cũng nghĩ là như vậy. Nhưng em còn nhớ không, lúc đó trong lời khai của Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa cũng đã nhắc tới tới đó bọn Tường Học Nhiễm nói “Kha Thiên” đột nhiên trở mặt không chịu chia tiền, còn bảo bọn họ cút đi, nói sẽ báo cảnh sát, tính cách phản ứng như vậy không giống Kha Thiên thường ngày bảo sao nghe vậy, mà giống Kha Ái bình tĩnh lý trí hơn. Nhìn thấy bạn bè của em trai ích kỷ lạnh lùng như vậy, cô ấy cũng khó mà không giận. Kết quả điều tra của pháp y là chứng cứ xác thực, những lời “tỷ lệ còn sống rất thấp”, cùng với “trong cặp sinh đôi, nhất định có một người đã chết”. Chỉ là còn chưa thể kết luận trên mặt pháp luật thôi.

Tiếp theo, trong vụ án giết người liên hoàn, hung thủ biểu hiện ra việc quen thuộc với phòng làm việc, các thành viên, toàn bộ mọi chuyện. Cho dù Kha Thiên có thể từng trao đổi với Kha Ái về tình hình phòng làm việc, nhưng quen thuộc đến trình độ này thì vẫn hơi gượng ép. Cho nên lúc ấy trong lòng anh đã có nghi ngờ, nhưng em biết đây anh sẽ không nói ra chuyện chưa xác định.”

Giản Dao nhếch miệng.

“Thứ ba, hôm qua anh đã nói rồi, biểu hiện của Kha Ái khi đối mặt với chúng ta có thể nguy trang, nhưng các mối quan hệ, nhân sinh của cô ấy thì không thể. Mọi thứ của Kha Ái không phù hợp với tính cách đặc trưng của hung thủ.

Ngược lại Kha Thiên rất phù hợp. Tuy cậu ta mang lại cho mọi người hình tượng yếu ớt, nhưng đừng quên, cậu ta cũng là một sinh viên đại học có năng lực, vô cùng thông minh. Vụ án này cậu ta hoàn toàn có thể làm được. Hơn nữa chỉ có cậu ta mới phù hợp với tính cách đặc trưng được ăn cả ngã về không, tuyệt vọng, cố chấp. Cậu ta có tình cảm sâu nặng không muốn xa rời chị gái, lại là cosplayer xuất sắc thường xuyên hóa trang thành nhân vật nữ, phải giả vờ đóng vai chị gái đã chết, thay thế cuộc sống của chị gái, là hoàn toàn có thể làm được.”

“Sau đó...” Giản Dao tiếp lời, “Khi cần giết người, Kha Thiên sẽ cời bỏ lớp nguy trang, khôi phục thân phận đàn ông, cho nên lúc Phương Thanh, Cố Bằng Bằng nhìn thấy cậu ta lúc ấy, trực giác đầu tiên đều mách bảo là đàn ông. Như vậy khi chúng ta tìm được “Kha Ái”, bởi vì không tìm được thi thể “Kha Thiên” sẽ không thể loại bỏ việc cậu ta là kẻ tình nghi, cho nên cậu ta đồ hết tất cả lên “Kha Thiên”. Còn mình trở thành “Kha Ái”, thoát hết mọi trừng phạt pháp luật.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu.

“Nhưng những thứ này đều là phỏng đoán của anh, không có chứng cứ.” Giản Dao nói tiếp, “Anh đã sớm có phỏng đoán như vậy, tại sao chúng ta không tìm cơ, trực tiếp kiểm tra cơ thể Kha Thiên, vạch trần thân phận của cậu ta?”

“Sau đó thì sao?” Bạc Cận Ngôn hỏi lại, “Em yêu, thi thể Kha Ái vẫn còn chưa tìm được, cho dù hiện tại chúng ta vạch trần thân phận đàn ông của Kha Thiên, cậu ta vẫn có thể đồ tất cả lên người Kha Ái mất tích. Dù sao không ai có thể chứng minh hung thủ chắc chắn là đàn ông. Sinh đôi luôn là một trong những loại vụ án khiến người ta hưng phấn.”

Giản Dao cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, mới hoàn toàn tiêu hóa được hết lời anh nói. Cho nên nói cho dù hiện tại người còn sống là Kha Ái hay là Kha Thiên, chỉ cần không tìm được thi thể của một người thì cả hai đều là kẻ tình nghi, không thể định tội.

“Vậy hiện tại làm thế nào đây?” Giản Dao hỏi.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, phía trước chính là quê của Kha Thiên và Kha Ái bọn họ từng đến.

“Chúng ta đi tìm Kha Ái đã bị Kha Thiên giấu đi.”

Phương Thanh lạnh mặt đi vào trong cục.

Có một số việc lúc đầu còn khó hiểu, cẩn thận suy nghĩ đã sáng tỏ.

Nhất là đúng như Bạc Cận Ngôn đã nói. Phương Thanh nhớ tới tới hôm qua cố gắng chứng tỏ bản thân với Bạc Cận Ngôn, giống như kẻ siêu ngốc. Lúc ấy Bạc Cận Ngôn chấm dứt tranh luận như thế nào nhỉ? Anh ta thần nhiên cười, nhìn Phương Thanh giống một kẻ làm việc không có đầu óc, nói: “Hắn là một người khác.”

Lúc ấy Phương Thanh còn không hiểu ý của những lời này. Anh ta còn xem Bạc Cận Ngôn như một kẻ nảo tàn chứ? Lúc này chính mình lại trở thành kẻ đó, so với kẻ nảo tàn còn ngốc hơn, không phải siêu ngốc là gì?

Mặc dù tức giận, nhưng khi đến cửa phòng thẩm vấn mặt đã nghiêm túc hẳn, hỏi người canh sát ở ngoài cửa: “Người đâu?”

“Đang ở bên trong, cũng đã mang về được một lúc lâu rồi. Bạn học của cô ta cũng mang đến đây.”

Phương Thanh im lặng gật đầu, thấp giọng nói: “Đi gọi một đồng nghiệp nữ đến đây.”

Năm phút sau. Phương Thanh mang nữ canh sát vào phòng thẩm vấn. “Kha Ái” ngẩng đầu, hơi giật mình, vẫn là bộ dáng bình tĩnh thanh tú kia.

Phương Thanh cười nói: “Kha Ái, chiều hôm nay lại xảy ra vụ án tấn công bất ngờ. Cần cô phối hợp kiểm tra một chút. Tôi đã gọi vị đồng chí nữ này đến rồi.”

Kha Ái bất động: “Canh sát Phương, cả chiều nay tôi đều làm thí nghiệm, bạn học Chu Mạt Mạt của tôi có thể làm chứng. Tôi không muốn tiếp nhận kiểm tra.”

Phương Thanh lại cười nhạt: “Đừng thế, Kha Ái, tôi mặc kệ cô có cái gì chứng minh, hiện tại cô là một trong những người tình nghi, tôi bảo đồng chí nữ kiểm tra cơ thể cô một chút, xem có dấu thương tích hay gì đó không, đây là hợp quy định. Tôi tránh trước nhé?”

Nữ canh sát tiến lên mấy bước: “Kha Ái, mời cô phối hợp.”

Kha Ái nhìn nữ canh sát, liếc Phương Thanh, từ từ nở nụ cười: “Không cần.”

Phương Thanh và nữ canh sát đều ngẩn ra.

Mỗi câu nói trước đó còn là giọng nói dịu dàng giống phụ nữ. Hiện tại bỗng nhiên thô dày hơn rất nhiều, rõ ràng là tiếng đàn ông.

Nụ cười của cậu ta lãnh đạm, nói: “Tôi là Kha Thiên.”

Cả đội cảnh sát biết được tin tức này đều bùng nổ.

Vẫn nghĩ đến nạn nhân đã tử vong, ai ngờ lại phân thân được, dùng thân phận của chị gái để sống, dùng thân phận của mình để giết người. Mưu toan báo thù đồng thời chạy trốn khỏi sự trừng phạt của pháp luật.

Nhưng sau khi bị cảnh sát nhìn rõ chân tướng, cậu ta lại thần nhiên thừa nhận nhanh như vậy.

“Kha Thiên này không đơn giản.” Phương Thanh nói với An Nham, “Sau khi bị đá kích mạnh mẽ trở nên độc ác. Con người này vốn thông minh, tính toán chuẩn bị rất tốt.”

An Nham lại nói một câu sâu sắc: “Hiện tại cậu ta sống cho hai người, cho nên cũng có được sự bình tĩnh và mạnh mẽ của Kha Ái.”

Phương Thanh liếc cậu ta: “Ồ, ở lâu với hai vị kia, cậu cũng biết phân tích tâm lý tội phạm à?”

An Nham thần nhiên cười: “Đương nhiên.”

Một lát sau nói tiếp: “Anh không biết Bạc Cận Ngôn làm tổn thương tôi như thế nào đâu. Có thời gian, anh ấy gọi tôi là ‘Tiểu vương tử giám sát’. Chẳng lẽ tôi chỉ biết điều tra giám sát thôi sao? Tôi là hacker giỏi nhất Trung Quốc, giỏi tâm lý tội phạm cũng không thể nói bậy.”

Phương Thanh cười ha ha.

Cười xong thì hỏi: “Bên bọn họ thế nào?”

An Nham đáp: “Đã đến quê của Kha Ái và Kha Thiên.”

Phương Thanh gật đầu: “Chúng ta đi thăm vấn, tranh thủ đột phá.”

An Nham “ừ” một tiếng, nói tiếp: “Anh Phương, anh đừng phân cao thấp với Bạc Cận Ngôn.” Phương Thanh định nói mình chẳng thèm phân cao thấp với ai, lại nghe An Nham nói: “Anh không tranh được với anh ấy đâu.”

Phương Thanh nhún mày, lại nghe An Nham thần nhiên nói: “Người lớn khi nào lại bốc đồng như trẻ nhỏ chứ?”

“Phụt...”

“Ha ha.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 46

Khi bọn họ trở lại bên trong phòng thẩm vấn, người ngồi đối diện đã không còn là Kha Ái mà là Kha Thiên.

Cậu ta đã tẩy trang, cũng thay đổi quần áo đàn ông, còn mái tóc vẫn dài, buộc ở sau lưng. Ai nhìn thấy dáng người gầy gò, khuôn mặt càng có góc cạnh hơn so với Kha Ái, cũng sẽ không thể nghi ngờ cậu ta là đàn ông hàng thật giá thật.

“Tóc là thế nào?” Phương Thanh nhìn cậu ta hỏi.

Cậu ta bình tĩnh đáp: “Nói tóc.”

Cho nên mỗi khi giết người đều phải đội mũ lưỡi trai che giấu.

Hai bên im lặng một lát, Phương Thanh thờ dãi nói: “Kha Thiên, sao cậu lại trở thành bộ dáng ngày hôm nay?”

Lời này thật sự ám chỉ, nhưng Kha Thiên không hề mắc mưu, ánh mắt hoảng hốt trong chớp lát, ngay cả An Nham cũng nhận ra sự thù hận chột lóc qua.

Nhưng cậu ta lại nhẹ nhõm trả lời: “Chị gái tôi... mất tích, tôi muốn tiếp tục sống thay chị ấy. Tôi biết như vậy là không đúng, nhưng đây là... nguyện vọng của tôi, có lẽ cũng là của chị ấy.”

Phương Thanh nhìn chằm chằm cậu ta: “Cậu không thừa nhận giết ba người Lục Quý, Dung Hiểu Phong, Trương Học Nhiễm, cũng như có ý đồ giết Hứa Sinh không thành? Ba vụ án đều có nhân chứng nhìn thấy cậu. Cậu còn nói dối?”

Mặt Kha Thiên hơi đỏ lên, lại đáp: “Tôi không nói dối. Việc này... không phải do tôi làm.” Dừng một chút, chậm rãi nói, “Có lẽ là do Kha Ái làm. Chỉ ấy làm vì tôi.”

Phương Thanh cười lạnh nói: “Nhưng chiều hôm nay Hứa Sinh nhìn thấy rõ ràng là cậu, là đàn ông. Cô bé còn chạm vào cơ thể cậu, chẳng lẽ cậu không nhớ rõ sao?”

Kha Thiên mím môi, bật cười, đáp: “Cô ta nhớ lắm rồi. Không thể nào, chiều nay tôi ở trong phòng làm thí nghiệm, bạn học của tôi có thể làm chứng. Anh cảnh sát, dựa vào nhân chứng tinh táo hay nhân chứng hoang loạn thì đáng tin cậy hơn đây? Tôi không có tội, tôi không giết người. Từ đầu đến giờ... tôi không làm gì sai hết.”

Phương Thanh và An Nham cùng ngẩn ra.

Lần đầu tiên Chu Mạt Mạt đến cục cảnh sát, vô cùng căng thẳng. Cô gái đối chén trà hết tay này sang tay kia, nuốt nước miếng, nhìn cảnh sát có bộ dáng tuấn tú đi đến.

“Chú cảnh sát...” Cô gái nhút nhát hỏi, “Tại sao lại mang tôi và Kha Ái tới đây?”

Phương Thanh nở nụ cười, ngồi xuống: “Tôi già thế sao? Năm nay tôi mới 30 tuổi. Bạn học, đừng căng thẳng, có một vụ án vô cùng quan trọng cần có cung cấp manh mối.”

Chu Mạt Mạt nghiêm túc gật đầu.

Phương Thanh: “Chiều hôm nay, Kha Ái làm thí nghiệm cùng với cô?”

“Đúng vậy.”

“Luôn làm cùng nhau?”

“Đúng vậy.”

Phương Thanh hơi cau mày, bút trong tay gõ lên quyển sổ. Chu Mạt Mạt nhìn thấy bộ dáng của anh ta, lên tiếng: “Nhưng mà...”

“Chuyện gì?”

“Tôi làm ở bên ngoài, cô ấy ở bên trong.” Chu Mạt Mạt bổ sung.

Ánh mắt Phương Thanh sáng ngời, cũng không biết đám người kia theo dõi thế nào mà dám khẳng định Kha Ái luôn ở trong phòng. Anh ta vội hỏi: “Thật sao? Phòng đó có cửa đi ra ngoài không? Nhưng cô không chú ý tới?”

“Trong phòng cũng có cửa, nhưng mà...” Chu Mạt Mạt lắc đầu, “Cậu ấy chưa từng đi ra ngoài, tôi vẫn luôn nhìn thấy cậu ấy ở bên trong.”

Phương Thanh hỏi lại: “Nhìn thấy rõ ràng?”

“Đúng vậy.” Chu Mạt Mạt đáp, “Cậu ấy vẫn luôn đứng làm thí nghiệm.”

Phương Thanh chưa từ bỏ ý định, lại hỏi tiếp, “Từ 2 giờ đến 4 giờ, cô ta hoàn toàn không đi ra ngoài sao? Có thể lúc ấy cô đang làm thí nghiệm không dễ ý chăng?”

Ai ngờ Chu Mạt Mạt càng chắc chắn: “Không đâu. Trong thời gian đó có mấy lần tôi xem đồng hồ, ghi chép số liệu, chia ra 2 giờ 40, 3 giờ 30 và 4 giờ 20, nhìn thấy cậu ấy luôn ở trong phòng. Tuy chúng tôi không nói chuyện, nhưng con người to đùng như thế, sao tôi nhìn nhầm được?”

Lúc này đã là đêm khuya, Kha Thiên bị giam ở cục cảnh sát, không có chứng cứ, chỉ có thể tạm giam cậu ta 24 giờ. Phương Thanh lôi kéo An Nham, đi đến phòng thí nghiệm trong truyền thuyết kia.

Nhân viên hiện trường còn đang làm việc, dải cảnh giới đã được kéo xung quanh. Hai người đi dạo một vòng trong phòng thí nghiệm, đúng như lời Chu Mạt Mạt nói, chia ra hai gian trong ngoài, có một cánh cửa thông nhau, hơn nữa phòng trong cũng có cửa phụ, có thể đi thẳng xuống lầu ra ngoài.

Phương Thanh quan sát kỹ căn phòng trong Kha Thiên ở.

Diện tích khoảng chừng 30 mét vuông, rất rộng. Phía bên phải là bàn thí nghiệm, bên trái là một loạt ngăn tủ và giá đồ kê sát vào tường. Trên giá đầy chai lọ, Phương Thanh chú ý tới mấy chai lọ này hơi lộn xộn, có cảm giác kì lạ không nói nên lời, có nơi rất trống, có nơi mấy chai lọ tụ tập một chỗ, nhưng anh không nhìn ra nguyên nhân.

“Có phát hiện gì không?” Phương Thanh hỏi nhân viên giám định.

Nhân viên giám định đáp: “Chúng tôi phát hiện một ít chất dính còn sót lại, nhưng thành phần cụ thể còn phải tiến hành thêm một bước kiểm nghiệm mới biết được.”

“Hà?” Trong lòng Phương Thanh chấn động, “Ồ vị trí nào?”

“Trung đối nhiều, có 31 chỗ. Nhưng lượng rất nhỏ, xung quanh cũng có dấu vết lau qua. Nếu chúng tôi không đến quả thực là không phát hiện ra được.”

“Đánh dấu đi.”

Nhân viên giám định bắt đầu bận bù đầu quanh giá, Phương Thanh ở bên cạnh nhìn chăm chăm. An Nham đi tới, hỏi: “Đang làm gì thế?” Phương Thanh: “Không biết.” An Nham: “...”

Về mặt Phương Thanh lại nặng nề nói: “Sherlock Homes đã từng nói, loại trừ tất cả đáp án không có khả năng, còn lại cho dù không thể tưởng tượng nổi, chính là chân tướng của vụ án. Đêm đó, Kha Thiên thay thế Kha Ái đã chết, chỉ còn lại một mình Kha Thiên. Chiều hôm nay, một mình cậu ta không thể nào xuất hiện được ở hai nơi cùng lúc. Tất nhiên là đã sử dụng thủ thuật gì đó để che mắt, lừa gạt Chu Mạt Mạt. Hiện tại chúng ta sẽ tìm ra thủ thuật đó.”

An Nham: “Thủ thuật gì cơ?”

Phương Thanh: “Không biết. Nhưng tôi nghĩ người vô cùng thông minh như Kha Thiên, thay thế chị gái đến đại học Thanh Đô, không để lộ ra bất cứ dấu vết nào. Nếu đối lại là tôi, thí nghiệm hóa học, phương trình, nhìn đã thấy đau đầu. Cho nên cậu ta sẽ dùng mảnh khóc gì thực khó mà nói được, nhưng tội phạm luôn áp dụng thủ đoạn mình quen thuộc. Ví dụ như cậu ta lợi dụng phòng thí nghiệm của chị gái tìm kiếm thuốc độc. Nhiều năm cậu ta làm coser, nói không chừng có rất nhiều trang thiết bị, thủ thuật che mắt, có liên quan khi bọn họ biểu diễn.”

Sau khi Phương Thanh nói xong, tiếp tục nhìn chăm chăm lên giá, muốn phát hiện thêm nhiều manh mối hơn. An Nham im lặng đứng bên cạnh anh ta một lát, nói: “Thăm dò hiện trường không phải là chuyên ngành của tôi. Nếu không tôi đi tìm người chuyên nghiệp bên giới coser hỏi một chút?”

Phương Thanh cũng không quá để ý, gật đầu nói: “Được.”

Một lát sau, chờ anh ta quay đầu lại, phát hiện thẳng nhóc An Nham này đã sớm không thấy bóng dáng đâu.

Nhân viên giám định nhanh chóng đánh dấu rõ ràng vị trí thành phần chất dính. Tuy nói là chất dính, nhưng cũng có thể là do thí nghiệm trước kia cần đến nên lưu lại, lúc này Phương Thanh nhìn cả giá đồ, khẽ “chặc” một tiếng.

Rốt cuộc thẳng nhóc Kha Thiên này... đang chơi trò gì?”

Người chuyên nghiệp nhất còn có thể là ai chứ?

Năm đó Kha Thiên là á quân cuộc thi, cô là quán quân.

An Nham lái xe tới dưới lầu ký túc xá nữ đại học Dân Sinh.

Lấy di động ra, gọi cho Cố Bàng Bàng, tắt máy, cậu cúi đầu nhìn đồng hồ mới phát hiện lúc này là ba giờ rạng sáng.

Vốn là đến nhờ người hỗ trợ, nửa đêm đánh thức quản lý ký túc xá và bạn học Cố Bàng Bàng thì không ổn chút nào. Dù sao Phương Thanh cũng đang thúc đẩy đầu bên kia, An Nham suy nghĩ một chút, quyết định đợi đến bình minh.

Cậu tựa vào trong xe ngủ gật.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu.

Cửa kính xe cũng không đóng hết hoàn toàn, hơi thở mát lạnh khẽ tiến vào, phất qua mặt An Nham, hơi ngửa ngửa.

Trong mơ hồ có người khẽ gõ cửa kính xe: “Cốc cốc... cốc cốc...”

An Nham mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt mộc xinh đẹp của Cố Bàng Bàng. Cô xoay người đứng ở ngoài xe, trên vai vắt khăn mặt, áo ngắn tay quần đùi giấy thể thao, hiển nhiên là đang chạy thể dục buổi sáng.

An Nham lập tức ngồi dậy, mở cửa xe đi xuống. Mặt Cố Bàng Bàng hơi đỏ, cúi đầu nhìn chân mình nói: “Anh cảnh sát đến tìm em sao?”

An Nham không hiểu rõ ràng mình đã cho cô danh thiếp, nhưng tại sao cô vẫn gọi mình là anh cảnh sát, nhưng lọt vào trong tai cũng không tệ lắm. Cậu “ừ” một tiếng, cánh tay chống lên cửa xe, nhìn cô hỏi: “Anh muốn hỏi em một chút, trong biểu diễn có dùng mưu kế, thủ thuật che mắt gì không?”

Cố Bàng Bàng: “...” Về mặt ngờ ngác.

An Nham nhìn bộ dáng của cô, bỗng nhiên muốn cười, sau đó nở nụ cười.

Cố Bằng Bằng: “Này, anh cười gì thế?”

An Nham nhếch miệng: “À... không cười.”

Giống như không có cách nào miêu tả cho cô thứ mình muốn tìm như thế nào. Thực ra hiện tại ngay cả cậu cũng không biết, nhưng với logic của thiên tài khoa học tự nhiên bẩm sinh rõ ràng mà mạnh mẽ, cậu suy nghĩ, thay đổi cách nói: “Nhóm của em có phải là có thực lực tốt nhất trong nước không?”

Cố Bằng Bằng nhìn An Nham, đáp rõ ràng: “Đúng.”

An Nham phát hiện dường như mình càng thích cô hơn.

Hỏi tiếp: “Trang thiết bị của các em có phải hơn rất nhiều so với nhóm Kha Thiên? Bọn họ có thứ gì, các em nhất định đều có?”

“Em nghĩ vậy.”

“Có thể mang anh đi xem không?”

“Bây giờ sao?”

“Đúng vậy.” An Nham nói, “Thời gian vô cùng cấp bách.”

Cố Bằng Bằng lập tức đáp: “Được, vậy anh chờ một lát, em lên lầu thay quần áo, nhờ bạn học xin nghỉ giúp em, 5 phút thôi.”

An Nham: “Cảm ơn...” Cô đã quay đầu, “bịch bịch bịch” chạy đi xa.

Ánh mặt trời lộ ra một chút sau tầng mây, ánh vàng chiếu lên người An Nham. Cậu nhìn cô gái ở phía xa, cơ thể hoạt bát thú vị như vậy, da thịt lộ ra bên ngoài trắng như tuyết. Hơn nữa đôi chân dài tràn ngập sức sống thanh xuân.

An Nham dứt hai tay vào túi, yên lặng nhìn một lát, ngửa đầu thở dài.

Đây là tâm trạng gì thế?

Tự nhiên rất muốn được cô đập cho một cái?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 47

Lại tới nhà cũ của nhà họ Kha.

Nhìn hồ nước tối om, Giản Dao hỏi: “Tại sao lại tới đây?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Chiều cao của cả Kha Ái và Kha Thiên đều là 1m75, giải quyết thi thể cũng không thuận lợi, nhưng Kha Ái có hai chiếc xe ở trong nước, dễ dàng cho việc vận chuyển. Kha Thiên đã sớm quyết định cuối tuần sau sẽ xuất ngoại, tất nhiên đã xử lý thi thể. Tình cảm của cậu ta dành cho chị gái vô cùng sâu đậm, nhất định sẽ không tùy tiện vứt bỏ, nhưng không thể an táng công khai. Thiếu chi sợ càng luyến tiếc. Kha Thiên là người yêu quý dung mạo như thế, cậu ta thiêu chị gái thành tro được sao? Cậu ta không chịu nổi quá trình đó.

Vậy thi giấu ở đâu đây? Nhìn tổng quát cuộc đời cậu ta và ký ức chung với chị gái, chỉ còn mỗi cái hồ này chưa bao giờ thay đổi.

Còn kỉ niệm nào tốt hơn bằng cách để cho Kha Ái chìm trong hồ, vĩnh viễn nhìn thấy nhà bọn họ đây?”

Giản Dao nghe thấy trong lòng ớn lạnh. Cô quay đầu nhìn về phía Bạc Cận Ngôn, trong bóng đêm, mặt bên của anh lạnh lùng nghiêm nghị, cặp mắt tinh mịch như hồ nước trước mặt.

“Anh hiểu cậu ta như vậy sao?” Giản Dao không nhịn được nói, “Quả thực giống như... anh chính là cậu ta vậy.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Anh sẽ coi đây là lời khen. Em yêu, muốn phác họa tâm lý tội phạm, anh phải đến gần tội phạm và tội phạm cũng phải đến gần anh.”

Trong lòng Giản Dao hơi chấn động.

Ngẩng đầu nhìn, cảnh sát địa phương đã bắt đầu hỗ trợ vớt rồi. Cũng may hồ không quá lớn, chỉ hơn nghìn mét vuông, mặt cả đêm có lẽ sẽ tìm ra. Nếu

Kha Ái ở trong hồ nửa năm, thì có lẽ cũng đã hóa thành một bộ xương trắng rồi.

Cách bình minh còn một khoảng thời gian rất dài. Hai người đứng bên hồ một lát, Giản Dao ngáp một cái. Tay Bạc Cận Ngôn chạm vào vai cô, khẽ xoa cổ cô: “Đi ngủ một lát.”

“Còn anh?” Cô hỏi.

“Anh ở lại đây nhìn.”

“Vâng, vậy em ngủ một lát thì đến lượt anh nhé.”

Giản Dao lên xe, nằm ở ghế sau, đắp áo khoác của anh. Bạc Cận Ngôn ở cửa xe nhìn bộ dáng cô cuộn tròn, nở nụ cười.

Giản Dao nhỏ giọng nói: “Anh cười gì thế?”

“Không có gì.” Anh đáp.

Giản Dao nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bạc Cận Ngôn tựa vào cửa xe, lặng lẽ nhìn phương xa.

Mặt trời dần nhô lên ở phía chân trời.

Giản Dao mở mắt ra, phát hiện anh vẫn còn đứng ở bên ngoài. Cô vội ngồi dậy, mở cửa xe: “Sao anh không gọi em thay cho anh?”

Trong đôi mắt anh hiện lên ý cười: “Chỉ một buổi tối thôi mà, người đàn ông có trách nhiệm sẽ không đánh thức người phụ nữ của mình đang ngủ say.”

Giản Dao: “...”

Chắc, luôn thích thể hiện “con người kiên cường”, tật xấu này mấy năm nay chả chịu thay đổi.

Cô khẽ nói thầm “Tò ra anh hùng gì chứ, hai ngày nay anh chưa chớp mắt chút nào rồi. Có là thần cũng không chịu được.”

Mặc dù hốc mắt anh đã hơi đỏ, quầng thâm cũng xuất hiện, nhưng vẫn ra vẻ thần thanh mắt sáng, đáp: “Hôm nay chắc chắn sẽ phá được án, về nhà ngủ một giấc thật ngon.” Dừng một chút nói: “Chúng ta cùng ngủ.”

Giản Dao không nhịn được cười.

Một cảnh sát chạy nhanh tới: “Giáo sư Bạc, cô Giản, đã vớt xong cả hồ rồi, nhưng không phát hiện được gì hết.”

Giản Dao sững sốt.

Bạc Cận Ngôn mím môi im lặng, tiến lên mấy bước, đi đến bên cạnh mặt nước, trầm tư.

Phương Thanh ngồi xồm xuống đất, không biết ngủ gật từ lúc nào. Cho đến khi đầu đột nhiên nghiêng đi, đụng vào chiếc bàn ở sau lưng, mới giật mình tỉnh giấc.

Ngẩng đầu nhìn, ngoài cửa sổ trời đã sáng rồi, mấy nhân viên giám định cũng đang dọn dẹp đồ đạc, chứng tỏ công việc của bọn họ sắp hoàn thành.

Phương Thanh đứng lên. Một cảnh sát bên cạnh cười hỏi: “Tổ trưởng Phương, các anh đã lục tung cả đêm rồi, có tìm được đồ gì không?”

Tuy suy nghĩ của Phương Thanh còn chưa tỉnh táo, vẫn sâu xa đáp: “Thiên cơ không thể tiết lộ.”

“Chắc.”

Mắt thấy sắp thu đội, Phương Thanh cảm thấy giống như đang ở trong mớ bong bóng, giống như sắp bắt được manh mối, nhưng vẫn còn thiếu một chút nữa. Anh ta châm điếu thuốc, đi theo mọi người ra ngoài.

Sinh viên đại học Thanh Đô rất chăm chỉ, mới sớm như vậy đã có người tiến vào tòa nhà thí nghiệm. Phương Thanh lướt qua một sinh viên, sau khi đi được mấy bước, dừng lại, quay đầu gọi: “Này, bạn học!”

Sinh viên kia nghi hoặc xoay người lại: “Có chuyện gì vậy?”

Phương Thanh nhìn túi to màu đen trong tay cậu ta, chỉ tay: “Đó là gì thế?”

“Phế phẩm thí nghiệm.”

“Mang đi đâu vậy?”

“Tầng một tòa nhà thí nghiệm có khu vực đổ rác mà.”

Phương Thanh ngẩn người.

Trong phòng thí nghiệm của Kha Thiên cũng có thùng rác, tất cả rác đã bị nhân viên giám định mang đi rồi, cho nên không nghĩ tới còn có cái này. Anh ta lập tức lấy di động ra, gọi điện thoại cho Chu Mạt Mạt.

“Bạn học Chu, muốn xác nhận với cô một chuyện. Buổi thí nghiệm chiều hôm qua của các cô có rác không?”

Chu Mạt Mạt đáp: “Kha Thiên ném đi rồi.”

“Lúc nào?”

“Hơn 4 giờ, gần 5 giờ.”

Trong lòng Phương Thanh vui vẻ, giới lắm, thời gian vừa khớp. Anh ta nói với cảnh sát khác: “Các cậu về trước đi.” Nói xong đi thẳng về phía tầng một.

Rất nhanh đã tìm được khu vực đổ rác cậu sinh viên kia nói, là một căn phòng trong góc, Phương Thanh đứng ở cửa, nhìn thấy trong phòng chất đống túi đen, phải cao bằng nửa người. Anh ta thở dài, đeo găng tay khẩu trang, vùi đầu làm việc.

Cùng lúc đó, An Nham và Cố Băng Băng cũng đến nhà kho của nhóm cosplay.

Trước mắt là trang phục hoa lệ, còn có bội kiếm, búa, cờ chiến... rất nhiều đạo cụ. An Nham bắt đầu tìm kiếm từng bộ quần áo một, Cố Băng Băng im lặng đi theo phía sau cậu. Một lát sau, cậu bỗng nhiên phát hiện, nhiều bộ quần áo phụ nữ khá hở hang.

Tuy là hóa thân thành nhân vật hoạt hình, những cũng nên kín đáo hơn chứ. Những trang phục này phô bày đường cong của phụ nữ, đột nhiên khiến cậu cảm thấy phòng tay.

“Bình thường em đều mặc những thứ này à?” An Nham đột nhiên hỏi.

“Hiếm lắm.” Cố Băng Băng đáp, “Em hay mặc đồ cổ trang hơn.”

“À.” An Nham đi hai bước, chợt mỉm cười.

Cố Băng Băng đi sát theo sau cậu, người đàn ông mới hơn hai mươi tuổi, vừa cao vừa gầy, khuôn mặt trắng nõn, áo sơ mi phẳng phiu, y như nam chính bước ra từ tiểu thuyết. Lần trước nghe cảnh sát kia nói, anh là người chuyên giám sát máy theo dõi. Tuy công việc hơi đơn giản, có thể không tính là thông minh, nhưng chứng tỏ anh chăm chỉ.

Đang suy nghĩ linh tinh, đầu đột nhiên đụng vào lưng An Nham, mặt nhất thời nóng lên. An Nham cũng quay đầu lại, nhìn cô, không nói gì.

Hóa ra là cậu đột nhiên dừng bước, chỉ vào một loạt đồ vật tựa vào tường phía trước hỏi: “Đó là gì thế?”

“À.” Cố Băng Băng đáp, “Đó là người gỗ.”

An Nham im lặng một lúc, đi đến trước người gỗ. Tổng cộng có bốn người gỗ, kích thước giống y người thật, đều là nữ. Nhìn từ xa giống như thấy bốn đại mỹ nhân thướt tha đứng ở đó, nhưng lại không phải. Mái tóc đen chắc chắn là tóc thật, đen bóng mềm mại. Làn da thậm chí còn trắng hơn so với người thật, tỏa sáng dưới ngọn đèn. Đôi mắt kia im lặng nhìn bạn, như thể giây tiếp theo sẽ sống lại, thật sự khiến người ta sồn gai óc.

An Nham xem hết đám người gỗ, Cố Băng Băng nhìn về mặt cậu nghiêm túc, cũng không lên tiếng. Tới trước mặt một người gỗ cuối cùng, An Nham đứng lại. Người gỗ này dường như khác hoàn toàn với ba người trước đó. Các khớp xương phân bố dày đặc, chiếc gáy, bả vai, khuỷu tay, cổ tay, các đốt ngón tay, đầu gối, mắt cá chân... đều có khe hở rất nhỏ, nhưng không thể thoát khỏi mắt An Nham,

“Đây là gì thế?” An Nham hỏi.

“À.” Cố Băng Băng đáp, “Đây là điều khiển người gỗ.”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 48

Từ sáng sớm đến trưa, lực tung trong kho rác, ánh mặt trời đã chiếu rọi khắp nơi, nhưng tâm trạng của Phương Thanh chả thoải mái chút nào. Mùi rác

rười, mùi chất lỏng hóa học kì quái, hun đến mức khiến anh ta choáng váng đầu óc. Hơn nữa còn phải vô cùng cẩn thận, không để cho chất độc hóa học dính vào.

Xe thu rác rời đi từ lúc sáng sớm cũng bị Phương Thanh chặn lại. Anh ta nghĩ thầm may mà lão tử phản ứng nhanh, nếu không chẳng may “đồ vật” kia bị xe rác chở đi mất, tìm đến đời tám hoánh cũng không thấy, nhưng mắt anh ta sắp mù rồi.

Đã lục tung nửa kho rác, anh ta cẩn rắng tập trung tìm kiếm nửa phòng sau.

Lại mở một cái túi to màu đen, cẩn thận lôi thứ bên trong ra ngoài. Cái chai, cái nhíp, giấy quỳ... một cái đồng hồ cát, hai cái, ba cái...

Anh ta chợt ngẩn ra, máu nóng từ trong ngực vọt lên đầu, động tác vội vàng nhanh hơn.

Đồng hồ cát, cái đồng hồ cát trong phòng thí nghiệm kia của Kha Thiên... còn cả cái giá lộn xộn, rõ ràng là có thứ đồ gì đó thường xuyên dịch chuyển, dùng cách nói của Bạc Cận Ngôn, Kha Thiên bất chúc tất cả mọi thứ của Kha Ái, là người sạch sẽ khuôn phép, sẽ không để đồ đạc lộn xộn như vậy. Vừa rồi sao anh ta không nghĩ tới chứ? Còn có chất dính, vị trí toàn ở những khoảng trống trên giá... có thứ gì đó vốn được đặt ở đó, sau bị mang đi?

Đồng hồ cát.

Rất nhiều đồng hồ cát.

Tới thời gian nhất định, áp lực phần dưới của đồng hồ cát sẽ tăng cực đại, dùng để kiểm soát thứ gì chẳng?

Anh ta chui đầu vào đống rác tiếp tục tìm kiếm.

Sợi dây, là sợi dây. Vô số sợi dây nhỏ màu trắng rất bền và mảnh, anh ta lôi hết ra ngoài, cuối cùng lấy được ra thứ gì đó hình dạng kì quái.

Làm bằng sắt, hình dạng hơi giống cái nỏ, nhưng lại không phải nỏ. Bởi vì vừa rồi anh ta rút ra được vô số dây nhỏ, đều được chia ra hai phía. Nó phân ra rất nhiều nhánh, Phương Thanh kéo đầu dây bên này, đầu dây bên kia sẽ cử động, còn rất mạnh mẽ nữa.

Phương Thanh cẩn thận quan sát thứ đồ này trong chốc lát, đặt nó bên cạnh, tiếp tục tìm trong túi.

Sau đó chạm vào một thứ gì đó lạnh lẽo.

Anh ta hoảng hốt, sau đó thứ gì đó lăn lông lốc ra, xé toang cái túi to, từ từ lấy đồ vật không lồ ra.

Là một người già.

Kích cỡ giống như một người bình thường.

Tóc đen xõa ngang vai, uốn xoắn, làn da trắng. Mặc quần áo giống y của “Kha Ái” ngày hôm nay, áo phông trắng, quần jean ngắn. Cái trán, khuỷu tay, đầu gối, mắt cá chân... đều có cái lỗ rất nhỏ, có liên quan đến cái máy sắt kia.

Phương Thanh lục tiếp, lúc này xuất hiện bộ quần áo đàn ông. Phương Thanh nhớ rõ lời khai của nạn nhân Hứa Sinh ngày hôm nay, vừa nhìn đã biết giống hoàn toàn. Không cần phải nói nhất định là bộ đồ hôm nay Kha Thiên mặc đi mưu sát Hứa Sinh. Thay đồ xong chưa kịp ném đi nên để lại nơi này. Chắc chắn có thể kiểm tra được dấu vân tay và ADN của Hứa Sinh trên quần áo.

Phương Thanh để hết đồ xuống mặt đất, cả người thả lỏng, cười ha ha.

Ông cụ chờ gom rác ở cửa về mặt ki lẹ nhìn anh ta, còn nghĩ thầm cậu cảnh sát này điên rồi.

Phương Thanh cười xong, lúc này mới cảm thấy cả người mệt mỏi, đã mấy đêm anh ta chưa chợp mắt rồi? Không sao, hôm nay bắt xong người, anh ta sẽ đánh một giấc ba ngày ba đêm.

Anh ta vuron vai đứng lên, đúng lúc này, di động vang lên, là An Nham gọi tới.

“A lô, An Nham”

“Phương Thanh!”

Hai người gần như đồng thời mở miệng: “Tôi đã điều tra ra rồi.” “Tôi biết thủ thuật che mắt là gì rồi.”

Hai người đều ngẩn ra, sau đó đồng thanh nói: “Điều khiển người gỗ.”

Phương Thanh nở nụ cười: “Tiểu tử, cậu khá lắm! Lập tức quay về cục, gọi điện thoại cho bọn Cận Ngôn!”

“OK!”

Cúp điện thoại, An Nham một tay ôm người gỗ, nhìn Cố Bằng Bằng: “Anh phải lập tức quay về cục.”

Cố Bằng Bằng: “À, vâng. Anh không cần để ý đến em đâu, em ngồi xe buýt về được rồi.”

An Nham: “Xin lỗi em... Cảm ơn.”

Cố Bằng Bằng chỉ mỉm cười.

Sau đó hai người xoay người đi ra ngoài, đi được mấy bước, An Nham đột nhiên quay đầu lại: “Cảnh sát bọn anh không chỉ nhờ em giúp đỡ mà còn cảm ơn người gõ cửa em đi. Qua mấy ngày nữa, anh mời em ăn cơm nhé?”

Tìm Cố Bằng Bằng đáp nhanh đến mức giọng nói cũng biến đổi: “Vâng.” Hai người đi ra ngoài cửa được mấy bước, Cố Bằng Bằng đột nhiên lên tiếng: “Thứ mấy ạ? Thứ ba, thứ tư em đều phải đi học.” An Nham quay đầu lại nhìn cô, đột nhiên mỉm cười. Nụ cười xán lạn ôn hòa, lộ ra hàm răng trắng tinh. Khuôn mặt trắng trẻo cũng hơi đỏ ửng.

“Hôm nay phá xong án, công việc của anh có lẽ phải mất hai ba ngày nữa mới kết thúc. Tối thứ sáu nhé?”

“Vâng.” Mặt Cố Bằng Bằng cũng đỏ lên.

“Sáu giờ tối anh đỗ xe ở cổng trường đón em.”

“Vâng.”

Ánh mặt trời chói chang. Về mặt Bạc Cận Ngôn bình tĩnh: “Không, tiếp tục tìm đi. Thế giới rộng lớn, nơi an nghỉ Kha Thiển có thể làm cho Kha Ái chỉ có ở nơi này. Nếu không tìm thấy trong hồ, vậy mở rộng phạm vi tìm kiếm.” Ánh mắt anh phóng xa hơn, đó là bãi cỏ bên hồ, còn có con đê và gò núi thấp: “Cẩn thận tìm hết nơi này.”

“Rõ.”

Nhóm cảnh sát tiếp tục bận rộn với công việc tìm kiếm, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cũng gia nhập vào đội. Mặt trời dần ngả về phía Tây, cả người Giản Dao đỏ đầy mồ hôi, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, thấy trên mặt Bạc Cận Ngôn cũng lấm tấm mồ hôi, nhưng vẻ mặt nghiêm nghị, không hề nản lòng, ánh mắt lạnh đậm kiên định, cẩn thận tìm kiếm khắp mọi ngõ ngách.

Đó là tình yêu của cô, vào bất cứ lúc nào, chỉ cần có anh ở bên, tâm hồn khó mà không dao động.

Giản Dao cầm lấy chai nước, đưa cho anh: “Uống chút nước đã.”

Bạc Cận Ngôn nhận lấy, mở chai nước uống mấy hớp, tay sờ đầu cô: “Cảm ơn em.”

Giản Dao mỉm cười.

Đúng lúc này, di động trong túi áo ngực anh vang lên, liếc mắt một cái bắt máy: “A lô?”

Sau đó liếc Giản Dao, đột nhiên xoay người đi sang một bên.

Giản Dao ngạc nhiên nhìn anh, người này lại đang chơi trò gì thế.

Bạc Cận Ngôn đi xa mấy bước, mới mở miệng: “Hiện tại tôi không có nhà.”

Là điện thoại của bên chuyển phát nhanh: “Ngài Bạc, đây là kiện hàng quốc tế, được gửi bảo đảm, giá trị lớn, xin ngài tự mình ký nhận.”

“Được, vậy anh để ở dưới lầu cục cảnh sát, tôi sẽ qua lấy.”

Cúp máy, một lát sau, hai người mới mặt đối mặt.

Về mặt Bạc Cận Ngôn dừng dừng: “Em nhìn gì thế, mau làm việc đi.”

Giản Dao: “Chắc...”

Đúng lúc này, nhóm nhân viên đang tìm kiếm bên bờ đê ồn ào, có người hô to: “Có phát hiện!”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhanh chóng chạy qua.

Đó là một hầm trú ẩn, được xây dựng dưới đê đã nhiều năm, bởi vì cỏ dại mọc um tùm che khuất cửa hầm, cho nên trước đó không phát hiện ra.

Giản Dao đứng ở cửa hầm, nhìn xung quanh phát hiện hầm trú ẩn này được ngăn cách bởi hồ nước đúng là hướng về phía nhà cũ của nhà họ Kha.

Bật đèn pin, mọi người từ từ đi vào trong. Trong hầm cũng không sâu, đi khoảng hơn mười bước đã tới phía cuối.

Đó là một vách tường đá lởm chởm, u ám

Một người im lặng tựa vào đó, không cử động.

Hoặc nói chính xác là một thi thể đã bắt đầu thối rữa.

Thi thể mặc bộ quần áo màu trắng, chân đi một đôi giày thêu. Trên áo là vết máu khô biến thành màu đen. Mặt và tay chỉ còn là xương khô, trong hầm sáng tối đan xen, lạng lẽ nhìn mọi người.

Chỉ cần là người biết một chút về pháp y, liếc nhìn kết cấu khung xương, biết ngay đây là thi thể phụ nữ.

Chính là bộ đáng Kha Ái bị giết hại thay cho Kha Thiên ngày hôm đó.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đứng trước thi thể, tất cả đều im lặng. Mọi người đều bị chấn động bởi hình ảnh này.

Cuối cùng đã tìm được cô ấy rồi, một thi thể gắn bó với hai số mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 49

Chạng vạng, Phương Thanh đang trên đường lái xe về cục cảnh sát, lái xe nhanh như chớp. Đã 24 tiếng trôi qua, không biết Kha Thiên đã được thả ra chưa, nhưng không sao sau khi mọi người tập hợp sẽ lập tức thực hiện kế hoạch bắt giữ.

Vừa rẽ vào khúc quanh, tiếng di động dồn dập vang lên.

Phương Thanh không kiên nhẫn, cảm di động lên liếc qua, ai mà không có mất thế này, lúc đang quan trọng thế này thì gọi đến quấy rầy?

Oh shit.

Là điện thoại của bà cô nhà Phương Thanh.

Sốt ruột, nghiêm túc, Phương Thanh phanh xe lại, dừng xe ở ven đường. Khi cầm lấy điện thoại, khóe miệng cứ thế nhếch lên, giọng nói cũng trở nên dịu dàng: “A lô, Kim Hiểu Triết?”

Kim Hiểu Triết ở đầu dây bên kia, giọng nói bình tĩnh: “Phương Thanh.”

Cả hai đều im lặng một lát.

“Có việc?” Anh ta ra vẻ bình tĩnh hỏi.

“Tờ giấy lần trước anh để lại cho em” cô hỏi, “Là thật sao?”

Phương Thanh nhin cười, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, ánh chiều tà trải dài, người đi đường vội vàng.

“Thật đấy.” Anh ta dịu dàng nói.

Trong đầu lại hiện lên ngày hôm đó, hành động của mình, vội vã để lại hoa cho cô, lấy giấy bút trong ngực ra, cầm bút lên lại không biết viết gì.

Cuối cùng, dù sao cùng đường đường là một người đàn ông, đứng trong góc sau lưng đám người hâm mộ, cầm bút một lúc lâu, mới viết được hai dòng:

Anh đến Bắc Kinh rồi.

Trước kia em chờ anh quá nhiều, sau này mỗi ngày anh sẽ chờ em.

“Em” cô nói, “Mấy ngày nay quay phim đều ở khách sạn Hilton, cách cục cảnh sát của các anh không xa. Ở đến tối mai sẽ đi.”

Anh ta lập tức nói: “Hôm nay anh không đến được, hôm nay phải bắt người, ngày mai, sáng mai, nhất định sẽ đến. Chúng ta nói chuyện, ngồi xuống từ từ nói chuyện, có được không, Hiểu Triết?”

Bên kia im lặng mấy giây.

Một lát sau, Hiểu Triết khẽ đáp: “Được, em chờ anh đến.”

Đại minh tinh nổi tiếng cả nước, cô gái bướng bỉnh lạnh lùng, Hiểu Triết của anh ta nói chờ anh ta đến.

Cúp máy, trong đầu Phương Thanh đột nhiên trống rỗng, ngẩng đầu nhìn dòng xe cộ tấp nập bên cạnh, lấy tay che miệng, nở nụ cười.

Trong khoảnh khắc ấy anh ta xúc động muốn khóc.

Anh ta biết rõ mình sắp đạt được thứ gì. Trên thế gian này nhất định sẽ gặp lại, cho dù chia lìa chắc chắn cũng sẽ gặp lại.

Anh ta bắt trộm cũng đã nửa đời người, coi như tích được không ít công đức, ông trời cũng không đành lòng bạc đãi anh ta, có đúng không?

Tâm trạng kích động thoải mái, cả người anh ta giống như được nạp năng lượng, lái xe quay về cục, chạy băng băng lên lầu.

“Một tiếng trước Kha Thiên đã được thả ra rồi, nhưng trên đường đi chúng tôi bị mất dấu.” An Nham trình bày, “Cục đã phái người đến đại học Thanh Đồ, nhưng không tìm được cậu ta, xe của cậu ta cũng không thấy đâu, chạy mất rồi. Chúng tôi đang truy bắt toàn thành phố.”

“Được!” Phương Thanh đáp, “Cận Ngôn và Giản Dao đâu?”

“Bọn họ cũng sắp về rồi.”

Phương Thanh tràn đầy ý chí chiến đấu: “Tôi không tin tiểu tử này có thể chạy lên trời.” Nói xong vỗ bả vai An Nham, “Bắt được người, tối nay tôi mời mọi người uống rượu.”

Không biết sao An Nham cũng hưng phấn hơn bình thường, ra sức gật đầu: “Được, cảm tạ Lão Phương.”

Cherokee màu đen đang trên đường chạy về cục cảnh sát, tin tức Kha Thiên chạy trốn cũng đã đến tai Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn không hề lo lắng chút nào, có tiểu vương tử theo dõi ở đây mà. Kẻ giết người hoa tươi còn bị An Nham tìm được, chỉ là một tên tội phạm mới có chỉ số thông minh cao mà thôi, cũng không cần phải vội vàng.

Anh thậm chí vừa lái xe, vừa hát, còn hỏi Giản Dao: “Tối nay ăn gì? Ăn cá nhé?”

Giản Dao nói: “Còn chưa bắt được người mà, sao anh đã ăn chắc thế rồi?” “Đương nhiên.” Bạc Cận Ngôn đáp, “Chứng cứ đã vô cùng chính xác, bắt người không phải là chuyện anh cần quan tâm. Có Phương Thanh và An Nham, còn sợ không bắt được sao?” Giản Dao suy nghĩ đúng thế thật, vì thế cân nhắc nói: “Vậy ăn cá đi, món dưa chua nấu cá của nhà hàng lần trước khá được, mấy món ăn khác cũng được lắm.”

“Ừ.”

Khi gần đến cửa cục cảnh sát, ánh mắt Bạc Cận Ngôn khẽ lướt qua cửa hàng chuyển phát nhanh, nhớ tới cuộc gọi kia, anh ngừng xe nói: “Anh đi lấy đồ chuyển phát nhanh.”

“Vâng.” Giản Dao nhìn bóng dáng vội vã của anh, lại nghĩ món đồ chuyển phát nhanh gì mà khiến cho giao sư Bạc của chúng ta phải ngồi không yên thế này? Nhất định phải xem mới được.

Sau khi Bạc Cận Ngôn trở lại xe, để một cái hộp nhỏ vào ghế ngồi phía sau.

Giản Dao hỏi: “Cái gì thế?”

Bạc Cận Ngôn đáp bằng quơ: “Chút đồ mua trên mạng.”

“À.”

Nhanh chóng tới dưới lầu cục cảnh sát, di động của Bạc Cận Ngôn vang lên “ting” một tiếng, là tin nhắn, do Phó Từ Ngộ gửi tới:

Cận Ngôn, 8 giờ tối nay đến nhà tớ một chuyến.

Bạc Cận Ngôn ngăn người.

Phó Từ Ngộ này bình thường tính cách biến thái, nhưng có một số chuyện không chịu thông suốt. Ví dụ như chuyện của Hàn Vũ Mông, ngoài Bạc Cận Ngôn, anh không nhắc đến với bất cứ ai, ngay cả Giản Dao cũng không chịu nói. Giản Dao biết đến sự tồn tại của Hàn Vũ Mông là do nghe Bạc Cận Ngôn nói.

Bạc Cận Ngôn nói với Giản Dao: “Chờ anh một chút.” Đẩy cửa xuống xe, gọi điện thoại cho Phó Từ Ngộ.

“Tít... tít... tít...” Vang lên rất nhiều tiếng, nhưng không có người bắt máy.

Anh lại gọi đến nhà Phó Từ Ngộ cũng không có người nghe, gọi đến văn phòng cũng thế.

Giản Dao ngồi trong xe, chìa tay ra ghế sau, cầm lấy hộp chuyển phát nhanh, thấy là từ nước ngoài gửi tới, lấy con dao nhỏ, nhanh chóng mở ra.

Đồ chuyển phát nhanh trước đó gửi đến nhà, Bạc Cận Ngôn đều để cô tháo ra, dù sao món đồ này cũng ném cho cô thôi.

Mở hộp ra, lại nhìn thấy tầng tầng đóng gói, mở hết ra cuối cùng chỉ còn lại hai cái hộp nhưng tinh xảo.

Giản Dao ngẩn người.

Bạc Cận Ngôn trở lại xe, nhìn thấy bà xã đang ngẩn người nhìn hai chiếc nhẫn.

Bạc Cận Ngôn: "..."

Giản Dao: "Đây là?"

Bạc Cận Ngôn thân nhiên nói: "Tốt quá, không còn niềm vui bất ngờ rồi."

Giản Dao cười khúc khích, cầm lấy hai cái hộp, cẩn thận tỉ mỉ: "Khi cầu hôn không phải anh đã tặng nhẫn rồi sao, mua nữa làm gì?"

"Đó là nhẫn đính hôn." Bạc Cận Ngôn đáp, "Anh nghĩ nhẫn kết hôn, cần phải là một đôi. Hơn nữa nếu đã đeo cả đôi, nên có ý nghĩa thay đổi nhân sinh."

Giản Dao nghe vậy trong lòng ấm áp.

Cho nên không cần phải đoán nữa sao? Người này ngay cả nhẫn kết hôn đã chuẩn bị xong rồi, không cần phải nói nữa, chuyện anh che giấu lần trước tất nhiên là hôn lễ thuộc về bọn họ.

Cả đời này chỉ có một lần.

Nhưng Giản Dao vẫn giả vờ bất ngờ, làm như không có việc gì cầm lấy nhẫn. Một cái trong đó, mặt trên nạm một con chim nhỏ, giương cánh bay, vô cùng tinh xảo, trông rất sống động. Trên người con chim còn khảm kim cương, tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Chiếc nhẫn kia là hình dáng nhánh cây quăn quýt, vô cùng tinh xảo, tỏa ánh sáng êm dịu.

Giản Dao suy nghĩ, cầm lấy chiếc nhẫn hình nhánh cây, nói: "Em đoán cái này nhất định là của em chẳng?"

Không phải anh đã nói ý nghĩa thay đổi nhân sinh sao?

Anh là chim giương cánh bay cao, bay trên bầu trời vô biên vô hạn; còn cô là cây, là ràng buộc của anh, là nơi mang lại bình yên cho anh. Cô nghĩ là ý tứ như vậy chẳng?

Bạc Cận Ngôn cười không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 50

Ai ngờ khi Giản Dao cầm nhẫn lên nhìn kĩ mới phát hiện không phải. Bởi vì chiếc nhẫn hình chim rõ ràng hơi nhỏ, là thuộc về cô.

Lúc này Bạc Cận Ngôn mới cầm lấy nhẫn, đeo cho cô, nói: "Friedrich Nietzsche từng nói, con người giống như cây, càng hướng lên vị trí cao đón ánh nắng, thì thân lại càng bám sâu vào nền đất tối tăm. Giản Dao, anh là rễ cây; còn em chính là con chim nhỏ tự do, thuần khiết bay lượn phía trên cơ thể anh. Chúng ta cùng hướng về ánh mặt trời, truy tìm chân tướng, nương tựa vào nhau cả đời."

Giản Dao nhìn chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út, im lặng trong chốc lát, vươn tay, ôm lấy anh. Bạc Cận Ngôn cũng cúi đầu, hôn lên má cô, sau đó cầm tay cô đeo nhẫn cho mình.

"Từ Ngộ bảo anh đi qua, có lẽ là có việc. Em theo bọn Phương Thanh đi bắt Kha Thiên nhé, tối nay chúng ta gặp lại."

"Vâng."

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng lái xe rời đi, Giản Dao xoay người lên lầu, bị người gọi lại: "Giản Dao."

Cô quay đầu lại, thấy Lạc Lang đã nhiều ngày không gặp.

Cô vô cùng kinh ngạc: “Lạc đại ca, sao anh lại tới đây? Có việc gì sao?”

Lạc Lang đứng dưới hành lang, áo phông sáng màu, quần dài màu đen, gọn gàng mạnh mẽ. Anh ta mỉm cười nói: “Anh tiện đường đi qua nơi này, tính mang tài liệu lần trước đã nói đưa cho em. Không nghĩ tới thật sự gặp được em”

Giản Dao cười nhận lấy: “Cám ơn anh, còn phiền anh đi một chuyến, thật ngại quá. Nhưng hôm nay em và Cận Ngôn không thể mời anh ăn cơm rồi, em phải lập tức ra ngoài làm nhiệm vụ.”

Lạc Lang cười gật đầu: “Anh hiểu, mau đi đi. Đứng rồi, là đi bắt người sao?”

Giản Dao: “Sao anh biết?”

“Mười phút trước anh nhìn thấy Phương Thanh và An Nham lái xe rời đi, dẫn theo một đội, còn mang công tay súng lục.”

Giản Dao gật đầu, đúng là như vậy. Song có phiền toái rồi, mọi người đã rời đi, cô phải nhanh chóng liên lạc với bọn họ, sau đó tìm xe đi.

Lạc Lang như thể hiểu được suy nghĩ trong lòng cô, nói: “Anh có lái xe tới, dù sao buổi tối cũng không có việc gì, để anh đưa em đi. Em đi tìm xe không phải lại tốn thêm thời gian sức lực sao? Không cần mất công thế.”

Giản Dao vội vàng từ chối: “Như vậy sao được chứ? Cảnh sát phá án, không thể tùy tiện bắt anh cùng tham gia được.”

Lạc Lang lại nhìn cô, kéo lấy tay cô, không ngừng giải thích: “Cảnh sát Giản Dao, em gái Giản, yên tâm, anh cam đoan sẽ đưa em đến nơi rồi đi, tuyệt đối không can thiệp vào công việc của các em. Công – kiểm – pháp vốn là một nhà, không phải lúc nào anh cũng giúp cảnh sát bắt tội phạm đâu. Em cũng đừng khách sáo với anh. Anh rất quen thuộc với cục trưởng, đội trưởng trong cục em đấy.”

Giản Dao bị anh ta kéo đến bên cạnh xe, theo bản năng rút tay từ trong lòng bàn tay anh ta ra. Lại từ chối nữa thì đúng là làm kiêu, cô đành thoải mái nói lời cảm ơn, lên xe anh ta.

Lạc Lang lái xe rất nhanh, hoàn toàn khác biệt với bề ngoài cứng chạch nho nhả của anh ta. Giản Dao ngồi bên ghế cạnh tài xế, gọi điện thoại cho An Nham, hóa ra Kha Thiên trốn đến căn phòng nhỏ cậu ta từng thuê gần khu công nghiệp hoạt hình. Phương Thanh và An Nham mang người đến đó đột kích.

Cúp máy, Giản Dao nói địa điểm cho Lạc Lang. Lạc Lang nói “ừ”, xe chạy nhanh hơn, còn rất ổn định. Giản Dao phải nắm lấy tay vịn trên xe, nói: “Lạc đại ca, không nhìn ra anh lái xe ngang ngược như thế.”

Lạc Lang bị cô trêu nở nụ cười, nói: “Đồng chí Giản Dao, anh chỉ muốn sớm đưa em đến tụ họp với đồng đội thôi, anh nghĩ có lẽ chúng ta sẽ đuổi kịp bọn họ.”

Giản Dao nói lời cảm ơn.

Sắc trời đã dần mờ tối, đèn đường sáng lên, chiếu vào trong xe, bên trong yên tĩnh. Giản Dao nhìn ngoài cửa sổ, tâm trạng tĩnh mịch, không muốn nói gì.

Tâm trạng của Lạc Lang thì không hề bình tĩnh chút nào. Anh ta chăm chú lái xe, nhưng vẫn không nhận được phân tâm chú ý tới cô ở bên cạnh. Anh ta nghĩ bộ dáng của cô so với trước đây thực sự rất khác biệt, không khóc lóc, không yếu ớt chút nào. Trên đường truy bắt tội phạm, về mặt vô cùng ung dung, thẳng tiến không lùi bước.

Lạc Lang bỗng nhiên cảm thấy vô cùng đau đớn trong lòng.

Cô đã trưởng thành tốt như vậy, có lý tưởng, cuộc sống của chính mình, đã rất ưu tú, thậm chí đã có bạn đồng hành tương đối vĩ đại.

Còn anh ta ở trong thành thị phồn hoa này, nhìn thì ngập trong vàng son, thăng quan tiến chức thuận lợi, nhưng thực ra cô độc, hai bàn tay trắng.

Xe dừng đèn đỏ ở giao lộ.

Lạc Lang quay đầu nhìn cô.

Không thể tự kìm nén, im lặng nhìn cô.

Giản Dao vốn đang nhìn ngoài cửa sổ, nhận thấy ánh mắt của anh ta, nghi hoặc hỏi: “Lạc đại ca, anh nhìn em làm gì thế? Có chuyện gì sao?” Lạc Lang quay đầu đi, mỉm cười, không nói chuyện. Giản Dao cũng im lặng nhìn về phía trước.

Nhưng sự im lặng chỉ là bề ngoài, còn sự nhạy bén cất sâu vào trong đáy mắt.

Vừa rồi tại sao cô lại nhìn thấy trong mắt Lạc Lang có sự đau thương kín đáo chọt lóe qua?

Chẳng lẽ không chỉ là đồng hương?

Trước kia cô từng gặp anh ta rồi sao?

Tại sao người đàn ông này lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cô cơ chứ?

Nhưng chưa kịp suy nghĩ nhiều thì đã có thể trông thấy bóng dáng khu công nghiệp hoạt hình ở phía trước. Cách nhà của Kha Thiên không còn xa nữa.

Phó Từ Ngộ ở trong một cao ốc, Bạc Cận Ngôn có chìa khóa.

Bấm chuông cửa, không có ai ra mở. Bạc Cận Ngôn lấy chìa khóa ra mở cửa, trời đã tối, bên trong u ám.

Bạc Cận Ngôn bật đèn, cả căn phòng sáng trưng, nhưng không thấy có bóng dáng ai.

Anh từ từ đi vào trong.

Phòng khách thoát nhìn không có gì khác thường, tất cả mọi thứ đều ở đúng vị trí vốn có. Trên mặt đất cũng rất sạch sẽ, trên bàn còn để chiếc cốc uống nước của Phó Từ Ngộ.

Đổi diện để một chiếc cốc thủy tinh trống không.

Chiếc bàn đã có dấu vết từng dịch chuyển.

Về mặt Bạc Cận Ngôn bình tĩnh như nước, cao giọng gọi: “Từ Ngộ? Từ Ngộ?” Vẫn không có ai trả lời.

Bước chân anh nhẹ như gió, đi về phía phòng ngủ.

Tấm rèm trong phòng ngủ được kéo xuống, không có chút khe hở. Chăn không gấp, để lộn xộn trên giường. Bạc Cận Ngôn nhìn mấy lần, lấy gắng tay ra đeo vào, cầm một sợi tóc thuộc về phụ nữ ở trên gối.

Anh lặng lẽ nhìn mấy lần, thả lại chỗ cũ. Đi vòng quanh giường, từ từ đi đến trước cửa sổ, chợt sững người.

Máu, trên mặt đất có máu.

Anh đột nhiên ngồi xổm xuống, mi tâm nhú chặt. Đó là một vết máu dài, lượng máu cũng không quá nhiều, có vết đê, như là có người bị lôi kéo trên mặt đất. Anh đưa tay chạm vào vết máu, vẫn còn chưa hoàn toàn khô.

Anh đứng lên, đi đến bên cửa sổ, tay vừa muốn kéo rèm ra thì đột nhiên dừng lại.

Sau đó từ từ thả tay xuống.

Anh xoay người đi ra cửa, đồng thời bấm điện thoại về cục: “Điều tra cho tôi một chiếc xe, biển số xe là...” Anh báo biển số xe của Phó Từ Ngộ, vừa rồi khi anh đi lên, không thấy xe ở bãi đỗ.

“Chiếc xe này vừa rời khỏi Thịnh Đình Gia Viên chưa đến nửa tiếng. Lập tức truy lùng giúp tôi nó đi đâu!”

Chờ Bạc Cận Ngôn đi xuống lầu, khi ngồi trên xe, đồng nghiệp hỏi âm lại: “Giáo sư Bạc, tìm được chiếc xe kia rồi!”

“Ở đâu?”

“Vừa đến đường cao tốc Kinh Tây.”

Giao lộ đường cao tốc Kinh Tây.

Ánh mắt Bạc Cận Ngôn tối sầm lại, nhìn theo chỉ dẫn.

Khu công nghiệp hoạt hình cũng ở hướng đó.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Chương 51

Sắc trời tối như một cái giếng sâu không thấy đáy, ngọn đèn bên đường chỉ như một ngọn lửa nhỏ trong giếng, tỏa ra ánh sáng le lói âm đạm.

Phuong Thanh lái xe, An Nham ngồi ghế bên cạnh tài xế, bọn họ chạy ở đằng trước, bên chi viện tỏa ra các hướng khác đuổi theo.

Từ xa đã nhìn thấy gian phòng nhỏ lẻ loi trợ trợ của Kha Thiển. Phía sau là đồng ruộng mênh mông, cùng hướng với khu công nghiệp hoạt hình cách xa đó, tựa như một lễ khách du lịch, đứng ở nơi đó canh gác.

Xe của Kha Ái cũng dừng ở cửa căn phòng nhỏ.

Cậu ta đã không còn chỗ nào để đi.

Phuong Thanh tắt máy, xuống xe, thấp giọng nói với An Nham: “Không phải tín hiệu điện thoại của cậu ta chứng tỏ ở nơi này sao? Gọi điện thoại xem cậu ta có bắt máy không đã.”

An Nham gật đầu, bấm số gọi. Có lẽ vang lên khoảng 5, 6 tiếng chuông thì có người bắt máy.

Tiếng thở gấp, nghẹn ngào. Áp lực lại mở hồ, cậu ta không nói gì.

Phuong Thanh giật lấy điện thoại, nói: “Kha Thiển, tôi là cảnh sát Phuong. Hiện tại tôi đang ở bên ngoài phòng cậu, xuất hiện đi, theo chúng tôi về, ngủ một giấc rồi khai báo. Mọi chuyện đã xong rồi, được không? Chúng tôi đang ở bên ngoài chờ cậu.”

Có lẽ là vì giọng anh ta quá dịu dàng, Kha Thiển ở đầu kia lập tức bật khóc: “Cảnh sát Phuong... Cảnh sát Phuong, tôi không muốn chết, tôi chỉ muốn thay thế Kha Ái sống thôi...”

Phuong Thanh và An Nham đều im lặng.

“Chỉ gái cậu...” Phuong Thanh chậm rãi lên tiếng, “Cô ấy tốt bụng, lý trí, thông minh, từ nhỏ đã có trách nhiệm, có nghĩa khí. Cho nên khi cậu gây dựng sự nghiệp gặp khó khăn, cô ấy đã lấy ra tất cả tiền tiết kiệm và học bổng đưa cho cậu, có đúng không? Hiện tại đổi lại cậu hãy dừng cảm một chút, trở thành người đàn ông mà cô ấy khen ngợi, có trách nhiệm, có được không? Thù của cô ấy đã được báo rồi, cô ấy ở trên trời có linh thiêng cũng không tiếc nuôi.”

An Nham nghe thấy giật mình, yên lặng gờ ngón tay cái với Phuong Thanh.

Kha Thiển ở bên đầu kia nghẹn ngào một lúc lâu, nói: “Tháng 11 năm ngoái Kha Ái tới tìm tôi. Khi đó tôi vui đến mức như mọc cánh bay lên không trung. Tôi đúng là khờ, có Kha Ái là đủ rồi. Tại sao còn phải chịu đựng những kẻ ích kỷ dơ bẩn kia chứ? Tôi sớm nên nhìn rõ ra điều này...”

Phuong Thanh không nghĩ tới cậu ta lại hồi tưởng vào lúc này, có lẽ là gần như sụp đổ rồi. Vì thế anh ta ra hiệu bằng ánh mắt cho An Nham, hai người một trái một phải, rút súng ra, từ từ đi tới gần phòng nhỏ,

“Chỉ ấy học tập bận rộn, tôi lại cả ngày không có việc gì, nhưng mỗi ngày tôi đều đến đại học Thanh Đô, chờ chị ấy tan học. Cho dù phải chờ bao lâu trong lòng tôi cũng vô cùng vui vẻ. Tôi sợ sự tồn tại của mình làm cho chị ấy bị những bạn học khác xem thường, cho nên không để cho chị ấy nhắc tới tôi với người khác...” Kha Thiển khóc nức nở nói.

Phuong Thanh thấp giọng an ủi: “Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi. Cô ấy sẽ không để ý đến chuyện này.” Hai người đã đi tới bãi cỏ ngoài cửa phòng.

“Ha ha ha...” Kha Thiển thê lương run rẩy cười, “Đúng vậy, con người có lẽ phải trải qua một lần thay da đổi thịt, mới có thể hiểu được đạo lý này. Tối đó chị ấy đến thăm tôi. Chúng tôi chơi vui vẻ... có lẽ Kha Ái muốn cổ vũ cho sự nghiệp của tôi, nên mới thay quần áo, hóa trang, biến thành tôi.”

Cậu ta khóc lớn lên.

Phuong Thanh khẽ hỏi: “Sau đó thì sao?”

Trong tích tắc khi lần thứ hai Kha Thiển lên tiếng, Phuong Thanh khẽ đẩy cửa phòng, cửa không khóa.

“Tôi... chỉ đi mua chai nước cho chị ấy, đi đến cửa hàng bán đồ gần nhất, cũng phải mất nửa tiếng. Lúc trở về, nhìn thấy những người đó... Xe của bọn họ đều đỗ ở chỗ này.” Giọng của Kha Thiển bắt đầu trở nên nhanh, nói năng hơi lộn xộn. “Tôi rất căng thẳng, không biết bọn họ đến làm gì, đứng ngoài cửa sổ, nhìn vào trong... Ai ngờ nhìn thấy Kha Ái đã chết rồi. Bọn họ đã giết chết chị ấy. Cả người đầy máu!”

Tiếng gào của Kha Thiển không chỉ truyền đến trong di động mà còn truyền cả từ trong phòng. Phuong Thanh dừng bước, trao đổi ánh mắt với An Nham, ý bảo cậu đẩy cửa đi vào, đột kích nhanh như tia chớp để chế ngự Kha Thiển.

An Nham khẽ gật đầu.

Di động trong tay Phuong Thanh từ từ hạ xuống, còn lời nói hỗn loạn của Kha Thiển không ngừng truyền đến:

“Tôi nhìn bọn họ khiêng Kha Ái vào rừng, nhìn thấy bọn họ thương lượng chia số tiền kia như thế nào, nhìn thấy bọn họ chôn chị ấy, nhìn thấy bọn họ rửa sạch tất cả máu như thể chưa xảy ra chuyện gì, sao bọn họ có thể ghê tởm như vậy? Sao có thể!”

Cho nên tôi đóng vai Kha Ái, đóng vai thành hai người chúng tôi. Đột nhiên tôi không còn luống cuống, không còn hoảng sợ nữa. Tôi nghĩ Kha Ái ở trên trời có linh thiêng, linh hồn chị ấy nhập vào tôi rồi.

Tôi nhanh chóng quen thuộc với mọi loại thuốc trong phòng thí nghiệm của chị ấy, khi nhìn thấy tôi biết mình có thể dùng nó để giết người. Tưởng Học Nhiễm, hẳn đáng chết! Kẻ khốn nạn nhất là hắn! Hắn luôn xem thường tôi, chủ ý chôn chị gái tôi cũng là do hắn đưa ra. Cho nên tôi dùng quần áo hắn ghét nhất, là quần áo của tôi, hóa trang cho hắn, để cho hắn chết đi như vậy!”

“Chỉ là tôi không nghĩ tới, các người tìm được tôi nhanh như vậy, tìm được Kha Ái. A... giống như các người tra ra được, tôi lập mưu, hóa trang thành Kha Thiên đi giết Hứa Sinh. Thực ra có giết bọn họ hay không cũng chẳng sao, nhưng dù sao tôi đã có chứng cứ vắng mặt hợp lí...”

Tôi sai rồi, tôi biết mình sai rồi. Đây là tất cả tội tôi phạm phải, tôi cầu xin tha thứ... cầu xin...” Cậu ta vừa khóc vừa nói, “Cầu xin tha thứ... cứu tôi, cứu tôi với...”

Giọng nói bi thương sợ sệt như vậy khiến Phương Thanh nao nao.

Anh cảm thấy có chỗ nào đó bất thường, nhưng nhất thời không nghĩ ra được.

Nhưng còn chưa kịp do dự thì cửa đã bị đẩy ra.

Trong phòng yên tĩnh, không bật đèn, chỉ có một chút ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ hắt vào.

Tất cả vẫn duy trì đáng vẻ bọn họ đến điều tra lần trước, gian ngoài không có ai.

Hai người rón rén đi vào trong.

Ngay khi bước qua cửa đi vào buồng trong, trong nháy mắt Phương Thanh đột nhiên giật mình.

Anh biết bất thường ở chỗ nào rồi.

Kha Thiên vừa được phóng thích ra khỏi cục chưa lâu, là do chứng cứ không đủ, sau khi giam 24 giờ được thả ra, sao cậu ta biết được cảnh sát đã điều tra ra được manh mối, tìm được Kha Ái nhanh như vậy?

Cảm giác rét lạnh tiến vào trong lòng, Phương Thanh ngẩng đầu, trước mắt là hình ảnh mà anh ta và An Nham chưa bao giờ dám tưởng tượng.

Hình ảnh cực kì quỷ dị, đầy máu tanh.

Kha Thiên bị đóng đinh trên bức tường ngay trước mắt bọn họ.

Đúng vậy là đóng đinh. Buồng trong bật một ngọn đèn u ám, để ngay đầu giường, cho nên Phương Thanh và An Nham có thể nhìn thấy rõ ràng bộ dạng của Kha Thiên.

Đinh sắt màu bạc, rất dài, ước chừng phải có khoảng hơn 20 cái, từ bờ vai, cánh tay, lòng bàn tay, đùi, mắt cá chân... Đinh đóng vào vách tường ở phía sau. Máu chảy theo đinh xuống đất. Lúc này Kha Thiên đang mặc bộ đồ màu trắng cậu ta thích nhất, giữa mi tâm có một nốt ruồi đỏ, tựa như con doi màu đỏ trong bóng đêm, yêu dị đáng sợ.

Trong tay phải cậu ta còn cầm di động đang kết nối. Không cần phải nói cũng biết là có người nhét vào.

Phương Thanh và An Nham ngẩn người, nhất thời quên cả đi chuyển.

Kha Thiên ngẩng đầu nhìn bọn họ cũng giật mình. Kỳ quái nhất là sắc mặt cậu ta thoạt nhìn cũng không quá thống khổ, đôi mắt khẽ híp vào, nhưng tinh thần vô cùng hoảng hốt. Vì thế Phương Thanh lập tức nhận ra cậu ta bị bỏ thuốc.

“Đã xảy ra chuyện gì? Kha Thiên!” Phương Thanh vội vàng hỏi, đồng thời cảnh giác giờ súng về bốn phía, nhưng trong phòng không có bóng người, bên ngoài phòng tối đen, làm sao thấy được ai.

Một giọt nước mắt chảy xuống trên mặt Kha Thiên, như thể cậu ta dùng hết chút tàn hơi cuối cùng, hét lên: “Anh cảnh sát, đi ra ngoài, mau đi ra... Chạy đi!”

Phương Thanh và An Nham cùng sững người.

Thời gian giống như ngừng lại.

Khuôn mặt bi thương mà hoảng sợ của Kha Thiên ở ngay trước mắt, cùng với tiếng hét hoảng hốt, Phương Thanh dường như thật sự nghe thấy trong phòng có tiếng “tích, tích...” đêm giờ.

An Nham còn chưa hiểu ra chuyện gì, Phương Thanh dùng hết sức lực, nhanh như điện xẹt, kéo lấy An Nham, lao từ cửa sổ gần nhất ra ngoài.

Trời long đất lở, tiếng nổ bùng phát.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 52

Từ xa, Giản Dao đã nhìn thấy xe của Phương Thanh và Kha Ái đều dừng bên ngoài căn phòng nhỏ. Những cảnh sát khác vẫn chưa đuổi tới.

Có thể thấy được Lạc Lang lái xe rất nhanh.

Cô cười với Lạc Lang: “Cảm ơn, Lạc đại ca, anh dừng ở đây đi. Anh nên tránh đi thì tốt hơn.”

Lạc Lang nói “Được” nhưng không di chuyển.

Giản Dao rút súng ra, xuống xe, cô không vội vã liều lĩnh, xem ra Phương Thanh và An Nham đã vào trong phòng, cô quyết định ở ngoài quan sát một chút, nghĩ cách hỗ trợ.

Cô đặt chân nhẹ nhàng lên bãi cỏ bên ngoài phòng.

Cuối cùng Lạc Lang đã khởi động xe, ánh mắt vẫn luôn nhìn cô.

Nhìn theo bóng dáng nhỏ bé chính trực của cô.

Khi Giản Dao còn chưa kịp có bất kì phản ứng gì, một ngọn lửa khổng lồ trong nháy mắt phá tan cả căn phòng, giống như quái thú dữ tợn trong đêm đen đánh về phía cô.

Cô bị quật ngã, sau đó bị ném phăng ra ngoài. Lăn ba bốn mét, lục phủ ngũ tạng như bị người dùng búa đập vào. Đầu cô đập vào cỏ, trong lỗ tai cô toàn là tiếng ong ong, trong đầu đột nhiên trống rỗng.

Nhưng cô lập tức ngẩng đầu lên, máu tươi từ khóe miệng chảy xuống.

Cô nhìn thấy hai bóng người bị trận nổ đánh văng ra xa trên cỏ. Bóng dáng kia quen thuộc đến thế, cô hòng Giản Dao phát ra tiếng gọi khàn khàn, nhưng cô không thể nghe thấy gì hết.

Bọn họ nằm trên cỏ.

Cả người bọn họ đầy máu, hai mắt nhắm nghiền, không biết là sống hay chết.

Giản Dao bật khóc, nhìn đồng bọn từng cùng kề vai nằm ở nơi đó, nỗi đau khôn cùng, giống như móng vuốt to lớn trong bóng đêm bắt lấy cô. Cô ngã xuống, bò đến bên cạnh bọn họ, “Phương Thanh... An Nham...” Cô khóc nức nở, nhưng bọn họ không hề nhúc nhích, cô cũng không nghe thấy gì hết.

Cô ôm lấy An Nham gần mình nhất, muốn kéo ra ngoài. Một người từ phía sau ôm chặt lấy cô, muốn kéo cô ra khỏi hiện trường. Giản Dao hoảng sợ quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng thân thiết của Lạc Lang, anh ta không ngừng nói gì đó.

Giản Dao đẩy anh ta ra, nhưng không thể đẩy được. Sau đó tiếng nói của anh ta cuối cùng đã xuyên qua màng tai cô, truyền vào trong lỗ tai:

“Giản Dao! Đi thôi! Nơi này nguy hiểm lắm! Mau đi thôi! Dừng ở lại đây! Đi theo anh! Đi!”

Giản Dao lại khóc: “Không! Em phải cứu bọn họ, em không thể để bọn họ ở lại nơi này! Lạc Lang, gọi điện thoại, mau gọi điện thoại tìm trợ giúp! Gọi cho Cận Ngôn, gọi cho Cận Ngôn đi!” Nước mắt của cô không ngừng rơi xuống, nhưng vẻ mặt của Lạc Lang càng dứt khoát hơn so với cô, ôm lấy cô kéo ra bên ngoài.

Nhưng mà có một bóng người.

Một bóng người xa lạ đứng ở trước mặt bọn họ.

Ngọn lửa ở phía sau còn đang bùng cháy, bãi cỏ lộn xộn. Lạc Lang ôm lấy Giản Dao ngẩng đầu. Giản Dao cũng nhận ra người trước mắt mang mục đích không tốt đến.

Hắn mặc một chiếc áo hoodie, đầu đội mũ lưỡi trai, cúi đầu. Trong bóng tối không thấy rõ mặt hắn, vóc dáng rất cao, nhưng có thể nhìn thấy sợi tóc vàng lộ ra ngoài mũ.

Hắn bật cười, nói: “Hi, Jenny! Cuối cùng đã nhìn thấy cô rồi.”

Lạc Lang và Giản Dao cùng biến sắc.

Đúng lúc này.

Lạc Lang cảm thấy một con dao nhúc từ phía sau lưng, con ớn lạnh nhảy mắt tập kích, nhưng đã không còn kịp rồi, một con dao đâm vào lưng anh ta. Anh ta lao đảo, cánh tay đang ôm Giản Dao không thể không buông ra. Giản Dao hoảng sợ quay đầu lại, nhưng một người khác, đã đặt cánh tay lên cổ Lạc Lang, rút con dao nhiễm máu kia ra, để trên cổ Lạc Lang.

Lại là một chiếc hoodie màu đen, gương mặt ẩn núp trong bóng tối.

Gân xanh trên trán Lạc Lang nổi lên, máu ở ngực phải không ngừng chảy ra. Anh ta liều mạng bắt lấy cánh tay người nọ muốn thoát ra, nhưng người nọ cao hơn anh ta, ra tay ác hơn, không chút sứt mẻ kèm chặt anh ta, phát ra tiếng cười thấp chói tai.

Một thân một mình, hai phía đều có địch.

Giản Dao xoay người nhắm ngay vào đầu người nọ, giọng nói lạnh lẽo nhưng run rẩy: “Thả anh ấy ra! Nếu không tôi nổ súng!”

Nhưng cô làm sao chế ngự được đối phương là hai cao thủ phạm tội. Đúng lúc này, người đầu tiên giống như một con báo săn màu đen, nhào về phía cô. Giản Dao cắn răng một cái, vội vàng xoay người, khẩu súng rơi xuống chân. Người nọ cười càng vui vẻ, bắt lấy tay Giản Dao, tàn nhẫn vặn ra sau.

Giản Dao bị trật cổ tay, tiếng khẩu súng rơi trên đất. Cô đau đớn kêu lên, nhưng không hề dừng lại, tay và khuỷu tay kia đồng thời đánh tới ngực người nọ.

Chiều này là do Phương Thanh dạy cô.

Người dạy cô đang nằm trên mặt đất.

Thân thủ của người nọ dù tốt nhưng vẫn không tránh kịp, trúng phải một chưởng của cô. Hấn tức giận, giữ chặt Giản Dao, con dao đập mạnh vào gáy cô. Giản Dao kêu lên, sau đó rơi vào hôn mê.

Người nọ xoa ngực, khẽ cười một tiếng, sau đó ôm lấy Giản Dao, dùng tiếng Anh cực nhanh nói với tên còn lại: “Giết chết bọn họ, đốt cháy hết đi, xử lý hiện trường. Sau đó tới tìm tôi.”

Tên còn lại cười đáp “OK”.

Tên kia ôm lấy Giản Dao lên một chiếc xe con màu đen đỗ trong cánh đồng, rồi đi trong bóng đêm.

Lạc Lang mở to mắt chứng kiến toàn bộ sự việc, nhìn bọn họ làm Giản Dao bị thương, nhìn bọn họ bắt cóc cô, nhìn cô rời đi.

Trong bóng đêm anh ta cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống. Con dao để ở trên cổ dường như không còn quan trọng nữa. Anh ta vừa mờ mịt vừa bị thương. Anh ta nhìn thấy cô gái của mình bị người ta làm tổn thương như vậy.

Người đàn ông ở phía sau vẫn còn đang cười, khẽ nói: “Chắc... mày nói xem tao nên giết mày thế nào cho tốt đây? Bắt đầu xuống dao từ đâu đây?”

“Xin anh...” Giọng nói của Lạc Lang khàn khàn, hoảng sợ mà bất lực, “Cầu xin anh thả tôi ra... Tôi sẽ không nói gì ra ngoài hết, tôi có rất nhiều tiền, tôi sẽ đưa hết toàn bộ cho anh... chỉ cần anh thả tôi ra, tôi sẽ cho anh mọi thứ anh muốn...”

Người nọ cười ha ha, bởi vì sự nhát gan và cầu xin của anh ta mà cảm thấy thú vị.

“Mày biết không...” Người nọ thấp giọng nói bên tai Lạc Lang, “Tao thích nhất là nhìn thấy kẻ bất lực, nghe lời, chơi vui như mày.” Hấn đột nhiên buông Lạc Lang ra, đá vào lưng anh. Lạc Lang té ngã xuống đất. Người nọ nói lạnh lùng: “Trước tiên tao giết chết hai người kia, sau đó sẽ chơi với mày.” Lạc Lang ngồi im trên mặt đất, anh ta biết rõ, người nọ muốn nghĩ cách tra tấn anh ta đến chết.

Đây chẳng phải là thú vui của những kẻ tâm thần biến thái sao?

A... A...

Ha ha ha ha ....

Người nọ đi tới bên cạnh An Nham trước, một bàn tay nhấn An Nham đang bị thương nặng giống như cầm tờ giấy, tay kia cầm dao găm, dường như đang lựa chọn sẽ xuống tay từ chỗ nào.

Đúng lúc này.

Một cơn gió mạnh đánh úp từ phía sau hấn.

Hấn giật mình, trở tay không kịp. Lạc Lang đánh mạnh vào gáy hấn, sức lớn, ra tay tàn nhẫn, khiến người nọ trong nháy mắt suýt mất đi ý thức.

Người nọ ngã quy xuống mặt đất, trong tầm mắt mờ hồ nhìn thấy Lạc Lang bước qua mặt cỏ, bước qua người trên mặt đất, bước qua ngọn lửa, về mặt

mờ ảo trong làn khói đi về phía hần.

Thân thủ, biểu tình như vậy, một luật sư hào hoa phong nhã sống an nhàn sung sướng làm sao có được?

Người nọ gầy dựa muốn đứng lên, nhưng Lạc Lang sao có thể thả hần ra chứ? Giữ chặt lấy gáy hần, sau đó ấn xuống, đập mạnh trên mặt đất, “cộp, cộp...” Đánh đến mức người nọ đau đớn, đầu rơi máu chảy.

Ít nhất phải đập hai mươi mấy cái, Lạc Lang mới thả tay ra. Đồi này người nọ còn chưa từng gặp đối thủ mạnh như vậy, thoi thóp ghé vào mặt cỏ, trên mặt toàn là máu, từ từ nở nụ cười.

“Dễ chịu quá...” Người nọ nói, “Rốt cuộc anh... là ai?”

Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt Lạc Lang, không có chút biểu tình nào. Anh ta đã bình tĩnh trở lại.

“Kẻ chết chính là mày.” Anh ta lãnh đạm nói.

Về mặt người trên mặt đất trở nên cứng đờ.

Lạc Lang nhặt lấy con dao găm trên mặt đất, sau đó nhấc đầu hần lên, cắt một dao ở động mạch cổ, xuống dao vừa nhanh vừa chuẩn.

Cổ họng người nọ phát ra tiếng “Á...á...”, máu phun như suối. Lạc Lang lặng lẽ nhìn, tay giữ đầu hần, không thả ra, để mặc cho máu phun đầy người hần.

Máu chảy mấy phút, mắt thấy người nọ không còn sống được. Lạc Lang lúi hẩn đứng lên, đến gần nhà gỗ đang cháy, ném vào trong lửa.

Sau đó anh ta cúi đầu, liếc nhìn Phương Thanh và An Nham trên mặt đất. Xe cảnh sát gầm rú từ xa đi đến.

Anh ta nhanh chóng chạy lên xe mình, trong bóng đêm vô tận, trong ánh lửa chói mắt, khởi động xe, đi theo phương hướng người nọ lúi Giản Dao đi, dùng tốc độ lớn nhất, điên cuồng phóng đi.

15 phút trước.

Bạc Cận Ngôn dừng xe ở công khu công nghiệp hoạt hình.

Trong máy theo dõi, xe của Phó Từ Ngộ chạy đến nơi này.

Khu công nghiệp hoạt hình rất lớn, nhưng không phải không thể tìm ra. Có thể chọn lọc hình ảnh ở bất cứ camera theo dõi nào, dấu vết bánh xe trên mặt đất, còn có tránh nơi heo lánh không có người...

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng đi tới phía ngoài một căn nhà.

Nhìn từ bề ngoài hình như là kho hàng. Tường ngoài màu xám đơn giản, không trang trí gì, cũng không có nhiều cửa sổ. Cửa kho hàng đóng lại, Bạc Cận Ngôn khẽ đẩy cửa, không khóa.

Anh không tiến vào ngay, mà lùi sang một bên, gọi điện thoại về tổng bộ.

“Điều cho tôi một đội đến khu B của khu công nghiệp hoạt hình.”

Đối phương nhanh chóng trả lời: “Xin lỗi giáo sư Bạc, mọi người trong đội anh đều đi đuổi theo Kha Thiên cả rồi. Những người khác trong đội đã đi làm nhiệm vụ. Tôi sẽ nhanh chóng điều người đến, nhưng phải mất ít nhất nửa tiếng.”

Cúp máy, Bạc Cận Ngôn đứng ở cửa kho hàng một lát.

Thời gian Phó Từ Ngộ mất tích đã hơn hai tiếng, thêm một phút chờ đợi là càng thêm nhiều nguy hiểm.

Vì Từ Ngộ.

Vì người bạn thân duy nhất trong cuộc đời anh.

Bạc Cận Ngôn ngược mắt lên, nhìn bầu trời tối đen, có mấy ngôi sao mờ mờ, yên tĩnh dịu dàng chiếu xuống đỉnh đầu anh.

Anh rút súng ra, đẩy cửa, nghiêng người đi vào.

Cửa phía sau anh từ từ đóng lại.

Giản Dao, Bạc Cận Ngôn, Phương Thanh, An Nham, Phó Từ Ngộ...

Không phải đã nhắc nhở các người rồi sao?

Tuyệt đối không thể đến khu công nghiệp hoạt hình.

Đừng đến.

Bởi vì chính nghĩa là yếu ớt như thế, chỉ vì nó mãi mãi lộ rõ dưới ánh mặt trời.

Còn tà ác chờ đợi ẩn nấp trong bóng tối, trú ẩn trong tâm hồn đau khổ méo mó.

Chỉ cần sơ suất nó sẽ mở ra miệng bốn máu to nuốt chửng lấy người

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Chương 53

Trong căn phòng cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh.

Có tiếng bước chân người đã đi xa.

Phó Từ Ngộ chậm chạp nhích về phía trước, liều mạng với lấy tay cô.

Cô nằm im không nhúc nhích.

Nỗi đau đớn khôn cùng như thủy triều bao trùm lấy anh.

Là anh sai rồi, bọn họ sai rồi. Nghĩ rằng có thể tương kế tựu kế, có thể cao chạy xa bay, không mang lại bất cứ phiền toái nào cho người xung quanh.

Nhưng lại đổi lấy, thi thể hai nơi, âm dương cách biệt.

Cuối cùng anh đã chạm được vào tay cô, cầm chặt lấy.

Cô gái của anh, không gì có thể chia lìa hai ta được nữa rồi.

Anh ngửa mặt lên, hơi thở gấp, nhắm hai mắt lại.

Cận Ngôn, kẻ thù cũ tới rồi.

Nhất định phải bảo trọng.

Bạc Cận Ngôn đi vào kho hàng, trong tầm mắt kho hàng vô cùng trống trải.

Có lẽ đây là một kho hàng bỏ hoang, trần nhà trơn trượt, chỉ có mấy cái đèn chân không, còn có rất nhiều linh kiện máy móc lớn, treo lơ lửng giữa không trung. Nhìn từ xa giống như có rất nhiều người sắt khổng lồ vóc đáng mập đang im lặng dò xét.

Bạc Cận Ngôn nắm chặt súng, nằm sấp xuống đất, từ từ đến gần. Ngọn đèn từ các hướng chiếu đến, tạo thành màu trắng chói mắt. Áo khoác trên người anh đã được cởi cúc, lộ ra áo sơ mi màu trắng bên trong. Đôi mắt anh trong veo lợi hại, híp mắt, không biến sắc.

Anh chú ý tới tầng hai, là một hành lang tròn. Có rất nhiều cột, không có bóng người. Còn bên cạnh anh, trên mặt đất tầng một, là một dãy giá hàng cao thấp, nếu đi trong đó có thể giấu mình, thoát ẩn thoát hiện.

Anh suy tính đến hàng lang, linh kiện treo lơ lửng giữa không trung, góc độ và vị trí của cột trụ và giá hàng.

Anh ngẩng đầu, nhìn thấy sau hành lang tầng hai, có mấy căn phòng sáng đèn.

Anh nắm chặt khẩu súng.

Người nọ nhấp một ngụm rượu, cảm giác toàn thân đều nóng lên.

Hắn bỏ chai Vodka xuống, si ngốc nở nụ cười.

Bởi vì hắn nghe thấy tiếng cửa kho hàng mở ra.

A, con mới... đến rồi.

Trong lòng người nọ đếm ngược: 60, 59, 58, 57...

Đủ thời gian cho Bạc Cận Ngôn bước vào trận đánh úp.

Sau đó người nọ cầm súng lên, cầm lấy ống nhòm, xuyên qua khe hở cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy một người mặc âu phục màu đen thoát ần thoát hiện trong góc.

Hắn hài lòng mỉm cười.

Người nọ nhớ tới trước đó mình và nhóm đồng bọn đánh cuộc.

“Tôi sẽ khiến cho cả người Sinom King toàn là lỗ thủng, bị thương mà không chết, tha từ trong trận đi ra, rồi giao cho các người.”

Nhóm đồng bọn điên cuồng cười.

Simon King, đây là cách bọn họ gọi Bạc Cận Ngôn. Có lẽ đồ đệ của bọn họ đã bỏ mạng cũng gọi như vậy.

Bởi vì Bạc Cận Ngôn đã bắt được hoa tươi ăn thịt người, ngay cả Tạ Hàm mà cũng bắt được, xử lý.

Nhưng bọn họ không sợ Bạc Cận Ngôn.

Simon King có lợi hại thế nào thì cũng chỉ là giáo sư tâm lý học tội phạm mà thôi. Bọn họ băng qua trùng dương, bí mật đến.

Bọn họ không gây ra án mạng, không để lại cho Bạc Cận Ngôn bất cứ thứ gì để dựa vào đó phân tích hành động.

Bọn họ trực tiếp tới giết Bạc Cận Ngôn.

Bọn họ bắt được vợ và người bạn thân nhất của Bạc Cận Ngôn.

Bọn họ phải tra tấn Bạc Cận Ngôn tới chết.

Nghĩ đến đây, người nọ vô cùng hưng phấn. Tuy đã uống rượu, nhưng thân thủ của người nọ nhanh như điện xẹt, có thể so với bộ đội đặc chủng, chìa súng, nắm mai phục, đột nhiên thay đổi, cơ thể linh hoạt ở trên tầng hai ngắm bắn, đứng sau một cây cột, cúi đầu, thờ ơ, nhắm một góc âu phục.

Nên bắn phát súng đầu tiên ở chỗ nào thì tốt nhỉ?

Bắn sau thất lưng cũng được.

A...

“Đoàng...” Tiếng đạn xé gió xuyên qua âu phục, rơi xuống đất. Người nọ sững sờ.

Không đúng.

Phải ngược lại chứ, nhưng đã không còn kịp.

Khẩu súng lạnh như băng đã chìa vào gáy hắn.

Người nọ cúi đầu mắng “Shit!”

Bạc Cận Ngôn chỉ mặc áo sơ mi, đứng ở phía sau hắn, khuôn mặt lạnh như băng.

“Ném súng!” Bạc Cận Ngôn ra lệnh.

Người nọ chớp mắt, ném súng, từ từ xoay người lại, như cười như không hỏi: “Simon King, sao mày tìm được tao?”

“Tính toán.”

Người nọ sững sờ: “Tính toán cái gì?”

“Góc độ ngắm bắn tốt nhất.”

“...Shit!”

Mắng một câu, đồng thời bàn tay người nọ chuyển động muốn đoạt lại súng.

Không ai đoạt được súng giới bằng cao thủ bắn súng. Bởi vì bọn họ luôn có ý chí kiên định, thông thạo thủ đoạn xảo quyệt, hơn nữa không sợ chết.

Nhưng Bạc Cận Ngôn là ngoại lệ.

Anh không phải cao thủ sử dụng súng, nhưng trong nháy mắt khi người nọ vừa mới khế nhúc nhích, anh lại giống như hiểu rõ tất cả ý đồ của đối phương, “bằng” một tiếng, nổ súng trước.

Người nọ trợn tròn hai mắt, mắng ra câu “shit” thứ ba trong hôm nay. Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, một con người trí thức, chỉ biết phân tích lý luận cũng có thể ra tay tàn nhẫn như thế.

Người nọ vô cùng đau đớn. Bạc Cận Ngôn bắn trúng ngực phải của hắn, làm hắn hoàn toàn mất khả năng chống cự, hắn đau nhưng vẫn muốn cười, cơ thể từ từ trượt về tay vịn phía sau.

“Cạch” một tiếng, một chiếc còng tay đã khóa một bàn tay hắn vào tay vịn. Khi người nọ ngẩng đầu, nhìn thấy chính là khuôn mặt kinh thường cười lạnh của Bạc Cận Ngôn: “Tao đã bắn trúng phổi của mày, nếu mày được cứu nhanh còn có cơ hội sống. Tạm biệt.” Nói xong Bạc Cận Ngôn đá bay súng bắn tia của hắn, xoay người đi về phía cuối thang gác, bước vào lối rẽ, không còn thấy bóng dáng đâu.

Người nọ tựa vào tại chỗ, há miệng thờ gập.

Trên mặt hắn dần dần không còn nụ cười nữa.

Hắn nghĩ có lẽ Simon King hoàn toàn khác với những gì bọn họ tưởng tượng.

Thậm chí còn chưa hỏi hắn, Phó Tử Ngộ ở đâu. Bởi vì chỉ cần hỏi thì bọn họ sẽ chiếm thế chủ động.

Bạc Cận Ngôn không giết hắn, nhưng cũng không để cho hắn sống, mà để cho hắn đứng ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, treo hắn ở nơi này.

Thợ săn... vậy mà lại bị con mồi bắt giết đùa giỡn.

Người nọ bỗng nhiên xuất hiện suy nghĩ đáng sợ trong đầu.

Có lẽ bọn họ đã nghĩ sai rồi.

Có lẽ bọn họ thật sự không giết được Simon King.

Xuyên qua kho hàng, trước mặt là một cánh cửa.

Bạc Cận Ngôn cầm súng, khế đẩy cửa ra.

Anh đã biết con đường này chỉ sợ càng nguy hiểm cổ quái hơn.

Nhưng mà quyết đấu với kẻ tà ác nhất, không phải chính là khiêu vũ với dao sao?

Trước mắt là một căn phòng trống không.

Không có cửa ra vào, cũng không có cửa sổ.

Chỉ có một cái quạt, một tấm màn di động. Có người chiếu hình vào trước mặt anh.

Một dãy chữ tiếng Anh.

Còn phía sau tấm màn là một bức tường. Trên tường có khóa mật mã xoay tròn, cần nhập mật mã chính xác mới có thể mở cửa đi vào,

Mật mã chỉ có một chữ số, cũng tức là từ 0 đến 9.

Bạc Cận Ngôn đứng tại chỗ này giống như đang đứng trong mộng ảo, nhưng lúc này anh cảm thấy chân thật hơn bất cứ thời điểm nào.

Bởi vì anh đã biết đối thủ là ai, muốn gì.

Nhưng mà những kẻ muốn cướp lấy thứ gì từ trong tay anh chưa bao giờ thành công hết. Ví dụ như Tommy, ví dụ như Tạ Hàm.

Anh ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào tấm màn.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chương 54

“She is egg (Cô ấy là quả trứng)

Fuck my egg (Làm tình với quả trứng của tôi)

She is hero (Cô ấy là người hùng)

Kill my hero (Giết người hùng của tôi)

She like him (Cô ấy thích hắn)

Hing (Ai đang nhìn trộm)

L (Khi cô ấy đưa tôi đến trường học)

R (Tôi chế tạo một đầu quái vật)

Câu văn không trôi chảy, thậm chí còn có lỗi ngôn ngữ, nhưng từ ngữ rõ ràng.

Bạc Cận Ngôn hít mắt im lặng nhìn.

Đột nhiên, màn hình chợt lóe lên, tất cả chữ biến mất hoàn toàn.

Sau đó hiện lên số “10” rất to.

“9”.

Bắt đầu đếm ngược.

Bạc Cận Ngôn biến sắc.

Nhưng bài thơ kia đã hoàn toàn in vào đầu anh.

C k my egg.

My hero.

.....

E? G? 6? 2? 1? 14?.....

Không nên là...

H.

I.

.....

Hing.

.....

S.

“T” hing.

.....

Trên mặt Bạc Cận Ngôn chợt lóe qua ánh sáng, trong đầu hiện lên hai câu cuối cùng trong bài thơ.

M, O, N.

Là câu nói kia....

“.”

Lúc này trên màn hình vừa mới hiện lên “5”

Bạc Cận Ngôn bước nhanh về phía khóa mật mã, trong đầu nhanh chóng tính toán:

“89199131514”

Đúng là mật mã đơn giản nhất tên hoa tươi ăn thịt người từng dùng.

Nhưng hiện tại khóa mật mã chỉ có một chữ số.

Cộng toàn bộ vào bằng 87.

Cùng trừ đi bằng 4, 1, 0, 8.

Xuất hiện nhiều nhất chính là 9.

Không, không phải bắt chước và lặp lại.

Bọn họ đến đây mang ý khiêu khích, báo thù, còn phù phiếm hơn tên hoa tươi ăn thịt người.

Trên màn hình đã thoáng hiện “3”.

Bạc Cận Ngôn nhắm mắt một chút, rồi mở ra.

R.

.....

Không phải trình tự đánh số bảng chữ cái.

Bọn họ có một quy luật khác.

R. R của trường học.

Bom sắp phát nổ đếm ngược, R của hóa học.....“112732127241614”

Cộng vào bằng 341.

Cộng đầu đuôi bằng 4.

Đồng âm với “tử”.

Bạc Cận Ngôn ấn số “4” vào khóa mật mã.

Cho dù bình tĩnh như anh, nhưng sau lưng cũng rịn mồ hôi.

Trong mấy giây sau khi anh nhập mật mã, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Trên màn hình cũng dừng lại ở hình ảnh con số “0”.

Sau đó cánh cửa trên tường từ từ mở ra.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông tóc đen da nâu tựa bên cửa sổ trong phòng, khuôn mặt kinh ngạc.

Hai người cùng rút súng ra, nhưng Bạc Cận Ngôn đã sớm có phòng bị nên nhanh hơn gã. “Đoàng đoàng” hai bên đều nổ súng, Bạc Cận Ngôn bắn trúng bụng gã, còn gã bắn hụt vào vách tường bên trần Bạc Cận Ngôn.

“Chắc...” Gã đau đớn, ngã xuống đất, Bạc Cận Ngôn lại rút súng bắn vào cổ tay gã, cuối cùng súng đã rời khỏi tay gã.

Bạc Cận Ngôn bình tĩnh tới gần, đá súng của gã đi xa, sau đó nhắm nòng súng vào trần gã.

“Kìng.” Gã đàn ông da nâu trừng lớn mắt nhìn Bạc Cận Ngôn, dường như vô cùng tò mò, “Sao anh có thể làm được như thế? Trong thời gian ngắn như vậy phá được mật mã của tôi?”

Bạc Cận Ngôn liếc gã, không đáp hồi lại: “Phía sau cánh cửa có gì?”

Gã ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt hiện ra đau thương: “Đừng đi. Quay đầu lại đi, tôi không đành lòng nhìn anh chết. Anh hiểu rõ chúng tôi, tựa như chính

bản thân mình vậy. My God, anh là người đàn ông thông minh vĩ đại nhất tôi từng biết.”

Bạc Cận Ngôn lại dí nòng súng về phía trước: “Phía sau cửa có gì?”

“Phía sau cửa có người anh yêu nhất.”

Súng của Bạc Cận Ngôn bất động trong vài giây.

Sau đó đột nhiên bỏ súng xuống, lấy dao đập vào gáy, gã rơi vào hôn mê.

Bạc Cận Ngôn giắt súng ở bên hông, lại nhặt súng của gã lên. Trong khoảng thời gian ngắn, gã không thể chạy trốn được. Anh đứng dậy, tiếp tục đi về phía cánh cửa kia.

Cửa không khóa, cũng không lắp bất cứ máy móc gì.

Anh lấy di động ra gọi cho Giản Dao.

Sau đó nghe được tiếng chuông di động quen thuộc mơ hồ truyền đến từ bên trong cánh cửa.

Anh bỏ di động xuống, trong lòng nhanh chóng có cân nhắc. Mục tiêu của bọn họ là anh chứ không phải người khác. Chờ chi viện đến sẽ không kịp, hơn nữa có thể làm cho bọn họ nổi giận, hậu quả vô cùng khó lường.

Anh chậm rãi đẩy cửa ra.

Rõ ràng có mùi gay mũi thoang thoang truyền đến, Bạc Cận Ngôn lấy khẩu trang trong túi ra đeo vào.

Nơi này rất tối, trống trơn, không có chút ánh sáng nào. Bạc Cận Ngôn mở di động mới phát hiện chỗ này giống hệt trần ngầm bán đều có hai tầng, xung quanh tầng hai là hành lang, khu vực giữa sảnh trống không.

Nhưng mới đi được mấy bước, anh cảm thấy trông mắt hơi đau, giống như có thứ gì đó rất nhỏ chui vào trong mắt anh.

Là chất khí.

Chúng sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở trong này.

Chúng nó xâm nhập vào mắt anh.

Bạc Cận Ngôn nhắm hai mắt lại.

Trong bóng tối chỉ dựa vào xúc giác, thính giác, cùng với phương hướng bố cục vừa vội vàng nhìn qua, tay vịn vào lan can, chậm rãi đi về phía trước.

Lại đi được mấy bước, anh cảm thấy đã đi tới giữa hành lang. Sau đó ngón tay chạm vào di động, bấm lại số.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng quen thuộc vang lên cách anh không xa.

Còn anh cũng cảm nhận được mùi ở nơi này càng nồng. Anh cảm thấy hốc mắt đau đớn như bị lửa đốt. Qua lớp khẩu trang, cổ họng khô khốc.

Anh lên tiếng gọi: “Giản Dao? Giản Dao?”

Phía trước cách đó không xa, nơi đó chính là khu vực giữa sảnh, có tiếng động. “Cạch” một tiếng, cũng có gió thổi qua.

Bạc Cận Ngôn nhắm mắt, lại gọi: “Giản Dao.”

“Cận Ngôn.”

Lỗi tai Bạc Cận Ngôn khẽ rung lên.

Sau đó chợt nghe thấy Giản Dao gọi lần thứ hai. Tiếng gọi kia vô cùng khẽ, vô cùng chậm. Là giọng điệu dịu dàng, bình tĩnh, không hề run sợ.

“Cận Ngôn, hãy nghe em nói.” Cô nói, “Hiện tại anh quay lại, đi ra ngoài. Chờ chi viện đến, rồi cứu em. Hiện tại em không bị nguy hiểm gì hết, mắt em được che lại rồi. Đó là khí độc, sẽ làm tổn thương đến mắt anh. Lần này anh nghe em nói, đi ra ngoài. Chỉ cần bọn họ không đạt được mục đích, sẽ không giết em đâu. Đừng mở mắt, Cận Ngôn, lần này nghe em, quay lại, đi ra ngoài.”

Bạc Cận Ngôn không di chuyển.

“Em đứng ở đó, đừng cử động.” Anh nói.

Trong lòng Giản Dao bỗng nhiên chùng xuống.

Cô đang bị trôi giữa không trung, qua lớp vải trắng che trước mắt, bỗng nhiên cảm nhận được một chút ánh sáng mỏng manh. Sau đó là tiếng bước chân kiên định của anh, trực tiếp đi thẳng về phía cô.

Có thứ gì đó âm ỉ nổ tung trong đầu Giản Dao. Nước mắt cô lập tức rơi xuống.

Anh mở mắt.

Anh mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 55

Trên thực tế, nếu Bạc Cận Ngôn tới trễ một giây, người tên Giản Dao có lẽ sẽ không còn tồn tại trên đời.

Nhờ ánh đèn di động lơ mờ, vành mắt Bạc Cận Ngôn đau như bị phỏng, thậm chí anh còn có thể cảm nhận được tầng sương mù rõ ràng dâng lên, bao trùm ánh mắt anh.

Sau đó anh chạy tới trước cái cột kia, nhìn vợ mình đang bị treo lơ lửng bằng dây thừng, một đầu dây xuyên qua cột.

Dây thừng đã bị người dùng dao cắt hơn nửa, chỉ còn mấy đoạn dây nhỏ, nghiêng ngả sắp rơi. Còn phía dưới Giản Dao là mặt đất cao ít nhất 15 mét. Nếu người rơi xuống, chỉ có thập tử nhất sinh.

Tim Bạc Cận Ngôn giống như bị một bàn tay hắc ám tàn nhẫn bắt lấy. Anh bắt được dây thừng, dùng lực kéo xuống, buộc chặt nút vào cột.

Anh cũng thấy rõ bộ dáng của Giản Dao lúc này. Quần áo tả tơi, cả người đầy máu và bụi bặm. Tấm vải dày che kín mắt cô, nước mắt rơi đầy mặt.

“Cận Ngôn... Cận Ngôn...” Cô nức nở khóc.

Bạc Cận Ngôn đã không còn thấy rõ, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh như nước: “Đừng sợ, hiện tại anh sẽ kéo em xuống...”

Anh còn chưa nói hết.

Đột nhiên chỗ anh đứng sụp xuống. Trong nháy mắt hai người ngã đầu, cơ thể anh đã nhanh chóng rơi xuống.

“Cận Ngôn!” Giản Dao hoảng hốt gọi.

Đáp lại cô là tiếng nổ âm ỉ.

Có thứ gì đó va chạm với mặt đất.

Sau đó không còn bất cứ tiếng động nào nữa.

“Cận Ngôn... Cận Ngôn?” Giản Dao lơ lửng giữa không trung, lại đột nhiên cảm thấy như ở nơi đồng không mông quạnh. Nỗi sợ hãi giống như đêm tối đổ ụp xuống. Trước mắt cô tối sầm, rơi vào hôn mê.

Trong kho hàng, trong mật thất hắc ám này, cuối cùng đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Cô lơ lửng giữa không trung, anh ở dưới mặt đất.

Anh nói cô là con chim nhỏ, tự do bay lượn trên đỉnh đầu anh.

Còn anh là cây, rễ cây cắm sâu vào lòng đất tối tăm.

Bạc Cận Ngôn từ từ ngẩng đầu lên, cơn đau như dao nhọn sắc bén bổ vào đầu và cơ thể anh. Anh cảm giác được máu ở gáy đang không ngừng chảy ra. Anh từ từ đi từng bước một về phía trước, muốn đi khỏi nơi nồng nặc mùi máu tươi này. Anh luôn không thích máu của chính mình, nhưng dường như là vô ích. Bởi lẽ xung quanh toàn là máu, anh không thể đi ra được.

Anh đã hoàn toàn không còn nhìn thấy rõ. Cách lớp máu anh chỉ có thể mơ hồ phân biệt được Giản Dao còn đang bị treo trên đỉnh đầu anh, đã không còn bất cứ tiếng động nào. Theo bản năng anh vươn tay muốn với lên, nhưng phát hiện mình không nhắc nổi tay.

Mùi máu nồng nặc vây kín, tập kích. Trong lúc hốt hoảng, anh dường như nghe thấy tiếng còi. Trong lúc hốt hoảng, anh nhìn thấy một bóng người lao nhanh về phía Giản Dao. Trong lúc hốt hoảng, có người hô to: “Cảnh sát đây! Giơ tay lên!” “Giáo sư Bạc, giáo sư Bạc!”

“Giản Dao... Từ Ngộ...” Bạc Cận Ngôn khẽ gọi hai cái tên này.

Rồi sau đó rơi vào bóng tối đau khổ vô cùng vô tận.

Là ngày 27 tháng 6 năm đó, tổ điều tra án nghiên cứu tâm lý tội phạm đặc biệt cục cảnh sát thành phố, bị một đám côn đồ từ Mỹ đến tập kích. Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, An Nham, Phuong Thanh đều bị thương nghiêm trọng.

Phản tử tội phạm một kẻ bị thiêu chết, hai kẻ sau khi bị Bạc Cận Ngôn bắn trúng, bị cảnh sát bắt, đưa đi điều trị đã bỏ mạng.

Gió thổi lay động tấm rèm, tiếng sột soạt vang lên.

Trong hành lang, phòng bệnh yên lặng. Có cảnh sát đứng canh giữ ở cửa, một mũi hít một điếu thuốc.

Lăng hoa thăm hỏi từ cửa phòng bệnh kéo dài đến cuối hành lang.

Tất cả đều là do người nhà nạn nhân được bọn họ cứu thoát đưa tới.

Bỗng nhiên có gió thổi qua.

Bên đầu kia hành lang vang lên tiếng bước chân. Động tĩnh không hề nhỏ, cũng có ngọn đèn lóe lên, dường như có không ít người tới đây.

Người cảnh sát đang thi hành nhiệm vụ sững sốt ngẩn đầu.

Một cô gái đi thẳng trước, mặc áo khoác màu trắng, bên dưới là một chiếc váy dài lễ phục, kéo lê trên mặt đất. Giày cao gót phát ra tiếng trên sàn nhà đá hoa. Đi theo phía sau toàn là phóng viên, “Tách tách” không ngừng chụp ảnh cô.

“Cô Kim, xin hỏi tại sao cô lại tới bệnh viện? Là ai nhập viện vậy?”

“Cô Kim Hiểu Triết, là người yêu bí ẩn của cô nằm viện sao?”

Kim Hiểu Triết hoàn toàn không để ý, sắc mặt lạnh như băng, tiếp tục đi.

Người cảnh sát thấy bọn họ càng ngày càng tới gần, tức giận, quát: “Các người làm gì đấy! Chỗ này là nơi dành cho người bệnh, không được phép tới gần!”

Các phóng viên bị dọa dừng bước.

Kim Hiểu Triết dừng lại, nhưng không lùi về phía sau, từ từ đi lên, hất cằm, nhìn người cảnh sát trẻ tuổi: “Cậu là cấp dưới của anh ấy?”

Người cảnh sát sững sốt, Kim Hiểu Triết đã đẩy cửa, muốn đi vào.

Người cảnh sát: “Cô không thể đi vào!”

Kim Hiểu Triết ngược mắt nhìn cậu ta.

Người cảnh sát nhìn thấy nước trong mắt cô, trong nháy mắt cảm thấy hoảng hốt. Kim Hiểu Triết đẩy cửa đi vào, đóng cửa lại.

Người cảnh sát ngơ ngác đứng ở cửa, phía sau là đám phóng viên đang sục sôi.

Tiếng tranh cãi ầm ĩ, tiếng ồn ào, cuối cùng đã bị nhốt hết ngoài cửa.

Kim Hiểu Triết cởi áo khoác, đi đến bên cạnh giường người nọ.

Phuong Thanh bị nổ nên diện mạo hoàn toàn thay đổi. Trên đầu quần đầy băng, không nhìn ra được bộ dáng vốn tuấn lãng. Khuôn mặt tái nhợt như một bộ xương khô ở trước mặt cô. Bên cạnh còn có dụng cụ chứng tỏ tìm anh ta còn đang đập.

Kim Hiểu Triết ngồi xuống, ghé vào đầu giường bật khóc.

“Phuong Thanh... Phuong Thanh...”

Không phải nói về sau mỗi ngày đều chờ em sao?

Hiện tại anh muốn đi đâu?

Lại muốn bỏ em đi sao?

Giản Dao bị tiếng ầm ĩ ngoài cửa đánh thức.

Cô vừa tỉnh dậy, nhìn thấy bác sĩ ở bên cạnh, còn có một cảnh sát. Bọn họ đều đang đứng “Cô giáo Giản, cô tỉnh rồi? May quá, tôi đi thông báo cho toàn cục.” Người cảnh sát nói.

Bác sĩ cũng dịu dàng nói: “Giản Dao, nhìn nơi này. Có nhìn rõ không? Cô bị thương nặng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Yên tâm, tỉnh lại là tốt rồi.”

Giản Dao im lặng.

Không nói gì, cũng không hỏi gì hết.

Bác sĩ mang theo y tá im lặng, nhanh chóng làm một ít kiểm tra cho cô. Giản Dao vẫn không nhúc nhích, ánh mắt cô nhìn qua cửa, nhìn thấy hành lang, nhưng không nhìn thấy được phòng bệnh bên cạnh.

Một lát sau, mấy người cảnh sát đi vào. Tất cả đều dịu dàng an ủi: “Không sao là tốt rồi.” “Cô giáo Giản, mấy tháng này đừng cử động, gãy mấy xương rồi, phải tĩnh dưỡng cho tốt.” “Đúng vậy, phải nghỉ ngơi.”

Giản Dao nhìn bọn họ, khẽ nói: “Cám ơn.”

Có cảnh sát trẻ tuổi, trong mắt có ánh nước, cắn răng nhìn đi nơi khác.

Đúng vậy, ai mà không bật khóc khi nhìn thấy bộ dáng của cô và giáo sư Bạc khi ở trong kho hàng lúc ấy.

“Cận Ngôn... đâu?” Cuối cùng cô đã lên tiếng hỏi.

Những người khác đều im lặng, một cảnh sát già ngồi xuống bên cạnh giường, dịu dàng nói: “Giản Dao à, giáo sư Bạc có chút chuyện, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Yên tâm, đã được cấp cứu rồi.”

Đến tận lúc này khi tỉnh lại, ba hôn sáu phách của Giản Dao mới hoàn toàn trở về.

Khỏe miệng cô khẽ cong lên, nhưng nụ cười này đầy bi thương.

“Anh ấy... xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của cô vô cùng bình tĩnh.

Mọi người im lặng.

Sau đó có người nói: “Giáo sư Bạc không còn nhìn được nữa. Màng mắt bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng đó không phải là vấn đề nghiêm trọng nhất, mà bởi vì ngã từ chỗ cao xuống, máu bầm ở não đè lên thần kinh thị giác. Khả năng có thể chữa được là vô cùng thấp...”

Giản Dao vùng vẫy muốn ngồi dậy, nhưng bị mọi người vội vàng ngăn lại: “Hiện tại cô không thể cử động! Cử động là xương đâm vào nội tạng đấy! Đừng lo! Đừng lo! Bên chỗ giáo sư Bạc cũng đã có chúng tôi trông nom! Anh ấy vẫn còn đang hôn mê, anh ấy tỉnh lại, chúng tôi sẽ thông báo cho cô.”

Đúng là vẫn không có cách nào. Giản Dao nằm xuống.

Sau đó, tất cả mọi người đều rời đi, chỉ còn một cảnh sát canh giữ bên ngoài, để cho cô tĩnh dưỡng nghỉ ngơi. Trời dần tối, ngoài cửa sổ yên bình như chưa xảy ra bất cứ chuyện gì. Giản Dao im lặng nằm, sau đó ngược mắt nhìn sao ngoài cửa sổ.

Không còn nhìn thấy ư?

Trong đầu cô hiện lên bộ dáng của Bạc Cận Ngôn. Anh nhìn cô, bộ dáng cười yếu ớt. Khi điều tra án, bộ dáng anh chăm chú. Buổi tối khi anh đọc sách, ánh mắt như chứa đựng hàng ngàn ngôi sao.

Anh khoan dung, bình tĩnh nhìn mỗi kẻ hại người, mỗi nạn nhân.

Từ nay về sau, đôi mắt có thể nhìn thấy tất cả tội ác thế gian, cuối cùng không còn mở ra được nữa sao?

Đôi mắt có khác gì là mạng sống của Bạc Cận Ngôn chứ?

Người kiêu ngạo như anh, sau khi tỉnh lại, sẽ đối mặt như thế nào đây?

Giản Dao nghiêng đầu, vùi mặt vào trong chăn, không cho tiếng khóc của mình phát ra quá lớn. Cô không nhìn thấy hình ảnh kia, nhưng lại giống như tận mắt chứng kiến, chúng không ngừng quanh quẩn trong đầu cô.

Bạc Cận Ngôn im lặng khuyu xuống.

Cơ thể cao gầy của anh, áo sơ mi nhiễm đầy máu, tóc ngắn màu đen, nằm trên mặt đất, chỉ còn hơi thở thoi thóp.

Thời tiết rất tốt, đây là một căn phòng bên bờ sông, không biết ở chỗ cụ thể nào.

Trời xanh, mây trắng trôi lững lờ. Cá nhà bong bóng trên mặt nước, sóng gợn lăn tăn. Dưới nước có một tảng đá, trong suốt bất động.

Phó Từ Ngộ nằm dài trên ghế, đeo kính râm, cười nói: “Cận Ngôn, lại có cá rồi.”

Bạc Cận Ngôn quay đầu nhìn anh, không nói lời nào.

Phó Từ Ngộ nói tiếp: “Năm nay nên cử hành hôn lễ với Giản Dao đi. Tiếc là tớ không thể tới rồi. Hôn lễ chuẩn bị tốt một chút, lãng mạn một chút, đừng quá bảo thủ.”

Bạc Cận Ngôn nhìn anh, hỏi: “Tại sao cậu không thể tới chứ?”

Phó Từ Ngộ im lặng một lát, đáp: “Bởi vì tớ phải đi đến một nơi rất xa. Nơi đó không có ký ức, không có niềm vui, cũng không có thất vọng và tội phạm. Cận Ngôn, không sao đâu. Đời này tớ đã sống đủ rồi. Có người yêu tuyệt vời nhất, kết giao với người bạn tốt nhất, đến nơi đẹp nhất, uống rượu ngon nhất. Tất cả đều rất tốt, tớ may mắn hơn nhiều so với cậu.”

Bạc Cận Ngôn im lặng.

Nước mắt từ từ trong hốc mắt anh chảy ra.

Phó Từ Ngộ vẫn không nhìn anh, cho nên Bạc Cận Ngôn không thấy rõ mặt của Phó Từ Ngộ. Anh dường như rất vui sướng lại cũng rất bi thương. Anh luôn nhìn về phương xa, nhìn về nơi Bạc Cận Ngôn vĩnh viễn không đến được.

“Cận Ngôn, đừng để trong lòng.” Anh nói, “Tớ không trách cậu. Là lỗi của tớ, tớ nên nói trước với cậu, tớ chỉ muốn... Vũ Mông cô ấy...”

Bạc Cận Ngôn chợt cười, nhưng là nụ cười tự giễu: “Không, là tớ sơ suất. Nếu tớ quan tâm cậu thêm một chút, nếu tớ xuất thêm tinh lực, đi điều tra Hàn Vũ Mông, cậu sẽ không phải chết. Mọi người sẽ không xảy ra chuyện. Là lỗi của tớ, hiện tại tớ không có cách nào bù đắp được.”

Phó Từ Ngộ lắc đầu: “Đừng nghĩ như vậy, mạng của tớ là mạng, chẳng lẽ mạng của đám sinh viên không phải là mạng sao? Trước đây cậu luôn là người hoàn thành trách nhiệm trong phạm vi của mình. Đừng để chuyện này lưu lại trong lòng cậu.”

Nhưng Bạc Cận Ngôn vẫn không nói lời nào.

“Tớ sắp phải đi rồi.” Phó Từ Ngộ chống tay vào ghế đứng lên, đập đập tay, giống như mọi ngày, “Sau này cậu tính làm thế nào? Mắt cậu đã không còn nhìn thấy rồi, về sau, phải đi con đường thế nào đây?”

Bạc Cận Ngôn im lặng rất lâu.

Hóa ra hai mắt của anh đã không còn nhìn thấy rồi sao?

Ve khê kêu lên ở phía sau hai người, đây là giữa ngày hè nào đó trong ký ức sao?

Bạc Cận Ngôn nói: “Tớ sẽ rời đi một thời gian.”

“Rời đi? Đi đâu?”

“Mục tiêu của những kẻ đó là tớ, còn chưa bắt được thủ phạm thì tớ còn chưa báo thù được cho cậu.” Bạc Cận Ngôn đáp, “Hơn nữa hiện tại tớ đã không còn nhìn thấy. Ở lại bên cạnh Giản Dao chỉ tăng thêm nguy hiểm cho cô ấy thôi. Lúc này, tớ cũng không thể bảo vệ được cho cô ấy.”

Phó Từ Ngộ khẽ vỗ vai anh.

Sau đó, bầu trời mờ dần, nước sông cũng nhạt dần.

Tất cả đều mờ dần, kể cả Phó Từ Ngộ.

Bạc Cận Ngôn từ từ mở mắt.

Nhưng thế giới đã trở nên tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 56

Mắt Bạc Cận Ngôn che một tấm vải trắng mỏng.

Giản Dao ngồi bên cạnh anh, tay muốn chạm vào, nhưng vẫn buông ra.

“Ăn chút cháo nhé?” Cô khẽ hỏi.

“Không cần.” Anh dịu dàng nói.

Giản Dao gật đầu, mới nhớ ra anh không nhìn thấy, khẽ giúp đỡ anh tựa vào giường bệnh.

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện ý nghĩ, nếu là như lúc thường ngày, anh sẽ đọc sách.

Muốn em đọc sách cho anh nghe không? Những lời này đã tới bên miệng, lại không thể nói ra lời.

Vì thế hai người cứ im lặng ngồi như vậy. Cô không nhìn thấy đôi mắt của anh, không biết anh đang nghĩ gì. Rõ ràng bàn tay chỉ cách nhau có một mét thôi, lại giống như cách rất xa trong biển người.

“Cận Ngôn...” Cô hỏi, “Anh có muốn đi ra ngoài một chút không?”

Bạc Cận Ngôn nghiêng đầu.

Ngoài cửa sổ phòng bệnh có tiếng người nói chuyện, còn có tiếng chim hót líu lo.

“Không cần.” Anh dịu dàng nói.

Trong lòng Giản Dao bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, không muốn bị anh phát hiện ra, vội vàng nói: “Em đi WC một lát.”

“Ừ.”

Trong phòng yên tĩnh trở lại.

Bạc Cận Ngôn hơi ngẩng mặt lên, cảm giác tối om thật kì diệu. Trái tim con người cũng sẽ vì thế trở nên bối rối thất thố, bởi vì bạn sẽ không biết nhìn về phía nào, đi hướng nào, không biết bước tiếp theo có rơi vào vực sâu vạn trượng hay không.

Anh vô cùng im lặng, một mình ngầy người năm phút.

Cuối cùng vẫn không nhin được, cầm lấy khăn trải giường bên cạnh, ném mạnh.

Trên khuôn mặt trắng trẻo, có vết mờ hơi nhỏ, còn cả tái mét lại.

Khi Giản Dao bung cốc trà đi tới cửa, nhìn thấy chính là hình ảnh này. Cô lập tức bỏ ấm trà xuống, chạy đến bên cạnh anh, cầm chặt tay anh: “Cận Ngôn, không sao... dần dần sẽ tốt lên.”

Về mặt Bạc Cận Ngôn khẽ giãn ra, dường như chỉ có khi ở bên cô mới không phát cáu. Anh im lặng, quay mặt đi về phía cửa sổ.

“Ừ.” Giọng nói rất khẽ.

Giản Dao nắm tay anh, không nói lời nào.

Cô không biết phải đối mặt với sự hỗn loạn của anh ra sao.

Một Bạc Cận Ngôn hỗn loạn, im lặng như thế.

Sau đó cơm được mang đến, Giản Dao cẩn thận kiên nhẫn, đút từng thìa cho anh.

Ăn xong, bởi vì tác dụng của thuốc, anh chìm vào giấc ngủ, Giản Dao cũng chui lên giường với anh. Trong lúc mơ màng, cô cảm thấy có người luôn khẽ vuốt ve mặt và tóc mình. Theo bản năng Giản Dao vùi sâu vào trong lòng anh, sau đó anh ôm chặt lấy cô.

“Cận Ngôn...” Cô nhỏ giọng nói, “Sau này em sẽ làm đôi mắt của anh.”

Không cần nói thêm nhiều lời. Cái gì mà không ngừng thử các phương pháp y học mới, cái gì mà bác sĩ nói hi vọng xa vời nhưng không thể từ bỏ.

Anh mù một ngày, em coi như mình cũng mù một ngày.

Anh mù đến già, em cùng anh chạm vành tóc mai.

Dường như có một giọt chất lỏng nóng bỏng rơi xuống mặt cô. Trong căn phòng mờ tối, Giản Dao không ngẩng đầu, coi như hoàn toàn không phát hiện ra.

“Từ Ngộ... tìm được chưa?” Anh chậm rãi hỏi.

Trong lòng Giản Dao đau đóm: “Tìm được rồi.”

Anh không hỏi thêm gì nữa.

“Giản Dao, anh muốn yên tĩnh một mình một thời gian.” Anh nói.

Giản Dao không nói gì.

Chiếc nhẫn trên tay lặng lẽ phát ra ánh sáng trong bóng tối.

Tựa như trái tim anh đã mất đi.

Bạc Cận Ngôn rời đi là vào một buổi chiều mấy ngày sau đó.

Khi Giản Dao trở về từ cục báo cáo công việc, nhìn thấy phòng bệnh trống rỗng, chán đẽm được gấp gọn gàng.

Giản Dao không nói câu nào, sắc mặt tái nhợt. Cô tìm khắp tất cả các phòng bệnh trong bệnh viện, cho đến khi xác định anh đã thật sự rời xa cô.

Cùng rời đi với anh còn có An Nham vừa mới xuất viện. Hai người đàn ông này giống như hai giọt nước biến mất trên thế giới này không muốn để cho ai biết.

Cuối cùng, Giản Dao tìm được một bức thư để dưới gối. Cô ngồi ở trước cửa sổ, gió thổi tung tấm rèm, mặt trời ngả về tây, nhìn bức thư do chính tay Bạc Cận Ngôn viết.

“Dao:

Anh muốn rời đi một thời gian.

Anh từng vô cùng kiên định tin tưởng chính nghĩa. Cho đến hiện tại, niềm tin ấy vẫn không thay đổi.

Nhưng có một số việc, anh cần phải tự mình đối mặt; có một số việc cần làm sáng tỏ; có một số việc không thể từ bỏ.

Anh sẽ tự chăm sóc bản thân, hi vọng em cũng vậy.

Anh sẽ trở lại bên cạnh em vào một ngày nào đó trong tương lai, khi anh cho rằng mình đã chuẩn bị tốt.

Xin lỗi.

Cận Ngôn, tình yêu của em.”

Tuy chữ viết ngoáy, nhưng vẫn cứng cáp có lực như cũ. Có một số chữ còn viết đè lên nhau.

Anh nhắm mắt lại viết bức thư này.

Giản Dao nhìn một lúc lâu, đặt tay lên ngực, cúi đầu rất lâu.

Sân trường đại học tầm chạng vạng, ngọn đèn yếu ớt, vô cùng yên tĩnh.

An Nham đứng dưới lầu ký túc xá sinh viên nữ, vô số người ghé mắt nhìn cậu. Về mặt cậu không hề dao động.

Một cô gái xa lạ chạy xuống lầu, khi đi đến trước mặt cậu, còn cảm thấy hơi khó tin: “Anh... chính là cảnh sát, An Nham?”

An Nham gật đầu: “Tôi là An Nham.”

Cô gái “A” một tiếng, nói: “Anh chờ một chút nhé, chuyện không giống như bọn tôi nghĩ rồi. Chờ một chút.” Nói xong học tốc chạy lên lầu.

An Nham vẫn đứng sừng sững bất động như cây cột. Trong ký túc xá sinh viên nữ.

Cố Bằng Bằng ngồi trước bàn, hơi ngây người. Mấy cô gái đứng phía sau đều khuyên nhủ cô: “Đừng mềm lòng, Bằng Bằng, anh ta cho cậu leo cây một tháng, xứng đáng để cho anh ta chờ.” “Đám để cho hoa khô của chúng ta leo cây.” Đúng thế.”

Ai ngờ lúc này cô gái vốn được phái xuống uy hiếp, thò hồn hèn chạy lên: “Không đúng nha Bằng Bằng... Anh ta bị thương, trên cánh tay còn quần băng

đấy. Trên mặt cũng bị thương.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Cổ Bàng Bàng đứng lên, không nói gì, chạy thẳng xuống lầu.

Đề lại các cô gái ngơ ngác.

“Sao lại thế này? Không phải anh chỉ là người theo dõi máy giám sát thôi sao? Sao có thể bị thương chứ.”

“Còn tưởng chỉ có một bộ mặt đẹp không... Hóa ra cũng không hề đơn giản như vậy.”

Cổ Bàng Bàng chạy xuống dưới lầu, từ xa đã nhìn thấy An Nham. Cô sợ đến ngất người, mới một tháng, An Nham đã trở nên gầy như vậy, cả người giống như đã trải qua một kiếp nạn lớn.

“Anh không sao chứ? Cô chạy đến trước mặt An Nham hỏi.

An Nham nhìn cô, tim đập thình thịch, mới phát hiện những ngày qua nhớ cô nhiều thế nào, nhưng sự ngượng ngùng lại ngày càng lan rộng.

“Anh không sao.” Cậu đỏ mặt.

Cổ Bàng Bàng cau mày, nhìn chăm chăm bằng vài quần trên cánh tay An Nham.

“Xin lỗi.” An Nham nói, “Hôm đó chấp hành nhiệm vụ, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không thể tới.”

“Không sao không sao!” Cổ Bàng Bàng vội xua tay, “Anh... người không sao là tốt rồi.”

“Ừ, anh không sao.”

Hai người im lặng một lát, dường như đều hơi mất tự nhiên.

Cổ Bàng Bàng thử hỏi: “Là trong quá trình bắt người xấu bị thương sao?”

An Nham ngẩn người, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm xúc phức tạp trước nay chưa từng có.

Cô ở trước mặt, đứng dưới ngọn đèn trong bóng đêm yên tĩnh, cuộc sống bình an hạnh phúc. Phải nói thế nào với cô đây, làm thế nào để cho cô hiểu, trong lúc chạy đua với sinh tử, trong nháy mắt khi tiếng bom nổ, trong đầu bỗng nhiên hiện lên suy nghĩ, không xong rồi, ngày mai không thể thực hiện lời hứa với cô.

Hóa ra đây là toàn bộ ý nghĩa của câu anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

An Nham khẽ cười, nói: “Đúng vậy.”

Ánh mắt Cổ Bàng Bàng dao động, cúi đầu: “Khi nào chúng ta ăn bữa bữa cơm kia?”

Trong lòng An Nham bỗng nhiên bị thương như nước sông bao trùm. Sự xúc động đã hoàn toàn khổng chế trái tim cậu. Cậu tiến lên mấy bước, dang cánh tay kéo thẳng lấy cô ôm vào trong lòng.

Cả người Cổ Bàng Bàng ngây dại.

“Ồ...” Trên lầu ký túc xá vang lên tiếng hô.

“Anh... phải rời khỏi đây một thời gian.” An Nham nói, “Anh phải đi bảo vệ một người. Người đó đáng để anh tôn kính cả đời. Nếu trên thế gian này có thể dùng từ vĩ đại để hình dung, anh ấy chính là người đó. Hiện tại tình hình của anh ấy không được tốt. Anh phải đi bảo vệ, giúp đỡ anh ấy, giống như bảo vệ tín ngưỡng của bọn anh vậy.”

Cơ thể Cổ Bàng Bàng vẫn tê dại, nhưng nghe xong lời An Nham nói, không hiểu sao hơi khó chịu: “Vậy... phải đi bao lâu?”

“Có lẽ mấy tháng, cũng có thể một hai năm.”

“Lâu... như vậy sao?”

An Nham từ từ buông cô ra: “Bàng Bàng, chờ anh trở lại.” Nói xong, An Nham xoay người rời đi.

Cô Bàng Bàng đứng im tại chỗ, cứ nhìn anh lên xe như thế, rời khỏi sân trường, rời khỏi tầm mắt của cô.

Đúng lúc này, xung quanh có rất nhiều người vang lên tiếng hô tán thưởng. Cổ Bàng Bàng nghe tiếng ngẩng đầu, lại nhìn màn đêm đã có ánh sáng xanh hắt lên, đối diện sân trường là tòa nhà cao chọc trời khổng lồ, đồng thời bật rất nhiều đèn. Đèn được bật lên theo quy luật, bên cạnh có người lớn tiếng hét:

“Wait goddess.

A.Y.”

“Chờ anh trở lại, nữ thần! A.Y. AY này đúng là đại hiệp tình thánh, cũng kiêu ngạo quá đi.”

Đồng thời cảnh hoàng hôn khiến người khác say mê, cũng bao phủ trên một tòa nhà cao tầng nào đó trong thành phố.

Lạc Lang ngồi trước cửa sổ, chậm rãi hút thuốc. Trong phòng bật nhạc giao hưởng đỉnh tai nhức óc, là bản “The Manfred”.

Rèm cửa khép chặt, chỉ lộ ra một khe hở.

Một chiếc kính viễn vọng được đặt ở khe hở.

Lạc Lang hút hết điếu thuốc, đứng lên, cúi đầu nhìn vào kính viễn vọng.

Vô cùng chuyên chú.

Xuyên qua tầng lầu, xuyên qua màn đêm, xuyên qua biển người, kính viễn vọng chiếu chính xác vào khung cửa sổ kia.

Trong cửa sổ tấm rèm khẽ lay động, chỉ bật một ngọn đèn nhỏ. Giản Dao mặc áo phong màu vàng ấm áp, ngồi trước cửa sổ, hơi cúi đầu, lộ ra chiếc cổ trắng nõn như ngọc. Một mình ngồi im lặng rất lâu.

Ngôi nhà cô yêu, hạnh phúc trong nhà, từ nay về sau chỉ có một mình cô.

Lạc Lang rời khỏi kính viễn vọng, ngồi xuống. Bắt đầu rầu rĩ hút thuốc, cho đến khi khói thuốc tràn ngập phòng, cho đến khi màn đêm giống như biển đen bao phủ khắp trái đất. Đèn cảm ứng tự động trong phòng dần sáng lên. Ở phía sau anh ta là một bức tường, từ phòng ngủ xuyên qua hành lang, kéo dài đến phòng khách.

Trên tường tất cả đều là ảnh chụp. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn bước vào khu công nghiệp hoạt hình, Giản Dao đeo tạp dề nấu ăn trong nhà, Giản Dao trên đường đi làm...

Ảnh chụp Giản Huyền ở trong thư viện trường đọc sách, bà Giản đi chợ mỉm cười cúi đầu mua đồ ăn.

Con dao găm giết chết tên sát thủ kia vẫn còn đặt trên mặt bàn bên cạnh anh ta. Vết máu và vân tay đã được lau sạch sẽ.

Lạc Lang cúi đầu, kẹp điếu thuốc, dụi lên trán.

Nếu ly biệt khiến người ta càng bi thương, thì khi gặp lại càng khiến cho người ta sa vào lầm lạc.

Điều tất cả chúng ta cần chính là tha thứ.

Anh nói chính nghĩa và tín ngưỡng không hề thay đổi.

Anh nói anh sẽ trở về.

Bạn cũng biết chính nghĩa giống như hòn đá lạnh trong đầm, ánh trăng dưới hồ nước sâu.

Ánh sáng và bóng tối luôn cùng tồn tại.

Cho dù có lúc vẫn đục, cho dù có lúc lật nhào.

Nhưng cuối cùng biết bơi sẽ gặp phải đá, ánh trăng cũng sẽ tan tác.

Nếu cuối cùng anh vẫn trở về

Vậy xin từ nay về sau hãy nhắm hai mắt lại trong đêm tối.

Bởi vì anh đã đến rồi, hãy nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ngoại Truyện Kha Thiên - Sao Mộc Lan

Tôi có ấn tượng sâu sắc với chiếc váy đỏ của Kha Ái, đẹp như một tấm lưới.

Khi đó tôi đi theo phía sau chị ấy, lớn tiếng gọi: “Ái Ái, Ái Ái!” Chị ấy sẽ dừng bước, cười nhìn tôi: “Em trai, đi theo phía sau chị nhé!”

Tôi ra sức gật đầu: “Vâng.”

Chúng tôi cùng lên núi bắt côn trùng, cùng trồng cây trước cửa nhà ông nội, cùng cấp sách đến trường. Bộ dáng của hai chúng tôi rất giống nhau, thỉnh thoảng tôi sẽ đóng giả thành chị gái tráo đổi một ngày, chị cũng thế. Nhưng ông nội chỉ cần liếc mắt một cái là phân biệt được, những người khác không dễ ý sẽ nhận sai.

Kha Ái là thần tượng của tôi. Chị ấy luôn hào phóng, lạc quan, nói rất nhiều. Chị ấy là lớp trưởng, là ủy viên học tập. Tất cả bạn học và thầy cô đều thích chị ấy.

Còn tôi giống như cái đuôi, cái bóng nhỏ theo phía sau chị ấy. Chỉ cần ở cạnh chị ấy là tốt rồi.

Cô giáo nói: “Kha Thiên giống như bé gái, Kha Ái mới giống bé trai chịu trách nhiệm cuộc sống của hai chị em, từ nhỏ đã vất vả rồi.” Tôi cảm thấy rất kiêu ngạo, tôi có một chị gái như vậy, ai bảo các người không có chứ?

Khi đó, còn chưa nghe thấy câu gọi là “Một tôi ở thế giới khác.”

Sau đó, lúc xem manga nhìn thấy. Tất cả mọi người đều hết sức chăm chú, còn tôi xem thì nước mắt cũng tuôn rơi.

Có lẽ là khi đó tôi đã tràn ngập tình yêu đối với những thứ huyền huyền, xinh đẹp, ấm áp ấy.

Bởi vì tôi là diễn viên tuyệt thế, là vua trong thế giới đó.

Tôi cũng đánh mất phần nữ tính, mất đi chị gái Kha Ái.

Ngày đó người thân giàu có đến chọn người là khi học lớp năm. Lúc ấy tôi vẫn chưa biết, ý nghĩa của việc bọn họ đến. Tôi thấy bọn họ vây quanh chị gái nói chuyện, hỏi chị ấy có phải đội trưởng đội thiếu niên, có phải là người đứng nhất. Chị ấy sợ hãi gật đầu. Bọn họ bảo chị ấy biểu diễn tiết mục, chị ấy nhảy một điệu Tân Cương, bọn họ vui vẻ ra mặt.

Khi đó ông nội đã già rồi, híp mắt, ngồi ở bên cạnh hút thuốc, nói: “Mỗi đứa trẻ đều có số mệnh riêng của mình. Chỉ cần bọn chúng sống tốt là được rồi.” Nói xong còn liếc mắt sâu xa. Lúc ấy tôi không hiểu ánh mắt của ông, nhưng lại ghi tạc hình ảnh này trong lòng rất nhiều năm.

Sau đó bọn họ lại muốn nói chuyện với tôi. Tôi cảnh giác nhìn bọn họ, tránh ở phía sau chị gái. Khi tay bọn họ chạm vào góc áo tôi, tôi hét chói tai, chạy vào phòng, đóng cửa lại.

Sau đó tôi không biết bọn họ còn thương lượng gì đó.

Mấy buổi tối, tôi thấy chị gái một mình lên lau nước mắt. Tôi hỏi: “Chị ơi, chị khóc gì thế. Có phải bọn họ bắt nạt chị không?” Bởi vì mấy hôm nay bọn họ mang chị gái ra ngoài chơi, nhưng không mang theo tôi.

“Không...” Chị ấy nức nở, “Bọn họ đối xử với chị tốt lắm, mua cho chị rất nhiều thứ, cũng mua rất nhiều thuốc bổ cho ông nội. Máy thứ kia đắt lắm.”

“Em không thèm.” Tôi nói thảm.

Chị gái nói tiếp: “Kha Thiên, nếu có một ngày chị rời đi, một mình em phải học tập tốt, chăm sóc ông nội, có biết không?”

Tôi ôm cánh tay chị ấy, nói: “Em không muốn tách khỏi chị đâu.”

Ngày chị ấy rời đi, tôi không hề biết. Chờ tôi đi mua gạo và dầu với ông nội trở về, đồ đạc trong nhà của chị ấy đã không còn. Chị gái để lại cho tôi một bức thư:

“Kha Thiên:

Chị không biết lựa chọn này có đúng hay không, nhưng trước khi mất mẹ nói với chị nhất định phải chăm sóc tốt hai chúng ta. Chú và dì có rất nhiều tiền, không có con. Bọn họ muốn có một đứa con.

Ông nội đã không còn nhiều tiền tiết kiệm, tiền cha mẹ để lại cũng không còn nhiều. Bọn họ nói ông nội không thể nuôi nổi cả hai chúng ta. Chị là chị sẽ giúp đỡ gia đình.

Nếu bọn họ chịu mang em đi Mỹ, chị sẽ càng vui hơn, nhưng hiện tại không có cách nào, bọn họ chỉ muốn mang mỗi chị.

Cha từng nói một câu gọi là “Kiếm bấu từ mài giữa mà ra”. Tương lai chúng ta phải thi đại học thật tốt, kiếm được thật nhiều tiền, mới có thể khiến cho

chúng ta và ông nội có cuộc sống hạnh phúc. Nước Mĩ có rất nhiều tiền.

Chị đi đây, đừng nhớ chị. Chị nhất định sẽ trở về, chị thề bằng sinh mệnh của mình.

Kha Ái.”

Đó là lần xa cách đầu tiên trong đời của tôi với Kha Ái. Lần đó, tôi rất tức giận, không ăn cơm, cũng không để ý đến ai, mấy ngày liên tiếp khiến ông nội tức giận đánh mắng: “Kha Ái có thể đi được Mĩ là do đã tu được ba kiếp. Nếu không dựa vào một ông lão như ta, nuôi hai đứa sao có tiền đồ gì!”

Tôi mặc kệ ông nội tiếp tục bật khóc.

Nhưng tôi có thể tức giận được bao lâu chứ.

Tôi lại bắt đầu hi vọng mỗi ngày, hi vọng chị ấy gọi điện thoại, hi vọng chị ấy viết thư.

Nhưng không hề có.

Chủ nhiệm lớp thấy tôi mỗi ngày chạy đến hộp thư ở trường, an ủi tôi: “Con à, chị con đi Mĩ rồi, sang đó không quen, còn nhỏ như vậy làm sao có thể tìm được nơi gửi thư, gọi điện cho con. Đừng chạy đi nữa.”

“Vâng.”

Nhưng khi đó tôi nào biết được lần tách ra này là đến tận mười năm.

Năm ấy thi xong đại học, ông nội qua đời. Tôi đeo một ba lô đơn giản, đến thành phố Bắc Kinh rộng lớn. Mọi chuyện không giống như những gì tôi tưởng tượng, khi tôi ngẩng đầu cười nhìn đám bạn trong phòng ngủ, bọn họ nhìn quần áo và ba lô đơn giản trên người tôi, đều chỉ cười, không nóng, không lạnh.

Biết không, lúc ấy tôi có cảm giác mình như một con sâu róm, cẩn thận bò dưới ánh mặt trời, nhưng người khác lại chán ghét né tránh. Vì thế tôi lại lập tức lúi về bóng râm dưới lá cây kia.

Bốn năm đại học, chưa từng tiếp xúc thân mật với bốn người cùng phòng ngủ. Cuối cùng tôi cảm thấy mình không hợp với bọn họ, không phải người chung đường. Thỉnh thoảng bọn họ đi uống bia, ăn đồ nướng, xem bóng đá, cũng chưa bao giờ mời tôi. Tôi ở trong phòng ngủ đọc sách, hoặc thử bộ đồ hóa trang, trang phục nữ mới.

Bọn họ không thích tôi, tôi cũng thế.

Nhưng tôi thực sự chán ghét cảm giác bị cô lập, tuy vẫn là bị cô lập. Mỗi buổi sáng tôi lấy nước ấm cho bốn người cùng phòng, mỗi ngày đều là tôi quét dọn phòng ngủ. Bọn họ trốn học thi điểm danh hộ, muốn mượn sách, kì thi chép bài của tôi, tôi đều cố gắng làm theo lời bọn họ. Tôi nghĩ như vậy có thể sống tốt ở phòng ngủ một chút, ít nhất cũng không bị coi thường.

Thành lập nhóm Nguyệt Ảnh là một lần cơ duyên. Là bạn học Trương Học Nhiễm chạy tới nói với tôi: “Kha Thiển, tôi đã xem cậu biểu diễn rất nhiều lần. Cậu là người tốt nhất tôi từng thấy. Chúng tôi muốn thành lập một nhóm, mời cậu cùng làm người sáng lập, có hứng thú tham gia không?”

Lúc ấy tôi thật sự không dám tin.

Được người tôn trọng và đề nghị như vậy.

“À, được chứ.” Tôi nói, “Tôi bằng lòng tham gia.”

“Vậy...” Trương Học Nhiễm hỏi, “Cậu có ý tưởng và yêu cầu nào không?” Tôi lập tức đáp: “Tôi không có yêu cầu gì hết.”

Lúc ấy tôi dường như nhìn thấy có ánh sáng chọi lóe qua trong mắt Trương Học Nhiễm, nhưng tôi khi đó làm sao nhìn thấu được lòng người.

Nhóm hoàn toàn mới, tất cả mọi người đều có chung đam mê. Tôi còn là người sáng lập. Đối với tôi mà nói quả thực là mở ra một cánh cửa mới trước mắt tôi. Tôi dốc hết toàn bộ tinh lực vào nhóm Nguyệt Ảnh. Chúng tôi thuê căn phòng rẻ nhất, 24 giờ tôi đều ở trong đó, tìm cách trang trí thật tốt. Mỗi một bức tường đều là do tự tay tôi dán giấy lên. Một tuần tôi không ăn cơm, chỉ ăn mỳ ăn liền, đi mua vật trang trí tiểu hòa thượng tôi yêu nhất lại luyện tiết nhất đặt trong phòng làm việc...

Tôi cho là cuối cùng mình đã có được tất cả, song không hề nghĩ rằng, bọn họ cũng không khác gì những người khác.

Bọn họ cũng lừa nhác, ham món lợi nhỏ, vì một chút tiền thưởng mà tranh giành. Bọn họ dựa vào tôi mới đạt được thứ hạng, nhưng dường như lại không sẵn lòng thừa nhận điểm này.

Tôi vẫn cố gắng như trước, cố gắng chuẩn bị trang phục biểu diễn cho mỗi người, cố gắng tiết kiệm tiền mua đạo cụ mới, cố gắng quét dọn mỗi góc trong phòng làm việc. Thậm chí bọn họ còn sai tôi đi mua điểm tâm, chạy việc... tôi đều đi hết.

Tôi chỉ là muốn cố gắng duy trì nhóm này, không cần giải tán.

Nhưng có ích lợi gì chứ?

Dần dần, bọn họ càng ngày càng không còn hòa nhã với tôi.

Sau đó tôi cũng hiểu ra, vấn đề không phải nằm ở bọn họ mà là ở tôi.

Tất cả mọi người đều như vậy thì nhất định là tôi có vấn đề rồi. Đúng như Văn Hiểu Hoa nói, tôi không thực tế, trốn tránh trách nhiệm, quá khúm núm, không có cá tính, không đúng hay sao?

“Không phải, A Thiên, không phải vấn đề nằm ở em. Cho dù mọi người xung quanh đều làm như vậy, thì đó cũng là lỗi của bọn họ.”

Chị ấy nói với tôi như vậy, giọng nói dịu dàng lại kiên nhẫn: “Có ước mơ, nghiêm túc, cố gắng, đối xử tử tế với mọi người thì có gì sai chứ? Là bọn họ không biết quý trọng người tốt đẹp như em.”

Tôi ngẩng đầu nhìn chị ấy, suýt chút nữa rơi nước mắt.

Ngày đầu gặp lại hai chúng tôi vẫn y như vậy.

Kha Ái xinh đẹp, vĩ đại như thế, áy náy dịu dàng nhìn tôi. Chị ấy thật sự ở ngay trước mắt tôi.

Chị ấy thật khờ, không ngừng nói xin lỗi. Sao tôi có thể trách chị ấy chứ? Ở trong lòng tôi, chị ấy và tôi chính là một người.

Ba tháng kia là khoảng thời gian tôi sống vui vẻ nhất. Kha Ái rất tốt bụng lại thông minh. Chị ấy lấy ra toàn bộ tiền tiết kiệm, trong đó phần lớn là tiền cha mẹ nuôi cho để ủng hộ tôi xây dựng công ty hoạt hình.

Tôi chỉ muốn ở bên chị ấy, nhìn chăm chăm chị ấy, xem mỗi cử động của chị ấy, xem chị ấy nói chuyện như thế nào. Chị ấy thực sự rất hoàn mỹ. Thậm chí buổi tối khi trở về ngôi nhà gỗ có một mình, tôi không kim lòng được bắt chước chị ấy. Thỉnh thoảng tôi sẽ giống như trước đây, quần lấy chị ấy đòi đổi quần áo, trao đổi thân phận, thậm chí còn đi học thay chị ấy. Tôi đeo chiếc khăn lụa, che hơn nửa mặt, bắt chước cách nói chuyện của chị ấy. Bạn học của chị ấy chưa từng nhận ra.

Thỉnh thoảng khi chị ấy đến ngôi nhà gỗ của tôi, tôi cũng sẽ thay quần áo, hóa trang cho chị ấy. Chị ấy còn đẹp hơn so với tôi.

Tôi sợ mọi người nghĩ nhiều, không nói phần tiền này là của chị tôi. Tôi nói là có nhà đầu tư nhìn trúng nhóm tôi, nhìn trúng tương lai của chúng tôi. Tôi nghĩ như vậy nhất định có thể làm cho mọi người thêm tin tưởng. Đêm đó hình như bọn họ cũng bị dao động với lời nói của tôi.

Tôi nghĩ tất cả mọi chuyện đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Tôi nghĩ cuối cùng đã có thể sống vì lý tưởng.

Đêm đó tôi đứng ngoài cửa sổ không ngừng khóc. Tôi nhìn Kha Ái không nhúc nhích nằm trên mặt đất, nhìn thấy bọn họ đút chị ấy vào trong túi. Tôi cảm thấy hai mắt mình đã không còn nhìn rõ sao trên bầu trời, cũng không thấy rõ đất dưới chân. Sao cuộc sống lại như vậy, sao con người lại trở nên hoàn toàn thay đổi như vậy?

Kha Ái, Kha Ái, cô gái tốt đẹp trong sáng như vậy.

Sao chị ấy lại đánh mất sinh mạng trong một buổi đêm im lặng bình thường thế này?

Tôi cảm giác như mình đang nằm mơ.

Nhưng tôi là kẻ nhất gan như thế đấy. Tôi che miệng, không cho mình phát ra tiếng, đứng ngoài nhìn vào trong phòng, nhìn thấy bọn họ khiêng thi thể Kha Ái rời đi. Bởi vì tôi biết nếu mình xuất hiện lúc này, chờ đợi tôi cũng sẽ là cái chết.

Hóa ra chết là chuyện dễ dàng như vậy. Ngay ở bên cạnh, ngay trong sự xấu xí nhất của con người.

Tôi cọ rửa lại sàn nhà gỗ lần nữa, lại dùng cách đã học trên mạng, cọ rửa bằng máu heo, sốt cà chua, vân vân cho đến khi không còn máu của Kha Ái nữa. Tôi lại cắt ngón tay, lưu lại máu của mình ở rất nhiều nơi.

Sau đó tôi ngồi trước gương, đưa tóc cho thợ làm tóc.

Thợ làm tóc giật mình: “Làm gì thế?”

Tôi đáp: “Nối tóc.”

Sắc mặt thợ làm tóc hơi khó coi, nhưng sau khi tôi đưa tiền, im lặng, tí mĩ nói từng sợi một.

Tôi nhìn người trong gương, tóc dài đen như trong kí ức.

Tôi dùng bút kẻ lông mày và phấn vẽ lại hình dạng lông mày của chị ấy.

Tôi lấy son ra tô lên môi.

Tôi ngẩng đầu, khẽ cười với thợ làm tóc.

Thợ làm tóc ngậy người.

Tôi xách túi, khoác thêm áo, đi ra ngoài trong cơn mưa phùn.

Tôi buộc khăn lụa, che cổ và nửa khuôn mặt.

Tiếng giày cao gót lạnh lạnh, nước mưa như tụ thành dòng suối nhỏ bên chân tôi, nhìn tôi bóng dáng thướt tha, nhìn tôi hồng nhan bạc phận, nhìn tôi héch mồi, nhìn tôi...

Cuối cùng đã không phải luôn cúi nức, giấc mơ này đã sớm tan biến khỏi thế giới.

Tôi ngẩng đầu, nhìn mưa đã ngừng rơi, cuối cùng bầu trời đã trong xanh trở lại.

Tôi hạnh phúc nở nụ cười.

Kha Thiên, chị là Kha Ái. Chị đã trở về rồi đây

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Âm Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Ngoại Truyện: Phó Tử Ngộ Hàn Vũ Mông – Một Ngày (Phần Một)

Thực ra từ ngày em rời đi, tôi đã chết rồi.

Chỉ còn lại thể xác, bình tĩnh hòa nhã, yên lặng sống qua ngày.

Nghĩ đến bản thân vẫn còn đặc biệt nên mới sống tiếp.

—— Phó Tử Ngộ

Từ lúc còn rất nhỏ tôi đã có giấc mơ.

Mơ được ở bên anh, cho đến đầu bạc, cũng không chia lìa.

—— Hàn Vũ Mông

Mưa ngoài cửa sổ tí tách rơi, không biết khi nào mới có thể ngừng. Hơi nước mịt mù, bao trùm khắp nơi. Thành phố này như là cõi mộng.

Tay Phó Tử Ngộ bỗng nhiên hơi lạnh run, cúi đầu, nhìn cô gái nằm trong lòng. Cô ngủ rất say, hai tay nắm chặt trong lòng anh, giống như đã dùng hết tất cả sức lực đời này.

Phó Tử Ngộ nhìn cô, mỉm cười, cẩn thận nằm xuống, không quấy rầy đến cô.

Trời vừa mới sáng, mọi vật còn chưa thức giấc.

Một lát sau, anh đem hai phần ăn sáng đẹp đẽ từ phòng bếp đi ra. Mấy năm nay phải chăm sóc Bạc Cận Ngôn, người hai tay từng không dính nước như anh, cũng đã rèn luyện được tay nghề bếp núc.

Hàn Vũ Mông đã tỉnh lại, ngồi bên giường chải đầu. Dây áo ngủ rơi xuống vai, mái tóc đen dài vẫn còn hơi lộn xộn. Trong nháy mắt Phó Tử Ngộ như trở về năm đó, cô gái của anh yếu đuối đần độn, ngồi trên áo sơ mi của anh, chải đầu.

Tự làm khó mình. Hóa ra lúc này trong lòng như mưa trút xuống, gọi là tự làm khó mình.

Anh đi qua, ôm lấy cô từ đằng sau. Hàn Vũ Mông không nhúc nhích, chỉ khẽ nắm cánh tay anh. Anh đột nhiên khí huyết dâng lên, đẩy ngã cô xuống giường, điên cuồng hôn. Hàn Vũ Mông thấy rõ sắc trời ngoài cửa sổ, nhưng không nhìn thấu màu trong mắt anh. Ánh mắt anh luôn trong suốt như nước.

sông, nhưng lúc này trong đó lại như cất giấu cả thế giới.

Từ khi cô trở về từ thế giới kia, anh luôn nhìn cô, bao dung cô, nghe lời cô, không làm cho cô sợ hãi.

Cọ sát một lúc, hai người mới đi ăn sáng. Cô nói: “Ngon quá.” Phó Từ Ngô mỉm cười: “Thật không? Anh cũng rất nhớ năm ấy vừa lên đại học, em nướng pizza hải sản cho anh, chúc mừng anh vào đại học.” Hàn Vũ Mông nhìn anh, nước mắt cũng sắp rơi xuống. Anh luôn cười dịu dàng bình tĩnh như thế, giống như hoàn toàn không biết bất cứ khủng hoảng nào.

Ăn sáng xong, trời mới sáng hẳn. Phó Từ Ngô đề nghị ra ngoài đi dạo. Đây cũng là lần đi dạo duy nhất sau khi hai người gặp lại. Lúc đầu Hàn Vũ Mông hơi do dự, nhưng nhìn ánh mắt mong muốn của anh, cô không từ chối được. Tay Phó Từ Ngô như vô tình lướt qua lỗ tai cô, chạm vào làn da mềm mại sau tai. Nơi đó quả thực có một máy nghe lén mini. Có thể Hàn Vũ Mông khẽ run lên, anh chỉ quay đầu đi, sau đó giữ vai cô.

Đang vào ngày hè, lá sen bên hồ trong tiểu khu xanh biếc như ngọn sóng ánh vào trong mắt bọn họ. Đi dạo bên hồ một lát đã cảm thấy hơi nóng. Trời cũng đã sáng, người bán hàng rong đã xuất hiện. Anh đi mua kem cho cô ăn. Hàn Vũ Mông cầm que kem, nói: “Đã lâu em không ăn kem vị trà xanh rồi.” Phó Từ Ngô hỏi: “Thật sao? Vậy ở đó em ăn vị gì?” Cô đáp: “Vị quế, rượu cocktail, mấy vị đó khá thịnh hành ở Nam Mỹ.” Phó Từ Ngô đáp: “À.”

Chờ cô ăn kem xong, Phó Từ Ngô đứng lên nói: “Chúng ta đi xem phim nhé.”

Hàn Vũ Mông hơi sợ sệt. Phó Từ Ngô lại mỉm cười nói: “Không sao, người trong rạp chiếu phim rất nhiều, cho nên sẽ không có chuyện xấu gì xảy ra đâu.”

Sự đau đớn truyền vào tim Hàn Vũ Mông. Cô từng nói với anh mình bị tên sát thủ liên hoàn giữ bên cạnh mấy năm nay, cũng đã làm một ít chuyện xấu, cho nên phải né tránh cảnh sát, cho nên mới chậm chạp không dám gặp lại anh, cho nên không thể để cho Bạc Cận Ngôn biết. Anh nghe xong cũng không nói gì, sau đó thật sự không nói cho bất cứ ai sự tồn tại của cô, cho dù là bạn thân nhất của anh, Bạc Cận Ngôn. Hiện tại anh nói những lời này rốt cuộc là để an ủi cô không sợ bị bại lộ thân phận hay là đã phát hiện ra chuyện gì đây?

Nhưng anh nói đúng, rạp chiếu phim nhiều người như vậy, bọn họ không thể chạy khỏi tầm mắt của đám sát thủ. Cho dù bởi vậy khiến đám sát thủ tức giận, cũng không thể giết bọn họ trước mắt công chúng.

Vì thế hai người bọn họ thật sự đi xem phim.

Xem bộ phim tình cảm đang chiếu gần đây.

Hình ảnh lúc đầu rất đẹp, vô cùng trong sáng đậm chất thơ. Chỉ là khi trên màn ảnh xuất hiện hình ảnh giết người tàn nhẫn, Hàn Vũ Mông cup mắt xuống, không muốn xem, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng. Vẫn là cô gái chán ghét chống lại tội phạm, nhưng cũng sẽ dũng cảm đấu tranh. Lúc này, trong ánh sáng mờ mờ trong rạp chiếu phim, Phó Từ Ngô nghiêng người nhìn cô rất lâu.

Sau đó, nữ diễn viên trên màn hình ôm nam diễn viên, đau khổ rơi nước mắt. Cô nói hóa ra bọn họ không thể ở bên nhau. Cô nói hóa ra trời cao như vậy. Hóa ra rốt cuộc cô cũng không thể ở bên anh. Nam diễn viên lạnh lùng nghiêm nghị chỉ ôm lấy cô, trong mắt giống như chịu đựng bi thương nửa đời.

Hàn Vũ Mông lấy tay che mặt, im lặng khóc. Trong mắt Phó Từ Ngô dường như cũng thoáng có ánh nước. Khi hết phim, giọng nói của anh hơi khàn, dịu dàng nói: “Joe, em nói xem, hai người kia có giống chúng ta không?” Hàn Vũ Mông nghẹn ngào, theo bản năng chống cự: “Không, không giống!” Anh nắm tay cô, nói: “Đúng thế, chúng ta không giống.”

Ăn cơm ngay ở trung tâm thương mại. Phó Từ Ngô theo thói quen vào một nhà hàng hải sản, đến khi ngồi xuống mới có phản ứng: “Xin lỗi, quên mất em không thích ăn cá.” Hàn Vũ Mông vốn không thích ăn cá, trên đường ngồi thuyền đến Nam Mỹ, mỗi ngày đều ngửi mùi cá khiến người ta buồn nôn, nhưng cô vẫn mỉm cười nói: “Không sao, em ăn được.”

Đồ ăn mang lên, nhưng không ai động đũa. Phó Từ Ngô gấp một con cá vào trong bát mình, sau đó lấy đũa lọc xương ra, gấp thịt cho cô, nói: “Hai ta chia nhau, em ăn không hết, anh sẽ ăn nốt, giống như trước đây vậy.”

Hàn Vũ Mông đáp: “Vâng.” Lúc này trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng bình tĩnh, lại tham lam muốn nắm bắt khoảng thời gian yên bình này. Cô nhìn anh, mỉm cười.

Phó Từ Ngô lại ngây người, nói: “Đây là nụ cười lần đầu tiên trong mấy ngày qua của em, đẹp lắm.”

Hàn Vũ Mông giật mình, lại nghe thấy anh khẽ nói: “Giống y như trong trí nhớ của anh.”

Bữa cơm này ăn hơi chậm, ăn xong đã là buổi chiều. Hai người nên đi đâu đây? Đi dạo trong trung tâm mua sắm này vậy. Từ trước đến nay Phó Từ Ngô luôn đề ý đến cách ăn mặc, dù sao anh cũng phải nâng cao thưởng thức cho hai đại trạch nam Bạc Cận Ngôn và An Nham. Lúc này nhìn quần áo mùa thu muôn màu muôn vẻ, anh nói: “Đi chọn mấy bộ với anh nhé, cũng chọn cho em mấy bộ, phải mặc theo mùa chứ.”

Hàn Vũ Mông nói: “Không cần.” Anh lại cố ý nắm tay cô, mỉm cười nói: “Trước kia không phải em rất thích tặng cà vạt, áo sơ mi, thắt lưng cho anh hay sao? Còn tiết kiệm tiền tiêu vặt đi mua đấy. Em cũng rất thích anh tặng vậy. Hôm nay chúng ta phải mua cho đã mới được.” Hàn Vũ Mông bị anh kéo đi, bước chân vô cùng nhẹ nhàng. Một lát sau không nhìn được bật cười.

Một buổi chiều trôi qua vô cùng nhanh. Hai người đều cầm một cốc kem lớn trong tay, giống y như một đôi nam nữ trẻ tuổi đang yêu đương. Vào cửa hàng quần áo nữ, anh cầm nước cho cô, giúp cô chọn đồ, ánh mắt của anh luôn rất tốt, anh đứng phía sau cô, chân mày khẽ mắt đều nhiễm ánh sáng

nhật. Sau đó cô đi ra, nhân viên bán hàng không ngừng khen ngợi, ánh mắt anh sâu như biển lại dịu dàng như ngọc, cô dường như nhớ đến cô gái ngượng ngùng vô tư trong sáng ấy. Sau đó bọn họ bàn bạc, cuối cùng chọn được mấy món, anh đi thanh toán, lại đi sang cửa hàng khác.

Đi dạo trong cửa hàng quần áo nam thì đơn giản hơn nhiều, bởi vì ánh mắt chọn đồ của anh rất chuẩn, chỉ chọn một hai bộ, mỗi lần mặc đi ra nhìn đều rất đẹp. Cô cũng chọn cho anh, cô biết rõ số đo và dáng người anh, màu sắc phù hợp với anh. Đồ do cô chọn anh không cần thử mà trực tiếp mua luôn.

“Này.” Cô cười hỏi, “Thu nhập của bác sĩ trong nước cao như vậy sao?”

Anh cười đáp: “Có, anh hiện tại là bác sĩ nổi tiếng, hơn nữa còn là đối tác với công ty nhà chúng ta.”

Nhưng có một lần, khi Phó Từ Ngộ vào phòng thử đồ, Hàn Vũ Mông chờ ở bên ngoài. Một lát sau, khi cô ngừng đầu, anh đã thay đồ xong. Cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông trước mắt hơi xa lạ.

Mái tóc ngắn ngắn, trước kia anh luôn thích để tóc bông bông. Anh mặc âu phục màu tối, áo sơ mi sáng màu, lông mày cong lên, trong sự dịu dàng lộ ra vẻ tuấn lãng. Tay anh trắng nõn mà thon dài, đó là đôi tay điển hình của bác sĩ ngoại khoa. Anh đã sớm không còn là chàng trai nhiệt tình hai mươi tuổi năm đó, anh đã ba mươi rồi, là người đàn ông lúc nào cũng trầm ổn.

Hàn Vũ Mông nhìn anh, cứ ngỡ người nhìn bóng dáng anh như vậy. Một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu cô, bộ dáng ba mươi tuổi của anh giống y như trong tưởng tượng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến Ám Chi Lâm (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.